
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
BİR
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
ROMANI
"ANITA BLAKE, SCARLET O'HARA'DAN BERİ GELMİŞ GEÇMİŞ EN BÜYÜLEYİCİ KADIN KAHRAMAN."
PUBLISHERS WEEKLY
Hasret Kardeş
ÖLÜM LİSTESİ

ARTEMİS

AB/524
ABG/248
AÇ/610
A/55

ÖLÜM LİSTESİ
Laurell K. Hamilton
Orijinal Adı: *Hit List*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizceden Çeviren: Can Besen
Editör: Yeliz Üslü
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Ocak 2016

ISBN: 978 - 605 - 142 - 882 - 6
Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMİLTON © 2011

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

1

Vücudun büyük bir kısmı yerdeydi, düzgün çimenli bir sahanın ortasında yatıyordu. Gün doğarken her şey gri bir renge bürünmüştü ama sahanın etrafında daha soluk renkli yerler de vardı. Sanırım bir softball sahasının ortasındaydık. İki kişiydik: ABD Federal Ajanı Ted Forrester, yani Edward ve ABD Federal Ajanı Anita Blake, yani ben. Forrester, Edward'ın gizli kimliğiydi, tıpkı Superman'in Clark Kent'i gibi. Diğer ajanlar için iyi çocuk, Ted'di. Bir zamanlar ödül avcısıydı ama şimdi benim gibi Olağan Dışı Tehlikeler Yasası altında federal ajan olarak çalışıyordu. Ben bir ödül avcısı değil, vampir avcısıydım. Ama ikimizin de gerçek rozeti vardı. Yasal olarak, gerçek birer polistik. Edward parası iyiyse veya hedef ilgi çekiciyse hâlâ suikast görevleri alıyordu. Şekildeğiştirenler ve vampirler gibi sadece tehlikeli şeyleri öldür-

mekte uzmandı. Suçlarla mücadele, zamanının büyük bir kısmını almaya başlamıştı. İşi, hobilerine engel olabilirdi.

Yerel polisle konuşan başka ajanlar da vardı ama sadece Edward ve ben etrafa saçılmış vücut parçalarının ortasında dikiliyorduk. Diğerleri belki de parçalara bakmaktan sıkılmıştı. Biz Tacoma'daki havaalanından, doğrudan suç mahalline gelmiştik. Diğerleri bizden daha uzun süredir buradaydı. Parçalanmış cesetler, cazibelerini kısa sürede kaybederdi.

Üzerinde büyük harflerle ABD Federal Ajanı yazan rüzgârlığıma sarınmamak için kendimi zor tutuyordum. Bulunduğumuz yerde sıcaklık on dereceydi. Ağustos ayında bu sıcaklık normal miydi? St. Louis'de sıcaklık nereden baksan otuz beş derecenin üzerindeydi. Önceki durağım da Alabama'ydı. St. Louis'in sıcağı ve neminden sonra, Alabama bile soğuk gelmişti.

Etraf aydınlanmaya başlayınca ceset parçalarını daha iyi görebildim. Fakat daha iyi görmem, hoşuma gittikleri anlamına gelmezdi.

"Sırtüstü mü yatıyor yoksa kıçının üzerinde mi duruyor?" diye sordum.

"Göğsünün ortasından ikiye bölündüğü ve geri kalanlar üç metre uzakta olduğu için mi soruyorsun?"

"Evet," dedim.

"Fark eder mi?" diye sordu. Havaalanından gelirken kullandığı arabada unuttuğu şapkası kafasındaymış gibi, elini başına götürdü. Ted, özenle baktığı kırışık kovboy şapkaları takardı. Elini şapkasına sıklıkla götürmesi, yasal ikinci kişiliğini ne kadar benimsediğini gösteriyordu. Bu kez şapkası olmadığı için, elini sarı saçlarının arasında gez-

dirdi. Bir yetmiş beş boyundaydı. Ben bir metre altmış santimetre olduğum için bana göre uzundu.

"Sanırım etmez." *Parçalanmış bir cesede bakarken insanın aklından böyle şeyler geçiyor,* diye düşündüm. Aksi hâlde, koşarak uzaklaşmanız veya çığlık atmanız olasıydı. Yıllardır suç mahallinde kusmamıştım ama St. Louis Polisi zaten bana çok fazla şans vermiyordu.

Yüzü gibi duygusuz bir ses tonuyla, "Kalbi bulamıyorlar," dedi. Işık şimdi yeterli olduğu için, gözlerinin soluk bir tona sahip olmadığını, mavi olduğunu gördüm. Hafif bronzlaşmıştı, açık altın rengi bir teni vardı ama benden daha bronzdu. Sarışın ve mavi gözlü bir adamın, annesinin siyah saçlarını ve kahverengi gözlerini almış bir kadından daha bronz olması garipti. Ben yarı Hispanik'tim –benim bu beyaz çocuktan daha esmer olmam gerekmez miydi?

"Anita," dedi. Cesedi görmemem için önüme geçti. "Konuş benimle."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kalbi bulamazlar. En son olaydaki üç kalbi bulamadıkları gibi. Katil veya katiller, kalpleri cinayetlerin kanıtı veya anı olarak yanına alıyor. Pamuk Prenses'te, avcının kalbi bir kutuya koyup kötü kalpli kraliçeye götürmesi gibi bir şey."

"Sana burada, bu dava üzerinde ihtiyacım var, düşüncelere dalma."

"Buradayım." Kaşlarımı çattım.

Başını iki yana salladı. "Bundan daha kötülerini gördüğüne ve daha iyi olduğuna şahit oldum."

"Belki de bunun gibi şeylere bakmaktan sıkılmışımdır, olamaz mı?"

"Sadece bu olaydan bahsetmiyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Bunun gibi şeylere bakmanın, beni rahatsız edip etmediğini mi soruyorsun?"

"Öyle bir şey sormam, erkeklere bu soru sorulmaz," dedim. Sadece bunu söylemek bile, hafifçe gülümsememi sağladı.

Gülümseyerek karşılık verdi ama sadece refleksti. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Kış gökyüzü gibi soğuk ve boştu. Diğer ajanlar gelince gözleri parıldıyor veya bir duyguyla doluyordu ama benim yanımdayken bunlara gerek görmüyordu. Birbirimizi iyi tanıyorduk, bir şeyleri gizlememize gerek yoktu.

"Hayır, beni rahatsız etmiyor."

Omzumu silktim ve sonunda ince rüzgârlığıma sarındım. En azından esas silahım omuz askısında değil arkama takılıydı. O sayede silahımı tehlikeye atmadan fermuarı çekebildim. Yedek silahım omuz askısındaydı. Özel yapım omuz askısına bağlı bir kılıfın içinde bir de kocaman bıçağım vardı.

"Evimde olmayı daha çok isterdim."

"Erkeklerinle bir arada," dedi. Yine duygusuz bir ses tonuyla konuştu.

Başımla onayladım. Uzun süre şehir dışına çıkarsam erkeklerimi özlüyordum ve bu seferki, dördüncü şehirde, dördüncü suç mahalliydi. Uçaklardan, diğer polislerden ve uzakta olmaktan sıkılmaya başlamıştım.

"Becca'nın *Music Man*'ini kaçırıyorum. Sadece koroda ama aralarına aldıkları en genç üye."

"Gerçekten iyi olmalı."

"Öyle."

Edward gülümseyerek başıyla onayladı ve bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaştı. Üvey kızını düşünürken yüzü sıcak ve mutluydu. Edward yıllardır Donna ile nişanlıydı ve onunla birlikte yaşıyordu ama evlenmemişti. Yine de çocuklar, Edward'ı babaları gibi görüyorlardı. Becca, annesi Edward ile birlikte olmaya başladığında altı yaşındaydı. Vampirlerin *Ölüm* ismini taktığı Edward, dans derslerine Becca'yı götürür ve bekleme odasında annelerinin yanında otururdu. Sadece bunu düşünmek bile, gülümsememi sağladı.

"Gidecek bir evimiz yokken, yaratık avlamak daha eğlenceliydi," dedi.

Gülümsemesi soldu ve soğuk bakışlarını sahanın bir kenarındaki kafaya odakladı. "İnkâr edemem. Cesetler umurumda değil. Beni rahatsız etmiyorlar ama umarım müzikal sona ermeden eve dönmüş oluruz."

"Daha kaç gece oynayacak?"

"İki hafta."

"Bugünden başlayarak iki hafta mı?"

"Evet."

"Ben iki hafta daha burada olmak istemiyorum," dedim.

"Ben de," dedi. Sesi bu sefer yorgun gibiydi.

Davada benim için zor olan şey, kurbanların neden seçildiğini bilmemdi. Kimin öldürdüğünü bile biliyordum. Sorun, bunu Edward'dan başka kimseye söyleyemeyecek olmamdı. Çünkü polise bildiklerimi anlatırsam, katiller, benim ve açıklamalarımı duyan bütün polislerin peşine düşerdi. Harlequin'ler, vampirlerin polisi, casusları, hâkimleri, jürisi ve infaz memurlarıydı. Aynı zamanda yaşayan veya ölü en büyük savaşçılardı. Bazıları vampir,

bazıları şekil-değiştirendi, bu yüzden ülkenin dört bir yanında öldürdükleri kaplanadamları parçalayabiliyorlardı. Ayağımızın dibindeki ceset ise bir insana aitmiş gibi duruyordu. Ölmeden önce kocaman bir kaplana dönüşmüş olabilirdi ama şekil değiştirmesi Harlequin'lere karşı işe yaramamıştı, tıpkı diğerlerindeki gibi. İki kişi de çok hızlıysa ve eşit güçteyse ama biri dövüşmekte iyi eğitilmişse, dövüşü daha deneyimli olan kazanırdı. Öldürülen kaplanadamlar, şekil değiştirme yeteneği kazanmış, sıradan insanlardı.

Edward, "Suç mahalli üzerinde çalışmaya geldik," dedi. "İşimizi yapalım."

İç geçirdim, sırtımı dikleştirdim ve incecik cekete sarılmaktan vazgeçtim. "Belki de diğer polislerin bildiklerinden çok daha fazlasını bildiğimiz içindir."

"Bunu konuşmuştuk Anita. İsmi dile getirilemeyenler..." Bana öfkeli bir bakış attı. "İsimlerini yüksek sesle söyleyememek bile sinirimi bozuyor. Sanki bir Harry Potter kitabındayız ve ismi dile getirilmemesi gerekenle karşı karşıyayız."

"Bunun sebebini biliyorsun Edward; onlar izin vermeden isimlerini dile getirirsen seni avlar ve öldürürler. Diğer polislere söylersem, onların söylediği herkesi de avlar ve öldürürler. Seni bilmem ama bu adamlar ürkütücü derecede iyidir, modern adli kurumlar hakkında bir sürü şey biliyorlar."

"Pelerin, eldiven ve saçları kapatan başlıklar kullanıyorlar Anita. Diğerlerinden gizlenmelerine yardımcı oluyor ve geride adli kanıt bırakmıyorlar."

"Haklısın."

"Ve senin yanında olan ismi lazım değiller, diğerlerinin yüzlerini bilmiyor. Birbirleriyle bir araya geldiklerinde maske takarlar, terörist gibiler, gerektiğinde birbirlerini de izliyorlar."

"O zaman, takma isimleri hariç, verecek ismimiz yok. Yüzlerini bilmiyoruz ve nasıl maskeler taktıklarından da haberdar değiliz."

"Bu katillerin Tacoma'da Venedik karnaval maskeleri taktıklarını sanmıyorum, bu yüzden takma isimleri ve maskeler işe yaramaz," dedi.

"O zaman her şeyi biliyoruz ama işe yarar bir şey bilmiyoruz," dedim.

"Kraliçe vampiri öldürme işini almış olsaydım, şimdiye kadar çoktan ölürdü."

"Ya da ben şimdi Peter'a ikinci babasını neden kaybettiğini anlatıyor olurdum."

Edward bana soğuk bir bakış attı. "İşimde ne kadar iyi olduğumu biliyorsun."

Soğuk bakışlara maruz kalmak konusunda deneyimliydim. Bakışlarımı kaçırmadan cevap verdim. "Anlamıyorsun Edward. O, karanlığın kendisi, gecenin canlı hâli."

"Ben vücudunu havaya uçurup iş bitti demezdim. Bu kadar doğaüstü bir şeyi öldürmek için büyü lazım."

"Yanında bir cadı mı götürürdün?"

"Hayır ama bir cadıya gider, tılsımlar, kutsanmış bir silah ve benzeri şeyler almış olurdum. Vampir konseyinin kiraladığı adamlar onu sıradan biriymiş gibi avladı ve şimdi hepimiz onlar yüzünden boka battık."

Söylediğine itiraz edemezdim, çok haklıydı. Harlequin binlerce yıldır Avrupa'daki vampir konseyinin kanunuydu

ama esas işleri, Karanlık Kraliçe'nin korumalığını yapmaktı. Yarısı vampir konseyinden kopmuş ve Karanlıkların Anası'ndan emir almaya başlamıştı.

"Ateşin onu yok edeceğini düşündüler," dedim.

"Sen bunu düşünür müydün?"

Üzerinde düşündüm. "Hayır."

"Ne yapardın?"

"Üstüme kutsal nesneler alır, ruhun vücudu terk etmemesi için üzerine bırakırdım. Kafayı ve kalbi alır, ayrı ayrı yakardım. Sonra kafanın, kalbin ve vücudun geri kalanının küllerini akan suya bırakırdım."

"Külleri aynı yerde suya atarsan, sence yeniden bir araya gelebilir mi?"

Omzumu silktim. "Vücudu ateşle yok edilmesine rağmen hayatta kaldı ve ruhunu vampir konseyinin üyelerinin vücutlarını ele geçirmeye gönderdi. Söz konusu olan oysa, hiçbir şey imkânsız değildir."

"Öyleyse, *Morte d'Amour*'u, Ölümün Âşığı'nı bulsak bile, başka bir vücuda atlayabilir."

"Vücudu olmayan bir ruh olarak da hayatta kalabilir Edward, öldürülebileceğinden emin değilim."

"Her şey ölür Anita. Evren de eninde sonunda ölecek."

"Beş milyar yıl sonra ne olacağı umurumda değil Edward, evren kendi başının çaresine bakar. Masum kaplanadamları öldürmelerine nasıl engel olabiliriz ve daha da önemlisi, onu nasıl durdurabiliriz?"

"Sen nekromensırsın, ben mütevazı bir katilim," dedi.

"Demek ki sen de bilmiyorsun," dedim.

"Erkek arkadaşın da bilmiyor mu? Jean-Claude, St. Louis Şehri'nin Efendisi. Avrupa güç yapısından geriye

kalanlar onu Amerika'da kurulacak yeni konseyin başına getirmek istiyor. Senin yanındaki vampirler ve şekil-değiştirenler neden sana yardım etmiyor?"

"Diğer... Diğerleri bu adamları avlıyor. Cesetleri duyunca yola çıkmışlardır ama arkamızdalar Edward. Son üç şehirde yere ilk inen bizlerdik."

"Doğaüstü varlıkların, en iyi casuslar ve kiralık katiller olması gerekmiyor mu? İşe yarar bir şey yapamıyorlar."

"Biz de çok iyi durumda değiliz," dedim.

"Öyleyse vampirler bize yardım edemez. Biz polisiz, o zaman polis olalım," dedi.

"Bu ne demek?"

"Olay yeri üzerinde çalışalım. Burası kurbanı öldürdükleri yer. Bu piçler hakkında yeni bir şey öğrenebilecek miyiz, bakalım. Bu şeyler efsane değil ve üzerinden sadece birkaç saat geçti. Onları yakalamamıza yardımcı olacak bir şeyler çıkabilir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmak zorundayım, sen de öylesin."

Derin bir nefes aldım ve almamış olmayı diledim. Cesede çok yakın olduğumuz için, hafif acı bir koku genzime doldu. Ölüm, düzgün veya temiz ya da hoş bir şey değildi, vücudunuz son bir kez yapabildiği her şeyi yaparken, her şeyiniz dışarıya çıkardı.

"Pekâlâ," dedim. Topuklarımın üzerinde cesedin yanına çömeldim. Cesede bakmaya, gerçekten bakmaya çalıştım.

"Düzgünce kesilmiş, çok az kesiği var, çok etkili bir saldırı."

"Neden parçalara ayırıyorlar?"

"Çünkü canları öyle istiyor ve yapabilecek kadar güçlüler," dedim.

"Bunun kulağa mantıklı gelmediğini biliyorsun, tekrar dene." Tepemde dikiliyordu, uzun zamandır ilk kez, kendimi deneyimsiz bir çaylak gibi hissettim. Edward yeniden hocamdı, bana yaratıkları nasıl öldüreceğimi öğretiyordu. Gezegende bana bu tarz tavır koyabilen nadir kişilerden biriydi.

"Cesetlerin diğer cesetlerle uyumlu olmalarını istiyorlar, en azından görünüş olarak. Polisin, aynı katillerin elinden çıktığım düşünmesini istiyorlar."

Edward, "Hayır," dedi.

"İlki ve üçüncüsü vahşice öldürülmüştü. Resmen paramparça edilmişlerdi. Her yerde organlar ve bağırsaklar vardı. Yanında direktifler veren veya durumu kontrol eden organize bir ortağı olan, düzensiz bir katil gibiydi. Bu çok organize. Bunu yapana veya yapanlara ilk cesede benzetmeleri söylenmiş ama bunu isteksizce yapmışlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu da ikinci gibi, soğukkanlı işlenen bir cinayetti. Diğer ikisinde katiller bundan keyif alıyordu."

Edward da topukları üzerinde yanıma çöktü. "Ben de düzgün ve temiz iş yaparım ama işimi seviyorum."

"Sen plan yapmayı, daha hızlı ve daha güçlü olmayı seviyorsun, avladığından daha iyi olmak hoşuna gidiyor ama öldürme anı gerçekten hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," dedi. Bunu söylerken cesede bakıyordu.

Profilini inceledim. Daha önce hiç sormadığım bir şeyi sordum.

"Bunun nesi eğlenceli?"

Soluk mavi gözlerini bana çevirdi. Şimdi o kadar soluk bir maviydiler ki gri gibi duruyorlardı. Gözlerinin kış gökyüzü rengini alması, hiçbir zaman iyi bir şey değildi.

"Gözlerindeki ışığın soluşunu izlemek hoşuma gidiyor," dedi. Sesi de gözleri gibi duygusuz ve soğuktu.

Gözlerine baktım. "Bu yüzden yakından öldürmeyi seviyorsun."

Başıyla onayladı, kış gökyüzü rengi gözleri hâlâ üzerimdeydi. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum. Başladığımızda benim hocamdı ve bana iltifatta bulunmuştu. Birkaç sene içerisinde hangimizin daha iyi olacağını görmek istediğini söylemişti. Artık emin değildi, birbirimizi avlayarak bu tartışmaya bir son vermek, en büyük fantezisiydi. Bana bunu ilk söylediğinde ben öleceğimden emindim, şimdi ise aynı fikirde değildim, belki kazanabilirdim. Belki de Donna ve çocukları çağırıp onlara... Onlara ne diyecektim? Hayatlarının mahvolduğunu çünkü Edward ile iddiaya girdiğimizi ve kimin daha iyi olduğunu merak ettiğimizi mi söyleyecektim?

"Sence bu katiller de öldürmekten keyif alıyor mu?" Benim sesim de boş ve duygusuzdu, bir başkasının avı üzerine sohbet eden iki katil gibiydik.

"Bence keyif almış olabilirler. Bir katil bu kadar kontrollüyken söylemesi zor."

"Bunun, onları yakalamamıza faydası ne?"

Başını iki yana salladı ve en büyük vücut parçasına baktı. "Bilmiyorum." Sesi yeniden yorgundu.

Cesede baktım. Göğsünden ve karnından yeterli miktarda bir parça kaldığı için, kaslı olduğunu görebiliyordum. Spora gidiyordu ama bir işe yaramamıştı. Klansız

bir kaplan, bir ailenin yanında doğan değil de bir saldırıdan sağ kalan biriydi. Harlequin'ler şimdi sadece klansız kaplanları öldürüyor çünkü belirli olanları arıyorlardı. Altın kaplanların peşindeydiler. O soyun aslında Çin'in Birinci İmparator'u zamanında yok olması gerekti ama bazı Harlequin'ler tarafından gizlenmişlerdi. Karanlıkların Anası ve diğer Harlequin'lerden kaplanları gizleyebilmeleri (Karanlıkların Anası'nın gücünün doruğunda olduğu düşünülecek olursa) Harlequin'lerin işlerinde ne kadar iyi olduklarını gösteriyordu. Dünyanın en iyi tanık koruma programını sahneye koymuşlardı. Altın kaplanlar diğer klanlara varlıklarını açıklayınca klansız kaplanları öldürmeye bir son vereceklerini düşünmüştük çünkü herkese St. Louis'de her renkten kaplan olduğunu bildirmiştik. Harlequin'lerin hâlâ kaplanları avlayıp öldürmesi bana çok mantıksız geliyordu.

Uzun süre çömeldiğim için ağrıyan dizimin isyan etmesini bekledim ama olmadı. Ağrıyan dizimin son zamanlarda çok da kötü olmadığını fark ettim. Jean-Claude'un insan hizmetkârıydım ve metafizik olarak birçok şekil-değiştiren ile bağım vardı. Normal insanlardan daha hızlı iyileşiyordum ama son zamanlarda yaralarımın acısını hissetmediğimi fark etmiştim. Ne zaman olmuştu bu?

Edward yanımda doğruldu ve bir ayağına daha fazla ağırlık verdi. Sonu kötü giden bir avda aldığı bir yara yüzündendi. Edward kaç yaşındaydı? Yaşlanacak mıydı? Ben yaşlanmayacak mıydım? Doğaüstü varlıklarla olan bağım beni iyileştirecek miydi? Edward'ın benden daha hızlı yaşlanacağını düşünmek çok garipti.

"Aklına bir şey geldi, nedir?" diye sordu.

Ağzımı açtım ve kapattım, yüksek sesle söyleyecek bir şey aradım. "Neden hâlâ kaplanları öldürüyorlar?"

"Senin ve Jean-Claude'un, St. Louis'de altın kaplanlarınız olduğunu bilmelerine rağmen mi?" diye sordu.

"Evet. Altın kaplanlarla metafizik bağ kurmamamız için klansız kaplanları öldürmeleri gerekti. Artık çok geç Edward, olan oldu ama onlar hâlâ kaplanları öldürmeye devam ediyor. Neden?"

"Belki de belirli bir kaplanadamın peşindeler."

"Belki ama neden ve kim? Veya yeniden sorayım. Neden? Bunun onlara ne faydası var?"

"Benim aklıma gelen tek bir kazanç var," dedi.

"Pekâlâ, nedir?"

"Seni Jean-Claude ve metafizik bağın olan herkesten ayırdılar. St. Louis'de küçük bir ordu oluşturacak kadar korumanız var. Burada ise, sadece sen ve ben varız, bir de polisler."

"Sence etrafımızda polisler varken bana saldırmayı göze alırlar mı? Demek istediğim, bu adamların birinci felsefesi, kimsenin varlıklarını bilmemesi. Büyük, karanlık bir sır olmak için yıllarını harcadılar."

"Karanlıkların Anası onlara öldürmelerini emrettiyse, insan polislere görünmeyi dert ederler mi?"

"Belki etmezler," dedim. Sonra aklıma başka bir şey geldi. Daha mı kötüydü bilemedim ama beni daha çok korkuttuğu kesindi. "İlk seferinde vücudumu ele geçirmeyi denedi. İçime giremeyeceği kadar güçlü olduğumu anladıktan sonra da beni öldürmeye çalıştı."

"Jean-Claude ve diğerlerinden yüzlerce kilometre uzakta da o kadar güçlü müsün?"

Üzerinde düşündüm, durumu değerlendirdim.

"Metafizik olarak, hayır. Efendime ve çağırdığım hayvanlara dokunuyorsam, daha güvendeyim."

"Belki de seni burada tutmak için kaplanları öldürüyorlardır."

"Beni kaçıracaklar mı?" diye sordum.

"Vücudunu istiyorsa, evet."

"Beni öldürmek istiyorsa da burası daha iyi bir seçim," dedim.

"Öyle," dedi. Tarlanın kenarına doğru bakıyordu. Bir tehlike olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Yeşil yaz tarlasının kıyısındaki ağaçların arasında Harlequin'ler gizleniyor olabilirdi.

"Burada şekil-değiştiren hissetmiyorum. Gündüz ışığında dolaşabilenlerin sayısı da azdır. Bunu yapabilen sadece üç vampirle karşılaştım."

"Kusursuz casuslarsa onları, hissetmemen daha uygun olmaz mı?"

"Hissedebilirim," dedim.

Bana baktı, sonra bölgeyi taramaya devam etti. "Bu çok küstahça."

"Belki ama yakınımızda doğaüstü bir şey varsa hissederim."

Bana bakmadan konuştu. "Lütfen söylesene, bunun bir tuzak olup olmadığını ilk kez düşünmüyorsun, değil mi?"

"St. Louis'deki altın kaplanları bilmediklerini sanıyordum. Bunu öğrendikten sonra kaplanları öldürmeye bir son vermeleri gerekti. Zaten duyuruyu yapmamızın sebebi de buydu."

"Öyleyse, ya seni St. Louis'den uzaklaştırmak için bir tuzak ya da Karanlıkların Anası, emrini geri çekmeyi unuttu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mantıksız bile olsa, kaplanları öldürmeye son vermeleri emri gelmezse, buna son verirler mi?"

Üzerinde düşündüm.

"Ona sadık olanlar, fanatik derecede sadıklar. Bence öldürmeye devam ederler."

"Öyleyse ya onlara durun demeyi unuttu, çünkü başka bir şeyler meşguldü..."

"Ya da deli," dedim.

Başıyla onayladı. "Ya da deli. Ya da seni kaçırmayı veya öldürmeyi planlıyorlar."

"Siktir," dedim.

"Jean-Claude ile konuşman gerek."

"Onu sevmediğini sanıyordum," dedim.

"Sen de Donna'yı sevmiyorsun," dedi.

"Demek ki ikimiz de birbirimizin sevgililerinden hoşlanmıyoruz." Omzumu silktim.

"Korumalara ihtiyacın var Anita."

"Neden St. Louis'e gitmiyorum o zaman?"

"Federal Ajanlar Bürosu bir davanın ortasında çekip gidenlere hoş gözle bakmaz ama sorun bu değil."

Diğer ajanlar bize doğru geliyordu. Edward'a yaklaştım. "O zaman sorun nedir?" diye sordum.

"Eve nasıl gideceksin?"

Kaşlarımı çattım ama cevap verdim. "İlk uçağa biner giderim."

"Polis seni havaalanında bırakır ve sonra yalnız kalırsın."

"Ne?"

"Havaalanında ve uçakta yalnız olursun Anita. Seni gerçekten ele geçirmek ve buna kimsenin şahit olmama-

sını istesem, böyle bir fırsatı beklerdim. Polisten ve Jean-Claude'dan uzakta, yalnız kalmanı."

Biraz daha eğildim ve kısık sesle konuştum. "O zaman, ne yapacağım?"

"St. Louis'den senin için birkaç koruma gelsin."

"Bunu diğer polislere nasıl açıklayacağız?"

"Bir şey düşünürüz." Ve sonra, diğer ajanların konuştuklarımızı duyacak kadar yakına girdiğini anladım çünkü Edward sırıttı. Ted'in sahip olduğu çekici gülümseme yüzünü aydınlattı. Kiralık katiller için bir Emmy ödülü olsaydı Edward mutlaka kazanırdı.

Ben o kadar iyi değildim ama diğerlerine bakarken yüzüme hoş bir ifade takınmayı becerdim.

"Bu piçleri yakalamamızı sağlayacak bir şey bulabildiniz mi?" diye sordular.

Edward ile birlikte, "Hayır," dedik.

2

Ajan Raborn'un ofisine davet edildim. Kare şeklinde, düzenli bir odaydı. Odada karışık olan tek şey masaydı. Sanki dosya dolaplarını açıp içindekileri masanın üzerine yığmış ve dosyalar sabaha kadar çoğalarak düzensiz kâğıt kulelerine dönüşmüştü. Raborn, yetkili yerel ajandı. Ben sıradan bir ajan olsaydım, benden ve Edward'dan da sorumlu olurdu. Ama doğaüstü olayları araştıran birim, kendi başına bir birim olmaya başlamıştı, bu yüzden Ajan Raborn hayal kırıklığına uğruyordu. Özellikle de benimle ilgili.

"Seattle'da bir kaplanadam klanı olduğuyla ilgili yıllardır söylentiler dolaşıyordu," dedi.

Duygusuz, kibar, ilgili ama ifadesiz polis yüzümü gösterdim. Şekil-değiştiren veya vampir gruplarının hepsi, işlerini kendine tarz kurallarla yönetirdi. Las Vegas'ın beyaz

kaplanlar klanı ve vampirleri, kim olduklarını ve ne yaptıklarını hiç gizlemiyordu. Seattle'ın kırmızı kaplan klanı ise farklıydı.

Aslında, Seattle bir kaplan klanı olduğunun bile farkında değildi. Klanın kraliçesi böyle olmasını istiyordu. Şekil-değiştirenler hâlâ kanunların korumasındaydı, yeni vampir vatandaş kanunları devreye girmeden önce bile görüldükleri yerde öldürülmeleri yasal değildi ama hayvan formuna geçtiklerinde bir sürü insan paniğe kapılıyor ve sonunda bir sürü şekil-değiştiren vuruluyordu. Ben daha önce birkaç kez şekil-değiştiren saldırısına uğradığım için insanlara hak veriyordum ama aynı zamanda dostlarımın büyük bir kısmı da ayda bir tüylü formlarına bürünüyordu. O yüzden kafam biraz karışıktı. Ajan Raborn da böyle düşünüyordu.

Benim bir şey söylememi bekler gibiydi, bu yüzden söyledim. "Özür dilerim, söylentileri duyacak kadar uzun süredir burada değilim."

"Burada kaplanadamlar var Blake, var olduklarını biliyorum."

Silah çeliği rengindeki gri gözleriyle bana delici bir bakış attı. Uzun süreli, sert bir bakıştı. Kötü adamlar bu bakışların altında muhtemelen ucuz iskambil kartları gibi eğilip bükülüyorlardı ama ben kötü adam değildim.

"Açıkçası," dedim. "Burada, bir kaplanadam saldırısından sağ çıkmış bir kurbanı duyduk."

"Sevimli olmaya çalışma Blake," dedi. Sesi de bakışı kadar sertti.

"Özür dilerim, doğal bir yeteneğim."

Kaşlarını çattı. "Doğal yeteneğin?"

"Sevimli olmak. Ya da en azından, bana söylenen buydu," dedim. Gülümsedim.

"Benimle flört mü ediyorsun?"

"Hayır."

"O zaman zekice laf sokmanın sebebi nedir?"

"Neden benimle ofisinde yalnız görüşmek istedin Raborn?"

"Çünkü sen, bu katillerle ilgili, anlattıklarından fazlasını biliyorsun."

Yıllarca aldığım eğitim sayesinde yüzüm ifadesiz kalmayı başardı, gözümü kırpmam veya istem dışı bir seğirme bile beni ele verebilirdi. Poker oyununda da bu gibi şeylere dikkat etmek gerekti. Gülümseyerek duygularımı gizledim. Güzel bir gülümsemeydi. Birçok erkeğin dikkatini dağıtırdı. Belki bir şey söyleyene kadar bana vakit kazandırırdı.

Hâlâ gülümserken başımı iki yana salladım, sanki söylenenleri çok komik buluyordum. Aklımdan geçen ise bir şeyler bilip bilmediğiydi. Yem mi atıyordu?

"Size komik mi geliyorum Bayan Blake?"

"Biraz," dedim.

Önünde duran bir dosyayı açtı ve kart dağıtır gibi, ceset parçalarının resimlerini masanın üzerine atmaya başladı. Masanın üstü korkunç resimlerle dolduğunda artık gülümsemiyordum.

Öfkeli bir bakış attım. "Bizzat görmen gerekirdi Raborn. Resimlerden daha kötüydü."

"Son suç mahallini gördüm," dedi.

"Ne güzel, şimdi ne istiyorsun?"

"Gerçeği."

İçimden, *gerçeği kaldıramazsın*, demek geldi ama kendime hâkim oldum. Fakat bu düşünce sayesinde öfkemin bir kısmını dindirdim. Sakin gözlerle adama baktım.

"Ne hakkındaki gerçeği?"

"Seattle'da kaplanadamlar var mı?"

"Ben burada en güzel kahve nereden alınır, onu bile bilmiyorum. Bence bu soruyu bana sormamanız gerek. Bölgenizle ilgilenen bir doğaüstü birim var. Onlar yerel şekil-değiştirenler hakkında benden daha fazla şey bilir elbette."

"Olabilir ama sen nereye gitsen, yaratıklar hakkında bizden daha çok şey biliyorsun."

Omzumu silktim ve sıkılmış görünmemeye çalıştım. "Belki de onları yaratık değil insan olarak gördüğüm içindir."

Masanın üzerindeki resimleri işaret etti. "Bunu her ne yaptıysa insan değil. Hiçbir insan böyle bir şey yapamaz."

Yine omzumu silktim. "Bunun hakkında bir şey söyleyemem. Ben adli tıp ekibinde değilim ve fensiklidin alan insanların neler yaptığıyla ilgili korkunç hikâyeler anlatan polisler tanıyorum."

"Fensiklidin bunu yapacak kadar güçlü olmalarını sağlayabilir ama aynı zamanda onları delirtir. Belki vahşi şeyler yapabilirler. Ama asla böyle şeyler yapmazlar." Bir resmi işaret etti. "Bu çok belirgin bir yara izi. Fensiklidin insanı böyle yapmaz, onu lanet olasıca bir hayvana dönüştürür."

Edward ve ben bu gözlemimizi raporlarımıza da koyduğumuz için, aynı şeyi bana söylemesine şaşırmadım. "Bir şekil-değiştiren gibi mi?" diye sordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sandalyemde sırtımı biraz dikleştirdim çünkü sırtımdaki silah canımı acıtmaya başlamıştı, demek ki kambur oturuyordum. Günde ortalama üç saat uykuyla ayaktaydık ve farklı bir zaman diliminde olmak, vücudumu yormaya başlamıştı.

"Anladığımı sanmıyorum ama beni buraya yerel şekildeğiştirenlerle ilgili sorguya çekmeye çağırdıysanız, ben geleli dört saat oldu. Yerel olay mahallerinde bilgi toplamakta fena değilimdir ama o kadar da iyi değilim."

"Kaplanları ne öldürüyor?"

"Emin değilim."

"Neden öldürülüyorlar?"

"Bir seri katil, kurbanlarını neden seçer?"

"Sence erkek mi?"

İç geçirdim. "İstatistiklere bakacak olursak, seri katillerin büyük bir kısmı erkektir. O yüzden erkek olduğunu varsayabiliriz ama haklısın. Erkek olup olmadığını bilmiyorum. Kadın seri katiller daha çok silah veya zehir kullanır. Bıçak gibi şeyler kullanmak, erkeklere göredir. Bunları her kim öldürüyorsa bıçak veya kılıç kullanmakta oldukça iyi. Ayrıca işini bitirebildiğine göre, kaplanadamlara karşı koyacak kadar da güçlü. Böylesine fiziksel bir kendine güven, genelde dişi değil, erkektir."

Bana baktı, yüzündeki düşmanlık biraz azalmıştı. "Bu doğru."

"Bunları bilmeme şaşırmış gibisin," dedim.

Sandalyesine yaslandı ve bana baktı, beni değerlendirir gibiydi. "Diğerlerinden daha çok yaratık öldürmenin tek sebebinin yaratıklarla yatman olduğu söylendi.

Çünkü seninle konuşuyorlar ama belki de hepsi bu kadar değildir."

Dostça olmayan bir bakış attım ama buna gerek yoktu. Öne eğildim.

"Bak Raborn, ben bir grup erkekle birlikte yaşasaydım ve hepsiyle yatsaydım, diğer polisler benden yine nefret edecek, benim bir fahişe olduğumu söyleyecekti. Ama benim birlikte olduğum kişiler, vampirler ve şekil-değiştirenler. Diğer polisler de erkek arkadaş seçimimi onaylamıyor. Bunu kabul ederim çünkü yapabileceğim bir şey yok. Ama ben bu katilleri durdurmak istiyorum. Bu cesetleri daha fazla görmek istemiyorum. Sevgililerimin yanına gitmek, paramparça olmuş cesetleri geride bırakmak istiyorum."

Eliyle gözlerini ovaladı. "Rüyanda cesetler görmek lanet bir şeydir."

"Güven bana Raborn, ben de bu cinayetleri çözmek istiyorum."

Bana baktı, çok yorgun olduğunu görmeme izin verdi. "Sanırım eve gitmek istiyorsun. Şehrinin vampir efendisiyle birlikte olan bir ajana nasıl güvenebilirim?"

"Kiminle birlikte olduğuma göre beni değerlendirmen yasal olmaz."

"Evet, evet, bir ırk, din veya insan değil diye ayrımcılık yapmayız, onun gibi bir şey."

"Diğer polisler bilgi edinmek için onlarla birlikte olduğumu söyleyebilir ve ben bir sürü yaratıkla yatıyorum. Bunu inkâr edemem ama tek yeteneğimin seks olduğunu düşünmek, bence kıskançlıktan başka bir şey değil," dedim üstüne basarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Doğaüstü biriminin büyük bir kısmı erkek. Sıradan birimlerdekinden daha az kadın var. Erkekler ufak tefek bir kadının sahada kıçlarını tekmelemesinden hoşlanmazlar. İşimde onlardan daha iyi olmamı istemiyorlar ve benim servisteki en çok infaz sayısına sahip olmamı açıklayamıyorlar. Bu yüzden de bir kadın olsalardı birileriyle yatıp bir fark yaratabileceklerini söyleyip duruyorlar."

"Sen gerçekten de ufak tefek bir kadınsın. En genç kızıma benziyorsun. Dosyalarını okudum. Neleri öldürdüğünü biliyorum. İlk ajanların hastanelik olduğu veya öldürüldüğü davalara çağrıldın. Sen, Ajan Forrester, Ajan Benekli-At ve Ajan Jefferies, gelip ortalığı temizleyen tiplersiniz."

Edward için *Ted Forrester* ne ise Olaf için de *Otto Jefferies* oydu. Olaf, Edward'dan daha korkunçtu, çünkü kiralık asker olmanın yanı sıra seri katillik gibi bir hobisi vardı. Edward ve bazı hükümet yetkililerine, hobisini Amerikan topraklarında bırakacağına dair söz vermişti. Zaten bu sayede süper gizli bir birimin elemanlarını yetiştirme şansını elde etmişti. Genelde esmer kadınları tercih ederdi. Bana da takıntısı vardı ve benimle normal seks yapmak istediğini, en azından içinde işkence veya ölüm olmayan seks ile idare edebileceğini söylemişti.

Edward adamın bu ilgisine karşılık vermemi istemişti çünkü Olaf'ı, bir kadının yanında ilk kez normal biri gibi görüyorduk. Ama birlikte vampirler öldürdüğümüz Olaf'ın kız arkadaşı olmakla, adamın seri katil içgüdülerini tetiklemek arasında ince bir çizgi olduğunun ikimiz de farkındaydık. Benekli-At Bernardo'nun, benim gibi, tek

bir ismi, gerçek ismi vardı. Hiçbirimiz hayatımızı idame ettirmek için Olaf ve Edward kadar kötü şeyler yapmamıştık.

"Elimizden geleni yaptık," dedim.

"Hepsinin askeri geçmişi var, özel kuvvetlerde görevlilermiş. Hepsi iri yarı ve ürkütücü adamlar."

"Ted'in boyu çok uzun değildir, çok da görkemli olduğu söylenemez," dedim.

Raborn gülümsedi. "Ajan Forrester daha uzun boylu gibi."

Ben de gülümsedim. "Olabilir."

"Bazen, sen de öylesin."

Yüzüne baktım. "Teşekkür ederim."

"Vampirler sana gerçekten de *İnfazcı* diyor mu?"

Omzumu silktim. "Takma isimler."

"Sadece soruya cevap ver."

"Pekâlâ, diğer vampir avcılarından daha fazla vampir öldürdüm. Bu kadar çok vampir öldürünce geriye kalanları etkiliyorsun."

"Öldürmek konusunda, namın kadar iyi olamazsın."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü öyleysen, o zaman insan olamazsın." Beni yine meraklı gözlerle inceledi.

"Kan tahlillerim, raporumda var."

"Senin kanında en az beş çeşit şekil-değiştirme virüsü var ki bence bu mümkün değil. Likantropinin esası, birine yakalandın mı diğerlerine yakalanmamaktır."

"Evet, tıbbi bir mucizeyim."

"Aktif likantropi taşırken, nasıl olur da şekil değiştiremezsin?"

"Sanırım şanslıyım," dedim. "Aslında emin değildim ama Jean-Claude'un insan hizmetkârı olarak taşıdığım vampir izleri yüzünden olmalıydı. Sanki kontrolünü ve şekil değiştirememe özelliğini benimle paylaşıyordu. Neyin bana engel olduğu umurumda değildi, böyle olduğu için mutluydum. Gerçekten şekil değiştirirsem, rozetimi kaybederdim. Çünkü böyle bir kusurla işe uygun olmazdım."

"Ama seni çok daha güçlü yapıyor, değil mi?"

"Bu tarz iltifatlarla bu kızın aklını başından alacaksın," dedim.

"Spor salonundaki raporlarını da gördüm, Blake, utanmana gerek yok."

"O zaman kendi vücut ağırlığımdan daha fazlasını kaldırabildiğimi biliyorsun. Başka sorun var mı?"

Bana baktı, resimleri barındıran dosyanın üzerinde parmaklarıyla tempo tuttu. "Şimdilik yok."

"Güzel," dedim. Ayağa kalktım.

"Doğaüstü birimi gitgide kendi başına buyruk bir birim hâline geliyor. Yeni bir servis olmaktan bahsettiklerini biliyor muydun?"

"Söylentileri duydum," dedim. Adama tepeden baktım.

"O birimdekilerin bazıları rozetli katiller."

"Evet," dedim.

"Bu şekilde ortalıkta kol gezmenize neden izin verdiler?"

Adama bakmaya devam ettim, ciddi bir soru gibiydi. "Tam olarak emin değilim ama sanırım yasal bir saldırı timi istiyorlardı. Liberal solu susturmak için bize rozet verdiler. Ama aynı zamanda, çok da liberal olmayan sağı memnun edecek şekilde, yaratıkları öldürmemizin yolunu açtılar."

"Öyleyse, hükümetin, doğaüstü birimin yaptıklarını görmezden geldiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır Ajan Raborn, bence kendilerini hazırlıyorlar."

"Kendilerini neye hazırlıyorlar?" diye sordu.

"Makul bir inkâr edilebilirliğe," dedim.

Birbirimize baktık. "Kanunların yeniden değişeceğine, vampirleri ve şekil-değiştirenleri öldürmenin yasal olarak kolaylaşacağına dair söylentiler var."

"Söylentiler hep vardır," dedim.

"Kanunlar değişirse sen hangi tarafta olacaksın?"

"Hep olduğum tarafta."

"Hangisi?" Soruyu sorarken yüzümü inceledi.

"Kendi tarafımda."

"Kendini insan olarak görüyor musun?" diye sordu.

Kapıya doğru yürüdüm ama elim, kolun üzerinde durdu. Dönüp adama baktım. "Yasal olarak, vampirler ve şekil-değiştirenler de insan; bunu bana sormanız hem bir hakaret hem de yasa dışı."

"Söylediğimi inkâr ederim," dedi.

"O zaman, bu sözleriniz soruma cevap veriyor."

"Ne sorusu?"

"Dürüst müsünüz yoksa yalancı bir piç misiniz?"

Yüzü kardı, doğruldu, masasının kenarına doğru hareketlendi. "Ofisimden çık."

"Seve seve," dedim.

Kapıyı açtım ama sakin bir biçimde arkamdan kapattım, diğer ajanların masalarının arasından yürüdüm. Konuşmayı Raborn'un ofisinin camından izlemişlerdi. Vücut dilini takip ediyorlardı ve konuşmanın kötü bittiğini anlamışlardı. Umurumda değildi, yürümeye devam ettim.

Boğazım sıkışmıştı ve gözlerim yanıyordu. Raborn insan olup olmadığımı sordu diye ağlayacak mıydım? Umarım ağlamazdım.

3

Edward beni, ara sokakta bulabildiğim en temiz duvara yaslanırken buldu. Ağlıyordum, çok fazla değildi ama yine de yaşlarım akıyordu. Bir şey söylemedi. Sadece yanıma yaslandı, şapkası duvara çarpmasın diye hafifçe düzeltti. Yüzünün üst kısmı gizlenirken, bu hâliyle Marlboro reklamındaki adama benziyordu.

"Ben hâlâ bu kovboy Ted olayına alışamadım." Sesim titremedi, gözyaşlarım akmasa, ağladığımı anlamak mümkün değildi.

Sırıttı. "İnsanlar, yanında rahat ediyorlar."

"Ted'den, başka biriymiş gibi bahsetmen biraz ürkütücü."

Sırıtması biraz daha genişledi, Ted'in ses tonuna büründü. "Yapmayın küçük hanım, Ted'in gerçek olmadığını biliyorsunuz. Sadece, kullandığım isimlerden biri."

"Senin yasal kimliğin. Doğuştan sahip olduğun isim."

Gülümsemesi soldu ve gözlerinin soğukluğunu görmem için bakmama gerek yoktu. "Bir soru sormak istiyorsan sor."

"Daha önce sordum ama cevap vermedin."

"Dün dündür, bugün başka bir gün." Sesi çok sakin, çok Edward'variydi.

Yüzünün görebildiğim kısmından bir anlam çıkarmaya çalıştım.

"Pekâlâ, Ted veya Theodore Forrester, senin esas ismin mi?"

Gözlerini görebilmem için şapkayı düzeltti. "Evet."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten, sonunda bu soruma evet cevabı mı veriyorsun?"

Sırıtarak omzunu silkti.

"Ağlıyorum diye mi?"

"Belki."

Ben Edward'ın Theodore Forrester olarak doğduğu gerçeğini öğrenmiştim. Aslında, Ted gerçek olandı ve Edward gizli kimliğiydi.

"Teşekkürler," dedim.

"Soruna cevap verdiğim için mi?"

Başımla onayladım ve gülümsedim. "Ağlamamı umursadığın için."

"Raborn ne istiyormuş?"

Söyledim. "Ağlamak için çok aptalca bir sebep olduğunu biliyorum. Aslında yaratık denilmesine alışmış olmam gerek."

"Hayatının en zor avını yapalı bir aydan daha az bir zaman oldu Anita. Biraz ara ver."

Edward o avda benimle birlikte değildi. Çünkü yasal bir yaratık avı değildi. Yerel Rex'imiz, aslan kralımız Haven kendini kaybetmiş ve sevgililerimden birini, leoparadam Nathaniel'ı vurmuştu. Haven öldürmek için ateş etmiş ama en zayıf aslanlarımızdan biri Noel, mermiyle Nathaniel'ın arasına girmişti. Nathaniel'ı kurtarmak için kendini feda etmişti ve ben Noel'i çok fazla tanımıyordum. Haven beni kıskanıyordu ve bana en kötü şekilde zarar vermek istemişti. Nathaniel'ı öldürmek, gerçekten de canımı acıtmak için yapabileceği en kötü şeylerden biriydi. Benim için çok kötü bir durumdu çünkü Haven da sevgililerimden biriydi. Daha önce hiç, bana bu kadar yakın olan birini öldürmemiştim. Çok iyi değildi. Aslında, çok boktan bir şeydi.

"Haven'ı öldürdüğüm için hâlâ yaralı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Sen hiç sevgililerinden birini öldürdün mü?"

"Evet."

Yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "Şimdi ona değer verip vermediğimi sor."

"Ona değer veriyor muydun?"

"Hayır."

"Ben değer veriyordum. Ve bu yüzden acı veriyor."

"Sanırım."

Sessizce duvara yaslanıp birbirimize arkadaşlık ettik. Edward ile uzun uzun konuşmama gerek yoktu. Konuşabilirdik ama bunu istemiyorduk. "Katillerin peşine düşmemiz çok yanlış. Kaplanları kimin, neden öldürdüğünü bilmesek bile bu işe tersinden başladık."

"İlk üç şehirden ölüm izinlerini alıp ondan sonra bunu tek bir ava dönüştürmeliyiz," dedi.

"Evet," dedim.

"Ama ilk üç şehirdeki izinler, sınıflarda eğitim gören ajanların elinde. Onlar polis ama vahşi suçlarla ilgili bir altyapıları yok. Bu çocukları neden işe aldıklarını bile bilmiyorum."

"Hepimiz çocuktuk Edward ama diğer ajanlar kendilerini öldürtmeden izinlerine el koymamız gerek. Raborn'a göre sen, ben, Jefferies ve Benekli-At, temizlik ekibiymişiz. Diğer ajanlar yaralandıktan veya öldükten sonra devreye girermişiz."

"Kanun böyle Anita. İşlerini yerine getiremeyecek hâle gelene kadar izin onların. Yaralanır veya ölürler. Ya da başka bir sebepten dolayı işi bir başkasına devrederler."

"İmzalayıp bize devretsinler."

"Nasıl?" diye sordu.

"Sadece sorabiliriz," dedim.

"İki tanesine sordum, ikisi de reddetti."

"Sen erkeklere sordun," dedim.

"Evet."

"Ben de kadın ajana sorayım," dedim.

"Kız kıza mı konuşacaksınız?"

Kaşlarımı çattım.

"Ben kız kıza konuşmaları sevmem ama onu, imzalayıp yetkilerini bize devretmeye ikna edebilirim. Biri bile imzalasa, bu yaratıkların peşine düşebiliriz. Davayı çözerek değil katilleri öldürerek ölümlere bir son verebiliriz bana kalırsa."

"Bunu sevdim," dedi.

"Sen ve ben, resmi kiralık katiller olduğumuzu biliyoruz, biz polis değiliz. Bazen davayı çözer ve kötü adamları yakalarız ama çoğunlukla katilleri öldürürüz."

"Sanki bu seni rahatsız ediyor," dedi.

Omzumu silktim. "Ediyor ama seni etmediğini konuşmuştuk. Anladım, çok sert bir erkeksin ama sinirimi bozmaya başladın."

"Gerçekten istiyorsan, sanırım onları açığa çıkartmak için seni yem olarak kullanmanın bir yolunu buldum."

İfadesiz yüzüne baktım. "Ama önce birinin yetkilerini almamız gerek, değil mi?"

"Bunun faydası olur ve sen de evden birkaç koruma çağır. Belki de kimse ölmeden Bernardo veya Olaf'ı çağırabiliriz, destek fena olmaz."

"Olaf hâlâ, kız arkadaşı veya öyle bir şeyi olduğumu düşünüyor."

"Birlikte insanları öldüren bir çift, hep birliktedir."

"Bu hiç komik değil," dedim.

"Evet, komik ama yine de özür dilerim. Bir gün sen veya ben, seni öldürmeye karar verdi diye Olaf'ı öldürmek zorunda kalacağız."

"Bence beni öldürmeyi planlıyorsa, önce seni öldürmek zorunda Edward çünkü onu öldürene kadar durmayacağını biliyor."

"Sen de aynısını benim için yaparsın."

"Doğru, bu yüzden bizi birlikte öldürmek zorunda, böylece geride intikam peşine düşecek kimse kalmaz."

Edward, "Muhtemelen," dedi.

"Yine de bu davada bize destek vermesini istiyorsun."

"Dövüşte iyi bir adamdır."

"Olaf psikopat bir katil, hepsi bu," dedim.

"Teknik olarak psikopat değil."

"Sadece çılgın bir katil," dedim.

"Evet." Gülümsedi ve gülümsemesi gözlerine ulaştı. Gerçek gülümsemesiydi, Ted'inki değildi, şimdi Edward gülümsüyordu. Sıklıkla gördüğüm bir şey değildi, bu yüzden keyfini çıkarttım. Gülümseyerek karşılık verdim.

Hâlâ gülümserken başımı iki yana salladım. "Pekâlâ, diğer ajanları ikna etmeye çalışırım, sen Bernardo ve Olaf'ı çağır. Ama ben evden koruma çağıramam. Biz ajanız, onlar değil, yanımıza bu tarz destek almak Ajanlar Birimi'nin sahip olduğu bir ayrıcalık değil. Çok uzun süredir."

"Sen son gelişmeleri bilmiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Geçen ay bir ajan öldü çünkü destek zamanında gelmedi. Ama Irak'tan dönen bir asker, ajanın silahlarını alıp şekil-değiştireni öldürdü."

"Duydum. Çok trajik ama cesurca bir hikâye, bunun konuyla ilgisi nedir?"

"Resmi e-postalarına gerçekten bakmıyorsun, değil mi?"

"Eskisi kadar sık bakmıyorum, ne kaçırdım?"

Cebinden telefonunu çıkarttı ve parmağıyla eski e-postalar arasında gezindi, ekranı bana uzattı. İki kez okudum. "Şaka yapıyorsun."

"Resmi açıklama."

"Sadece desteğimiz olmadığı zaman değil, birinin yeteneklerinin işimizi yapmamıza yardımcı olacağını ve sivillerin hayatını kurtaracağını düşünüyorsak da dışarıdan destek alabiliriz. Tanrı aşkına Edward, bu açıklama sayesinde kontrolden çıkmış bir kalabalığa dönüşebiliriz."

"Evet, kötüye kullanılmaya açık bir izin."

"Hem kötüye kullanılmaya açık, hem de işin içine yabalar ve meşaleler de girebilir."

"Anita, yapma, artık kimse yaba veya meşale kullanmıyor. Artık fenerlerimiz ve silahlarımız var."

"Hiç komik değil, Edward; ortada insan haklarıyla ilgili bir sorun var."

"Bu konuyu umursadığını bilmiyordum. Yoksa efendileri kötü adam çıkarsa, küçük vampirleri kurtaracak yasanın çıkartılmasına yardım ettikten sonra mı değiştin?"

"Ben sadece yasadaki bu değişikliğin kolaylıkla kontrolden çıkabileceğini söylüyorum."

"Olabilir, muhtemelen olacaktır ama şimdilik bizim işimize yarıyor, değil mi?"

"St. Louis'den gelen korumaları yanımıza alacağımızı mı söylüyorsun?"

"Bir düşünce," dedi.

Ağzımı açtım, kapattım, üzerinde düşündüm.

"Lanet olsun, şimdi bizim için harika ama..."

"Şimdilik işimize geleni kabul et Anita. Kontrolden çıkmış kalabalıkları sonra düşünürüz."

Başımla onayladım. "Anlaştık."

"Sen gidip kadın ajana imzayı attır. Ben Olaf ve Bernardo'yu arayacağım. Sen de evinden koruma çağır."

"Birçoğunu tanıyorsun, seçmeme yardımcı olur musun?"

"Senin seçimine güveniyorum," dedi.

"Bunu senden duymak büyük bir iltifat."

"Hak ediyorsun," dedi.

Çok memnun görünmemeye çalıştım ama muhtemelen başaramadım. "Teşekkürler Edward."

"Önemli değil ama önce o kadına imzayı attırman gerek. Sen onu hallet, benim bir planım var."

Bana planı söylemedi. Ama bana *gerçek* ismini söylediği için şimdilik planı gizli kalabilirdi.

4

İzin belgesini almam gereken ajan bir kadındı, bu yüzden ayrı bir otel odası tutmak zorunda kaldım. Ajan Laila Karlton, bir metre yetmiş santimetre boyunda ve iri yarı bir kadındı. Şişman değildi, kas ve kıvrımlardan ibaretti. Çok fazla şey giyerse şişman gibi görünebilirdi ama üzerinde tişörtü ve kot pantolonu varsa, yarı kas yarı kıvrımlardan ibaret bedeni kolaylıkla görebilirdiniz. Hafife alınacak kaslar değildi ve ilk bakışta yanılabilirdiniz fakat içinde vampir avcısı eşyalarının olduğu ağır çantasını yerden aldığında pazıları şişince, gerçeği anlıyordunuz. Çok güçlü olduğu için kendini kamufle ediyordu. Gerçi kendisi böyle mi düşünüyordu, bilemezdim.

"Tanrım, sen çok küçüksün. İnce belini ellerimle sarabilirim, ayrıca hâlâ göğüslerin ve kalçaların var. Bu hiç adil değil kızım."

Sanırım, *ortalık-kızışmadan-önce-birkaç-iltifat-edeyim* taktiğini kullanıyordu. Aynı şekilde iltifat edebilir veya söylediklerini umursamayabilirdim. Ya da iltifat etmeden güzel göründüğümü kabul edebilirdim. Sonuncusu, benden daha fazla nefret etmesine sebep olurdu. Kendisinden birkaç beden küçük olduğum için benden hoşlanmadığını açıkça belli etmişti. Erkeklerle çalışmanın iyi yönlerinden biri de bu gibi saçmalıkların olmamasıydı.

Denemek isterdim ama ben bu gibi oyunlarda iyi değildim. "Senin vücudunu benimkine tercih edecek erkekler tanıyorum."

"Palavra," dedi. Kızmaya hazırdı.

"Eski vampirlerin yanında yaşıyorum. İnce, zayıf kızları çok sevmiyorlar. Göğüsleri sonradan kondurulmuş gibi duran kızları değil kadın gibi görünen kadınları sevenler de var."

"Sen öyle görünmüyorsun," dedi. Kızgınlığı biraz azalmıştı ama hâlâ dostane bir tavrı yoktu.

"Sen de. İkimiz de Tanrı'nın kadınlara bahşettiği kıvrımlara ve hoş görünüme sahibiz."

Üzerinde bir süre düşündü ve sonra sırıttı. Bütün yüzü aydınlandı, iyi anlaşacağımızı anladım. "Doğru söze ne denir? Ama sen benim gibi değilsin beyaz kız."

"Anneme benzediğimi söylerler, sadece tenim daha açık renk. Annem Latin kökenliydi."

"Bu her şeyi açıklıyor. Doğru yerlerde doğru kıvrımların olduğu için, beyaz ekmek olmadığını anlamıştım." Kıyafetlerini düzgün bir biçimde yatağın üzerine dizmeye başladı. "Anneme benzediğimi söylerler ne demek?"

"Ben sekiz yaşındayken öldü."

"Üzgünüm." Ciddi gibiydi. İkimiz de eşyalarımızı düzenlerken gergin bir sessizlik oldu. Benim yatağım banyoya daha yakın ve kapıdan uzaktı. Konuşarak ayarlamamıştık bunu, sadece odaya ilk giren bendim.

"Önemli değil," dedim. "Çok uzun zaman önceydi."

"Ya baban?"

"Alman, bu ülkede doğan ilk nesillerden."

"Senin bir ajan ve vampir avcısı olmanla ilgili ne düşünüyor?" diye sordu. Kıyafetlerini düzenlemeye devam etti.

"Sorun etmiyor. Üvey annem Judith ise beni çok fazla sevmiyor." Gülümsemiş olmalıydım çünkü Laila, gırtlaktan gelen, samimi bir kahkaha attı. Cam bardaktaki Guinness bira gibi, karanlık ve hoş bir şeydi. Güzel bir sesti.

"Ah, evet, ben yürümeye başladığımdan beri annem için hayal kırıklığıyım. Babam futbol koçuydu. Ben, babam ve erkek kardeşlerim gibi olmak istiyordum."

"Kız kardeşin yok mu?"

"Bir tane, tam bir kız."

"Evet, benim de bir tane üvey kız kardeşim var ve tam bir kız. Ben babamla avlanmaya giderdim."

"Erkek kardeşin yok mu?"

"Bir üvey kardeşim var ama avlanmaya gidemeyecek kadar narin biridir. Ben babamın erkek çocuğu gibiydim." Parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım.

Yine güldü. "Ben erkek kardeşlerimle yarışır ve kaybederdim. Babam gibi uzun ve yapılıydılar. Ben annem gibi kısaydım."

"Ben sınıfımın en kısasıydım."

"Ben en kısa değildim ama istediğim kadar uzun da değildim."

"Öyleyse, baban işini seviyor mu?"

"Benimle gurur duyuyor."

"Benimki de. Sadece endişeleri var."

"Evet, benimkinin de." Yan gözle bana baktı. "Eğitimde senden bahsediyorlar. İlk kadın vampir avcısı Anita Blake. İnfaz sayısında, ajanlar arasında birincisin."

"Herkesten uzun süredir bu işteyim," dedim.

"Eskiden sadece sekiz kişiydiniz," dedi.

"Daha fazlaydık," dedim.

"Arkadaşın Manny Rodriguez gibi ya erken emekli oldular ya da..." Birden kıyafetlerini çekmeceye koymaya odaklandı. "En üstteki çekmeceyi alsam olur mu?"

"Olur, benden daha uzunsun."

Gülümsedi ama biraz tedirgindi. "Sorun değil Karlton," dedim. "Vampir avcıları izinlerle infazlara ilk başladığında, ölüm oranlarının yüksek olduğunu biliyorum."

Kıyafetlerini çekmeceye koydu, sonra döndü ve yan gözle bana baktı. "İzin sistemi devreye girdikten sonra neden ölüm oranları arttı? Kitaplarda arttığı söyleniyor ama nedeni açıklanmıyor."

Çömeldim ve en alttaki çekmeceye kıyafetlerimi koymam için bana yer açtı. Nasıl cevap vereceğimi düşündüm. "Yasal izinler olmadan önce vampir avcıları nasıl öldürdüklerine çok fazla takılmıyordu. Mahkemede ifade vermek zorunda değildik ve bu yüzden daha mutluyduk. Yasal izinler devreye girdikten sonra bazı avcılar tereddüt etti, kendilerini mahkemede koruyamazlarsa cinayetle suçlanıp suçlanmayacaklarını bilmiyorlardı. Unutma, o zamanlar rozetlerimiz yoktu. Bazılarımız, öldürülen vampirin seri katil olduğu onaylansa bile, cinayetten hapse gir-

di. Bu yüzden tereddüt etmeye başladık. Bu işte, tereddüt öldürür."

"Şimdi rozetlerimiz var."

"Evet, resmi olarak polisiz ama yanılgıya düşme Karlton. Biz hâlâ infaz memuruyuz. Bir polisin görevi, diğerlerine zarar gelmesini engellemektir. Birçoğu yirmi yıl çalışır ve hayatında bir kez silah bile çekmez, televizyonda ne görürsen gör." Sütyen ve külotlarımın üzerine gömleklerimi koydum. "Bizim görevimiz ise birilerini öldürmek. Normal polisler bunu yapmazlar."

"Biz insanları değil, yaratıkları öldürüyoruz."

Gülümsedim. Ama acı bir gülümsemeydi. "Hoş bir düşünce şekli."

"Bu ne demek?"

"Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört. Neden?"

Gülümsedim ve hâlâ mutlu değildim. "Ben de senin yaşındayken yaratık olduklarına inanıyordum."

"Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz."

"Benden sadece altı yaş büyüksün Blake."

"Polis yılları, köpek yılları gibidir Karlton, yediyle çarp."

"Neden?" diye sordu.

"Kronolojik olarak senden altı yaş büyük olabilirim ama köpek yaşına göre hesaplarsak senden kırk iki yaş büyüğüm."

Bana bakıp kaşlarını çattı. "Lanet olsun, bunun anlamı nedir?"

"Sen kaç tane vampir öldürdün?"

"Dört," dedi. Biraz savunmaya geçmiş gibiydi.

"Onları avladın ve öldürdün. Ya da zincire vurulmuşlardı veya baygınlardı, sen kazığı sapladın."

"Neden öyle dedin?"

"Bazılarını canlıyken öldürdükten sonra konuş benimle. Hayatları için yalvardıklarını gördükten sonra."

"Hayatları için yalvarıyorlar mı? Ben sadece saldırdıklarını sanıyordum."

"Her zaman değil ama bazen korkuyor ve yalvarıyorlar, herkes gibi."

"Ama bunlar vampir, bunlar yaratık."

"Kanunlara göre ülkenin yasal vatandaşı olduklarını biliyorsun. Yaratık değiller."

Yüzümü inceledi. Ne gördüğünü veya görmek istediğini bilmiyordum ama sonunda kaşlarını çattı. Sanırım ifadesiz bir surat görmeyi beklemiyordu. "Öyleyse, insan olduklarına gerçekten inanıyorsun."

Başımla onayladım.

"İnsan olduklarına inanıyorsun ama onları yine de öldürüyorsun."

Yeniden başımla onayladım.

"Buna gerçekten inanıyorsan, o zaman ben bir blok ötede Joe Blow'u öldürüyorum veya sıradan bir insanın kalbine kazık saplıyorum."

"Evet," dedim.

Kaşlarını çattı ve eşyalarına geri döndü. "Onları insan olarak görürsem işimi yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Bence burada bir kavram kargaşası var," dedim. Her ihtimale karşı kolay erişmek için silahlarımı nereye koyacağımı düşünmeye başladım. Harlequin'ler beni kaçırmayı veya öldürmeyi planlıyorsa her şeye hazırlıklı olmalıydım.

"Bir şey söylemek istiyorum ama üzerine alınma," dedi. Yatağın kenarına oturdu.

Yatağımın üzerinde bir silah ve iki bıçak varken durdum. "Muhtemelen alınmam, söyle."

Tekrar kaşlarını çattı, gözlerinin arası biraz kırıştı. O kadar sık kaş çatmayı bırakmazsa, yaşlanmadan yüzünde çizgiler olacaktı. "Seninle kötü olmak istemem."

İç geçirdim. "Demek istediğim Karlton, biri ne zaman, *sana bir şey söyleyeceğim ama üzerine alınma*, dese büyük ihtimalle hakaret edecektir. Bu yüzden söyle ama ne tepki vereceğimi garanti edemem."

Bir süre düşündü, okulun ilk günü sınıfa adım atan çocukların ciddiyetine sahipti.

"Tamam, sanırım aptal bir soru olacak ama cevabı çok merak ettiğim için soracağım."

"Sor," dedim.

"Diğer vampir avcıları bize gelip ders verirlerdi. İçlerinden biri, senin, bir şehrin vampir efendisi tarafından baştan çıkartıldığın için en iyi olduğunu söyledi. Kadınların vampirler tarafından erkeklerden daha çok baştan çıkartıldığını ve senin bunun kanıtı olduğunu dile getirdi."

"Washington D.C.'ye atanan vampir avcısı Gerald Mallory, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Mallory, vampirlerle yattığım için beni Babil'in fahişesi olarak görüyor. Şekil-değiştirenleri affedebilir ama vampirlerden öyle çok nefret ediyor ki nefretinin derinliği çok ürkütücü."

"Ürkütücü mü?" Sesini yükseltince, tek kelimeden soru elde etti.

"Onu öldürürken gördüm. Çok keyif alıyor. Nefret etme ve öldürme izni almış bir ırkçı gibi."

"Irk demenin sebebi, benim siyah olmam."

"Hayır, ırkçı dememin sebebi, vampirlere karşı takındığı tavra uygun başka bir kelime bulamamam. Vampirlerin kalbine kazık saplarken gördüm ve ürkütücü olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Onlardan çok nefret ediyor Karlton. Sebepsiz, düşünmeksizin, mantıklı bir sebebi olmaksızın onlardan nefret ediyor. Bu nefret onu tüketiyor. Nefretin tükettiği insanlar delidir. Gerçeği göremeyecek kadar kördürler ve kendileriyle aynı fikirde olmayanlardan da nefret ederler."

"Ayrıca, her zaman kazık kullanabileceğimizi söyledi. Gümüş mermi kullanmayı onaylamıyor."

"O çekiç ve kazık adamı." Çantamın yanma çömeldim ve Mossberg 500 Bantam pompalı tüfeğimi çıkarttım. "Tabutlarında vurmak için favori silahım. Tek yapman gereken, beyni ve kalbi yok etmek ama sakın kafaya veya göğse ateş edip işlerinin bittiğini düşünme. Beynin yere aktığından emin olmalısın, kafa vücuttan tamamen kopmalı, sonra da göğse güneş ışığı düşmeli. Vampir ne kadar yaşlıysa, kalbi ve beyni o kadar kusursuz yok etmelisin."

"Kalbe saplanan kazığın yeterli olduğunu söylemişti."

"Göğse güneş ışığı düştüyse ve kalp tamamen yok olduysa muhtemelen sorun yoktur ama güvende olmak için, zamanım varsa beyni de yok ederim. Sahada bunun daha güvenli olduğunu söyleyebilirim. Kalp çıkartıldıktan sonra bile, sahadayken gidip kafalarına da bir tane sıkarım."

"Avlanırken demek istiyorsun," dedi.

"Evet."

"Bu benim ilk avım."

Lanet olsun, diye düşündüm. "Daha önce hiç ava katılmadın mı?"

"Hayır," dedi.

"Sadece morgda kalplerine kazık çaktığını söylemiştin ama ben senin en az bir ava katıldığını düşünmüştüm. Daha önce, sahada bir vampirin peşine düşüp avlamadın mı?"

"Başımın çaresine bakabilirim."

Kafamı iki yana salladım. "Şimdi benim sana bir şey sormam gerek ama üzerine alınma, tamam mı?"

Yatağın kenarına oturdu. "Pekâlâ, ne bilmek istiyorsun?"

"Bu zor bir dava Karlton. Sahaya ilk kez çıkacak bir ajana göre değil."

"Zor olduğunu biliyorum," dedi.

"Hayır, şimdilik bir şey bilmiyorsun." Yatağın üzerine oturdum ve yüzümü kadına döndüm. "Sendeki av iznini imzalayıp bana vermeni istiyorum."

Öfkeliydi ve bunu gizlemedi. "Bunu yapamam. Ben kadınım, bu davadan geri çekilirsem diğer ajanlar bir daha bana güvenmez."

"Bunun kadın olmakla ilgisi yok Karlton, yeni ve deneyimsiz olmakla ilgisi var."

"Ben arkanı kollarım Blake."

"Benim derdim, kendimin tehlikede olması değil."

Tekrar kaşlarını çattı. "O zaman ne için endişelisin?"

Koyu kahverengi gözlerine ve samimi yüzüne baktım. "Ben senin ölmenden korkuyorum."

Sonrasında kız kıza sohbet etmedik. Yatmaya hazırlandık. Ben giyinmek için banyoya gittim. Silahlarımı bavula ben koymuştum ama kıyafetlerimi koymamıştım. Birlikte

yaşadığım sevgililerimden biri, Nathaniel bir leoparadamdı ve benim çağırdığım leopardı. İçimizde en domestik olandı, tişörtler botlar ve kot pantolonlarıyla sorunum yoktu ama pijamalarla ilgili Nathaniel ile konuşmam lazımdı. Üstüme bir gecelik, altıma ise bir mini şort giydim, ikisi de siyah ve dantelliydi, çok dar oldukları için üzerimde ikinci bir deri gibi duruyorlardı. Kumaşı dayanıklı olduğu için, alttan desteklenen göğüslerim içine zor sığmıştı. Üzerimde harika duruyorlardı ama bunlar ajanlara göre değildi. Fakat koydukları içerisinde, geceye en uygun olan bunlardı. Nathaniel ile bu konuyu kesinlikle konuşacaktım.

Dışarıya çıktığımda Karlton, "Güzel pijamalar," dedi. "Erkeklerle birlikte kalmadığın için hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Öfkeli bir bakış attım. "Ben silahlarımı koyarken kıyafetlerimi erkek arkadaşım seçti."

"Kıyafetlerini bir erkeğin seçmesine izin mi verdin?"

"Genelde bu işte çok iyidir ama sanırım pijama olarak kendi sevdiklerinden koymuş."

Burnundan soludu. "Tam bir erkek."

İç geçirdim. "Sanırım."

Üzerindeki bol tişörtün üstünde, mikrofona şarkı söyleyen, tanımadığım bir şarkıcı vardı. Örtünün altına girdim. Yatak, örtüleri her otelde bulunan ucuz pamuklu türdendi. Jean-Claude'un yatağının ipek örtülerini özlemiştim. Ya da Micah ve Nathaniel ile paylaştığım yatağın sıkı dokunmuş kaliteli yatağını. O gibi şeylerle beni şımartıyorlardı.

"Hep bu kadar silahla mı uyursun?"

"Evet." Aslında doğru değildi. Uyurken yakınımda bir silah mutlaka olurdu ama genelde, içinde ince gümüş bıçak

lar bulunan bilek kınlarıyla birlikte uyumazdım. Uyumak için biraz rahatsızdılar ama Harlequin normal vampirler ve şekil-değiştirenlerden daha hızlıysa, yastığımın altına uzanacak vaktim olmayabilirdi. Bileğimden bıçağı çekmek daha kolay olurdu çünkü yastığın altına koyulan silahın ya güvenliğini kapatır ya da kılıfını kullanırdım, bu da bıçak çekmeye göre birkaç saniye daha fazla gecikme anlamına geliyordu. Genelde sırtımda taşıdığım uzun bıçağı yatağın yanındaki çantanın en üstüne koyar, böylece gerekirse kolaylıkla uzanabilirdim. Gerçi iki bıçağım ve yastığın altındaki silahım sorunu çözmediyse, üçüncü bir bıçağa ihtiyacım olmadan ölürdüm. Bu neşeli düşünceyle, odanın kendime ait tarafındaki ışığı kapattım.

Oda birden kararda, şimdi sadece balkonun perdelerinden içeriye süzülen yapay ışık vardı. Balkon da parmaklıklı bir tür yürüyüş yoluna benziyordu. Kapı doğrudan geceye açılıyordu. Vampirler izinsiz odaya giremezdi ama şekil-değiştirenler veya büyülenmiş insanlar bunu yapabilirdi... Odadan çok mutlu değildim ama ucuzdu. Ayrıca hükümetin parasıyla seyahat ediyorsanız, bu tarz şeylere alışmanız gerekti.

Sesi kusursuza yakın, karanlığın içinden geldi. "Gerald Mallory haklı mı? Kadınların vampirler tarafından büyülenmesi, erkeklere göre daha mı kolay?"

"Hayır."

"O zaman neden onlarla yaşayan tek ajansın?"

"Sen hiç âşık oldun mu?" diye sordum.

Yüzünü göremiyordum ama durgunlaştığını hissettim, örtüleri hışırdadı. "Evet."

"Ona âşık olmayı planlamış mıydın?"

Yeniden kıpırdandı ve cevap verdi. "Âşık olmayı planlamazsın, sadece olur."

"Kesinlikle," dedim.

Yana dönerken, örtüler bir kez daha hışırdadı. "Anlıyorum. Şehrin Efendisi'nin resimlerini gördüm, beyaz çocukları seviyorsan fena değil." Bir kahkaha attı.

Buna ben de güldüm. "Sanırım öyle. İyi geceler Karlton."

"Bana Laila de, bütün erkekler bana Karlton diyor. Bazen ismimi duymak hoşuma gidiyor."

"Pekâlâ, iyi geceler Laila."

"İyi geceler Anita."

Birkaç kez daha döndü. Örtüler, hareket ettikçe gerildi ve hışırdadı. Sonra nefes alıp verişi düzene girdi ve uykuya daldı. Edward ve ben, izinleri bize devredene kadar her şeyi kitabına uygun yapacaktık, sonra avı devralmayı deneyecektik. Bir diğer alternatif de izinlerin resmi kanallardan başka birine devredilmesiydi. Öyle olması için ise diğer ajanlardan birinin yaralanması veya ölmesi, işini yapamayacak durumda olması gerekiyordu. Karanlıkta yatarken, *lütfen Tanrım, ölmesine izin verme*, diye dua ettim.

5

Her ayın birçok gecesi gördüğüm rüyayı gördüm. Detaylar farklıydı ama tema aynıydı. Yine içinde Haven vardı, huzurlu ve güzel bir yerde değildi, öldürdüğüm âşığımdı. Bazı geceler kollarımda ölüyordu. Bazı geceler sevişiyorduk ve sonrasında tepemde kan kaybından ölüyordu. Bazı geceler gerçek ölümünün tekrarını izliyordum. Şimdi gördüğüm yeniydi ama diğer kâbusların yanında çok da kötü değildi.

Siyah duvarlardan bir labirentteydim. Duvarlar kaygan ve parlaktı, neredeyse taşa benziyordu, ayna gibiydi. Kendi hayaletim, siyah yüzeylerde dans ediyordu. Sıradan bir kâbus olduğunu düşünürken sesini duydum. Haven labirentten bana seslendi. "Anita, geliyorum Anita." Harika, bu akşam peşimdeydi. Bazen işlerin tersine dönmesi adil olmuyordu.

Üzerimde, tokalı kemerli bir kot pantolon, tişört, spor ayakkabı vardı ama silahım yoktu. Durum gittikçe daha iyiye gidiyordu.

"Kokunu alabiliyorum Anita. Tatlı kokunu alabiliyorum."

Karanlık labirentte dolaşıp sesinden uzaklaşmaya çalıştım. Bir silaha ihtiyacım olduğunu düşündüm. Browning BDM'mi düşündüm ve elimde belirdi. Bir rüyaydı bu. Bir kısmını değiştirebiliyordum. Normalde rüyalardan kurtulabilirdim ama Haven ile ilgili olanlarda beni tuzağa düşüren bir şey vardı. Sanırım suçluluk duygusu yüzündendi.

Daha hızlı hareket etmeye başladım ve hep sola döndüm. Bütün labirentlerin mantığı aynıydı: Bir yön labirentin dışına giderken, diğeri merkezine doğru ilerlerdi. Neden solu seçtiğimi bilmiyordum ama neden olmasın? Karanlığın içine doğru gitmemesini ümit ettim. Fakat bu bir kâbustu ve kâbuslarda kazanamazdınız. Hayır, tekrar tekrar kaybederdiniz.

Labirentin merkezi, ortasında fıskiyeli bir havuzu olan, geniş bir açıklıktı. Havuz siyah karolardan yapılmıştı ve içindeki su hafifçe titreşiyordu. Kötü bir kâbusun merkezi için çok da fena değildi. Daha da kötü olabilirdi. Ama tabii ki daha kötü, beklenmeyen bir yerden geldi. Daha kötü, iki metre boyunda, biraz zayıf ve kaslıydı. Yakışıklıydı. Haven'ın saçları kısaydı, kafasının tepesinde diken diken duruyordu ve mavinin tonlarına boyanmıştı. Sanki sanatçı bir berber, mavinin gerçek saç rengi olabileceğine karar vermiş ve saçlarına farklı tonlarını sürmüştü. Saçları yüzünden, gözleri gerçektekinden daha soluk renkli duruyordu fakat tam olarak emin olmak zordu. Saçları ve omzundaki

Susam Sokağı dövmesi yüzünden, *Kurabiye Canavarı* takma ismini kazanmıştı.

"Ne istiyorsun Haven?"

"Her zaman istediğimi, seni," dedi.

"Beni alamazsın."

"Burada alabilirim. Burası benim."

"Siktir git."

"Deneyelim."

"Sen ölüsün. Öldün. Seni öldürdüm."

"Hatırlıyorum."

"Sen ölüsün, hatırlayamazsın. Sen sadece her akşam beni ziyaret eden suçluluk duygususun."

"Öyle miyim?" diye sordu. Söyleyiş şeklini duyunca, içimden, *başka ne olabilirsin*, diye sormak geldi.

Açıklığın girişlerinde diğer figürler belirdi. Beyaz maskeli ve siyah pelerinli figürlerdi, Harlequin'lerdi. Silahımı kaldırdım ve nişan aldım, sayıları çok fazlaydı, ben rüyalarımda bile çok hızlı değildim.

Bir hareketlilik sezince Haven'a döndüm, üzerinde siyah bir cübbe vardı ve elinde beyaz bir maske tutuyordu. "Geliyoruz," dedi. "Uyan."

Karanlık tavana bakarak uyandım, nabzım gırtlağımda atıyordu fakat sesi duydum. Kapıdan geliyordu. Kapı kolu oynamıyordu ama birisi çok nazikçe kapıya dokunuyordu. Silahımı yastığın altından çıkarttım ve dışarıdakilere sesimi duyurmadan Laila'yı nasıl uyaracağımı düşündüm. Ya vampir ya da şekil-değiştirendi bunlar, her fısıltıyı duyarlardı. Sonra kalp atışlarımdaki farklılığı sezdiklerini anladım, uyandığımı biliyorlardı.

"Laila, buradalar!" diyecek zamanım oldu.

Laila doğrulurken kapı açıldı. Laila silahına uzanamamıştı, lanet olsun. Kapının eşiğinde kimse yoktu. Boştu, gecenin karanlığı ve ardındaki park yerinin yapay ışıklarıyla doluydu. Sonra bir tahtanın gıcırtısını duydum, yerde birinin süründüğünü anladım, Laila'nın yatağı yüzünden göremiyordum.

Silahı şimdi elindeydi ve fısıldadı. "Ne oldu? Kapı neden açık?"

Yanında, yerde, demek istedim ama bir saniye önce elinde silahıyla yatağın üzerindeyken, bir saniye sonra karanlık bir form üzerine atladı ve ortadan kayboldu. Şekildeğiştirenlerin ve vampirlerin hızını biliyordum ama tek gördüğüm şey, kara bir örtüye benzer bir pelerindi, Laila'yı yatağın diğer tarafına çekti. Sadece hızlı değildi. O her neyse, sanki gecenin karanlığından yapılmıştı ve daha fazlası değildi. Lanet olsun, bu gerçek olamazdı. Zihnimi mi ele geçirmişti? Cevabı evetse, kâbusta değil, gerçek hayatta da oyunu kaybetmek üzereydim.

"Yardım istersen onu öldürürüz."

Ses, yatağın diğer tarafından geldi. Erkekti ve kükrer gibi konuşuyordu. Bir tür şekil-değiştirendi.

"Hâlâ yaşadığını nereden bileceğim?"

"Onu bu kadar çabuk öldürebileceğime mi inanıyorsun?"

"Evet," dedim.

Bir kahkaha attı.

"Bir şey söyle kızım."

Bir sessizlik oldu, ardından Laila hafifçe inledi ve konuştu. "Hayattayım."

"Yaralı mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Ah, sana henüz zarar vermediğim için üzgünüm. Bundan sonra aynı hataya düşmeyeceğime söz verebilirim."

"Onu rahat bırak."

"Bize istediğimizi verirsen bırakırım."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Silahımı sese doğru doğrultmuştum ama ateş edecek bir şey yoktu. Belki sabırlı olursam bir hedef açığa çıkardı, hiçbir şey mermilerden hızlı değildi.

"Seni," dedi. Rüyamdaki sesin bir yankısı gibiydi ve irkildim.

"Seni istiyorum da ne demek? Nasıl? Neden?"

"Fark eder mi? Bizimle gelmezsen arkadaşın ölür."

Laila, "Yapma..." dedi. Sonra sesi birden kesildi, bu sefer daha yüksek sesle inledi.

Kükreyen ses, "Yaralı olup olmadığını tekrar sorsana," dedi. Hevesli gibiydi.

O ses tonunu daha önce de duymuştum, acı vermekten hoşlandığı belliydi, bu yüzden tekrar zarar vermemesi için istediği soruyu sordum.

"Laila, yaralı mısın?"

Sesi titrekti. "Evet."

"Ona ne yaptın?"

"Şimdilik kalıcı bir şey değil," dedi.

"İyileşecek mi?" diye sordum. Rüyamdaki gibi, silahımı sese doğrulttum ama kapıyı da kontrol ediyordum. Harlequin'lerin büyük bir kısmı çiftler hâlinde dolaşırdı. Fakat çok hızlı oldukları için iki kez ateş edemeyebilirdim. Bir hedefe ihtiyacım vardı ve düşünmeden, hemen karar vermem gerekti.

"Evet," dedi.

"Beni istediğini söyledin. Cinsel anlamda mı?" Neredeyse ümitliydim, sonuçta ölümden daha kötü bir kader değildi ve Laila ölürken elim kolum bağlı oturmaktan daha iyi olduğu söylenebilirdi.

"Buna iznimiz yok," dedi. Üzgün gibiydi.

"Seks yapmanıza mı izin yok?"

"Sadece seninle," dedi.

İlgi çekiciydi. "O zaman benimle ne yapacaksın?"

"Efendim dışarıda. Silahını indir ve kapıdan dışarıya çık. Ben de kızı bırakıp seni takip ederim."

Laila, "Söylediğini yapma Anita!" dedi. Sonra bir çığlık attı ve bu seferki gerçekti. Edward ve diğer ajanlar yan odadaydı. Yardım geliyordu.

Pelerin yükseldi ve beyaz maskeyi gördüm ama Laila'yı kalkan olarak önünde tutuyordu. Kızın gözleri geriye devrilmişti ama hayattaydı. Namluyu biraz daha kaldırdım, beyaz maskeyi vurmak istiyordum. Sonra ortadan kayboldu, o kadar hızlıydı ki Laila bir anda havada kaldı. Gölge kapıdan dışarıya çıkarken Laila öne doğru düşmeye başladı.

Edward, "Anita!" diye bağırdı.

"İyiyim, gördün mü?"

"Bir şey gördüm!" diye bağırdı.

Laila'nın nabzını kontrol ederken kapıya bakmaya devam ettim. Edward üstünde sadece boxer, her iki elinde de birer silahla kapının eşiğindeydi. O, kötü adamları ararken ben Laila'ya odaklandım. Kolu bilekten kırılmıştı. Kan da vardı ve kolundan gelmiyordu. Lanet olsun.

Diğer ajan odaya geldi. "Ben ambulans çağıracağım, sonra birisi bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Edward geceyi gözlemeye devam etti.

"Görevi sona erdi. Sanırım istediğimizi aldık."

"Böyle olmasını istemiyordum," dedim.

"Yaşıyor Anita. Başka türlü de olabilirdi."

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyorsam kendimi neden kötü hissediyordum? "Kanın nereden geldiğini bilmiyorum, sırtından bir yerden olabilir. Onu hareket ettirmek istemiyorum ama çok fazla kan var. Yarayı bulup üzerine baskı uygulamamız lazım. Böyle kan kaybederse sonu kötü olacak."

Yardım etmek için eğildi ama kapıyı görebilmek için eşiğe yan döndü. "Onları şimdi avlayabiliriz Anita, kendi yöntemlerimize göre."

Laila'yı kaldırmama yardım etti ve kadının boynunu hareket ettirmemeye çalıştı. Muhtemelen boynu zarar görmemişti ama sırt yaraları insanı kandırabilirdi ve tedbirli olmak daha iyiydi. Yarayı aramam için kadını kaldırdı. Tek bir yara değildi, birkaç taneydi. En az üç tane buldum. "Lanet olsun!" dedim.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Birden fazla. Demek ki bıçak değil. Pençesini kullanmış."

Edward, "Sadece ellerini değiştirebilecek kadar güçlü bir şekil-değiştiren," dedi.

"Evet."

"Hepsi böyle güçlü olacak," dedi.

"Biliyorum." Banyodan, yaraların üzerine bastırmak için havlu aldım. "Burada delikler var. Derinse, likantropiye yakalanma riski daha fazla."

"Yardıma geldiklerinde bunu söylememiz gerek."

"Biliyorum." Havluyu yaranın üzerine bastırıp kanamayı durdurmaya çalıştım. Edward kadını tutup boynunu

sabitlemeye uğraştı. Doktorlar gelene kadar yapabileceğimizin en iyisi buydu.

"Nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Ne?" dedi.

"Onları avlayacağımızı söyledin. Nasıl yapacağız?"

"Vahşice. İşlerini bitireceğiz."

Laila'nın baygın bedeni üzerinden Edward'a baktım. Ellerim kanıyla ıslaktı. Kanın içine çömelmiştim. "O şeyin hızını gördün mü?"

"İnanılmaz."

"Bu kadar hızlı bir şeyi nasıl öldürürsün?"

"Yarala ve sonra işini bitir." Hevesli gibiydi.

"Ben korkuyorum Edward."

Bana baktı, gözleri kış gökyüzü gibi soğuk ve boştu. "Ben korkmuyorum," dedi. Sanırım beni rahatlatmak istiyordu. Belki de rahatlamam gerekirdi.

6

Dar ve mini gecelik giymenin iyi yanlarından biri de üzerinize fazla kan bulaşmamasıydı. Edward üzerindeki boxerı, incelenmek üzere laboratuvara göndermek zorunda kaldı. Odası suç mahalli olmadığı için, üstüne bir şort ve tişört giymesine izin verdiler. Adli tıp ekibinin işi bitene kadar odama kimse giremedi. Ama ikimiz de üzerimizdeki kanı temizleyememiştik. Çamaşırlarım temiz olabilirdi ama geri kalanım değildi. Dizden aşağım kana bulanmıştı ve kollarım neredeyse dirseklerime kadar kıpkırmızıydı. Adli tıp ekibi küçük, pamuklu çubuklarla örnekler aldı ama temizlenmeme izin vermedi. Kan kuruyor ve her zaman olduğu gibi sinirimi bozuyordu, derime yapıştığını hissedebiliyordum. Duyusal bir illüzyon muydu yoksa gerçekten kuruyor muydu, bilmiyordum. Ne zaman hareket etsem derimin üzerindeki katmanı hissedebiliyor-

dum. Bir duşa ihtiyacım vardı. Soğuk yüzünden omuzlarıma atmam için bir battaniye vermişlerdi ama balkonun betonu, çıplak ayakla basmak için fazla soğuktu. Ayrıca, bir elimde silah varken diğeriyle battaniye tutmak kolay değildi. Dedektif Lorenzo silahımı adli tıp ekiplerinin olmadığı Edward'ın odasına koymayı teklif etti ama reddettim. Harlequin'ler beni kaçırmaya çalışmıştı ve bir silaha ihtiyacım vardı.

Dedektif Lorenzo benden daha uzundu. Ama Edward'dan sadece birkaç santimetre uzundu. Saçları kalın telliydi ve kısa kesilmesine rağmen dalgaları vardı. Dalgalardan kurtulmak için kafasını kazıması gerekiyordu, saçları kısa da olsa hiçbir zaman derli topu durmazdı. Gözleri koyu renkliydi, kahverengiye benziyordu, dürüst bir yüzü vardı. Yan komşunun sevimli oğlu gibiydi. Dedektif rozeti olduğu için otuzlu yaşlarda olmalıydı ama hiç göstermiyordu. Takımının altındaki şişkinliğe bakılacak olursa ya omuzları genişti ya da spor salonuna gidiyordu. Ya da her ikisi birden. Herkes devam eden federal bir soruşturmanın bir parçası olduğuna emin olmadan suç mahalline çağrılan ilk dedektiflerdendi. Teknik olarak Federal Büro onu işlerin dışında tutmalıydı ama birçoğumuz yerel polisi mümkün olduğunca dışlamamaya çalışırdık. Doğaüstü birimi, sahada birçok kez kendini yalnız bulurdu. Federallerden çok yerel polise bel bağlar, hatta diğer ajanlardan bile yardım almazdık. Doğaüstü birimine polislerin taktığı isimlerden biri olan *yalnız kurt*, telsiz konuşmalarında sıkça geçerdi. "Olay yerinde bir yalnız kurt var," derlerdi. Sayımız bu kadar çok olmasına rağmen takma ismin nasıl çıktığını merak ettim. *Yalnız kurtlar* denirse çok aptalca olur muydu?

Ajan Raborn hepimizden uzundu ve biraz kilo fazlası olması sebebiyle daha heybetli gözüküyordu. Fiziksel varlığıyla odayı dolduruyor gibiydi, sanki olduğundan daha büyük bir adamdı. Belki de aksi tavırları yüzündendi.

"Görmediysen, Karlton'ın yaralarına bir pençenin sebep olduğunu nereden biliyorsun?"

"Birden fazla yara hissettim, öyle olmalı. Bıçak kullansaydı, sokup çıkartırken kolunu görmem gerekirdi. Kolu sabitti. Ve bıçağı o şekilde kullanacak hareket alanı yoktu. Pençeler sustalı bıçak gibidir, derinin üzerine tutarsın ve saplanırlar."

Raborn, "Önce şekil-değiştirmeleri gerek," dedi.

"Sana söyledim, güçlü şekil-değiştirenler sadece ellerinin şeklini değiştirebilir."

"Bu mümkün değil. Pençelere sahip olmak için önce kurtadama dönüşmeleri gerek."

"Kurtadam olduğunu hiçbir zaman söylemedim Raborn."

"Biz yarı-insan formundaki şekil-değiştirenlere kurtadam deriz Anita." Açıklamayı yapan Edward'dı, Ted'in ses tonuna bürünmüştü. Fakat içinde Edward'dan çok fazla şey barındırdığı için, sesi soğuktu.

Ajan Tilford, "Tepeden tırnağa örtünmüş," dedi. "Kurtadam formunda olabilir."

Tilford'a baktım. Edward ve Lorenzo ile aynı boydaydı. Erkekler açısından, suç mahallinde bir boy eşitliği söz konusuydu. Tilford'ın saçları ya da saçlarından geriye kalanlar, çok kısa kesilmişti. Orta kısmında Raborn'dan biraz fazlalığı vardı, demek ki spor salonuna çok fazla gitmiyordu, fiziksel testi yakında geçemeyebilirdi. Doğaüstü Rehine

Kurtarma Birimi testinden geçmek zorundaydı, ajanlar için bir tür SWAT testiydi. Fakat sonu, bir ajanın yaralanması ve iki sivilin ölmesiyle biten geçen seneki bir olayda ajanın fiziksel formunun yetersiz olduğu iddia edilince, işler daha sıkı tutulmaya başlanmıştı.

Çok uzun süre adama bakmış olmalıydım ya da gözlerimde hâlâ Raborn'a duyduğum öfke vardı, bir şeyler söylemek zorunda kaldı. "Hey, sadece gördüklerimi söylüyorum."

"Kostümün altında bile olsa fazla insana benziyordu. Yarı-insan formunda bile olsa, kollarında ve bacaklarında değişiklikler olurdu, bir insan kadar kusursuz olmaz."

Raborn, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Öfkeli bir bakış attım. "Deneyim."

"Kurtadamlarla deneyimin olduğuna eminim." Sesi şimdi öfkeli, hatta kınarcasına bir tona sahipti.

Ben ne diyeceğimi düşünürken Lorenzo araya girdi. "Haber ekipleri bizi filme alıyor. Belki de Ajan Forrester ve Tilford'ın odasına geçmek daha iyi bir fikirdir." Konuşurken gülümsedi, sakin bir ses tonuna büründü. Ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu. Birinin bunu yapması iyiydi.

Raborn, "Blake göz önünde olmayı sever, değil mi Blake?" diye sordu.

Ben cevap vermeye hazırlanırken Edward omzuma dokundu. O kadarı yetti. Sustum ve odaya girdim. Diğerleri peşimizden geldi. Edward kapıyı arkamızdan kapattı.

Tilford, "Kurtadam formunda olsaydı vücudunda ne gibi değişiklikler olurdu?" diye sordu.

"Bacaklar daha uzun ama çarpıktır, sanki diz eklemi yanlış yerdeymiş gibi, uyluk kemiği ve kaval kemiği de daha

uzundur. Maske yüzüne o kadar kolay oturmaz. Burun daha... *Hayvansıdır*. Daha iyi bir kelime bulamadım."

Tilford başıyla onayladı, sanki bu bilgilerin hepsini zihninin bir kenarına not ediyordu. Gerçekten öyle olduğunu ümit ettim. Avlanırken, her şeyi bilen ajanlara daha çok ihtiyacımız vardı. Lorenzo küçük bir deftere not alıyordu.

Tilford, "Bir dahaki eğitimde ders vermelisin, bu gibi şeyleri bilmek sahada iyidir," dedi.

"Bildiklerimi seve seve paylaşırım," dedim.

"Erkekler gelince birden ilgi odağı oluyorsun, değil mi?"

Raborn'a döndüm. "Kıskandın mı?"

"Neyi, erkekleri mi?"

"Bir şeyi kıskanıyorsun. Erkekleri değilse neyi kıskanıyorsun?"

"Bana homoseksüel mi diyorsun?"

Edward omzuma dokundu ve hafifçe sıktı, aramıza girmek için beni geriye çekti. Yapmasına izin vereceğim birkaç kişiden biriydi.

"Hepimiz sakinleşelim."

Ted'in *iyi-çocuk* ses tonunu geri kazandı. Bir şeyi kabul ettiren ya da en azından itiraz etmeyi güçleştiren bir ses tonuydu.

Raborn'un telsizi bizi kurtardı. Bir şey için suç mahalline çağrıldı. Adam gidince odadaki gerginlik azaldı, rahatlayan sadece ben değildim. Lorenzo ve Tilford da rahatlamıştı.

Lorenzo, "Sizin sorununuz nedir?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Sonunda yatağın üzerine oturdum, battaniyeyi örtüyle arama almaya dikkat ettim.

Tilford, "Sanki bir geçmişiniz var," dedi.

"Yemin ederim Raborn ile daha önce karşılaşmadım."

Lorenzo, "Belki de ortak bir arkadaşınız veya düşmanınız vardır," dedi.

Yüzüne baktım. "Bu, iyi bir fikir, Lorenzo. Raborn'a yakın olan birini kızdırmış mıyım öğreneceğim."

"Hey, ben sadece başka bir güzel yüz değilim," dedi. Sırıttı.

Ben de gülümsedim, buna ihtiyacım vardı. Erkekler ne yapacaklarını bilemedikleri zaman kadınları gülümsetir veya güldürürdü. Bir ilişkide fena bir hayatta kalma şekli değildi.

Biraz daha konuştuk ama yeni bir şey öğrenemedik. Suç mahallinde çalışanlara, Edward ve Tilford'ın odasında duş yapma izni alana kadar ısrar ettim. Edward bana, kanları temizledikten sonra giymem için bir şort ve bir tişört verdi. Evet, aşırı uzun bir tişörtle daha çekici olabilirdim ama amacım bu değildi. Profesyonel gözükmek istiyordum. Ve pantolon olmadan profesyonel gözükmek zordu. Odama girip kendi kıyafetlerimi alana kadar saatler geçebilir, hatta sabah olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, kıyafetlerimden çok silahlarımı istiyordum. Edward kendi koleksiyonundan parçalar teklif etti. Yedek şarjörlü bir tabancayı ikinci silah olarak aldım çünkü Browning BDM'ye uygun şarjörü yoktu. Bana uyacak kılıfı veya kemeri de yoktu. O yüzden odada elimde silahlarla dolaşmak zorunda kaldım. Yine de kendimi daha iyi hissediyordum, her ne kadar dışarıdan bakınca saçma bir görüntü olsa da.

Sonunda hastaneden Karlton'ın iyi olduğu haberi gelince biraz uyumaya karar verdik. Gerçi temiz olup olmadığını anlamak için likantropi testinin sonuçlarının çıkması gerekiyordu. Kendi odama hâlâ giremiyordum ama istiyor-

sam başka birinde birkaç saat uyuyabilirdim. Yapmasam daha iyi olabilirdi ama Edward yanıma geldi ve koruyucu erkek rolünü oynadı.

"Yeni bir odaya ihtiyacım var," dedim.

"Bizim odamızda yarabilirsin," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

Tilford, "Ben başka bir oda tutabilirim," dedi. İfadesiz bir yüz takındı.

"Hayır, senin bize göz kulak olman iyi olabilir." Edward yine Ted ses tonuna kaydı.

Tilford, "Siz birlikte uyuyacaksınız, demek istediğim..." Tilford utanmış gibiydi.

"Biz sevgili değiliz," dedim.

Tilford daha da rahatsız oldu. "Ben aksini iddia etmedim."

"Yakın olduğum bütün erkeklerle yattığım söylentisinden haberdarım Tilford, sorun değil."

"Ben sorun olup olmadığından bile emin değilim. Kurallara göre, odada bir kadınla uyuyabilir miyiz?"

"Karlton hayatta olduğu için çok şanslı. Anita'yı riske atamam. Bu akşam yanımda kalacak. Senin bununla bir sorunun varsa kendine başka bir oda bul." Edward, Ted ses tonuna gerek görmedi, gerçeği Edward olarak dile getirdi.

Tilford, "Parasını ödediğimiz bir odada bir kadınla birlikte kalıp kalamayacağımızı sorayım," dedi.

Edward, "Gerekiyorsa parasını veririz," dedi.

Tilford sordu, erkek kadın karışık kalan ajanların bazen odalarını nişanlıları ile paylaştığını öğrendi.

Raborn krize girdi, az kalsın beni Tilford ve Edward'ı baştan çıkartmakla suçlayacaktı ama başını belaya sokacak

veya ters cevap vermeme sebep olacak bir şey söylemedi. Suç mahallinde bu kadar çok terlemek için fazla kıdemliydi.

Sonunda Tilford odayı bizimle paylaşmamaya karar verdi, eşinin izin vermemesi ile ilgili bir şeyler söyledi. Ama ben o kadar yorgundum ki gözlerim yanıyordu ve hiç umurumda değildi. Edward'ın, Tilford'ın yatağını alması gerekiyordu. Ben de kapıdan daha uzaktaki Edward'ın yatağını alacaktım ama kapı kapanır kapanmaz, "Yatağı pencerenin önüne çekmeme yardım et," dedi. Tek ve büyük pencerenin önüne ikinci yatağı çektik.

"Onları dışarıda tutmaz," dedim.

"Yavaşlatır," dedi. "Bize, ateş edecek zaman kazandırır."

Başımla onayladım. "Anlaştık." Geriye kalan yatağa baktım. "Biliyorsun, geriye sadece tek bir yatak kalıyor."

"Sadece birkaç saat." Kaşlarını çattı. "Yoksa uyandığında *ardeur*'ü beslemek zorunda olduğunu mu söylüyorsun?"

Soruyu ciddiye aldım. "Kontrol etmekte ustalaştım. Sağlam yiyeceklere ve proteine ihtiyacım var. Karnımı tok tutmak, diğer açlıkları kontrol etmeme yardımcı oluyor."

"İyi," dedi. Silahlarını yatağın yanındaki masanın üzerine dizmeye başladı.

"Ben yerdeki silahıma nasıl uzanacağım?" diye sordum. Yatağın duvar kenarına geçtim.

Bana bir P90 uzattı, gerçi bunu görünce içimden hep makineli tüfek demek geliyordu. "Bunu dene."

"MP5'im diğer odada," dedim. Yeni silahımı kontrol ettim. Bir kez kullanmıştım ama Edward ile birlikteyken. Güzel bir silahtı ama benim MP5'im de güzeldi. Büyük silahı yatağın yanına koydum, dönmeyi denedim ve P90'a

ulaşmanın, tabancaya erişmekten daha kolay olduğunu gördüm.

Sonra, ikimizin birden yatağa girmek zorunda olduğu zor an geldi. Bir düzine erkekle düzenli olarak yatağa giriyor ve seks yapıyordum ama bu durum bana garip gelmişti. Edward ile sevgili değildik ve hiçbir zaman olmayacaktık. Arkadaştık, aslında aile gibiydik.

Yatağın kenarında doğruldum. "Bunu garip bulan sadece ben miyim?"

"Evet," dedi. Edward da doğruldu. Bana birden sırıttı, hayatı sertleşmeden ve soğuklaşmadan önceki genç hâlinin gülümsemesi gibiydi. "Biliyorsun, bir dişi şeytan ve vampirimsi bir yaratık olabilirsin ama bir yanın her zaman, bunları yapmaman gerektiğini düşünen küçük kasaba kızı olarak kalacak."

Kaşlarımı çattım. "Bunu hakaret olarak mı almalıyım?"

"Hayır, hayatında kaç erkek olursa olsun, bu da seni çekici kılan özelliklerden bir tanesi. Hiçbir zaman çok rahat olamıyorsun."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Neden çekici kılıyor?"

Omzunu silkti. "Emin değilim ama tam sana göre."

Kaşlarım hâlâ çatıktı. "Ve sen de çok gizemli ve anlaşılmazsın."

Gülümsemesi biraz soldu. Normal bir gülümseye dönüştü. Soğuk bir gülümsemeydi.

Aklıma bir şey geldi. "Uyandığımda *ardeur*'ü beslemem gerektiğini söylesem ne diyecektin?"

Yattı ve örtüyü üzerine çekti. Ben zaten üzerime çekmiştim. Bana döndü ve lamba hâlâ açıkken yüzüme baktı. "Bir şekilde hallet."

"Bu ne demek?"

"Halletmek zorunda kalacaktık demek."

"Edward..."

"Konuyu kapatalım," dedi. Sonra uzandı ve ışığı kapattı. Bana destek olmasına izin vereceğim birkaç kişiden olduğu gibi, böyle bir konuyu kapatmasına izin vereceğim birkaç kişiden biriydi. Haklıydı, bir şekilde halletmemiz gerekirdi, başka yapacak bir şey yoktu.

Karanlıkta kafamı yastığa koydum. Edward da aynısını yaptı. "Edward," dedim.

"Hımmm," dedi.

"Yan mı yatarsın sırtüstü mü?"

"Sırtüstü."

"Ben yan yatarım, bu yüzden arkamdan sarılma."

"Ne?"

Bir kahkaha attım ve yan döndüm. "İyi geceler Edward."

"İyi geceler Anita."

Ve uyuduk.

7

Uyandığımda country müziği çalıyordu ve kolum, birinin karnı üzerindeydi. O kişinin üzerinde tişört vardı, kimse benim yanımda kıyafetle uyumazdı. O kişinin yataktan kalktığını hissettim. "Evet, günaydın," dedi.

Sesini duyduğum anda Edward olduğunu anladım ve gece yaşananlar aklıma geldi.

Yerimden kalkmadan, "Ne oldu? Yeni bir cinayet mi?" diye sordum.

"Donna," dedi.

Kafamı kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırdım. Aynı zamanda kolumu karnından çektim ve birbirimize dokunmamamız için biraz geri çekildim, sanki nişanlısı telefondan bizi görebilecekti.

"Anita," dedi.

Donna'nın sesi, duyabileceğim kadar yüksekti. "Neden senin yanında uyanıyor?"

"Sadece bir yatak vardı."

Yüzümü yastığa gömdüm. Vermesi gereken cevap bu değildi.

"Bir saniye," dedi Edward. Telefonunu kullanarak pencerenin önünde barikat olarak duran yatağın resmini çekti. "Sana diğer yatağa ne olduğuyla ilgili bir resim gönderiyorum."

Kadının sesi hâlâ öfkeliydi. "Umarım güzel bir resimdir."

"Vampirler veya şekil-değiştirenler içeriye girmeye çalışırsa yatak onları biraz durdurur diye düşündük."

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi biraz daha sakindi.

"Anita ve başka bir ajan gece saldırıya uğradı. Diğer kadın hastanede. Anita'yı koruması için kimseye güvenemedim."

"Tabii ki sen yaptığın işin en iyisisin." Sesi yumuşadığı için ne dediğini duyamadım.

Edward telefonu bana uzattı. "Donna seninle konuşmak istiyor."

Başımı iki yana salladım. *Hayır.*

Bana sert bir bakış attı, bu tartışmayı kazanamayacağımı anladım. Telefonu dikkatlice aldım, endişeli değil neşeli bir ses tonuna bürünmeye çalıştım. "Selam Donna."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Diğer ajan ne durumda?"

"Yaşayacak. İyileşecek ama likantropi bulaşıp bulaşmadığını bilmiyoruz."

"Bir şekil-değiştiren miydi?" Sesindeki korkuyu fark ettim.

Dikkatsiz olduğum için kendime kızdım. Donna'nın ilk kocası, kadının gözleri önünde, bir kurtadam tarafından öldürülmüştü. O zaman sekiz yaşındaki Peter, babasının yere düşürdüğü silahı alıp kurtadamı öldürmüş, annesini ve kız kardeşini kurtarmıştı. Peter şimdi on yedi yaşındaydı, Donna'nın değil Edward'ın oğlu gibiydi.

"Evet, öyleydi ama iyiyiz. Demek istediğim, diğer ajan biraz tecrübesizdi ve..."

"Ne kadar tecrübesiz?"

"İlk gerçek avıydı."

"Çok üzgünüm."

"Ben de."

"Edward'a benim ve çocuklar için göz kulak ol."

"Olacağımı biliyorsun."

"Onu sağ salim eve getireceğini biliyorum, o da senin için aynısını yapar."

Tek söyleyebileceğim şeyi söyledim. "Tabii ki." Edward ile konuşmak istedi ve telefonu geri verdim. Özel olarak konuşabilmeleri için banyoya gittim ve yüzümü yıkadım. Ne zamandan beri her sabah Donna ile konuşuyordu? Ama hey, benim ilişkim değildi.

Geri döndüğümde telefonu kapatmıştı. Bana baktı. Ben de Edward'a baktım.

"Düşündüğümden daha iyi gitti," dedim.

"Donna sana güveniyor."

"Seni hayatta tutacağıma inanıyor. Yanında olmama güvenmiyor."

"Yanımda olan hiçbir kadına güvenmiyor. Bu konuda biraz sorunları var."

Kaşlarımı çattım. "Ona bir sebep vermiş olmalısın."

"Hayır, bu tarz kadınların, güvenmemek için bahaneye ihtiyaçları yoktur. Sadece güvenmezler."

"Ben böyle yaşayamazdım," dedim.

Gülümsedi. "Sen poligamiyi seviyorsun, bir sürü sevgilin var."

"Ben kendim için bu ifadeyi hiç kullanmadım."

Bana bir bakış attı. "Bir sürü erkekle yaşıyorsun ve bir kısmıyla birliktesin, herkes bunu biliyor. Ancak bu kadar çok-eşli olabilirsin Anita."

İtiraz etmeye hazırlandım ama etmedim. Omzumu silktim. "Pekâlâ."

"Erkeklerinin hiçbiri kıskançlık krizine giremez. Aksi hâlde yanında olamazlar."

Bir kahkaha attım. "Ah, hayır. Ama sakın bunu akıllarından geçirmediklerini düşünme. Mutlaka vardır. Bu kadar çok erkekle birlikte olmanın en zor yanı, duygusal gereksinimler. Güven bana, hepimizin sorunları var."

Bana baktı ve bir süre inceledi. "Ne?"

"Ben senin bir ilişkide tamamen güvende olman gerektiğini düşünüyordum."

"Kimse tamamen güvende değildir."

"Şehrin Efendisi bile mi?"

"Evet, Jean-Claude bile," dedim.

Düşünceliydi, ayağa kalktı ve tişörtünü çıkarttı. "Giyinecek misin?" diye sordum.

"Evet."

"Ben mi banyoya gideyim, sen mi gidersin?"

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Önümde soyunup giyinmenden rahatsızım."

Yarım yamalak bir kahkaha attı. Sanırım şaşırmıştı. "Sen şekil-değiştirenlerle yaşıyorsun. Çoğunlukla çıplak gezerler."

"Arkadaşlarımı ve sevgililerimi çıplak görmekle ilgili sorunum yok. Ama seni çıplak görmek, olmaz."

Yüzümü inceledi. "Seni gerçekten rahatsız ediyor."

"Evet."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Biriyle seks yapıyorsam onu çıplak görmem sorun olmaz ama seks bir seçenek değilse, o zaman hayır, çıplaklık olmamalı."

Ani bir kahkaha attı. "Hâlâ namuslu geçiniyorsun ve hep böyle kalacaksın."

"Önümde soyunmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, etmeli mi?"

İç geçirdim. "Pekâlâ, namuslu geçiniyorum. Sen giyinirken ben banyoya giderim."

"Hayır, banyoya ben giderim." Hâlâ gülümsüyordu, yüzü kahkahasından geriye kalanlarla aydınlandı, kıyafetlerini topladı.

"İki saatten az bir uykunun üzerine seni güldürebildiğime sevindim," dedim. Kollarımı göğüslerimin altında birleştirdim.

"Sanırım haklısın," dedi. Yanımdan geçip gitti. "Hepimizin sorunları var."

Ne diyeceğimi bilemedim ve cevap bile vermedim. Giyinmek için banyoya gitti ve ben bütün kıyafetlerimin diğer odada olduğunu hatırladım. Adli tıp ekibinin beni odama almasını ümit ettim, aksi hâlde Edward'ı alışverişe göndermek zorunda kalacaktım. Edward bir sürü yeteneği

olan bir adamdı ama bir kadın için alışveriş yapmanın, yetenekleri arasında olduğunu sanmıyordum.

8

İyi haber, adli tıp ekibinin, kıyafetlerimi ve silahlarımı almama izin verecek kadar odayı temizlemesiydi. Kötü haber ise Karlton'ın av izninin, yine onun kadar deneyimsiz birine verilmesiydi. İronik olan, soyadının Newman, yani *yeni biri* olmasıydı. Ben kaderin bu tarz cilvelerinden hoşlanmazdım.

Ne yazık ki konuyla ilgili muhatabımız hâlâ Raborn'du. Beni dinleyeceğini pek sanmıyordum ama işler kötüye giderse itirazımın kayıtlarda olmasını istiyordum.

"Newman ile kişisel bir sorunum yok ama ismi gibi, Raborn. Yeni biri. Dün akşam gördüğüm şeyden sonra bir acemiyi sahaya sürmekten korkarım. Böyle bir durum hem onun hem de geriye kalanlar için tehlikeli olacaktır."

Raborn park yerinin kenarında sırtını bir ağaca yaslamıştı. Kollarını göğsünde birleştirmişti, gömleğin kırışma

şeklinden kollarını üzerine koyacak kadar göbeği olduğunu anladım. Hoş bir görüntü değildi ama belki de ben yanlı bakıyordum.

Yanımdaki Edward'a baktı, gün boyu suskun kalmayı seçmişti. Dün akşamki olaydan sonra bizden bir ajan değil Anita'nın koruması statüsüne terfi etmişti. Diğer polisler sanırım önceki akşam seks yaptığımızı düşünüyor ve sadakatini buna bağlıyordu.

Kimse doğrudan bir şey söylememişti ama yan gözle bakanları, yüz ifadelerini ve arkamızdan fısıldayanları fark ediyordum elbette. *Hepsinin canı cehenneme*, diye düşündüm.

Raborn, "Ne düşünüyorsun Forrester?" diye sordu.

Edward, "Raborn," dedi. Yine iyi-çocuk Ted ses tonuna büründü. "Böyle bir operasyonun başına yeni birinin gelmemesi gerektiğini biliyorsun. Deneyimli ajanlar onu takip etmez ve ona güvenmezler. Newman'ı tanımam ama bunu sorun edecek olan sadece biz değiliz."

Raborn iç geçirince göbeği kalkıp indi. Kollarını açtı ve park yerine tükürdü, sanki ağzında acı bir tat vardı. "Benimle bu konuyu konuşan ilk ajan değilsin. Lanet olsun, yerel polis bile avın başına daha kıdemli birini koymamı istedi."

"O zaman neden hâlâ başında Newman var peki?" diye sordum.

Gözlerini kısıp bana baktı. Benimle aynı fikirde olması, beni sevdiği anlamına gelmiyordu. "Diğer av izninden hâlâ Tilford sorumlu, Newman ile ortak çalışacak."

"Tilford'ın, iznin Ted'e veya bana verilmesini istediğini biliyorum," dedim.

Raborn başıyla onayladı. "İstedi ve isteğini bir kenara not ettim."

"İzni neden bir çaylağa veriyorsunuz?" Edward kararlıydı. "Bunu yaptığın anda çaylağın operasyondan sorumlu olacağını bilmene rağmen."

"İlk çıkan izin ve yeni kurallara göre en eski infaz izni bir davayla birleşince, sahibi operasyonun başına geçer."

"Kötü bir kural," dedim.

Raborn başıyla onayladı.

"Ama kural kuraldır."

Edward, "Aynı katillerden söz ediyoruz, izin aynı kişiler için çıkartıldı," dedi.

"Öyleydi, haklı olabilirsin ama sizin biriminizdeki ajanların ayağına bastığımız için değiştirildi."

Edward, "Eskileri bu işin dışında bırakmak istiyorlar," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Yeni ajanların daha kolay kontrol edileceğini düşünüyorlar ama önce yenilerin işi becerebileceğinden emin olmaları gerek."

"Aptalca," dedim.

"Sahada politika, hep aptalcadır," dedi.

"Newman, Tilford'ın liderliğine izin verse çok kötü olmaz ama bunu yapmıyor. *Ben-yetkiliysem-kararları-da-benveririm* tavrına bürünmüş durumda. Gerçek bir ava hiç çıkmamış. Tilford, sayısı çok fazla olmasa da en azından sahaya çıkmış. Deneyim deneyimdir."

Raborn kaşlarını çatmak istedi ama omzunu silkti. "Aynı fikirdeyim."

İlk kez benimle aynı fikirdeydi. Ümitlendim.

"Bu işin çığrından çıkmaması için ne yapabiliriz?"

"Üzerinde ikna yeteneğini kullan Blake. İstediğin her konuda erkekleri ikna edebildiğini duydum."

Edward'a baktı ve hoş bir bakış değildi. Erkeksi bir bakıştı, içinde biraz cinsel kıskançlık olup olmadığını merak ettim. Raborn benimle yatmak istiyor muydu, emin değildim ama erkeklerden bazıları, ortalıkta herkesle yatan bir kadın varsa, dışarıda bırakılmaktan hoşlanmazdı. Kadınla ilgili değil, kişisel bir şeydi.

"Kıskanıyor gibisin Raborn," dedim. Bu gibi piçlere karşı, saldırının en iyi taktik olduğunu düşünüyordum.

"Demek itiraf ediyorsun."

"Beni bir şeyle suçla, belki itiraf ederim. Konunun etrafında dolaşıp saçma sapan yorumlar yapma. Ya sor ya sorma."

Edward'a bir bakış daha attı.

"Pekâlâ, sormamı istiyorsan, sorayım! Dün akşam Forrester'ı becerdin mi?"

"Hayır."

"Saçmalık," dedi.

"Beni canlı ve güvende tutması için bir odayı paylaştık çünkü bu gezegende en çok güvendiğim insanlardan biridir. Ama sen ve buradaki bütün orospu çocukları istediğiniz şeye inanabilirsiniz, yapabileceğim bir şey yok. Olmayan bir şeyi ispatlamanın mümkün olmadığını uzun zaman önce öğrendim."

"Bu ne demek?"

"Biriyle yatmadığımı ispatlayamam demek. Bir şeyi yaptığını ispatlamak, yapmadığını ispatlamaktan daha kolaydır. Bunu davalardan biliyor olmalısın, bütün polisler

bilir. Ama polisler dedikoduyu da sever, hem de çok sever. Bu yüzden istediğine inanabilirsin ama gerçeğe inanmayacaksan soruyu da sorma." Son cümleyi, aramızdaki boy farkının izin verdiği kadar, yüzüne haykırarak söyledim. Adama dokunmaya çok yaklaşmış ve bunu fark etmemiştim. Öfkeliydim ve alev alev yanan öfkemle parmak uçlarım karıncalandı. Duruma uygun bir şey değildi.

Bir adım geriledim ve birkaç kez nefes alıp verdim. "Biraz hava almam gerek."

"Zaten dışarıdasın," dedi.

"O zaman senden uzaklaşmam gerek," dedim. Yürümeye başladım. Neden bu kadar kızgındım? Ve vücudumun içinde, derinliklerde, hiçbir cerrahın bir neşter ile ulaşamayacağı yerde, bir şeyler uyandı. Yaratıklarım, içimde taşıdıklarım, hareket ediyor, öfkeme tepki veriyordu. Kendimi böyle kaybedemezdim. Gerçek anlamda şekil değiştirmiyordum ama yine de içimdeydiler ve hapishaneleri olan vücudumu parçalamaya çalışabilirlerdi. Gerçi bunun yaşanmasına engel olabiliyordum ama bir şeylerin hareketlendiğini hissedince, kahve dışında bir şey yiyip içmediğimi fark ettim. Fiziksel vücudu beslemek, diğer açlıkları, yaratıklarımı, *ardeur*'ü ve öfkemi kontrol etmeyi kolaylaştırıyordu. Öfkemle de beslenmeyi öğrenmiştim. Efendim Jean-Claude'un bile yapamadığı bir şeydi. Hemen bir şeyler yemem gerekiyordu.

Edward yanıma geldi. "Neden seni bu kadar sinirlendirdi?"

"Doğru düzgün bir şeyler yemeyi unuttum. Proteine ihtiyacım var ve hemen."

"Yaratıkların?"

"Evet."

"Kahvaltı edelim," dedi. Arabaya doğru yürüdü ve peşinden gittim. Hemen sağlıksız bir şeyler yemem gerekiyordu. Gerçi herhangi bir şey işimi görürdü.

9

Edward arabayı sürerken, yumurtalı McMuffin'lerimi yemeye başladım. Kahvaltıda dürüm yemesi beni hep şaşırtıyordu ama neyse, sonuçta benim midem değildi. Daha vites değiştirmeden kendi yemeğini bitirmişti. Erkeklerin ve polislerin sahip olduğu, yemeğini bir lokmada mideye indirme yeteneğine sahipti. Aksi hâlde, yemeklerini her zaman bitiremeyeceklerini bilirlerdi çünkü.

Ben bunu bir türlü öğrenememiştim. Sıradan bir polis olsaydım şimdiye kadar çoktan açlıktan ölmüştüm.

"Yiyeceğin yardım ettiğini biliyorum," dedi. Yola bakıp dikkatini dağıtmadan devam etti. "Ama en kısa sürede *ardeur*'ü beslemen gerek, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedim.

"Bir bara girip birini kaldırabilirsin."

"Hayır."

"Hayatını karmaşıklaştırıyorsun Anita," dedi. Motelin olduğu sokağa girdi.

"Önüme gelenle seks yapmam. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"*Ardeur,* bu içgüdüyü yok etmiyor mu? Sadece seks istemiyor musun?"

"Evet ama aynı zamanda alışkanlık yapabilir ve bazı insanlar buna karşı daha dirençsizdir."

"Uyuşturucu gibi... Bazıları diğerlerinden daha çabuk bağımlı olur."

"Kesinlikle. Bir yabancıyı seçmeyi sevmiyorum yoksa bana bağımlı olabilir. Bir daha asla bulamayacağı bir şeyin bağımlısı olursa kendimi suçlu hisseder, başıboş bir sokak köpeğiymiş gibi onu yanıma almak zorunda kalırım."

Edward, "Ve alırsın," dedi. Bir karakter kusuruymuş gibi söyledi.

"Sen kendini suçlu hissetmezsin, değil mi?"

"Biriyle yatıp *ardeur* bağımlısı yaparsam arkamı dönüp gidebilir miyim, onu mu soruyorsun?"

"Evet."

"Evet," dedi.

"Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ama seni anlamıyorum."

"Biliyorum." Diğer polis arabalarının yanına park etti.

Ben kahvaltımı bitirirken kolamdan bir yudum daha aldım çünkü McMuffin kahve ile gitmiyordu. Ellerimi peçeteye sildim.

Motoru kapattı ama aşağıya inmedi. Bekledim.

"Sen benim kadar zalim değilsin. Ama benim kadar kolay öldürüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. Çünkü bunun bir iltifat olduğunu biliyordum.

Hafifçe gülümsedi, bunun bir iltifat olduğunu anlayacak birkaç kişiden biri olduğum içindi.

"Ama bir şeyler yolunda gitmezse, Donna ve çocuklara göz kulak olacağını da biliyorum."

"Olacağımı biliyorsun ama sen böyle şeyler söylemezsin Edward. Bir önsezi mi?"

Ciddiydim çünkü polisler bazen böyle olurlardı. Bir kısmının önsezileri güçlüydü, hayatta kalmanın yollarından biri de buydu.

"Peter. Eğitimini tamamlamak için bana veya benim gibi birine ihtiyacı var."

"Aile mesleğini öğretmek için onu eğitmeni onaylamadığını biliyorsun," dedim.

"Ajan olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Benimle oyun oynama Edward."

Başıyla onayladı.

"On sekiz yaşına geldiğinde, eğer hazır olursa, ülkenin dışında bir ava gitmek istiyor."

"Hazır olacak mı?"

Dudaklarını büzdü ama sonra başıyla onayladı. "Sanırım."

"Üzgün gibisin."

Yine başıyla onayladı.

"Bu gibi avların nasıl olduğunu bilirsin Anita. İyi olmak yetmeyebilir."

"Şanslı da olman gerekir," dedim.

"Ölmesinden korktuğum için, yeterince dikkatli olamamaktan çekiniyorum."

"Onu korurken ölmekten ve sen ölürsen onun da ölmesinden korkuyorsun," dedim.

"Evet," dedi.

Koltuğunda bana doğru döndü. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Duygusuz, öfkeli veya tehditkâr değildi, sadece ciddiydi.

"Onu götürme," dedim.

"Artık vazgeçemem Anita. Böylesi, onu yok eder."

Kaşlarımı çattım, kolamdan bir yudum alıp düşündüm. "Ne dememi istiyorsun?"

"Senden bir iyilik istemek üzereyim ama bunu istemeye hakkım yok."

Beni şaşırttı, şaşkınlığım yüzüme de yansımış olmalıydı. "Hakkın olmadığını düşünmene sebep olan ne olabilir ki?"

"Peter'ın ilk avında benimle gel."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bir sürü şey düşündüm ama sonunda, "Ne zaman?" diye sordum.

"Gelecek sene, muhtemelen sonbaharda."

Başımla onayladım.

"Geyik avı sezonu gibi," dedim.

"Evet."

Başımla onayladım. "Muhtemelen yanımda birkaç koruma getirmek zorunda kalırım ve Peter'a yaptığını onaylamadığımı biliyorsun."

"Ama yine de geleceksin," dedi.

"Evet, geleceğim."

"Ölürsen, sana metafizik olarak bağlı herkesi yanında mezara götüreceğini biliyorum. Sevdiğin herkesi riske atacaksın ama yine de geleceksin."

İç geçirdim. "Dürüst olmak gerekirse, önce onlarla konuşmam gerek ama konuşacağım. Birbirimizin hayatına müdahale edemeyiz, edersek mahkûm oluruz ve bunu hiçbirimiz istemeyiz." Kalan kâğıtları kese kâğıdına tıktım. "Ayrıca, sanırım Jean-Claude herkesi hayatta tutabilecek kadar güçlü. Ama bu riski göze alacaksam, önce Karanlıkların Anası ve Harlequin'ler sorununu çözmemiz gerek. Ölürsem oyunu o kazanabilir, bu riski göze alamam."

Başıyla onayladı. "Tamam, önce bu sorunu çözmene yardım ederim, sonra sen bana yardım edersin."

"Anlaştık."

Gülümsedi, Edward'ın vahşiliği ve Ted'in yumuşaklığı karışımı bir şeydi.

"Sadece ruh formunda olan gezegenin en eski vampirini öldürmene yardım edeceğim ama onu öldürmek için büyüye ihtiyacımız var."

"Öldürülebileceğinden emin değilim. Onu büyüyle tuzağa düşürebiliriz ama şimdiye kadar işe yarayacak bir şey bulan olmadı."

"Öyleyse ben sana imkânsızı başarmanda yardım edeceğim, sen de Peter ve benimle birkaç sıradan avın peşine düşeceksin."

"Peter'ın ilk avı için kısmen zararsız bir şey seçeceğini biliyorum. Evet, özeti bu, sen imkânsızı öldürmeme yardım edeceksin, vampirlerin veya şekil-değiştirenlerin bilinen en korkunç savaşçıları ve katillerinin peşine düşeceksin, ben de çok daha kolayı için yanında olacağım."

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim.

Başını iki yana salladı.

"Peter için zor olan, öldürmek olmayacak. İşin duygusal yönü daha zorlu."

"Ne durumda?" diye sordum.

"Benim oğlum," dedi. Ama çok mutlu değildi.

"Acımasız ve soğukkanlı bir katil mi demeye çalışıyorsun?"

"Hayır, ben olmak istiyor."

"Daha kötüsü," dedim.

"Çok daha kötüsü," dedi.

"Daha önce, gerektiğinde öldürdü. Hayatımı kurtardı ve kendi hayatını riske attı. İyi bir adam."

"Daha çocuk."

"Yaratıklar bizi öldürmeye çalışırken yanımda durup irkilmeyen biri, benim için çocuk değildir Edward. Sadece genç ve zamanla düzelecek."

Edward, "Umarım," dedi.

Sonra sorunun ne olduğunu anladım. "Öldüğünü görmek istemiyorsun."

"Ölmesini istemiyorum."

"Sen ölümüne sebep olmayacaksın Edward."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yetenekleri bu işe uygun olmasa onu yanına almayacağını biliyorum. İnsanları eğitmekte ne kadar iyi olduğunu da biliyorum. Beni sen eğittin. İçgüdüleri sağlam ve keskin bir nişancı. Tereddüt etmiyor. Çok da cesur."

Bana baktı.

"Ondan hoşlanmışsın."

"Ayda bir, bazen iki kez telefonda konuşuyoruz. İyi bir çocuk."

"Daha önce adam demiştin."

Gülümsedim. "Ateş ederken adam gibi. Ama telefonda çocuk gibi."

"Sana fena tutuldu."

Başımla onayladım. "Fark ettim."

"Senden hoşlanması seni rahatsız ederdi."

"Biraz ama siz ikinizin eğitimde yaptıklarıyla ilgili biriyle konuşması gerek."

"Sana bundan bahsettiğini bilmiyordum."

"Tahmin etmek yerine, Peter ile ne yaptığını öğrenmem gerektiğine karar verdim."

Bana baktı. Ben de ona baktım. Erkeksi anlardan biriydi. Onaylamadığımı biliyordu ama yine de kendisine ve Peter'a destek vereceğimden emindi. Sessizlik her şeyi ve daha fazlasını söylüyordu.

"Eğitimi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence sen ürkütücü bir orospu çocuğusun ve o da hayatında sen olduğu için şanslı."

Edward direksiyona baktı ve ellerini üstünde gezdirdi, sanki elleriyle bir şey yapmak zorundaydı. "Teşekkürler."

"Gerçek bu," dedim.

Kafasını kaldırdı, mavi gözlerinde ciddi ve üzgün bir bakış vardı.

"Dışarıya çıkıp Newman'ı bulalım ve mantıklı olmaya davet edelim."

"Nasıl?" diye sordum.

Bana Ted'in gülümsemesini attı ama sözler Edward'a aitti. "Ben ürkütücü bir orospu çocuğuyum, bakalım adamı korkutabilecek miyim?"

Sırıttım. "Bunu sevdim. Liderliği sana bırakması için onu korkut."

"Tilford bizi dinler; Newman dinlemez."
"Gidip çaylakları korkutalım," dedim.
Sırıttı. "Haydi."

10

Newman uzun boyluydu. Muhtemelen bir metre seksen santimetreden uzundu fakat zayıftı, genetiğiyle ilgili bir şeydi. Atletik vücudunun üzerine kas koymakta zorlanan tiplerden olmalıydı.

Ellerini kısa, kahverengi saçlarının arasında gezdirdi ve şapkasını taktı. Sanki şapkayı takmaya çok alışkın değildi. Kovboy şapkasıyla daha yaşlı göründüğünü mü düşünüyordu yoksa bir hediye miydi, bilmiyordum. Her durumda yeniydi ve henüz kırışmamıştı. Edward'ın üzerine titrediği kırışmış şapka gibi değildi. Yeni ve beyaz bir şapkaydı bu. En azından Edward'ınki beyaz değildi.

Newman, "Endişenizi anlıyorum, gerçekten. Ama bir planım var," dedi.

Edward, Ted ses tonuyla, "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz," dedi.

Korkutmak yerine etkilemenin daha faydalı olacağını kısa sürede anlamıştı. Birlikte olmaya çalışmadığım erkekler üzerinde çok fazla etkim olmadığı için, işi Edward'a bırakmıştım. İkna etmeyi Edward'a bırakınca başım nadiren belaya girerdi.

Newman, "Bunun için teşekkür ederim," dedi. Fakat ses tonundan, ne yapmaya çalıştığımızın farkında olduğunu ve bunu kabul etmediğini belli etti. Gençti ama aptal değildi, sessiz bir sertliği vardı ve bunu sevmemek mümkün değildi.

Fakat Harlequin, onun sertliği veya etkileyici karakteriyle ilgilenmeyecek, bana Ted'in gençliğini hatırlatması da bir işe yaramayacaktı. Edward'ın gençliği gibi değildi. Ted'inki gibiydi. Tabii eğer Ted aslında Edward'ın gerçek kimliğiyse. Açıkçası bunları düşünmek garipti ve başım ağrımaya başladı.

"Planın nedir?" diye sordum.

Kahverengi gözlerini bana çevirdi, sonra Edward'a baktı, ardından tekrar bana döndü. Sanki benimle ne yapacağını bilemiyordu. Kadınların, ilgilenilmesi gereken varlıklar olduğu öğretilen erkeklerden biri olmalıydı. Fakat işte karşısında çok dişi ve sevimli bir kadın duruyordu. Bir rozeti, bıçakları ve silahları vardı. Daha uzun boylu olsaydım daha mı az şaşırırdı?

"Köpekler. İzlerini süreceğiz."

İyi bir fikirdi ama... Edward ile göz göze geldik. Newman kaşlarını çattı çünkü bakışı yakalamıştı. "Ne? Neyi gözden kaçırıyorum?"

Başımla onayladım ve Edward yine Ted ses tonuyla konuya girdi.

"Pekâlâ Newman, şekil-değiştirenlerin izini sürmek için eğitilmiş köpeklerin var mı?"

Newman kaşlarını çattı. "Sadece kokuyu takip etmeleri gerek," dedi.

"Birçok köpek, şekil-değiştirenlerin izini süremez," dedim.

Kaşları biraz daha çatıldı, bunu yapınca daha genç göründü. Bana tepeden bakan, beş yaşında, ciddi bir çocuk gibiydi. "Neden?"

"Çünkü onlardan korkuyorlar," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Edward gülümsedi ve hoş bir gülümsemeydi. Kınamıyordu, neşeliydi ve bilgi paylaşıyordu. "Köpekler bir şekil-değiştirenin kokusunu aldığında, kısmen veya tamamen form değiştirdiyse, ondan korkar."

Ben açıklamaya devam ettim. "Köpekler, şekil değiştirebilen insanların yanında dolaşır ama değişim gerçekleştikten sonra bir şey onları korkutur. Tabii eğer bunun için özel olarak eğitilmediyseler."

"Bir av köpeği için bu neden fark etsin? Kokunun izini sürmüyorlar mı?"

Edward'a baktım, Newman'a sırıtmaya devam ediyordu. "Köpekler korkuyor Newman. Sadece onlardan korkuyorlar, hepsi bu."

"Ama neden?" diye sordu.

"Sen hiç hayvan veya yarı-hayvan formunda bir şekil-değiştiren gördün mü?" diye sordum.

"Resimlerini, videolarını gördüm."

İç geçirdim. "Sınıfınıza, şekil değiştirmesi için birini getirmediler mi?"

"Çok tehlikeli," dedi.

"Pekâlâ, neden çok tehlikeli?" diye sordum. Göz temasını kesmedim. Benim bir kadın veya sevimli bir kadın olmamla ilgileniyor, sadece söylediklerimi anlamak istiyordu.

"Çünkü şekil değiştirince, taze et yemeleri gerek. Yakınlarında ne varsa öldürürler."

Başımı iki yana salladım. "Doğru değil. Birçok şekil-değiştiren için geçerli bile değil."

"Kitaplarda öyle yazıyor, hocalarımız da böyle anlattı."

"Şekil değiştirme özelliğini yeni kazananlar için doğru olabilir. Aç bir yaratık olarak uyanır ve ilk birkaç dolunayda yaşadıklarını hatırlamazlar. Ama sonra, kendi benliklerini geri kazanmaya başlarlar. Sadece ayda bir tüylenirler ama bizim gibi insandırlar."

Başını iki yana salladı, kaşlarını çattı ve ciddileşti. "Filmlerde gördüklerimiz öyle değildi."

"Yeni şekil-değiştirme yeteneği kazanmış çaylaklar olduğuna bahse girerim. Onlar hayvan gibidir."

"Sen bana sınıfta gördüklerimin doğru olmadığını ve yaratık değil de insan olduklarını mı söylüyorsun?"

"Newman, iki şekil-değiştiren ile birlikte yaşıyorum. Sence her form değiştirdiklerinde beni öldürmeye mi çalışıyorlar?"

Kaşları biraz daha çatıldı. "Öyleyse, söylentiler doğru mu?"

"Bazıları doğru, bazıları değil. Ama bu dediğim doğru. Güven bana, sevdiğim erkekler hiçbir formda beni avlamaya çalışmadı."

"Öyleyse dün akşamki şekil-değiştiren, tüylü bir ceket giymiş insan gibi mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Tam olarak değil."

"Bir yandan tüylü insanlar olduğunu söylüyorsun, bir yandan da köpeklerin onlardan korktuğu için izlerini sürmeyeceklerini dile getiriyorsun. İkisi birden olamaz Ajan Blake. Ya yaratıklar ya insanlar."

"Bunu BTK katiline söyle," dedi Edward. "Düzenli olarak kiliseye giderdi, iki çocuğu vardı, evliydi, yıllarca öldürme içgüdüsüne karşı koydu. Normal biriydi ama aynı zamanda bir yaratıktı."

Newman, "Ama köpekler bir seri katilin izini sürer," dedi.

Edward şansını denedi. "Newman, iyi bir fikir ama kısmen de olsa şekil değiştirdiyse, ki Ajan Karlton'a zarar vermesi için öyle olması gerekiyor, köpekler korkup izini sürmeyecektir. Şekil-değiştirenlerin izini sürebilen özel köpekleri araştırdın mı?"

"Yakınlardaki en iyi köpekleri istedim."

Omzumu silktim. "Fark etmez, buralarda şekil-değiştirenlerin izini sürmek için eğitilmiş köpek bulman çok zor. Çok ciddi ve özel bir eğitimdir."

Newman, "Neden?" diye sordu.

Sorularından sıkılmaya başlamıştım. "Çünkü Newman, şekil-değiştirenler, tatlı yasal vatandaşlar bile, insanların kendilerini öldürmesi için izlerini sürecek köpeklerin eğitilmesinden hoşlanmaz."

Newman gözlerini kırpıştırdı. "Anlamıyorum."

Sıkılmaya başlamıştım. "Anlamadığını biliyorum."

"O zaman bana açıkla."

"Açıklayabileceğimi sanmıyorum. Bazı şeyleri sahada öğrenmek zorundasın."

"Çabuk öğrenirim," dedi. Biraz meydan okur gibiydi.

"Umarım Newman, umarım."

"Bu da ne demek?"

Harika, artık sıkılmıştım ve bana sinirlenmeye başlamıştı. "Dün akşam, bir şekil-değiştirenin Ajan Karlton'a işkence edip yaralar açışını izlemek zorunda kaldım. Onu vurmamam için Karlton'ı kalkan olarak kullandı, sonra şimdiye kadar gördüğüm bütün şekil-değiştirenlerden daha hızlı hareket etti. Tek yapabildiğim, Karlton'ın yarasının üzerine bastırmak ve kan kaybından ölmemesi için dua etmek oldu. Omurgasının zarar görmesinden ve hayatının sonuna kadar sakat kalmasından korkuyordum. Neyse ki Tanrı'ya şükür, öyle bir şey olmadı. Gerçi omurgan zarar görmüş olsa bile, kan kaybından da ölebilirsin." Cümlemi bitirirken karşısına dikildim, göğsünün ortasına gelmeme rağmen yüzüne öfkeyle baktım. İrkildi ve geri çekildi.

Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Öfkem yine beni ele geçirmişti. İçimdeki yaratıklar kıvranıp duruyordu, bir an için büküldüler ve pençelerini midemde hissettim. O anda, yürürken durmak zorunda kaldım.

Edward, "Sen iyi misin?" diye seslendi.

"Evet, iyiyim." Yürümeye devam ettim ama *ardeur*'ü beslemem gerekiyordu. Muhtemelen, şekil-değiştirenlerin izini sürmeye başlamadan önce bunu yapmam gerekti. Ama köpekler izleri sürmeyeceği için zamanım vardı. Aklıma bir fikir geldi. Yerel kaplanlara gidip diğer ajanlara söylemediklerini bana söyleyip söylemeyeceklerini öğrenebilirdim. Muhtemelen bir şeyler söyleyeceklerdi çünkü içlerinden birini tanıyordum. Sevgilim ve çağırdığım kırmızı kaplan Alex, yerel klan kraliçesinin oğluydu. Diğer ajanlara

bilgi toplayacağımı söyleyebilirdim ama aynı zamanda bir ihtiyaçtı. Yaratıklarımın beni parçalamaması için bu ihtiyacımı gidermem gerekiyordu.

11

Raborn bizi arabaya ulaşmadan durdurdu. "Siz ikiniz, nereye gidiyorsunuz?"

"Bir ipucu bulacak mıyız, bakmaya gidiyoruz," dedim.

"İzinlerini size vermedikleri için ava katılmayacak mısınız?" diye sordu.

Edward, "Av başlarken geri dönmüş olacağız," dedi. Şoför tarafına geçti ve beni Raborn ile yalnız bıraktı. Harika.

"Senin hakkında bir sürü söylenti duydum Blake ama hiçbir zaman, yaratık ölmeden pes ettiğini duymadım. Herkes çok sert olduğunu söyler."

"Ben sertim," dedim. "Köpekler elinden geleni yapsın ama bu şeyleri bugün bu köpeklerle bulamazsınız."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Edward eğildi ve içeriye girmemi işaret eder gibi kapıyı açtı. "Deneyim diyelim," dedim. Arabaya bindim. Biz uzaklaşırken, Raborn'un kaşları hâlâ çatıktı.

Alex Pinn'in cep telefonunu çevirdim ama cevap vermedi. Telefonu açan başka biriydi. "Alex'in telefonu, kim arıyor?" Çok resmiydi, bir tür asistan olmalıydı.

"Ben Anita Blake, kiminle görüşüyorum?"

Edward otoyola çıkarken bana baktı ama daha sonra açıklayacağımı bildiği için soru sormadı.

"Kırmızı Klan'dan Kraliçe Cho Chun'un oğlu Li Da'nın telefonu. Prensimizi neden arıyorsun?"

"Bu, benimle Alex arasında özel bir konu."

"Yalnız değil misin?"

"Hayır."

"Yanındaki insan güvenilmez mi?"

"Güvenilir ama klanın sırlarını dışarıdaki insanlarla mümkün olduğunca paylaşmam."

Adam bir süre sessiz kaldı. "Akıllıca bir seçim."

"Elimden geleni yapıyorum. İsmin nedir?"

"Neden?"

"Çünkü seninle konuşuyorum ve konuştuğum kişinin ismini bilmek isterim."

Tereddüt etti. "Bana Donny diyebilirsin."

"Sana Donny diyeceğim."

"Sana ne kadar güvenebileceğimizi anlayana kadar bununla idare edebilirsin."

"Pekâlâ Donny, Alex nerede ve neden cep telefonuna cevap vermiyor?"

"Li Da, kraliçemizin yanında. Kraliçe onu arayacağını biliyordu."

"Biliyor muydu?"

"Kraliçe Cho Chun, birbirinizin çağrısına karşı koyamayacağınızı söyledi ve haklı çıktı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben *ardeur*'ü beslemeye çalışıyordum, temelde bir ihtiyacın giderilmesi gibi bir şeydi ama Alex'i aramaya çalıştığım anda, annesi daha fazlasını ima etmeye başlamıştı. Güzel bir kaplankadın ile evlenmesini tercih ederdi ama benim, klanlar arasında bir seçim yapıp Alex'i resmi olarak kaplan kralı ilan etmemi istiyordu. Böyle bir şey olursa, kırmızı klan, kaplan hiyerarşisinde en tepeye çıkacaktı.

Birçok sebepten dolayı bunu yapmayacaktım, Alex'i isteyip istememle bir ilgisi yoktu. Ben biriyle gerçekten evlenirsem, Jean-Claude ve hayatımdaki diğer erkekler, bundan rahatsız olmak bir yana, içlerinden birini seçmediğim için öfkelenirlerdi. Fakat klan kraliçeleri, ısrarcı kaltaklardı. Söz konusu olan, soy, güç ve evlilik olunca, bir kalp krizi kadar ciddi bir sorun yaratacakları söylenebilirdi.

"Bak Donny, Alex sizin klanın prensi, bu doğru. Ama aynı zamanda, benim çağırdığım kaplan."

"Toplantı yerimize gel, gerçekten seninse, bakalım onu kraliçenin yanında çağırabilecek misin? Çağıramazsan, o zaman kaplanın efendisi değilsindir."

Sessizce küfrettim. "Şehrinize cinayetleri çözmek için geldiğimin farkında mısınız? Kaplanların hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Ölenlerin hiçbiri klan kaplanları değil, hepsi bir saldırıdan sağ kalanlar. Ölmeleri talihsiz bir olay ama klanı ilgilendirmiyor."

"Klanın parçası olmayan yalnız kaplanları bitirdikten sonra klana odaklanabileceklerini biliyorsunuz, değil mi?"

"Kendimizi koruyabiliriz Anita Blake."

"Böyle düşünmeniz güzel ama yüzlerce yıldır, belki de binlerce yıldır, hiçbir kaplan klanı bu adamlarla karşılaşmadı. Evinizde hepinizi temizlediler, rengine bakmaksızın bütün kaplanları."

"Efsanelerde hazırlıksız yakalandığımız yazıyor. Bu sefer hazırlıksız değiliz."

Sesindeki kendine emin tonu duyunca bunun bir hata olduğunu anladım ama telefonda söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmezdi. Değiştirmem gereken, bu adamın düşünceleri değildi. İkna etmem gereken, Kraliçe Cho Chun'du. Telefondaki sesin küstahlığı ve kendine güveni, kraliçenin eseriydi.

"Pekâlâ Donny, bize nerede buluşacağımızı ve oradan nereye gideceğimizi söyle ama Alex'i öyle veya böyle görmem gerek."

"Sokaktaki sıradan bir fahişeymiş gibi, prensimizle beslenceksin. Ona böyle davranmanı tasvip etmiyoruz."

Yine konuşan kraliçeydi ama bir şey söylemedim. Donny sadece sözcüydü, Donny ile tartışmak, patronunun fikrini değiştirmezdi, bu yüzden denemedim.

"Bu Alex ile benim aramda," dedim.

"Prensi etkileyen, klanı da etkiler."

Tanışmadan önce Alex'in neden klanından uzak durduğunu anlamaya başladım. Bir muhabirdi ve işinde iyiydi. Savaş sırasında Afganistan'da harika işler başarmış ve bir Peabody kazanmıştı. Bir gazeteciyseniz, bu büyük bir şeydi. Aynı zamanda, insan kılığına bürünmekte çok iyiydi.

Kenarları turuncu sarı-altın renkli kaplan gözlerini gizlemek için kahverengi lens takıyordu. Saf klan üyesiydi, gözleri ve saçları bunu kanıtlıyordu. Saçlarını boyayarak idare edebiliyordu ama gözlerini gizlemesi gerekiyordu.

"Pekâlâ, ben Kaplanların Sahibesi'yim, binlerce yıldır bu unvana sahip ilk vampirim ve senin gibi sıradan biriyle tartışmam Donny. Bana Alex'i veya annesini nerede bulacağımı söyle yoksa onu şehrin öbür tarafından çağırırım ama şunu unutma. Kaplanları çağırdığımda çağrıya birçoğu cevap verebiliyor. Klanınızda eşi olmayan bütün kaplanlar çağrıma cevap verirse, o zaman insan kılığına nasıl bürünecekler?"

"Bunu yapamazsın."

"Yapamaz mıyım, yapmaz mıyım?"

Bir süre sessiz kaldı ve sonra cevap verdi. "Prensimizi kendine bağladığında çağrını hissettik. Dediğini yapabileceğini biliyorum Sahibe ama bunu yapmamanızı tercih ederim."

"İlk seçeneğim bu değil Donny, ama çağırdığım kırmızı kaplanla biraz yalnız kalmam gerek, hepsi bu."

Nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Korumalarımızla buluşman için sana adresi vereceğim. Kraliçe ve prensin yanına kadar sana eşlik edecekler."

"Harika." Adresi not etmek için telefonda birkaç tuşa bastım. "Yazmaya hazırım, söyle."

Adresi verdi, kaydettim ve telefonu kapattım. Donny beni sevmiyor gibiydi. Benim için sorun yoktu, buraya popüler olmaya gelmemiştim.

Edward'a adresi verdim ve yola koyuldu. Seattle'ı ilk kez ziyaret eden biri için çok iyi biliyordu. Şehre aşina olup

olmadığını sordum ama sadece gizemli gülümsemesini gösterdi ve cevap vermedi. Sırların adamıydı.

"Söylediğini yapabilir misin? Eşi olmayan kaplanları bir tür dişi şeytan gibi kendine çağırabilir misin?"

Üzerinde bir süre düşündüm ve cevap verdim.

"Emin değilim, belki. Ben gücümü ilk kullandığımda çağırıyı ülkedeki bütün eşi olmayan kaplanlar duymuş ama o bir kazaydı. Klanlar, kaplanların otobüslere ve uçaklara binip bana gelmesine engel olmuş ama bilerek yaptığım bir şey değildi. Gerçekten istersem ve denersem, onları durdurup durduramayacaklarını bilmiyorum. Yanıma geldiklerinde ne durumda olacaklarını ve hepsinin seks beklentisi içinde olup olmayacağını da bilmiyorum." Kahkaha attım ama tedirgin bir kahkahaydı. "Kırmızı klanın yüzlerce kaplanı var. Ben iyiyim ama o kadar da iyi değilim."

"O zaman bu çağırıyı yapmasan daha iyi olur," dedi. Dar bir sokağa girdi.

"Bir tehditti Edward. Eminim sen de yerine getiremeyeceğin tehditler savurmuşsundur."

"Hayır," dedi.

"Biliyorum, sen hepsinde ciddiydin."

Bana döndü ve ışığın yeşile dönmesini beklerken bana baktı. Güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ama bu bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Soğuk bir bakıştı, *gözlerimi kırpmadan seni öldürürüm*, bakışıydı.

"Ürkütücü bakışlarını başkalarına sakla Edward."

"Marmee Noir'ın seni kaçırmasına engel olabileceklerinden emin değilsem, içeriye bensiz girmene izin veremem."

İç geçirdim. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Bugün gördüğün veya öğrendiğin hiçbir şeyi avlarda onlara karşı kullanmayacağına dair bana söz vermelisin."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Işık yeşil," dedim. Arkamızdaki araba korna çaldı.

Gaza bastı. "Söz vermezsem içeriye bensiz gireceksin."

"Evet."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Lanet olsun," dedi.

"Evet," dedim.

"Söz veriyorum," dedi.

Gülümsedim. "Vereceğini biliyordum."

"Şansını zorlama," dedi. Gerçekten öfkeliydi. Ama zamanla kendine gelirdi, bir söz verdi mi tutardı. Kırmızı klan, Edward'a karşı güvendeydi. Ve ben de Edward yanımda olduğu için güvendeydim. Sözde kayınvalidemin sorgusunu da başarıyla atlatırsam, kusursuz bir gün olacaktı.

12

Kapıda iki koruma vardı, isimlerinin Donny ve Ethan olduğunu söylediler. Donny uzun boylu ve keldi, gözleri turuncu alevlerin rengindeydi. Kırmızı klan, gözleri yüzünden insan gibi gözükmekte zorluk çekerdi. Kaplanlarınkine benzeyen gözleri vardı. Sadece garip renkli gözlere sahip oldukları söylenemezdi. Halkın arasında güneş gözlüğü veya renkli lens kullanırlardı. İronik olan, bütün klanların saldırılardan sağ kurtulanları kınamasıydı ama hayatta kalanlar, insan formunda safkan kaplanlara göre, daha insansı bir görünüme sahipti. Aslında, soylarının ne kadar saf olduğunu, kaplan formlarındaki saç rengine ve göz şekline sahip olduklarından anlamak mümkündü.

O tarz gözlerin rengini gizlemek için genelde kahverengi lens takarlardı ama Donny'nin yanındaki korumanın

gözleri, yumuşak bir griydi. Kedi tüylerinin rengindeydi. Saçları o kadar soluk bir sarıydı ki beyaz gibi duruyor, içinde gri tonlar göze çarpıyordu. Alnından başının arkasına doğru uzanan bir tutam saç, koyu bir kırmızıya boyanmıştı. Saçları kısaydı ama dalgalı olduğu için, tepesindekileri şekillendirmek zorunda kalmıştı. Kusursuz saç boyası ve şekli ile gece bir kulübe gitmeye hazırlanır gibi bir hâli vardı. Donny kadar uzun boylu değildi. Omuzlarının da Donny'ninkiler kadar geniş olduğu söylenemezdi. Donny'nin yanında kırılgan bir görüntüsü olduğu söylenebilirdi ama bir Glock taşıyan, Ethan'dı, kılıfın diğer tarafında da yedek şarjörleri vardı. Ön kollarındaki kaslardan, biraz ağırlık çalıştığını ama atletik bir yapıya sahip olduğunu anladım. Duruş şekline bakacak olursam, Uzak Doğu dövüş sanatlarıyla ilgisi olduğuna yemin edebilirdim.

Edward koluma dokundu. Şaşırdım. Ethan'a çok uzun süre bakmıştım. Bunu fark edince, en kısa süre içerisinde Alex'i görmem gerektiğini anladım. Bir hayvanı çağırabilen bir vampirin, o türe ilgisi olurdu. Jean-Claude, çağırdığı hayvan kurt olduğu için, yanında kurtların olmasını huzur verici buluyordu. Evimle ilgili özlediğim tek şeyin seks olmadığını anladım. Kaplanlar gibi çekim alanıma giren şekil-değiştirenlerin dokunuşunu ve etkileşimini özlemiştim. Ethan'ın Donny'den daha çekici olduğunu düşünmek, birçok baskın kaplankadının yapacağı seçimin tam tersiydi. Genelde kaplan gözleri olanları seçerlerdi ama Ethan'da... İlgi çekici bir şeyler vardı ya da ben çok açtım.

Derin bir nefes aldım ama yardımı olmadı çünkü ikisi de kaplan kokuyordu. Ama Donny kırmızı kaplan kokarken, Ethan'ınki daha garipti. Ethan'a doğru adım attım,

yakınında havayı kokladım, burnumdan Donny'nin sıcak kokusunu atmaya çalıştım.

Edward, "Anita," dedi. Sesi sertti. "Bay Pinn'i bulman gerek."

Başımla onayladım ve güçlükle de olsa geri adım attım. "Haklısın, çok haklısın." Kaplanlara bakmadan konuştum. "Beni Alex'e götürün."

"Seni kraliçenin yanına böyle silahlı götüremeyiz." Üzerimizdekilere baktım. Hiçbirimizin aktif bir izni olmadığı için, Federal Ajan rüzgârlıkları, tehlikeli oyuncaklarımızın büyük bir kısmını gizliyordu. Benim üzerimde bir Browning BDM, bir Smith&Wesson M&P9c, yedek şarjörler, bileklerimdeki kınlarda birer bıçak ve sırtımda daha uzun bir bıçak vardı. Omuz askım, sırtımdakiyle birleşecek şekilde özel tasarımdı, böylece ceket giyerken bıçağın sapını saçlarımla gizleyebiliyordum. Büyük bıçağım yanımda değilse, Browning'i arkamda, şimdi M&P'nin durduğu yerde taşıyordum. Edward'ın da iki tabancası ve bıçakları vardı.

"Üzerimizde otomatik silah yok, hafif silahlıyız," dedim.

Donny yüzümü inceledi ve gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını da çattı.

"Dürüstsün."

"Deniyorum," dedim.

"Ama yine de Kraliçe Cho Chun'un yanına silahlı giremezsiniz."

"Harika," dedim. "Zaten onu görmek istemiyorum. Tek görmek istediğim Alex."

Donny, "Prens Li Da," dedi.

"Pekâlâ, tek görmek istediğim Li Da."

Donny, "Prens Li Da," dedi.

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, ben Kaplanların Sahibesi'yim, o benim prensim değil. O Alex veya Li Da ama artık benim prensim değil."

Donny, "Bu çok küstahça," dedi.

"Hayır, değil, sadece gerçek. Teknik olarak, burada durup seninle veya Ethan ile muhatap olmama gerek yok. Kanunları uygulayarak, *onu bana getirin*, diyebilirim."

"Böyle bir küstahlığı cevapsız bırakırsam, Kraliçe Cho Chun benim derimi yüzer."

Donny'nin abartıp abartmadığını anlamak için Ethan'ın yüzüne baktım. Yumuşak, kedi tüyleri grisi gözlerinden, Donny'nin doğruyu söylediğini anladım. İlgi çekici olan, Vegas'ta, beyaz kaplanlarda güçlerimin bu şekilde çalışmamasıydı.

Donny'ye döndüm. "Emirlerime uyduğunuz için derinizi yüzer mi?"

"O benim kraliçem. Ne isterse onu yapar."

Başımı iki yana salladım. Yeniden Ethan'a bakmaya başlamıştım.

Ağzının şekli, garip bir biçimde hoşuma gidiyordu. Üst dudağı, bir gamze gibi görünmeye başlamıştı gözüme.

Edward, "Anita," dedi. Ethan'ın önüne geçti, adamı görmeme engel oldu. "Beslenmen gerek."

Başımla onayladım.

"Kesinlikle haklısın." Donny'ye döndüm. "Ya Alex şimdi yanıma gelir ya da telefonda dediğimi yapar, onu çağırırım. Senle Ethan tam yanımdasınız ve vampir güçleri söz konusuysa, yakınlık önemlidir. Seni çok sevmedim Donny, üzerine alınma ama Ethan'ı sevdim. Kaplanım sevdi. Alex'i

çağırırsam, ben Ethan ile veya senle beslenmeden, o buraya yetişemeyebilir. Kraliçenin istediği gerçekten bu mu yoksa başka bir şey mi?"

"Kraliçe adına konuşamam. Ne istediğini biliyor olmalı, ben bilmiyorum."

"Ona kadar sayacağım, sonra Alex'i çağıracağım, ama senin veya Ethan'ın etkilenebileceği konusunda yalan söylemiyorum."

Donny, "Ethan?" dedi.

Ethan, "Gerçeği söylüyor," dedi. Edward'ın vücudu yüzünden, sadece omzunu görebiliyordum. İçimden daha fazlasını görmek gelse de kendime hâkim oldum. Bir yabancıdan bu kadar etkilenmem iyi değildi. Tanrım, hayatımda yeterince sevgili yok muydu?

Donny'nin gerçeği söyleyip söylemediğimi anlamaması, çok güçlü bir kaplanadam olmadığı anlamına geliyordu. Aynı zamanda, silahlar konusunda doğruyu söylediğimi dile getirmesi de bir tahmin olmalıydı. Fakat şimdi durum kritikti ve gururunu bir kenara koyup daha güçlü olana sormayı uygun görmüştü.

"Gidip kraliçeme ne yapmamı istediğini soracağım."

"Sadece onu çağırsan olmaz mı?"

"Bazı sorular yüz yüze sorulmalı." Beni hafifçe eğilerek selâmladı. Ne yaptığının farkında mıydı, bilmiyordum. Koridorda yürümeye başladı.

Arkasından seslendim.

"Ethan'ı burada mı bırakıyorsun?"

"Ethan bir koruma, görevini yapar."

"Zamanında geri dönmezsen onunla besleneceğimi biliyorsun ama onu yine de burada mı bırakıyorsun?"

"İyi bir korumadır ama safkan değildir."

"Safkan olup olmamasının konuyla ne ilgisi var?" diye sordum.

Ethan cevap verdi. "Ben korunmaya değer biri değilim."

Edward ikimizin de adamı görebileceği bir yere geçti. "Nelerden korunmaya değer biri değilsin?"

Ethan omzunu silkti. "Birçok şeyden. Ama şimdi, senden. St. Louis'de seni ziyaret ettiklerinde, kırmızı kaplanların asillerinden birini çaldın. Seni korumamın bir sebebi de bu, beni büyülersen klana bir zarar gelmez. Daha çok safkan kırmızı kaplan kaybetmezler." Ses tonundan, bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi.

"Çok acımasızca," dedim.

Ethan, "Gerçek bu," dedi.

Bizi seyreden Donny'ye baktım. "Onu bizi koruması veya kurban olması için burada bırakıyorsun ve umurunda değil."

Donny bana, sonra Ethan'a, ardından Edward'a baktı. "Gidip Kraliçe Cho Chun'a isteğini bildireceğim." Bakışlarını bana çevirdi, sonra Ethan'a baktı. Donny tedirgindi. Sanırım Ethan'ı yiyecek olarak geride bıraktığını söylememden rahatsız olmuştu. Birçok insan, farkında olmadan çok kötü şeyler yapardı. Gerçek apaçık ortadayken kendi kendine yalan söylemek işe yaramazdı.

Başka bir şey söylemeden arkasına döndü ve uzaklaştı. Siyah kıyafetleri, birkaç metre gittikten sonra koridorun karanlığına karıştı. Burada daha çok ışığa ihtiyaçları vardı.

Yoğun bir sessizlikte, loş koridorda dikilmeye başladık. Kırmızı kaplanım, soğuk bir ormanın içinde yanan bir ateş gibi, alev alevdi. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes al-

dım, ama bu bir hataydı çünkü farkında olmadan Ethan'a yanaştım. Sadece kırmızı kaplan gibi kokmuyordu. İçimde yaratıkların yaşadığı yerden beyaz kaplan çıktı. İçimde gölgeler veya eski ağaçlar olmadığını biliyordum fakat zihnim, yaşadıklarım yüzünden delirmemem için bu tarz görüntüler oluşturuyordu.

Ethan'ın önündeydim ve yumuşak, gri renkli gözlerine bakıyordum.

Edward, "Geri çekil Anita," dedi. Elini omzumda hissettim.

"Şimdi bana dokunma Edward."

İtiraz etmedi ve elini çekti. Geri çekilirken, sıcaklığın biraz daha arttığını hissettim.

"*Ardeur* uyanıyor mu?"

"Deniyor ama daha çok..."

Ethan'a biraz daha yaklaştım. İyi bir koruma geri çekilirdi ama Ethan çekilmedi. Dokunmamak konusunda çok dikkatliydim ama yüzüm, çıplak kolunun hemen üzerindeydi, derisine çok yakındı. Kokusunu içime çektim.

Sonra bir koku daha aldım ve mavi kaplanım uyanıp diğerlerinin yanına gitti.

"Bugün yaşayan tek bir mavi kaplan olduğunu sanıyordum ama gözlerin ve gri buklelerin, maviden geliyor, değil mi? Beyaz kaplan seni soluklaştırdı ama sen aslında mavisin."

"Büyükannem maviydi. Ama tek safkan mavi, senin elinde. Ben karışık kanım, rengim yok."

"Sadece kırmızı veya mavi ya da beyaz değilsin. Sen..." Yüksek sesle söylemedim çünkü Harlequin bütün altın kaplanları öldürmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar başarama-

mışlardı ama işte karşımda, altın kaplanın gücünü taşıyan biri duruyordu.

"Ben neyim?" diye sordu. Yüzüne bakınca, çok değerli soyunun farkında olmadığını anladım. İlgi çekiciydi.

"Kaç tane formun var?" diye sordum. Sesim bir fısıltıdan ibaretti, ağzım koluna değmek üzereydi.

"Üç," dedi. Sesi boğuklaşmaya başlamıştı. Kaplansı mıydı yoksa erkeksi bir tepki miydi, bilemedim.

Dört değil mi, diye sormak istedim ama sormadım. Kaplanlar genetik çeşitlilik için birbirleriyle evlenirdi, birçoğu soylarından bir tanesine daha çok benzerdi.

Evimde Domino vardı, siyah ve beyaz formlara geçebiliyordu ama saçları da soyunu belli edercesine siyah beyazdı. İnsan formu sadece bir renk gösteriyorsa, o zaman kaplanın tek formu olurdu. Dört değil üç kaplan formu olan biriyle bile ilk defa karşılaşıyordum ama altın kaplanın tatlı kokusu hâlâ burnumdaydı. Altın kaplanım, yumuşak bir ses tonuyla mırladı. Mantıklı düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Derim, ihtiyacımla ağırlaşmış gibiydi, vücudumda bir yerler kasıldı. Tepkiyle sendeledim. Ethan uzandı ve içgüdüsel olarak kolumu tuttu. Biri düşmek üzereyken tutardınız. Eli, ceketimin üzerinde çok ağır ve çok sıcaktı. Sanki insan formu, gücü kontrol etmekte çok zorlanıyordu.

"Git buradan Edward," dedim. Sesim boğuk çıktı.

"Ne?"

"Git ve avın ne durumda olduğuna bak ama şimdi burada olmaman gerek."

"Kontrolü kaybediyorsun."

"Sanırım," dedim.

"Anita..."

"Git Edward, lütfen gider misin?" Arkadaşım için endişeleniyordum ama gözlerim, önümdeki erkeğin üzerindeydi. Gözlerine bakınca, bu rengin hangi kaplanından geldiğini anladım. O kadar yakından, insan gözleri ile kaplan gözleri arasındaki farkı görebiliyordum. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Ben de kollarımı beline doladım.

"Beni mi istiyorsun?" Şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim. Dört kaplanım, içimdeki karanlık yolda volta atmaya başladı. Yüzümü tişörtüne ve göğsüne gömdüm. Sıcak ve kırmızı alevler gibi kokuyordu. Yıldırım düştükten sonraki temiz ve taze kokuyu, ardından da şekerin kokusunu aldım. Pamuk şeker gibi kokuyordu, dilinizin üzerinde eriyecek türden, tatlı ve şekerli bir şeydi. Bütün altın kaplanların tadı bana şekerli gibi geliyordu fakat pamuk şekerin altında tatlı bir şey daha vardı. Yonca -sıcak yaz gününde beyaz bir yonca- mavi kaplanı böyle kokuyordu. Evdeki Cynric, beyaz yoncalardan bir bahçe gibi kokuyordu, demek ki mavi kaplanlar, yeşil, büyüyen şeyler gibi kokuyordu.

Dört kaplanım bana baktı, dudakları geri çekilmişti. Derisinin kokusunu benim gibi burunlarına çekiyorlardı. Kükreyip mırıldanmaları, bir koro gibi vücudumu titretti, sanki kemiklerim pes ve bas bir şarkının başlangıcı için bir diyapazondu. Dizlerimin bağı çözüldü. Ethan beni yakaladı ve aramızdaki son mesafe de kapandı. Sert ve hevesli olduğunu hissettim.

Hafif bir inilti çıkarttım. "Evet, seni istiyorum." Ve *ardeur* dalga gibi yükseldi ama bu sefer içimdeki kaplanlar karşı koymadı. Güçleri *ardeur* ile birleşti ve daha önce fark

etmediğim bir şeyi fark ettim. Kaplanların Efendisi'nin eski gücünün bir kısmına sahiptim ama *ardeur* başka bir şeye dönüşmüştü. Daha sıcak, daha narin, daha canlı bir şeydi. O canlılık, derilerimizin üzerine aktı, Ethan sessizce bir çığlık attı ve gözlerini kapattı. Sırtı gerildi, beni tutan kolları vücudumu sıkı sıkı kavradı.

"Çok fazla güç var," diye fısıldadı.

Bir an için bunun, beslenen *ardeur* olup olmadığını düşündüm. Kazayla Ethan'ı metafizik olarak kendime mi bağlıyordum? Hayatımda kalıcı olarak daha fazla erkeğe ihtiyacım yoktu. O düşünce ile *ardeur*'ü biraz geriye ittim ve aklıma başka bir şey geldi. Ethan kazayla bile olsa sonsuza kadar bana bağlanmayı hak etmiyordu. Özgür iradesini almak istemiyordum. Ethan'ı tuzağa düşürmek gibi bir niyetim yoktu.

Yeniden, kafamın içinde şoför koltuğuna oturdum. Ethan bana baktı. "Sorun nedir? Güç soluyor."

"Bu beslenmede bir sorun var Ethan. Farklı."

"Ne?"

"Bir ihtimal, sadece *ardeur* olmayabilir. Seni, çağırdığım kaplan olarak kendime bağlayabilirim."

"Alex gibi mi?"

Başımla onayladım ve yüzüne baktım, ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Erkeksi bir yakışıklığı olduğunu söyleyebilirdim, elmacık kemikleri belirgin ama yüzü zayıftı, ortaya yumuşak dikdörtgen bir şekil çıkıyordu. Çenesinde bir gamzesi vardı.

"Alex'in hâlâ bir hayatı ve işi var, ona zarar vermedin."

"Bağlanmanın ne kadar derin olacağını bilmiyorum Ethan. Anlıyor musun? Neler olacağını öngöremiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı, havadaki feromonlardan kurtulmaya çalıştı. Yutkundu. "Bana geri çekilmem için bir şans veriyorsun."

"Evet."

"En kötü ihtimalle ne olur?"

"Drakula'nın gelinleri gibi bir gelin olursun. Özgür iraden kalmaz." Sıkı sıkı tutunmaktan vazgeçtim ve aramıza biraz fiziksel mesafe koymak istedim. "Bunu istiyor olamazsın."

"Kırmızı klanın, diğer klanlarla çiftleşmesi gerekiyor. Çocuk diğer klana benziyorsa yetiştirilmesi için oraya gönderirler, kırmızı klana benziyorsa bizimle kalır. İkisine de benzemiyorsa o zaman annesinin yanında kalır. Annesi istediği için değil, hiçbir klan almadığı için."

Bir elim hâlâ bileğindeydi ama diğerini kaldırıp saçlarına dokundum. Beyazına ve grisine dokundum. Koyu ve zengin bir kırmızı renkteki telleri okşadım, hafifçe çektim. Hafifçe gülümsedim ve o da gülümseyerek bana baktı.

"Sen çok güzelsin, aksini söylemelerine izin verme."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Klanın dişileri, safkan bir çocuk vermeyeceğim için benimle seks yapmıyor. Üç sene önce bir vasektomi geçirdim, kimseyi hamile bırakmamam için. O sayede kadınların beni isteyeceğini düşündüm ama benim saf olmadığıma inanıyorlar. Sanki dokunuşum bile onların saflığını bozacak."

"Aptal oldukları için üzgünüm Ethan."

Gülümsedi, biraz üzgün gibiydi. "Ben de."

Evdeki Domino da yarı siyah yarı beyaz kaplandı. Beyaz kaplan klanı için korumaydı ama Ethan gibi yalnızdı. Yine de beyaz kaplan klanı en azından, evlatlık verilen

Domino'ya sahip çıkmıştı. Bir şeyleri sorgulamamış ama Domino'ya yine de kötü davranmışlardı. Böylesi daha da kötü olabilirdi.

Gülümsedim. "Ben kimsenin beni hamile bırakmasını istemediğim için, bana göre bir avantaj. Likantropi zaten seni hastalıklardan koruyor, ben de doğum kontrolüne dikkat ettiğim için ancak bu kadar kontrol sahibi olabilirdik."

Ethan, "Likantropimiz," dedi.

"Ne?"

"Sen sadece şekil değiştirmiyorsun ama likantropin, seni diğer hastalıklardan koruyor."

Kaşlarımı çattım çünkü daha önce bunu hiç düşünmemiştim. "Bilmiyorum, damarlarımda birden fazla likantropi dolaştığı için, diğer hastalıklara yakalanıp yakalanmayacağımdan yüzde yüz emin olduğum söylenemez."

Başıyla onayladı. "Evet, cinsel yolla bulaşan hastalıklara dikkat etmen lazım."

"İnsanlarla birlikte olursam," dedim.

"İnsanlarla birlikte oluyor musun?"

"Hayır ama senin insan kadınlarla bir sorunun olmadığına eminim."

Gülümsedi, utangaç bir gülümsemeydi.

"İnsanlarla birlikte olmayı denedim ama ne olduğumu anlamakta zorlandım ve bunu sonsuza kadar gizleyemem."

"Evet," dedim. "Gizleyemezsin."

"Ne olduğumu, kim olduğumu inkâr etmek gibi. Kollarımda birinin olmamasından daha yalnız kalmak gibi."

Başımla onayladım. "Benim bir erkek arkadaşım var. beyaz çitleri olan bir evde benimle oturmak istiyor. Hiç benim tarzım değil."

Bana bakıp sırırrı.

"Beni istediğini hissedebiliyorum." Üzerime eğildi, yüzümün yanını kokladı. "Kırmızı, beyaz ve mavinin kokusunu alabiliyorum... Ve daha önce hiç duymadığım bir koku daha var. Tatlı bir şey... Neden kafamın içinde altın renkli bir kaplan var? Altın bir kaplan."

"Çünkü bir parçan da altın."

"Bu mümkün değil," dedi.

"Derinde kokusunu alabiliyorum."

Derin bir nefes aldı.

"Tanrım, ev gibi kokuyorsun."

"Altın kaplanların evini özlemediğini söylemişlerdi."

Başını iki yana salladı. "Zaten buldukları içindir çünkü herkes birinde bunu bulmak ister."

Yüzünü benimkinin yanına getirip fısıldadı ve dudaklarını yanağıma koydu. Bir öpücük gibiydi ama değildi. Sıcak nefesini derimde hissettim.

Nabzım gırtlağımda atıyor, vücudum yakınlığına tepki veriyordu. "Sana neler olabileceğinin farkında mısın?" Mantıklı olmaya çalışıyordum ama sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

"Sanırım."

"Alex'i beklemeliyiz, sonra üzerinde düşünürüz. Senin de düşünecek zamanın olur."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve parmaklarını saçlarımın arasına soktu. Beni öptü, yanağımda zarif bir öpücüktü. "Ben düşünmek istemiyorum."

Yüzünü bir kedinin kokusunu bırakması gibi yüzüme sürterken gözlerimi kapattım, parmaklarını kapatıp saçımı hafifçe çekince inledim. "Ne istiyorsun?"

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Geri çekilip gözlerine baktım, odağını kaybetmiş ve yumuşamışlardı. Dudakları aralıktı, alt dudağını yalamış olmalıydı çünkü ıslaktı. *Ardeur* bana baskı yaptı, kaplanlar pençelerini vücudumun içine geçirerek isyan etti ve Ethan'ın kollarında iki büklüm oldum. Beni tuttu, yüzünde endişe vardı.

"İyi misin?"

Başımla onayladım. İyiydim ama daha fazla karşı koyamazdım. Alex'i düşündüm ve geldiğini hissettim, fakat annesine kızgındı çünkü gecikmesine sebep olmuştu. Çok uzaktaydı, bekleyemezdim... Ethan'ın derisinin kokusunu aldım ve kendime karşı dürüst oldum: Kendimi tutmak istemiyordum. Evet, sebebi *ardeur* olabilirdi. Evet, içimdeki kaplanların da etkisi vardı ama aynı zamanda Ethan'ın yalnızlığı yüzündendi. Ben de yıllar boyunca yalnız kalmıştım, farklı olmanın ve kimse tarafından sevilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Tekrar, "İyi misin?" diye sordu. Elleri kollarımdaydı, sanki düşmemden korkuyordu.

"Olacağım," dedim.

"Ne yapabilirim?"

Ardeur'den geri çekildim ve kaplanlarımı bastırdım, çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Bunların hepsini kontrol edemeyeceğimi bilmelisin. Bunu yaparsak, özgür iradenin ne kadarını kaybedeceğini bilmiyorum. Bunu gerçekten anlamalısın Ethan."

Bana bakarken, gri gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı. "Anlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır ama birkaç dakika önce yüzündeki bakışı gördüm, derinin kokusunu aldım, ait olmanın tadına baktım... Beni burada yalnız bırakma."

Alex'i düşündüm. *Uzak dur*, diye düşündüm ama çok geçti. Sonra karşı koymayı bıraktım. *Ardeur*'le ve kaplanlarımla mücadele etmeyi bıraktım, kendimle dövüşmedim. Kendimi yaşadığım ana ve Ethan'ın kollarına bıraktım.

13

Kollarımızı birbirimizden kurtarmak kolay olmadı. Silahlarım için endişelenerek *ardeur*'ü bir süre daha kovaladım ama başka sorunlarımız vardı – Ethan'ın bir tekme atarak açtığı kapının ardındaki küçük odanın, bakım odası olması bunlardan biriydi. İçi boştu ve zemin betondu. Benim üzerimde bir sütyen ve kot pantolon vardı, silahlarım ayaklarımın dibinde duruyordu. Bir kahkaha attım. "Sürtünerek derimizi kaybetmeden nerede sevişebiliriz?"

Ethan gömleğini çıkarttı ve kendi silahlarının üzerine attı. Ben seks için daha rahat bir yer bulmayı tercih ederdim ama adamı gömleksiz görmek dikkatimi dağıttı. Kollarındaki zarif kasların gömleksiz ne kadar harika görüneceğine hazır değildim. Kıyafetlerinizi ilk kez çıkarttığınız an önemliydi. Benim için asla eskimeyen anlardan biriydi.

ilk defanın heyecanı ve kıyafetlerin çıkışı, ilk dokunuş, ilk öpücük unutulmazdı. Herkes, hayatımda bu kadar çok erkek olduğu için bunu kaybedeceğimi söylüyordu ama kaybetmemiştim. Her zaman taze bir merak vardı ve Ethan'ı karşımda gömleksiz görünce *ardeur*'ü biraz daha kovaladım, belki de artık üzerindeki kontrolüm daha fazlaydı. Sebebi ne olursa olsun, Ethan'a doğru yürüdüm ve ellerimi uzatıp kaslı, pürüzsüz göğsüne dokundum. Hayatımda daha cüsseli, daha kaslı erkekler de vardı ama Ethan'ın kas seviyesi tam kıvamındaydı. Ellerimi düzgün göğsünün şişkinliği üzerinde gezdirdim. Şimdilik göğüs uçlarına dokunmadım. Aslında *ardeur* yeniden uyanmadan, biraz dokunmak, biraz okşamak istiyordum.

Ellerimi karnının kusursuz kenarında gezdirdim. "Hımmm, bunu yapmak zaman alır."

Titreyerek nefes verdi, masum bir dokunuş bile Ethan'ı çok etkilemişti. "Klanım için sadece kasım, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmalıyım."

Ellerimi bileklerine doladım ve uzun süre çalışarak yaptığı kasları takip ettim. Küçük bir dokunuştu ama yine de gözlerini kapatıp iç geçirdi. O tepki bile ne kadar uzun süredir dokunulmaktan yoksun kaldığını anlamamı sağladı. Ethan için üzüldüm. Sonra koridorda bir şey hissettim. Sıcak ve güçlü bir şeydi, öfkeliydi... Arkama döndüm ve silahıma uzanmak istedim ama Ethan'ın silahı gibi benimki de yerdeydi. Bir dizim üzerine düştüm, gömleğim havadayken altındaki silahı kapıya doğrulttum. Ethan da silahına uzanıyordu ama zamanında tepki veremedi.

14

Kapı açıldığı anda tetiği çekmek üzereydim ve bir an için, insan formundaki Alex'i gördüm. Gerçekten insan olsaydım Alex'i vurmuştum ama zamanında duracak reflekslere sahiptim ve namluyu tavana çevirdim. Gerçi bir saniye sonra, doğru seçimi yapıp yapmadığımı sorguladım.

Bir an için Alex'i gördüm, sonrasında görüntü sanki dondu ve berraklaştı, adrenalin ve şiddet ile her şey yavaşladı. Sanki zaman tamamen benimdi ve neler geldiğini görmem gerekiyordu. Bir illüzyondu –daha sonra filme çekilmiş hâlini seyretseniz, aslında her şey çok hızlıydı. Fakat şimdi bölük pörçük, çok hızlı akıp giden görüntüler vardı ve geriye kalanlar kayıptı. Alex'in koyu kırmızı saçları son gördüğümden daha kısaydı, neredeyse kazınmıştı. Sarı kaplan gözlerini bana çevirdi, inanılmaz bir hız ve güç

ile Erhan'ın üzerine atlarken, insan yüzü öfkeyle gerildi. Ethan'ın silahı elindeydi ama nişan alacak vakti olmamıştı, olsa bile prensini vuracak mıydı?

Alex'in vücudu Ethan'a çarptı. Ethan arkasındaki makinelere doğru fırladı. Metaller kırılınca Ethan inledi ve onların ağırlığı altında ezildi. Ethan'ın yüzüne hırlayan Alex'in ağzından boğuk bir öksürüğe benzer sesler çıktı.

"Alex! Hayır! Alex! Dur! Hayır!" diye bağırdım. Ethan'ın yüzüne hırlarken yana adını attım ve kafaya nişan alabilmek için silahımı doğrulttum. Vurabilirdim ama yapamadım. Alex'i bu mesafeden öldürürdüm ve çağırdığım kaplandı. Ölürse ben de ölebilirdim, benimle metafizik bağı olan herkes ölebilirdi. Siktir!

Silahımı kılıfına koydum. Kılıfı yere bırakıp yanlarına gittim. Açı uygun olduğu için metal borulardan birinin Ethan'ın yan tarafına girdiğini görebiliyordum. Vücudunun üst kısmı kana bulanmıştı. Siktir! Alex'i vurmayı göze alamazdım ama Ethan'ı parçalamasını oturup izleyecek değildim. Bir bıçak bulmak için silahlarımın yanına gittim. Ama Ethan'ın, klanı için ne olduğunu unutmuştum: Kas.

Yumruğu o kadar hızlı çıktı ki bulanık bir görüntüden ibaretti. Alex sendeledi ve geri çekildi, yüzünden kanlar aktı. Alex bir eli üzerine yere düştü. Ethan borudan kurtulmaya başladı. O görüntü midemi bulandırdı. Tanrım, çok acı verici olmalıydı. Gücü dalga dalga açığa çıktı ve kaplanlarımdan üçü, gücün tadını, sıcaklığını ve ürkütücü havasını aldı.

Ethan'ın borudan kurtuluşunu izlerken, serbest kalınca dövüşün başlayacağını anladım.

Aralarına geçtim, ikisiyle birden dövüşmek çok aptalca olurdu ama ikisinin de bir aptallık yapmasına izin verecek değildim. Yüzeyin hemen altında fokurdayan öfkeme ulaşmak için, metafizik kalkanlarımı biraz indirdim. Jean-Claude'un soyundan gelenler seks ile beslenirdi, aynı şey Güzel Ölüm'ün soyundan gelenler için de geçerliydi fakat öfke benimdi. Öfke benim için derimi okşayan sıcak bir duş gibiydi. Öfkeyle beslenmek, onu içime çekmek çok hoştu. Bir an için, öfkeyi yutmalı mıyım yoksa kendime kızmak için mi kullanmalıyım, karar veremedim. Öfkeyi yedim ve beni ıslatmasına izin verdim.

Alex bir elinin ve dizlerinin üzerinden bana baktı. "Az önce ne oldu?" diye sordu. Enerjisi tamamen değişmişti, normal ve kendinde gibiydi.

"Öfkeni yedim. Neden bu kadar kızgınsın?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bir hareketlilik sezince, arkama döndüm. Ethan borudan kurtulurken titredi. Onu görünce, ne kadar acı çektiğini anladım. Gümüş değilse iyileşecekti ama ne olursa olsun, insanın vücuduna saplanan bir boru, cehennem azabı gibi olmalıydı. Aynı şeye maruz kaldığımı hayal bile edemedim. Biraz daha düşününce midem bulandı.

"Hiçbir fikrim yok ne demek Alex?"

"Bilmiyorum," dedi. Bana baktı ve seslendi. "George, bize yardım et." Arkama döndüm, üzerinde beyaz bir tişört ve haki pantolon olan bir adam gördüm. Kısa ve kalın telli saçları geleneksel olarak koyu kırmızıya boyanmıştı, gözleri alevlerin turuncu ve sarısı gibiydi. Kırmızıların bazıları gibi hafif altın renginde bir parıltı, gözlerini daha egzotik gösteriyordu.

"Prensim," dedi. Dizlerinin üzerine çöktü, yumruğunu göğsüne geçirdi. Ben bunu görünce kaşlarımı havaya kaldırdım çünkü daha önce hiçbir klanda bu kadar resmi bir selâmlama görmemiştim. Orta Çağ'dan çıkmış gibiydi.

"Ethan'a yardım et."

George, "Prensim," dedi. Doğruldu.

Arkamda biri acıyla inledi ve yere düştü. Kafamı çevirince, Ethan'ın yerde, dizleri ve elleri üzerinde olduğunu gördüm. Derisi neredeyse griydi ve alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti. Acı ve şok, etkisini gösteriyordu. Fakat ben bakarken, kanın akışı yavaşladı. Vücudu kendisini iyileştiriyordu. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlama dalgası üzerime çöktü. Ethan henüz benim için çok önemli değildi ama saçma sapan bir kıskançlık yüzünden öldüğünü görmek istemezdim.

Koruma George yarı yoldayken, öfke yeniden açığa çıktı. Bir saniye önce Alex ayaktaydı ve sakin bir biçimde yüzündeki kanları temizliyordu, bir saniye sonra ise hırlayarak, kendini savunamayacak durumda olan Ethan'a iki darbe daha indiriyordu. Hırlayarak birbirlerinin içine geçtiler.

Öfkeyi yeniden yutmak istedim ama beceremedim. Öfkeye ulaşamadım. Bir şey bana engel oluyordu. İki erkek hırlayarak birbirlerini dövmeye devam etti.

Korumaya döndüm.

"Durdur onları."

"Prens onu dövmek istiyorsa, araya girmek bana düşmez."

"Ciddi misin?" diye sordum.

George hafifçe gülümsedi ve omzunu silkti. "Ciddiyim, Ethan için Kırmızı Kraliçe'yi karşıma alamam."

"O zaman işe yaramaz bir boksun," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bilmeni isterim Anita Blake, burası sadece Kırmızı Kraliçe'nin Alice Harikalar Diyarı değil."

Bir an için, Kırmızı Kraliçe'nin, emirlerine itaat etmeyen korumaların başını kestirdiği aklıma geldi ama sonra dikkatimi yeniden dövüşe odakladım. Ethan iyi durumda olsaydı Alex'in kıçını tekmelerdi fakat yaralı da olsa kazanmaya başlamıştı. Alex güçlüydü ve hızlıydı, iyi durumdaydı ama işi muhabirlikti. Belki spor salonuna gidiyor veya dövüş derslerine katılıyordu ama Ethan, eğitim almaktan başka bir şey yapmıyordu. Kendini bir dövüş makinesine dönüştürmeye çalışan Ethan'dı ve yarası kapandıkça, üzerine gelen vuruşları karşılayıp daha sert darbeler indirmeye başladı. Amatör ile profesyonelin dövüşü gibiydi. Amatör, şansı yaver gitmezse kaybedecekti.

Alex yüzüne bir darbe daha aldı ve arkasına dönmek istedi ama Ethan bir tekme savurdu ve dizini hedefledi. Dizinden korkunç bir ses gelen Alex bir çığlık attı ve yere düştü. Ethan, Alex'in yüzüne bir tekme attı. Kanlar etrafa saçıldı ve Alex'in çığlığı kesildi. Yerde baygın yatıyordu. İnsan olsaydı boynunun kırılmasından korkardım ama insan değildi. Aslında odadakilerin hiçbiri değildi. Ve evet, bu listeye ben de dâhildim.

Ethan nefes nefese bize doğru döndü. Göğsü inip kalkıyordu. Alnından terler damlıyordu. Yanındaki kanı sildi ve yarasının neredeyse kapandığını gördüm.

Yanımdaki koruma silahını çekti ve nişan aldı. "Kraliçenin ailesine zarar vermenin cezasını biliyorsun."

Ethan, "Bir dişi için savaşırken bu kural geçerli değildir," dedi.

Sesi, nefes nefese olduğunu belli etmiyordu. Kendine geliyor ve vücudunun kontrolünü kazanıyordu.

George'un elinin gerildiğini gördüm ve harekete geçtim, zamanında yanında olacağımı sanmıyordum ama oldum. Elini tuttum ve silahı tavana doğrulttum. Silahın patlaması içeride yankılandı, kulakları sağır eden bir gürültüydü.

Tuttuğum kolu gevşedi, silahı indirmeye çalışmadı. Bakışlarımı göğsünden yüzüne kaldırdım. Dudakları hareket etti ve kulaklarım çınlamasına rağmen sesini duydum. "Düşündüğümden daha hızlısın." Sonra gerildi, diğer elin üzerime doğru geldiğini anlamak için bir saniyem vardı. Görecek veya vuruşun nereye ineceğini anlayacak zamanım yoktu, sadece gerildiğini ve harekete geçtiğini sezdim.

Kolu, vücudumun yanma geçti. Kolunu belime geçirmişti ama ayaklarım yerden birkaç santimetre kesildi ve geriye savruldum. Yıllarca judo yapmam, yere çok kötü düşmeme engel oldu, sert zeminde momentumun büyük bir kısmını ellerim ve kollarımla yok ettim. Fakat yine de bir saniyeliğine şoka girdim ve gözlerimi kırpıştırdım. Bir silah sesi daha geldi, gürültüsü kulaklarımı acıttı. Beynim çığlık atıyordu. Kalk, ayağa kalk, yoksa öleceksin! Ayağa kalktım.

15

Ayağa kalktığımda üçüncü kez silahın ateşlendiğini duydum ve mermi vızıldayarak kafamın üzerinden geçince, yere çömelmek zorunda kaldım. Ben bakarken Ethan uzanıp George'un silahını elinden almak istedi. Ama George bir yumruk savurdu, bu arada silah yere düştü. Ben silaha doğru giderken George'un diğer elinde bir bıçak belirdi. Silahı alıp namluyu doğrulttum ama çok hızlı hareket ediyorlardı. Ethan hızlıydı ama George daha hızlıydı. Gerçi Ethan'ı yaralayacak kadar hızlı değildi. Fakat Ethan'ı savunmada bırakıp yaralanmamak için uğraştıracak kadar hızlıydı. Bulanık bir görüntü hâlinde daire çiziyorlar, birbirlerinin vücutlarına dizleriyle darbeler indiriyorlardı. Tam bir tekme atamayacak kadar birbirlerine yakındılar. Ne zaman George'un hedefe girdiğini düşünsem yerini Ethan alıyordu.

George'un kasıtlı olarak Ethan'a daireler çizdirdiğini ve nişan almamı zorlaştırdığını anladım. Demek ki George işinde gerçekten iyiydi. Ethan'a yumruk atabileceği açıklar yakalıyordu ve onu etkisiz hâle getirecek gücü vardı. Fakat bunu yaparsa Ethan'ı kalkan olarak kullanamazdı.

Dövüşü kazanabilirdi ama Ethan'ı önünde ve yakınında tutmaya ihtiyacı vardı. Lanet olsun, işinde gerçekten iyiydi.

Ethan dayandığını mı sanıyordu yoksa adamın ne yapmaya çalıştığını anlıyor muydu? Koridordan gelen ayak seslerini duydum. Yardım geldiğini umdum.

George zorlanmadığını belli eden bir ses tonuyla, "Buraya sana zarar vermeye gelmedim Anita Blake," dedi.

Dediklerini umursamadım ve bir açık bekledim.

Ethan karşı koymayı bıraktı ve George'un kolunu kesmesine izin verdi. O sayede, bir fırsatını yakalayıp geri çekildi ve kendini yere attı, bana istediğim fırsatı verdi. George'un ortasına nişan aldım ve tetiği sıktım ama inanılmaz bir hızla hareket etti. Bulanık görüntüsünü takip etmeye çalıştım ve ateş ettim. Silah bir Glock 21'di. 45 kalibrelik bir silahtı ve elim yukarıya savruldu, namlu tavana baktı. Ben elimi indirirken George kendini dışarıya attı ve gözden kayboldu.

"Lanet olasıca!" diye bağırdım. Ayağa kalktım, silahı havaya kaldırdım ve dirseğimi büktüm, bir şans daha yakalarsam ateş edebilirdim.

Fakat koridor şimdi, beyaz tişörtlü ve haki pantolonlu adamlarla doluydu. Birçoğunun, kısa kesilmiş, koyu kırmızı renkli saçları vardı, nişan alacak biri yoktu, hedef çok fazlaydı.

Figürlerin bazıları yerdeydi, beyaz gömlekleri kana bulanmıştı. George'un aralarında olmasını arzuladım ama bir şekilde, olmadığını biliyordum.

Arkamda bir hareketlilik hissettim ve silahı çevirmek istedim ama Ethan'ın sesini duydum. "Benim," dedi. Kolum yarıda durdu, gırtlağımda atan nabzım, gelenin Ethan olacağını çünkü odada başka birinin ayakta olmadığını haber verdi. Onu düşününce aklıma Alex geldi ve yaralanmasına neden üzülmediğimi merak ettim. Çağırdığım hayvanlardan bazıları yaralanınca ben de zarar görüyordum, öyleyse şimdi neden bir şey olmamıştı?

Alex'in hâlâ yerde hareketsiz olup olmadığını anlamak için arkama baktım. Gerçi, kötü adama ne olduğunu öğrendikten sonra, Alex'in durumunu kontrol edebilirdim.

Ethan önüme geçti, silahlarını alacak zamanı bulduğunu fark ettim. Tişörtü, odaya girdiğindeki gibi, sırtını tamamen kapatmıyordu ama omuz kılıfları, gömleksiz deriyi keserdi. Yarasından kanın hâlâ aktığını ve gömleğinin kırmızı renge bulandığını gördüm, beni arkasına aldı ve her iyi korumanın yapacağı şeyi yaptı. Vücudunu bana siper etti. Yapacak bir şey kalmadıysa bir korumanın son görevi buydu, önünüze geçer ve kendini feda ederdi.

Ben buna ihtiyacım olmadığını söylemeye hazırlandım ama aslında diğer adama karşı Ethan gibi dayanabileceğimi sanmıyordum.

Benden hem daha güçlü hem de daha hızlı olduğunu itiraf etmeliydim. Hoşuma gitmiyordu ama bunu kabullenmiştim, odadan kaçmasına izin vermiştim. Gururum inciniyor muydu? Evet. Gururum için ölmeye değer miydi? Hayır.

Ama arkasından çıkmaya hazırlandığımı fark eden Ethan, elini geriye attı ve beni durdurdu. "Bekle," dedi. Bir zamanlar böyle bir uyarıyı dinlemezdim ama hız... Sonundaki hız, bir şekil-değiştiren için bile çok fazlaydı. Karlton'a zarar veren maskeli şekil-değiştiren kadar hızlıydı. Çok uzun değildi ama çok hızlıydı. Harlequin'lerden biri olmalıydı. Adamı vurup vurmadığımı bilmiyordum, belki de merm iden kaçacak kadar hızlıydı. Her şey çok hızlı gelişmişti.

Koridordaki seslerin arasından kelimeler yakaladım. "Çok hızlı... Ölü... Kanamayı durdurmama yardım edin... Çok geç, öldü... Doktor çağırın."

Ethan öne çıkmamı işaret etti. Silahı yere indirdim ama iki elimle tutmaya devam ettim. Kan gölünün içinde iki adam vardı. Sarı saçlı bir koruma diğerinin gırtlağını tutuyor, kanamayı durdurmaya çalışıyor ama parmakları arasından kanlar akıyordu. Şekil-değiştirenlerin böyle bir yarayı iyileştirecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Ama böyle bir yaradan ölen birini de görmüştüm. Harlequin'lerden birinin çağırdığı hayvanlardan biri tarafından öldürülmüştü. Gırtlağa saldırmak için mi eğitiliyorlardı?

Diğer korumanın üzerinde çok fazla kan yoktu ama gözlerinde ölüm vardı. Tam kalbine bir darbe almıştı. Kalbe giren bir gümüş bıçağın, likantropide tedavisi yoktu. Bıçak girdiği anda ölü sayılırdı. Diğer iki adam bıçak yaraları almıştı ve üçüncüsü ayakta da olsa, Ethan gibi kanıyordu.

George birkaç saniyede aralarından geçmişti. İki ölü, üç yaralı -Alex ve Ethan'ı da sayarsanız beş yaralı- vardı. Eğitimli korumalar olan şekil-değiştirenlere bunu yaptı-

ğına göre, Harlequin'ler övgüleri hak ediyordu. Ürkütücü derecede iyiydiler.

Kimse için yapabileceğim bir şey yoktu. "Ethan, gidip Alex'e bakacağım."

"İyi fikir," dedi. Benimle geldi. Diğer korumalardan biri, "Prens'in neyi var? Yaralı mı?" diye sordu.

Ethan, "Yaralı," dedi.

Adam, "George mu yaptı?" diye sordu.

Ethan'dan önce cevap verdim. "Nasıl olduğuna bakalım." Ethan'ın zarar görmesini istemiyordum. Alex'i saldırmaya zorlayanın Harlequin olduğunu ve Erhan'ı kendini korumaya zorladığını söyleyebilirdim fakat iki ölü ve çok sayıda yaralı varken açıklaması zor bir durumdu. Karmaşık açıklamalar, herkes sakinleşene kadar bekleyebilirdi.

Alex yanına gittiğimizde ayağa kalkıyordu. Ethan yanına gitti ve George gibi bir dizinin üzerine çöküp yumruğunu göğsüne vurdu.

"Prensim, beni affedin."

Alex önce Ethan'a sonra bana baktı.

"Sorun değil, kendini korumasaydın seni öldürebilirdim. Öfke... Daha önce böyle bir şey hissetmedim." Elini diğer adama uzattı. "Bana yardım et, ödeştik sayalım."

Hatırladığım mantıklı Alex buydu. Ethan, onun ayağa kalkmasına yardım etti. Diğer adamın tekmelediği yerlerde morluklar göze çarpıyordu ama yaralar sanki birkaç dakika öncesine değil de birkaç gün öncesine aitti. Alex daha güçlü bir şekil-değiştiren olsaydı, şimdiye kadar iz bile kalmazdı.

Diğer koruma, "Ethan ne için özür diliyor?" diye sordu.

"Öfkenin nereden geldiğini biliyor musun?" diye sordum.

Alex, "Kafamın içinde sanki karanlık bir ses vardı," dedi.

Koruma, gözlerini kırpıştırdı ve ellerini turuncu kırmızı saçlarının arasında gezdirdi. "Ben sanki bir şeyi gözden kaçırıyorum."

Alex'e baktım. "Duygularla beslenen gerçek vampirler olduğunu biliyorum. Korkuyla beslenen ve sadece düşünerek insanların içine korku salabilen biriyle karşılaştım."

Alex, "Kendine yiyecek bulmak için faydalı bir özellik," dedi.

Başımla onayladım.

Ethan, "Sence bu bir vampir miydi?" diye sordu.

"Koşarak dışarıya çıkanın, avladığımız insanlardan biri olduğunu biliyorum. Bu kadar hız, bu kadar yetenek... Onlardan biriydi."

Yeni koruma, "George bir casus muydu?" diye sordu.

"Öncelikle, ismin nedir? Ayrıca, George ne kadar zamandır burada?"

Adam gülümsedi. "İsmim Ben. George birkaç aydır bizimle."

Düşündüm. "Uyanır uyanmaz onu buraya yerleştirmişler."

Ben, "Ne?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Yüksek sesle düşünüyorum." Karanlıkların Anası uyanınca, buraya bir casus yerleştirmişlerdi.

Alex, "Onu benim yanıma yerleştirdiler," dedi. "Senin eninde sonunda beni ziyaret edeceğini biliyorlardı."

Ben, "Evraklarını kontrol ettik," dedi.

"Bu adamlar binlerce yıldır dünyanın en iyi casusları," dedim. "İşlerinde çok iyiler."

"Bizi insanmışız gibi saf dışı bıraktı."

"Ateş ettim, yaralı mıydı?"

Ben kaşlarını çattı, sanırım son anları gözünün önünden geçiriyordu. "Tişörtünde, tam burada kan vardı," dedi. Göğsünün soluna, omzuna yakın bir yere dokundu. "Ethan'ın kanı mıydı?"

Ethan, "Ben ona hiç dokunmadım," dedi.

"O zaman, evet, onu vurdun."

Sırıttım ve dişlerimi gösterdiğimi fark ettim.

"Lütfen bütün silahlarınızda gümüş mermi olduğunu söyle," dedim.

Ben, "Tabii ki," dedi. "Gümüş, bir insanı veya şekil-değiştireni öldürür, kurşun sadece insanları durdurur."

Alex, "O zaman yaralı," dedi. "Gümüşle yaralanan en güçlü şekil-değiştirenler bile, insanların hızında iyileşir."

"Planladığından daha hızlı çıktın," dedi Ethan. "Öyle dedi. Korumaların büyük bir kısmı son atışı kaçırırdı. Sen alışkın olmadığın bir silahla, gördüğüm en hızlı kişiyi vurdun." Ethan takdir edercesine bana baktı. İçinde seks barındıran bir bakış değildi, benim sadece güzel bir yüz olmadığımı anladığını belli eden, erkeksi bir bakıştı. Belki sevimli ve güzel olabilirdim ama aynı zamanda erkek gibiydim.

"Ted'i arayıp kötü adamların peşimde olduğunu söylemeliyim."

Ethan, "Neden sana zarar vermeye gelmediğini söyledi?" diye sordu.

"Sanırım onu vurmayacağımı düşündü."

Ethan anlamlı bir bakış attı. "Yalan söylüyor olabilir."

"Evet ama geçen gece ajanı yaralayan da aynı şeyi söylemişti. Beni canlı istiyorlar."

Ethan, "Neden?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Ethan'ı çok iyi tanımadığım için bu soruyu cevaplayamazdım ama Karanlıkların Anası'nın beni canlı istediğini biliyordum. Beni böyle istemesinin tek bir sebebi olabilirdi: Vücudumu ele geçirip kullanmak istiyordu. George bana zarar vermeyeceğini söylemişti. Yalan söylüyordu. Beni kaçırıp Karanlıkların Anası'na verecekti. Vücudumu kullanarak tekrar yaşayabilsin diye. Evet, buna zarar vermek denemezdi tabii. George yalancı pisliğin tekiydi.

16

Kaplanadamların doktorları ve sağlık ekipleri kısa süre sonra koridora doluştu. Durumu ağır olanlarla ilgilendiler ve ölülerin götürülmesini istediler. Yaralılar ve ölüler, yerin altındaki hastane kısmına taşındı. St. Louis'de de buna benzer bir hastanemiz vardı. Erhan'ın kolundaki bıçak yarasını sardılar. Uzun ama yüzeysel bir yaraydı, bıçak gümüş olmasaydı şimdiye kadar çoktan iyileşirdi. Edward, Harlequin saldırısıyla ilgili söylediklerimi dinledikten sonra, köpeklerle iz sürme felaketinden bahsetti. Köpekler söylediğimiz gibi bir işe yaramamıştı ama bunlardan çok, benim başıma gelenlerle ilgileniyordu.

Alex annesine rapor vermek için korumaların büyük bir kısmını yanına alıp gitti. Yer altının havalandırmasıyla görevli ekipmanın yarısını mahvettiğimiz odanın kapısında iki koruma bıraktılar. Makineleri tamir için birini çağırdı-

lar. Yaralılar ve ölülerin yanı sıra makinelerle de ilgilenmek gerekti çünkü ne kadar kan dökülürse dökülsün, yerin altına taze hava pompalanması gerekti. Ne olursa olsun, zaruri ihtiyaçlar giderilmeliydi. Büyük bir felaket de atlatsanız, alışverişe çıkmanız ve çamaşır yıkamanız gerekiyordu, ne tuhaf. Şiddetle ilk kez karşı karşıya gelince anlaması en zor şeylerden biri buydu. Şiddet sona erince dünya dönmeye devam ediyor, hayat durmuyordu.

Edward benimle ve Ethan ile yüz yüze görüşmek konusunda ısrarcıydı. Kapı kapandıktan sonra Ethan'a ne kadar mutsuz olduğunu belli etti. Ethan'ın karşısına dikildi. "Senin işinde iyi olduğunu sanıyordum."

Ethan, "İyiyim," dedi. Odayı bir sıcaklık kaplamaya başladı. Sabırlıydı ama kimsenin sabrı sınırsız değildi, görünüşe göre Ethan da istisna değildi.

"Edward, bu onun hatası değil. Kimsenin hatası değil."

Edward bana döndü, ellerini yumruk yapmıştı ve gözleri yine kış gökyüzünün soğuk maviliğine bürünmüş durumdaydı. Hiç böyle hayal kırıklığına uğradığını görmemiştim, tanıdığım en kontrol sahibi insanlardan biriydi.

"Anita'nın güvenliğini sağlayabileceğini düşündüm. Aslında, onu sana emanet ettim." Şimdi benim karşımdaydı ve boy farkı yüzünden bana tepeden bakıyordu. Çok uzun değildi ama istediği zaman birine tepeden bakabilirdi ve şimdi de bunu yapıyordu. "Ölmemenin tek sebebi, seni canlı ele geçirme emri almış olması, Anita."

O an fark ettiğim şeyi kadınsı bir tepkiyle dile getirdim. "Bana gerçekten bu kadar çok mu değer veriyorsun?"

Olduğu yerde durdu. Ağzını açıp kapattı ve bana baktı, başını iki yana salladı. "Ne?"

"Özür dilerim, kadınsı bir tepkiydi."

Kaşlarını çattı.

"Daha önce de tehlikedeydim. İnsanlar beni öldürmeye çalıştı ve onlar bunu yaparken sen başka yerdeydin. Hiçbir zaman bu kadar kızmadın."

Elleri kalçasında bana doğru döndü. Sanırım kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Kontrolü kaybetmek, Edward'a göre değildi. Vampir olayı yüzünden miydi? Gün ışığında bile öfke yayacak kadar iyi miydi?

"Edward, kutsal sembolün üzerinde mi?"

Yüzünü bana döndü. "Ne?"

"Üzerinde kutsal bir sembol var mı?"

Gerçeği bildiğimi belli edercesine, Edward'vari bir bakış attı. "Takmadığımı biliyorsun."

"Benim haçımın parıldadığını gördün. Kutsanmış suyun nasıl işe yaradığını biliyorsun. Neden üzerinde bir şey taşımadığını hiçbir zaman anlamadım."

"Su sadece bir rahip tarafından kutsanırsa işe yarar ve haç takan kişi Tanrı'ya inanıyorsa güçlüdür. Ben inanmıyorum."

Teolojik tartışma, başka bir günü bekleyebilirdi. "Vampir, Alex'in içini öfkeyle doldurdu ve Ethan'ı öldürmeye çalıştı. Şimdi sen de çok öfkelisin ve seni daha önce hiç böyle görmedim. Ve sen de Ethan'a kızgınsın."

Aklıma bir şey geldi; ya Ethan'ın altın soyundan geldiğini bilen tek kişi ben değilsem? Ya iki aydır benim gelmemi bekleyen George, bu süre içerisinde Ethan'ın kokusunu aldıysa? Ya bugün sadece beni yakalamakla değil Ethan'ı öldürmekle de ilgiliyse? Çok mu düşünüyordum yoksa Harlequin'den bunu da beklemeli miydim?

Edward yüzümü inceledi.

"Aklına bir şey geldi."

Bu çok sakin, tipik Edward yüzüne baktım. Fakat konuşan Ethan'dı. "Prensi ele geçiren, öfke gibi değildi. Alex'in öfkesi kaybolmamıştı."

Başımla onayladım. Edward'ın hislerinin değişmiş olabileceğini yüksek sesle dile getirmedim. Bir zamanlar gerekirse beni öldüreceğine inanıyordum. Beni özler ama gerekeni yapardı. Şimdi ise bundan emin değildim. Belki de Edward'a uygun olmayan bir biçimde, duygusal olarak bana bağlıydı.

Edward, Ethan'ın altın kaplan kanı taşıdığını bilse bunu yüksek sesle söylerdim ama bilmiyordum. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi ama Harlequin biliyorsa, Ethan güvende değildi. Tabii ki Alex geldiğinde yanımda dikilen korumanın Ethan olması bir tesadüf de olabilirdi. Kaşlarımı çattım ve alnımı ovaladım. Başım ağrımaya başlamıştı.

"Belki de fazla düşünüyorum."

Ethan, "Neyi fazla düşünüyorsun?" diye sordu.

Başımı Edward'a çevirdim. Yalnızdık. Alex korumalarıyla yaşananları kraliçeye anlatmaya gitmişti. Kapının önünde birkaç koruma vardı ama sadece Ethan bizimle odadaydı, bunun sebebi de Edward'ın bizimle özel olarak konuşmakta ısrar etmesiydi.

"Pekâlâ, Alex'in sana saldırmasının sebebi, seni öldürüp benimle yalnız kalmak ve avı kolaylaştırmak olmayabilir. Bence George, bir taşla iki kuş vurmanın peşindeydi."

Ethan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

İkisine de Ethan'ın üzerinde ne kokusu aldığımı söyledim. Ethan bana şaşkın bir bakış attı. "Ben kısmen altın

kaplan olsam diğer renklere hükmedebilirim ve böyle bir yeteneğim yok."

Edward bana baktı. "Anita, Kaplanların Sahibesi. Senin altın kaplan gibi koktuğunu söylüyorsa altınsın demektir." Diğer adama baktı.

"Benim üç kaplan formum var, üç." Üç parmağını havaya kaldırdı. "Mavi, kırmızı ve beyaz. Altın yok." Parmaklarını kapatıp elini yumruk yaptı. "Mümkün değil."

"Tek bildiğim şey, kanı taşıdığın. Daha önce hiçbir kaplanda dört koku birden almadım, bu yüzden neden üç formun olduğunu açıklayamam ama altının orada olduğunu söyleyebilirim."

Edward, "Sana göre George da bunu sezdi ve Ethan'ı öldürme fırsatını yakalayınca bunu değerlendirmek istedi," dedi.

"Belki," dedim.

"Bu doğruysa," dedi Ethan, "ben öldüm. Onlar yaşamış en büyük savaşçılar, katiller ve casuslar. Ben ölü sayılırım."

Konuşurken çok sakindi.

Edward ile göz göze geldim. Kaşlarının çatılışından, bunu onaylamadığı belliydi. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama hayır demeyecekti çünkü kötü bir fikir olduğuna da inanmıyordu.

"O zaman bizimle gel, benim yanımda kal."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Bunu yaparsam güvende olur muyum?"

Edward ile adama baktık.

Ethan gülümsedi. Çabucak beliren, şaşkın bir gülümsemeydi.

"Siz ikiniz, hepimizden iyi misiniz?"

Omzumu silktim, silah kılıfı varken çok rahat bir hareket değildi. Kayışın eski yerini alması için omzumu tekrar hareket ettirmek zorunda kaldım, kılıf çok da rahat değildi.

"Sadece, Ted ve ben, tanımadığımız bir grup insan yerine, kendimize daha çok güveniyoruz."

"Katılıyorum."

Ethan, "Sen insansın," dedi. "Kaplanlarla dolu bir koridorda neler yaptığını gördün. Onlar eğitimli korumalardı Anita."

"Senin kadar eğitimli değildiler," dedim.

Omzunu silkti ve bu sefer Ethan kayışlarını düzeltmek zorunda kaldı. Üzerinde bir mont olmayınca, bariz biçimde belli oluyordu. "Diğer korumalar seninle aynı fikirde değil."

"George'a karşı dayandın. Onun bir silahı ve bıçağı vardı ama dövüşerek karşı koydun, onu kendinden uzak tuttun."

"Benimle oyun oynuyordu Anita. Vücudumu sana siper etmek için beni yönlendiriyordu."

"Bunu ne zaman fark ettin?" diye sordum.

"Bir açığımı yakaladı ama bıçağı savurmadı."

"Sen kolunu bıçağa verip kendini geriye atmasaydın, silahımı asla ateşleyemezdim."

Edward, Ethan'ın kolundaki sargıyı işaret etti. "Demek gümüş olmasına rağmen seni kesmesine izin verdin ve Anita ateş edebilsin diye kendini yere attın."

Ethan başıyla onayladı.

Edward hafifçe gülümsedi. "Ona güvenmişsin. Senin üzerine atlayıp işini bitirebilirdi."

Ethan tekrar başıyla onayladı.

Edward diğer adamı inceledi.

"George'un seni öldürmekten çok, Anita'nın ateş etmesiyle ilgilendiğini düşündün."

Ethan, "Evet," dedi. Şimdi kaşları çatıktı.

Edward, "Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

"Neden Anita'ya bu kadar güvendin? Yeni tanıştınız."

Edward kaşlarını çattı. Bir süre düşündü. "Namı yüzünden, bir de dünyanın en iyi savaşçılarından birinin ondan çekinmesi de etkili oldu. Anita'nın kendisini vurmasından, hatta öldürmesinden korkuyordu. Benden çok Anita'dan çekiniyordu."

"Öyleyse, kötü adamın Anita hakkında bir araştırma yaptığını düşündün. Ve Anita'dan korkuyorsa, senin ona güvenebileceğine kanaat getirdin."

Ethan bir süre düşündü ve başıyla onayladı. "Sanırım."

Edward, "Bunların hepsini bir dövüşün ortasında düşündün," dedi.

"Ağır yarasını iyileştirirken," dedim.

Edward bana baktı. "Ne?"

"Kötü adam, Alex'i öfkeden çıldırtınca, o da Ethan'ı makinelere çarptı."

Edward, "Onu anladım," dedi.

"Kırık borulardan birinin Ethan'ın yan tarafına saplandığını anlamış mıydın?"

Edward'ın kaşları biraz daha kalktı. "Hayır."

"Ben Alex'i sakinleştirmeye çalışırken boruyu bedeninden çıkarttı."

Edward, "Saplanmış bir boruyu mu?" diye sordu.

"Evet."

Edward, Ethan'a baktı ve adamı süzdü. Sonunda başıyla onayladı. "Bence olur."

Gülümsedim çünkü ne demek istediğini biliyordum. "Ne olur?" diye sordu Ethan.

"Sen," dedim.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Mülakatı geçtin," dedim.

Ethan, Edward'a baktı. "Onun mülakatı mı?"

Edward, "Bizim," dedi.

Bizi süzdü.

"Siz çok uzun süredir birlikte çalışıyorsunuz."

Birbirimize baktık ve Ethan'a döndük.

Aynı anda, "Evet," dedik.

17

Edward'ın telefonu çaldı. Donna değilse, telefonu klasik tonda çalıyordu. Benim için bunu bilmek iyiydi. "Ben Forrester."

Telefondan bir adamın sesinin geldiğini duydum. Ethan'ın, neler konuşulduğunu duyup duymadığını merak ettim.

Edward hemen Ted ses tonuna büründü, oldukça neşeliydi. "Tilford, elinde iyi bir psişik varsa, doğru düşünmüşsün."

Ethan, Edward'ın ses tonunu duyunca kaşlarını havaya kaldırdı ama değişen, sadece sesi değildi. Edward sırtını dikleştirmişti ve yüz ifadesi de sesiyle uyumluydu. Kılık değiştirmekte neden bu kadar iyi olduğu belli oluyordu. Sadece avları öldürmek konusunda değil, Harlequin gibi avların arasına gizlenmek konusunda da iyiydi.

"Gerçekten, Morrigan Williams mı?"

İsmi duyduğum anda midem, kendini ayaklarımın dibine bırakmak istedi. İyi bir psişikti. Edward ve benim kadar çok sır saklıyorsanız, biraz fazla iyiydi.

"Demek Morrigan Williams ziyarete geliyor. Şansın yaver gidiyor Tilford."

Edward, Tilford kendisini görecekmiş gibi telefona sırıttı. Vücut dili ve yüz ifadesi olmadan da telefonda konuşabilirdi ama resmi işlerle uğraşırken bu karaktere bürünmeye alışkındı. Uzun süre *Ted* olacağını bildiği zaman, sanki rolünü bırakmak istemiyordu.

Neler olduğunu anlamam için ismi iki kez daha tekrarladı. Hiçbirimiz yakınında çok fazla vakit geçirmek istemezdik. Kadın işinde çok iyiydi ve özel ilgi alanı, ölü şeylerdi. Seri katil vakaları ve vahşi ölümlerle ilgileniyordu. Vahşet, kadınla iletişim kuruyordu. Tıpkı Edward ve beni kendine çektiği gibi.

Edward telefonu kapattı. Telefon kapandığı anda yüz ifadesi normale döndü. Gülümseyen Ted'in yerini, ciddi Edward aldı. Bana bakarken, mavi gözlerinde soğuk bir ifade vardı. "Duydun."

"Ne sen ne de ben yanına girebiliriz," dedim.

Ethan, "Neden? Polise davaları çözmesi ve hayaletlerle konuşması için yardım ediyor. Bu bizim için neden sorun olsun?" diye sordu.

"Bazı psişikler bana ölümle çevrelendiğimi söyler. Enerjim yaptıklarımla çok lekelendiği için, yanımda olmak istemezler. Onlar yetenekliydi ama birçok psişik gibi sadece bir izlenim elde ediyorlardı. Morgan Williams hakkında anlatılanlar doğruysa, çok daha fazla detayı görebiliyor."

Ethan, "Siz ikiniz hakkında bir şeyler görüp polise söylemesinden korkuyorsunuz," dedi.

"Evet," dedim.

"O kadar iyi mi?"

"Namına bakacak olursak, evet," dedim.

Ethan, "Ondan uzak durabilir misiniz?" diye sordu.

Tepkisi hoşuma gitti. Durumu anlatmıştık ve hemen bir çözüm üretmeye çalışıyordu.

"Bilmiyorum."

"Tilford, kadını ilk cinayet mahalline götürmüş."

"Bu şehirdeki ilk cinayet mahalli demek istiyorsun," dedim.

Edward başıyla onayladı. "Haklısın, ilki olduğu söylenemez ama evet, softball sahasındalar."

"Çok hızlılar," dedim.

"Görünüşe göre polisle kendisi bağlantıya geçmiş. Aradıklarını bulmalarına yardımcı olabileceğini söylemiş."

Ethan, "Sıradan psişikler gibi duruyor," dedi.

"Doğru," dedim. Edward'a baktım. "Belki de namını hak etmiyordur."

"Belki," dedi. Bir süre birbirimize baktık.

"Tilford ne yapmamızı istiyor?"

"İçinden bir ses, kadının arama için bir yön belirleyeceğini söylüyormuş, bu yüzden ava yardım etmemizi istiyor."

"Kadına fazla güveniyor," dedim.

"Sanırım Tilford, arkasında Newman'dan çok senin ve benim olmamı istiyor."

Sırıttım. "Kim istemez."

Ethan, "Newman işinde çok mu kötü?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Edward, "Bilmiyoruz," dedi.

"Aslında ekibin yeni üyelerinden," dedim.

Ethan, "Denenmemiş biri," dedi.

"Eğitimden yeni çıkmış ve daha önce hiç gerçek bir vampir avına katılmamış."

Ethan, "Ben olsam adamı ben de istemem," dedi. "En azından, sadece Newman'ı istemem."

"Psişik, görmemesi gereken bir şeyi görebilir diye, Tilford'ı yalnız bırakamayız," dedim.

Edward başıyla onayladı. "Biliyorum."

Ethan, "Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Suç mahalline gideceğiz," dedi.

"Williams denen kadın hakkında ne yapacağız?"

"Mümkün olduğunca uzak kalacağız," dedim.

"İşe yarar mı?"

Edward da, "Yarar mı?" diye sordu.

Bir süre düşündüm. "Çok vahşi ölümlerin yaşandığı bir suç mahallinde olacak. Diğerleri gibiyse, yani işinde iyi psişikler gibiyse, zihnine vahşi görüntüler ve kötü duygular dolacak. Bunlar olurken bizi fark etmeyebilir."

Edward, "Olabilir," dedi.

"Sen Tilford'ın bizsiz ava çıkmasını istemiyorsan, olabilir ile idare etmek zorundayız."

Edward iç geçirdi. "Evet."

"O zaman gidelim."

Başıyla onayladı.

Ethan, "Benim gerçekten tehlikede olduğumu düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Edward'a baktım. Beni işaret etti.

"Ben emin değilim."

Edward, "Bizimle suç mahalline gelemez," dedi. "Burada kalması daha güvenli. Yerin altında olursa, onun yanına gitmek için korumalarla dövüşmek zorunda kalırlar."

"Gerçek bir hedef olduğunu bilseydim itiraz edebilirdim ama sanırım bununla idare etmek zorundayız."

Anlaşmıştık. Dışarıdaki iki korumadan, yerin altına kadar Ethan'a eşlik etmelerini istedim. Korumalardan biri, "Ya siz?" diye sordu. "Siz sadece insansınız. O değil."

"George sizin değil benim mermimi taşıyor. Bence yeterince iyiydim."

Koruma, "Biz donup kalmışız gibi aramızdan geçip gitti," dedi. Gözlerinde rahatsız bir bakış vardı. "Hiçbirimiz ona dokunamadık. Sen hepimizden daha iyi iş çıkarttın, biliyoruz."

"Teşekkürler," dedim.

Ethan'ı işaret etti ve üçü birlikte koridorda yürümeye başladı. Browning'i kılıfından çıkarttım ve namluya bir mermi sürdüm.

Edward bana baktı.

"Onu vurdum çünkü silahım elimdeydi ve nişan alıyordum. Silahımı çekmek zorunda kalsaydım ıskalardım."

Edward itiraz etmedi ve kendi Glock'unu çıkartıp namluya bir mermi sürdü. "Başka tavsiyen var mı?" diye sordu.

Sorması bile büyük bir iltifattı. "Sormana sevindim ama hayır."

"Bakalım Morrigan gerçekten bahsedildiği kadar iyi miymiş? Bakalım Raborn, Tilford'ın aldığı psişik yardımla tek bir yetki altında birleştirilmiş bir ava çıkmamıza izin verecek mi?"

"Bahse girerim vermez," dedim.

Edward, "Sanırım haklısın," dedi.

"Tilford'ın bizi yanında istemesinin bir sebebi de bu. Raborn buna izin vermezse, o zaman diğer ajanları ve yerel polisi de yanımıza alıp harekete geçmek zorunda kalacağız."

Edward, "Evet," dedi. Yeniden Ted kimliğine bürünmeye başladı. Tünele doğru yürüdü ve ben de peşinden gittim. Ellerimizde silahlarla dışarıya çıktık, ateş etmeye hazırdık. Bizi bekleyen kötü adam yoktu, elimde silahımla dışarıya çıkmak bana garip gelmedi, kendimi daha güvende hissettim.

SUV'un yanına gidince yaratık avlamak için gerekli teçhizatı çıkarttık, buna hiç sevmediğim yelekler de dâhildi. Hareketi engeller, genelde bir vampir veya şekil-değiştireni durdurmazdı. Bir kaplumbağanın kabuğuymuş gibi pençelerle soyulurdu ama kurallara göre bunu giymemiz gerekiyordu. Yelek yüzünden kılıfımı ayarlamak zorunda kaldım, Browning'e erişimim hâlâ vardı ama Smith&Wesson'ı daha rahat olsun diye öne almak zorunda kaldım. Sadece bıçaklara erişimim zordu.

"Yelekten nefret ediyorum," dedim.

"Arabandaki hava yastığı gibi düşün."

Yüzüne baktım. "Sen kendininkini her zaman giyiyor musun?"

"Bazen."

Ve Edward'ın değiştiğini anladım. Yoksa sadece ben miydim? Beni avlamak daha zordu. Ve ben, ölümcül bir darbe dışında, her şeyi iyileştirebilirdim fakat Edward benim gibi değildi. Benden daha kırılgandı, düşüncesi bile saçma geliyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Boş ver," dedi. Söyleyecek bir şey yoktu ama sadece üzücü bir durumdu.

18

Edward'ın telefonu çaldı. Telefonunu cebinden çıkarttı. "Ben Forrester."

Diğer taraftan bir adamın mırıltısının geldiğini duydum ama ne dediğini anlamadım. Edward kesik seslerle onayladı ve sonunda, "On dakika sonra oradayız, bizi bekleyin," dedi.

Bir süre daha dinledi ve sonra bana döndü, telefon hâlâ elindeydi.

"Psişik, vampirlerin ilk suç mahalline çok yakın olduğunu söylemiş. Hava kararmadan onları bulup kazıklayabileceğimiz kadar yakınlarmış. Diğer polisler Newman'ı biz varmadan ormana girmeye ikna etmeye çalışıyormuş. Bizim ilişkiye girdiğimizi düşündükleri için itibarımız biraz sarsılmış."

"SWAT ile birlikte mi giriyorlar?" diye sordum.

"Vampirlerin ormanda olacağını düşünmemişler. Bu yüzden herkesi çağırmamışlar, SWAT'ın gelmesi gece yarısını bulurmuş."

"Vampirler hâlâ uykuda ama şekil-değiştirenler için aynısı geçerli değil. Vampirlerin yanında en az bir tane ya da daha fazla şekil-değiştiren olmalı, bunu rahatlıkla garanti ederim."

Edward telefonu bana verdi ve iki yanı ağaçlı yolda heyecan verici bir hıza çıktı, hoş bir heyecan olduğu söylenemezdi. Hemen bir yerlere tutundum ve suç mahalline gidene kadar ölmemeyi ümit ettim.

Tilford, "Vampirlerin yakınında şekil-değiştiren olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü onlar, çağırdıkları hayvanlar. Vazifeleri, efendilerine yardım etmek. Vampirler ormanda bir yerde gömülüyse, şekil-değiştirenlerin, efendilerini gündüz savunmasız bırakması mümkün değil. Büyük bir hayvan bile vampirleri bulup zarar verebilir. Bir vampiri bu durumda yalnız bırakmak tehlikelidir. Ne kadar hızlı olduğunu gördüm Tilford. Yanında birkaç ajan ve yerel polisle peşlerine düşmek istediğine emin misin?"

"Hayır," dedi.

"O zaman gitme," dedim.

"Geriye kalanlar giderse ben geride kalamam."

"Newman'ı gaza getirmelerine izin verme, onu koru lanet olasıca. Geriye kalanlar da kendilerini korumasalar bile sen koru."

"Diğer ajanlar seninle Forrester'ın gelmesinin büyük bir fark yaratmayacağını düşünüyor. Gün ışığını kaybetmek istemiyorlar."

"Sence on dakika çok büyük bir fark yaratır mı?" diye sordu. Edward bir virajı döndü ve elimde telefon olduğu için ayaklarımdan da destek alıp daha sıkı tutunmak zorunda kaldım. Kendi kendime. "Yüce İsa," diye mırıldandım.

Tilford, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Ted oraya daha erken ulaşmamız için uğraşıyor. Yoldan çıkmazsak birazdan yanınızda oluruz."

Edward, "Yoldan çıkmayız," dedi. Gaza basarken gözlerini yoldan ayırmadı ve ben inanmış gibi yaptım.

"İkiniz de bizimle olsanız daha iyi. Ama ikiniz de diğerlerinin favori ajanı değilsiniz."

"Herkes yattığımızı düşündüğü için mi?"

"Bunu ben söylemedim," dedi.

"Ted diğer ajanların gözünde bu yüzden değer kaybettiğini söyledi. Ben namımın zaten kötüye gittiğini biliyordum."

"Üzgünüm," dedi. Demek ki doğruydu.

"Sadece kıskanıyorlar," dedim. Aracımız yolun yanındaki ağacın yapraklarına sürtününce, bir kız gibi ciyaklamamak için kendimi zor tuttum.

Tilford, "Ne?" diye sordu.

"Ya kendileriyle yatıp yatmayacağımı bilmek istiyorlar ya da biriyle yatıp aynı zamanda onlardan daha çok yaratık öldürmemden rahatsız oluyorlar."

"Bence ilki değil, belki ikincisi."

"Erkeksi bir tepki Tilford, gerçekten benimle yatmak istediklerini sanmıyorum. Ama biriyle yattıysam, onlar neden olmasın? Aptalca erkek tepkilerinden bir tanesi."

Bir süre sessiz kaldı. "Gidiyoruz."

"Gelmek üzereyiz, yemin ederim."

"Karlton'ı yaralayan şey oradaysa, ikinizin bizimle olması bir fark yaratmaz Blake."

"Seni şaşırtabiliriz," dedim.

"Bizim yapamayacağımız neyi yapabilirsin?"

Ne diyeceğimi bilemedim ama bir şeyler söylemek zorundaydım. "Bazen şekil-değiştirenleri ve vampirleri sezebiliyorum."

"Psişik de sezebiliyor," dedi.

"Peki, onları vurabiliyor mu?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Muhtemelen hayır. Gidiyoruz."

"Tilford, lütfen bekle."

Edward bağırarak "Neredeyse vardık!" dedi. SUV bir köşeyi döndü ve Edward frene o kadar sert bastı ki ayağımdan aldığım destek ve elimle sıkı sıkı tutunduğum için kafamı torpidoya çarpmadım.

"Lanet olsun Ed... Ted?"

Tilford, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Yolun ortasında bir kamyon var," dedim.

Tilford, "Kaza mı?" diye sordu.

Kamyon tepetaklak duruyordu ve kabin kısmen ezilmişti, pencerelerden bazıları kırıktı. "Evet."

"Yaralı var mı?"

Edward ile kamyona baktık. "Gördüğümüz kadarıyla yok," dedim.

Tilford, "Yaralı varsa yerel polise haber verebiliriz," dedi.

Edward elini mandala attı ama dışarıya çıkmıyordu. Koluna dokundum. "Seni arayacağız," dedim. Telefonu Edward'a verdim. Edward telefonu kaldırdı ve enkaza baktı. Ardından ikimiz de yola yakın ağaçlara göz gezdirdik.

"Normal bir kazaya benzemiyor," dedim.

Edward, "Bu yol, bu büyüklükte bir aracı ters çevirecek kadar geniş değil," dedi. "Ağaçların arasında veya yolun kenarında olması gerekirdi, böyle ters dönemez."

"Evet," dedim.

Emniyet kemerimi çözdüm. Edward bunu çoktan yapmıştı. MP5'imin askısını düzelttim, şimdi elimdeydi ve hazırdı. Edward eline FN P90'ı aldı. Ama bir elini de bacakları arasındaki M4'e attı ve silahı okşadı.

"Silahlar arasında karar vermeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. Ağaçların arasına göz gezdirdim.

"Arabadan P90 işe yarar ama ormana girdiğimiz anda M4'e geçeceğim." Kafamı çevirmedim ama kendi tarafındaki ağaçların arasına göz gezdirdiğini biliyordum.

"Benimki hâlâ silah dükkânında modifiye ediliyor," dedim. Tek gördüğüm, ağaçlardı, çok sayıda ağaç vardı.

"Ben senin için yapardım," dedi.

"Sen New Mexico'daydın, silah bakımı için uzak bir yer," dedim.

"Onarıldığını değil modifiye edildiğini söylememiş miydin?"

"Evet."

"Benim tavsiye ettiğim ayarları mı yaptırıyorsun?" Sesi çok sakindi.

"Evet," dedim. Benim sesim de aynıydı. Konuşuyorduk ama aynı zamanda dinliyorduk. Her zaman yapardık bunu, gerçi kötü adamlar şekil-değiştiren ise geldiklerini hiç duymayabilirdik. Kendinizi zorlayabilir ve kulak kabartabilirdiniz, bu arada gözleriniz etrafa dikkatlice bakmaktan ağrıyabilirdi. Gözlerimi rahatlattım ve sadece bir hareket

aradım, ağaçların arasında normal durmayan bir şey var mı diye baktım. Sıra dışı bir şekil arıyordum.

Edward sonunda, "Ben bir şey görmüyorum," dedi.

"Ben de," dedim.

"Diğer ajanların yanma gitmememiz için mi yoksa bizi tuzağa düşürmek için mi bunu yaptılar?"

"Bilmiyorum."

"Üç seçenek," dedi.

Ağaçların arasına bakmaya devam ettim. Gölgeler çok fazlaydı. Hava kararana kadar bir buçuk saatimiz vardı. "Dışarıya çıkıp ormana dalabiliriz ya da burada bekleriz veya destek çağırıp buradan gideriz."

"Evet," dedi.

Benim gibi, kendi tarafını gözleriyle taradığını biliyordum.

"Burada duramayız," dedim.

"Evet," dedi.

"Ya kamyondan uzaklaştığımız anda ya da diğer ajanlara yardıma gitmek için ormana girdiğimiz anda üzerimize saldıracaklar."

"Ben olsam öyle yapardım," dedi.

"Lanet olsun," dedim. "Bazen rozet taşımaktan nefret ettiğim anlar var."

"Çünkü aksi hâlde, geri çekilip gitmeyi deneyebiliriz," dedi.

"Onun gibi bir şey," dedim.

Aklıma bir şey geldi. "Gidiyormuş gibi geri çekilsek?"

"Gittiğimizi düşünürlerse açığa çıkmak zorunda kalırlar mı diyorsun?"

"Evet," dedim.

"İyi fikir." Koltuğunda kıpırdandı. "Ama sen sürsen ben ateş etsem daha iyi."

"Ben şimdiye kadar bizi iki veya üç çukura düşürmüştüm Edward. Ben ateş edebilirim ama sen daha iyi şoförsün. Soru, sürecek miyiz yoksa sadece ateş mi edeceğiz?"

"Benim ateş etmek konusunda daha iyi olduğumu kabul mü ediyorsun?"

"Uzaktan, tüfekle, öylesin."

"Kemerini bağla, bunun mesafeyle ilgisi yok ve sürerken ateş etmek zorunda kalabiliriz."

Dediğini yaptım ve dikkatimi bütün bölgeye verdim. Gerçi bunu yapmak mümkün değildi ama arabayı Edward sürecekti ve elimden geleni yapmalıydım. Bir dizimi koltuğa koydum ve hafifçe yükseldim, hem yola hem de ormana göz gezdirmeye çalıştım.

"Arkamızda olabilirler Anita, kaçış yolumuzu kapatmasınlar."

Dediğini yaptım. "Gerçekten gitmiyoruz, değil mi?"

"İnandırıcı görünmeli," dedi.

İtirazım olmazdı ama polisleri gölgeli ormanda yalnız bırakmayı istemiyordum. Geri geri giderken her şeye dikkat etmeye çalıştım. Ben bu yolda bu hızla geri geri gidemezdim. Koltuk başından destek aldım ve MP5'i sıkı sıkı kavradım, dengemi kaybedip düşersem ve yanlışlıkla Edward'ı vurursam yazık olurdu. O kadar geniş bir alana göz gezdirip nişan almaya çalışmamıştım hiç, ayrıca içinde bulunduğum araç dar bir yolda hızla geri geri gidiyordu. Nabzım gırtlağımdaydı ve kafamın içinde çığlıklar atılıyordu. Yani bu kadarı çok fazlaydı ve beynim isyan ediyordu. Şüpheleri bir kenara bıraktım ve tutunmaya devam ettim,

vakti geldiğinde kötü adamlara ateş edebileceğime inanmam gerekiyordu.

Sağımda bir hareketlilik gözüme ilişti ama nişan almak için dizlerim üzerinde doğrulmam gerekti. Emniyet kemeri bacaklarımın yanından geçiyordu ve aslında işe yaramazdı. Edward'ın aniden frene basmaması için dua ettim ve bir kolumu koltuk başına doladım. Gördüğüm şey yerinde yoktu. Ağaçlardan ve yoldan başka bir şey görmedim, bir de yolun ortasında bir ağaç vardı. Bir an ne olduğunu anlayamadım, sonra bağırdım.

"Yolda ağaç var!"

Edward frene bastı. Çaresizce koltuğa tutundum, artık ateş etmek derdim değildi. Önemli olan, ön camdan dışarı fırlamamaktı. Araba durdu ve bir süre nefesimizi tutup sessizce oturduk. Nabzımız kulaklarımızda atıyordu ve vücutlarımız sanki kanla dolmuştu. Adrenalin ile hisler yoğunlaşırdı.

Edward, "Beş dakika önce orada değildi," dedi.

"Biliyorum," dedim. Yeniden nişan almaya, vuracak bir şey aramaya çalışıyordum. "Kapana kısıldık, şimdi ne yapacağız?" Yanağımı MP5'e yasladım.

Edward, "Bu bir tuzak," dedi. "En iyi koruma arabamız, bu yüzden içinde kalalım. Bizi açığa çıkmaya zorlasınlar."

Bacaklarıma dolanmaması için emniyet kemerini çözdüm ve yerime oturdum. "Şimdiye kadar hep kılıç kullandılar, umarım bizim üzerimizde modern silahlar kullanmazlar."

"Aynı fikirdeyim." Bölgeye göz gezdirirken telefonunu çıkarttı. Bakışımı görünce açıkladı. "Tilford'ı arıyorum, bu bir tuzaksa hepimiz için bir tuzak ve canlı ele geçirmek istedikleri tek kişi sensin."

Haklı olduğunu anladım, beni canlı istiyorlardı ve gerisi önemli değildi. "Lanet olsun Edward."

"Evet." Telefona konuştu. "Tilford, bu bir tuzak. Size gelmemizi engellemek için yolu kapatmışlar."

Tilford'ın sesi bu sefer daha yüksekti ama ne dediğini yine anlayamadım.

"Bir kamyonu ters çevirmişler ve bir ağacı devirdiler." Edward dinledi ve sonra bana döndü. "Tam teçhizatlı ve maskeli bir vampir bulmuşlar. Newman kazığı saplamış ve kafasını kesmek üzereymiş."

Başımı iki yana salladım. "Efendilerini yalnız ve savunmasız bırakmazlar Edward. Beni istiyor olabilirler ama kendi efendilerini riske atmazlar."

Edward, "Tilford, dişlerini kontrol et," dedi.

Tilford bağırarak bir şey söyledi ama Edward devam etti. "Modern dişçilik izleri varsa, aradığımız vampirlerden değil."

Üzerinde bir süre düşündüm. "Tam olarak doğru değil," dedi. "Dişlerini düzelttirmiş olabilir, emin olamayız ama dolgulara baksınlar. Dolguları kontrol etsinler."

Edward tekrarladı. Tilford'ın cevap vermesini bekledik. Silahlarımız hazırdı ama hem bir hareket yoktu. Karanlığın çökmesi de sinirleri bozuyordu. Bizi kapana kıstırdıkları için, tek yapmaları gereken, havanın kararmasını beklemekti.

"Lanet olsun," dedim.

Edward, "Ne?" diye sordu.

"Karanlığı bekliyorlar."

Başıyla onayladı ve Tilford ile konuştu. "Dört modern dolgu, bir vampir olabilir ama aradığımız vampirlerden değil. Bir taklit Tilford."

Edward telefonu kapattı. "Tilford bize inandı."

"Ya diğerleri?"

"Emin değilim."

"Edward, hava kararana kadar bekleyemeyiz. O zaman sadece birkaç şekil-değiştiren değil, vampir efendileri ile de uğraşmak zorunda kalacağız. Şansımız şimdi daha fazla."

"Diğer ajanların yanına mı gideceğiz?"

"Ne kadar çok silah o kadar iyi," dedim.

"Sadece seni canlı istiyorlar Anita. Geriye kalanlar sadece rehine veya sivil kayıplar olur."

"Herkesten farklı bir yöne gidersem benden başkasına saldırmazlar."

"Hepsiyle tek başına savaşamazsın ve karanlık olmadan buradan çıkamazsın."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Biliyorum."

Bir süre yüzümü inceledi. "Sen nereye gidersen ben de seninleyim."

"Evet ama ya diğerleri? Onlara doğru mu gitmeliyim, onlardan uzaklaşmalı mıyım? Kötü adamlar bizi takip eder mi yoksa biz yardımlarına gidemediğimiz için onları da avlar mı? Karlton'a yaptıkları gibi onları rehine olarak mı kullanırlar yoksa hepsini katlederler mi?"

"Fazla düşünüyorsun," dedi.

"Pekâlâ, bana ne düşünmem gerektiğini söyle."

Bakışları uzaklara daldı ve soğuklaştı, sadece gerçeklere göre karar verebilmek için kendini bütün duygularından arındırıyordu. Yapabilen için faydalı bir numaraydı. Ben hiçbir zaman Edward gibi kendimi duygularımdan soyutlayamazdım.

"Bence seni takip edecekler. Onları diğerlerinden uzaklaştıralım."

"Tamam," dedim.

"Vampirler uyanmadan şekil-değiştirenleri öldürmemiz gerek," dedi.

"Biliyorum."

"Bunu yapmak için sadece bir saatimiz var."

"Biliyorum," dedim.

Bir süre birbirimize baktık ve binlerce duyguyu paylaştık. Kelimeler yoktu, ihtiyaç duymuyorduk. Edward elini kapı koluna attı ve ben de aynısını yaptım. Edward saymaya başladı.

"Bir, iki, üç."

Dışarıya çıktık.

19

Ben SUV'un etrafından dolaştım. Yan tarafımı görebilmek için, yan yan ve geri geri adım attım. Gözlerimi odaklamakta zorlanıyor ve hareketlilik arıyordum, ağaçların arasında olmaması gereken formların peşindeydim. Edward'ın eli sırtımı buldu ve arkama dönmeden, gözlerini ormandan ayırmadığını anladım, FN P90 muhtemelen elindeydi. M4 iki elle kullanılan bir silahtı.

Edward önde ben arkada ormanın içine girdik. Çam kokusu her yerdeydi, iğneleri spor ayakkabılarımın altında yer değiştiriyordu. Yolun diğer tarafında bir hareketlilik oldu.

Gerilmiş olmalıydım çünkü Edward fısıldadı. "Ne?"

"Geliyorlar."

Ağaçların arasında siyah formlar vardı. Siyah, uzun pelerinlerini bıraksalardı araziye daha iyi uyum sağlayabilir-

lerdi. Pelerinlerin hareket ediş şekli bir hayvan veya ağaç olmadığını belli ediyor, göze çarpıyordu.

"Kaç tane?"

"İki."

Göz ucuyla gördüğünüz şekiller gibiydiler, doğrudan bulundukları yere bakınca göremiyordunuz ama yan gözle bakınca pelerinlerin ağaçların arasında süzüldüğünü görebiliyordunuz. Bir an için maskelerden birinin beyazı parıldadı ve bir sonraki parıltının, hedef hâline gelecek kadar yakın olacağını anladım.

Edward yanımda fısıldadı. "Gördün mü?"

Bir fısıltıdan daha kısık bir ses tonuyla, "Sol," dedim.

"Sağ." Kelimeyi, sanki nefes verir gibi dile getirdi. Benden biraz uzaklaştı, böylece silahlarımız birbirimize çok yakın olmayacaktı.

Açığa çıkmadan maskenin beyaz parıltısını tekrar gördüm ve ateş ettim. Iskaladığımı biliyordum çünkü hızlarında bir eksilme olmadı. Hedefim yolun yanındaki ağaçlara yaklaşırken, daha aşağıya nişan aldım. Hedefe odaklanmak için çok vaktim olsa da vücudun ana kütlesini ıskaladım. Göz kamaştırıcı hız, bir an için tereddüt etti ve SUV'un yanına atladı, kendisiyle aramıza aracı koydu.

Diğer Harlequin kamyona yakın bir yerdeydi ve ağaçların arasından geliyordu. Edward tekrar ateş etti ama figür duraksamadı.

"Kaçırdım," dedi.

Arkama döndüm ve figüre odaklandım. Yetenekten çok şanstı ama ateş ettim ve figür tökezledi, yolun kenarındaki çukura düştü. Şimdi tek görebildiğim şey, gölgelerin arasında bir kıyafet yığınıydı.

Edward, "Çok hızlılar," dedi. Yere düşen figüre doğru yürürken ben de SUV'a doğru gittim. Kafasını uzatan bir şey olursa ateş etmeye hazırdım. Hiçbir şey kıpırdamadı. Bir hareket sezmedim. Öldürücü bir vuruş olmadığını biliyordum. Birinin uzanıp beni yakalamaması için aracın altından uzak durdum. MP5 omzuma yaslıydı, gergindim ve ateş etmeye hazırdım.

Aracın etrafında dönmek üzereyken, arkamdan Edward'ın ateş ettiğini duydum. Son birkaç santimetreyi telaşla geçtikten sonra arkama baktım. Aracın arkasında kimse yoktu. Vurduğumu biliyordum ama yerde değildi.

Arkama döndüm ve kendi kendime, "Lanet olsun," diye mırıldandım. Elimde silahla aracın önüne koştum. Edward yerde, tepesindeki figüre ateş ediyordu. Göğsüne değil de bacaklarına ateş ettiğini gördüm ve neden yolda kimseyi bulamadığımı anladım. Yelekler. Kurşungeçirmez yelek giyiyorlardı. Lanet olsun. Fakat kurşun yeleği delip geçmese bile acı verirdi, bu yüzden gövdenin ortasına nişan aldım ve onu Edward'dan uzaklaşmaya zorlamak için ateş açtım. Mermilerle sendeledi ve Edward'dan uzağa, ağaçlara doğru gitmeye çalıştı. Fakat şimdi, göz kamaştırıcı bir hızla hareket etmiyordu. Hızlıydı ama süper hızlı değildi. Edward yana döndü ve ateş etmeye devam etti. Harlequin ağaçların ardına saklandı. Yaralıydı. İyiydi bu.

Arkamda bir şey hissettim ve geriye dönmek için zaman harcamadan kendimi yere attım. Yere istediğimden daha sert çarptım ve yukarıya nişan aldım, gözlerim maskeye odaklanmadan önce bir el ateş ettim. Iskaladım ve yaratık ortadan kayboldu, otel odasında gördüğüm hızla hareket ediyordu.

Yolun diğer tarafından silah sesleri ve bağırışlar geldi. Diğer polisler de partiye katılmıştı. Yüzüstü yattım ve bir tümseğin, görüş alanımı kapattığını fark ettim.

Ağaçların arasına bakmak için bir dizim üzerinde yükselmeliydim. Ağaçların arasında gölgeler yoğunlaşıyordu. Ateş edecek bir şey yoktu, ortalıkta görünmüyorlardı ama biri yaralıydı. Soru, ne kadar ağır yaralı olduğuydu.

Edward ayağa kalktı. Ben de yanında kalmak için doğruldum. Silahı elindeydi ve hazırdı, bacaklar hafif bükülü bir biçimde, ayaklarını sürüyerek hareket ediyordu, bu yürüyüş şeklini özel kuvvetler ve SWAT ekiplerinde görmek mümkündü. Hem hareket edebilir hem de düzgün bir biçimde nişan alabilirdiniz. Ben eğitim almamış ama ormanda büyümüş ve avlanmıştım. Ağaçların arasında nasıl hareket edileceğini biliyordum.

Ağaçların arasından bir fil sürüsü gibi çıkan polislerin seslerini duydum. Çok fazla gürültü yapmamaya çalışıyorlardı ama yine de biz onlara göre çok sessizdik. Bağırışlar yüzünden, gölgelerin arasında Harlequin'leri aramak zorlaştı, sanki ses her şeyi maskeliyordu.

Arkama dönüp sessiz olmaları için bağırmak istesem de bunu yapmadım.

Edward, "Beni koru," dedi.

Edward ile birlikte hareket ettim, Edward yere çömelirken ben ağaçların arasına göz gezdirdim. Edward, "Kan," dedi.

Yüzüne baktım ama yan gözle hâlâ ağaçları ve yoğunlaşan gölgeleri kontrol ediyordum. Arkamızdaki yolda daha fazla ışık vardı ama ormanın içine gece çoktan çökmüştü.

"Onları yaraladınız mı?"

Soran Tilford'dı, Edward'ın diğer tarafında durdu. Elindeki M4'ü ağaçlara doğrulttu.

"Evet," dedim.

Edward, "Kan izlerini takip edelim," dedi.

Tilford, "Yakında karanlık çökecek," dedi.

Edward sırtını dikleştirdi. "Evet."

Newman da yanımıza geldi. "Daha önce bu kadar hızlı hareket eden bir şey görmedim."

"Karanlık çökmeden onları öldürmeliyiz," dedim. Ağaçların arasına doğru yürüdüm.

Newman, "Neden?" diye sordu.

Edward, "Çünkü vampirler uyanacak," dedi.

Newman, "Vampirler olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Tilford cevap verdi.

"Şekil-değiştirenler, maske ve pelerin takmaz. Etrafta sinsice dolaşmaz. Sadece saldırırlar. Bu şekilde davranmalarına sebep olan, vampir efendileri. Gece, efendileriyle uğraşmak zorunda kalacağız. Vampirlerle karşılaşmadan önce, şekil-değiştirenlerin ölmesi gerek."

Edward ile göz göze geldik. İkimiz de Tilford'ı takdir ettik.

"Düşüncelerimizi dile getirdin," dedim.

Karanlık çökerken kan izlerini takip ettik. Vücudumdaki bütün moleküller arkama dönüp kaçmamı haykırsa da izleri takip ettim. Karanlık olmadan kaçmalı, vampirler gelmeden buradan uzaklaşmalıydım ama kaçmadım ve diğer ajanlar da aynısını yaptı. İzleri takip ettik çünkü kaçarlarsa ve daha fazla insanı öldürürlerse, kimse gölgelerden

ve birkaç vampirden korktuğumuz için cesedin başında durup açıklama yapmak istemiyordu. Biz ABD Federal Ajanlarıydık. Yaratıkları avlar ve öldürürdük. Yaratıklardan kaçmazdık.

20

Hava iyice kararınca, Edward ve Tilford M4'lerinin namlularına bağlı fenerleri açtılar. Karmaşık bir etkisi vardı. Hem kan izlerini takip etmemize yardımcı oluyor hem de gece görüşümüzü mahvediyordu. Sonunda gözlerimi ışıktan kaçırmaya başladım. Birimizin, gölgelerin arasında neler olduğunu görmesi gerekiyordu. Kan izlerini takip etmek önemliydi ama ya yaralı Harlequin bizi önce bulursa? O zaman her yer kana bulanır ve akan kan bizimki olurdu. Karamsar mıydım yoksa gerçekçi mi? Bazen anlamakta zorlanıyordum.

Newman karanlığın içinde ilerlememe izin verdi. "Bir şey görüyor musun?"

"Şimdilik hayır."

"Gece görüşünü ışıklardan koruyorsun, değil mi?"

Adama baktım. "Evet, nereden anladın?"

"Ben kırsal kesimde büyüdüm. Karanlık gecelerle aram iyidir."

"Ben de," dedim.

"Köylü kızı mısın?"

"Onun gibi bir şey."

"Ben seni şehir kızı sanıyordum," dedi. Konuşurken, karanlığın içine göz gezdirip ağaçların arasında hareket olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk. Benim gibi, silahını omzuna dayamıştı. Newman'ı sevmeye başlamıştım ama sevmek istemiyordum çünkü Karlton'ı sevmiştim ve kadın şimdi hastanedeydi. Şekil-değiştiren, ciğerlerinden birini delmişti. Vücudunun, ameliyatsız kendini iyileştirip iyileştiremeyeceğini bekliyorlardı. Bir tür likantropiye yakalanırsa vücut kendini yenilerdi, bu yüzden bekleme sürecindeydiler. Beklemek, kan testlerinden likantropi çıkacağına inanmak anlamına geliyordu. Çok derin pençe yaralarında, likantropi genelde bulaşırdı.

"Şimdi bir şehir kızıyım," dedim.

Edward yanımıza geldi ama ışığı yere tuttu, sonra da kapattı. Böylesine az bir ışık kaynağından sonra bile, alaca karanlık gözümüze daha karanlık göründü.

Yüzüne bakınca bir sorun olduğunu anladım. "Sorun nedir?"

"Kan dokusu değişti. Biri diğerini taşıyor ve koşuyor. Biz peşlerinden ağır adımlarla giderken o koşmaya devam ediyor, bu yüzden seslerini duymadık."

"Gittiler," dedim.

"Öyle sayılır," dedi.

Durumdan ne kadar tiksindiğini yüz ifadesinden görebileceğim kadar ışık vardı.

"İzlerini süremeyeceksek Tilford haklı. Karanlık olmadan buradan gitmeliyiz,"

"Kamyonu yerinden hareket ettirecek kadar adamımız yok Anita."

"Ağacı kaldırabiliriz," dedim. "Hepimiz SUV'a binebiliriz."

Başıyla onayladı. "Anlaştık."

Tilford itiraz etmedi ve Newman da üçümüze karşı çıkmadı. Hızlı öğreniyordu. Adamı hayatta tutabilirsek, ileride işinde iyi olabilirdi.

21

Ağaç eskiydi. Yeniler kadar ağır değildi ama yeterince büyüktü. Büyük olduğu için de dört kişinin kaslarını en verimli nasıl kullanacağımızı düşünmek zorunda kaldık.

Tilford ağaçların arasına bakarken, biz işi nasıl yapacağımıza karar verdik. Newman, "Neden ağaçların arasına bakıp duruyorsun?" diye sordu.

Tilford, "Bazen uçarlar," dedi.

Edward ile birlikte onayladık.

Newman da ağaçların üzerine bakmaya başladı. Çabuk öğreniyordu, umarım ölmezdi. Tekrar bunu düşündüğüm için kendime kızdım. Hastalıklı bir ruh hâline bürünmeye başlamıştım.

Tilford ile Newman öne geçtiler, Edward ile ben arkayı aldık. Arka biraz daha büyük ve ağırdı ama itilecek

yer daha azdı. Edward saydı. "Bir, iki, üç." Ve onlar çekti biz ittik. Vampir izleri ve likantropiden aldığım yeni gücü hiçbir zaman tamamen kullanmamıştım. Şimdi şansımı denedim. Ağacın bize yakın tarafı hareket etti. Gerçekten hareket etti, Edward ile şaşkındık.

Edward yapraklara basıp kaydı. Ben de öne doğru kaydım ve kolumu bir köke çarptım. Keskindi ve bir acı hissettim, ilk damla akmadan, kanayacağını anladım. Sessizce küfrettim.

Edward, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"İtmeye devam et," dedim.

Kötü olmadığına kanaat getirdi ve itmeye devam etti. Şimdi ağacın gövdesi yolun ortasındaydı. Vampirlerin uyanışını, tüylerimin diken diken oluşundan anladım. Hâlâ ışık olduğu için şimdilik peşimize düşemezlerdi ama sadece birkaç dakika uzaktaydılar. Ayağımdan güç aldım, omzumu ağaca yasladım ve sessizce dua ettim. Süper güçlerim varsa şimdi kullanmalıydım. "Tanrım, bu ağacı hareket ettirebileceksem, bunu şimdi yapayım."

Spor salonunda büyük bir ağırlığı kaldıranların attığı çığlıklardan attım, hareket ettiremeyeceğimi bildiğim bir şeyi itiyordum ama hareket etti. Edward omzunu benimkinin yanına koydu ve diğer adamlar çekti, ağaç kıpırdadı. Tekrar bir çığlık attım ve ağaç, tekerlekleri varmış gibi ilerledi. Dizlerimin üzerine düştüm çünkü böyle hareket etmesini beklemiyordum.

"Anita..." Edward yanıma geldi.

"Araba, hemen çalıştır," dedim.

İtiraz etmedi ve dediğimi yaptı. Hoşuma gitti bu. Silahımı kılıfından çıkarttım, şimdi elimde ve hazırdı.

Tilford yolun diğer tarafından, ağaçların arasından çıktı, Newman da yanındaydı. Arabayı işaret ettim, sağ kolum ay ışığının altında akan kanla parıldıyordu. "Arabaya, hemen!"

Tilford, "Geliyorlar," dedi.

"Biliyorum," dedim. Ayağa kalktım. SUV'un motoru çalıştı. Üçümüz arabaya koştuk. Gece sıcak, kalın ve kadifeden bir battaniye gibi üzerimize çöktü. Kafamdakileri hemen zihnimden uzaklaştırdım. Korkuyordum, sebebi sadece Marmee Noir da değildi, sinirlerim bozulmuştu.

Vampirleri hissettim, gündüzün felcinden geriye kalanlardan kurtuldular. Uzaktan gelen gök gürültüsü gibi tenimi titrettiler ve ağaçların arasından bize doğru gelmeye başladılar. Koşmaya başladım ve erkeklerin önüne geçtim. Ağacı hareket ettirdiğim gibi insan hızında koşmuyordum.

Kapılara ilk ulaşan ben oldum. Kapıyı açtım ve geriye baktım. İki erkeğin arkasında, ağaç olmayan karanlık şekiller aradım.

"Acele edin, lanet olsun!" diye bağırdım.

Newman kaydı ve yüzüstü yere düştü. Tilford diğer taraftan kapıyı açtı. "Ben geldim," dedi.

Kapıyı kapattığını duydum. Newman dört ayak üzerindeydi ve doğrulmaya çalıştı. Yüzünde kan vardı. Sert bir düşüştü ama benim gözlerim, arkasındaydı. Geliyorlardı. Yaprakları kıpırdatmayan rüzgâr, bizim için gelen sessiz bir fırtına gibiydiler.

"Newman!" diye bağırdım.

Son dakikada kenara çekildim ve açık kapıdan uzaklaştım, böylece görüş alanıma girmeden arabaya bindi. Kendini içeriye attı.

Edward, "Bin!" diye bağırdı. Penceresini açmış, silahını ağaçların arasına doğrultmuştu. Pencereler ilk atışları berbat ederdi. Dövüşmeden buradan çıkamayacağımızı biliyordu, ben de aynısını yaptım.

Sırtımı açık kapıya verdim ve ormana göz gezdirdim, motorun gürültüsüne rağmen bir şeyler duymaya çalıştım. *Neredeler*, diye düşündüm. Ve tam bu sırada, yolun diğer tarafında olduklarını hissettim. Son ağaçların arasında, gölgelerin ve gecenin içinde gizleniyorlardı.

"Lanet olsun," dedim. Araca bindim, kapıyı arkamdan kapattım. "Sür," diyebildim. Edward vites değiştirdi ve geri geri hızlandı. SUV çakıl taşları üzerinde hızlanırken, emniyet kemerini takmak için Newman'ı kenara ittim. Hemen yanımızda olduklarını biliyordum, ağaçların arasından bize bakıyorlardı. Neden sadece izliyorlardı? Birden içimi daha büyük bir korku kapladı.

"Bizi kovalamıyorlar Edward. Sadece ağaçların arasından izliyorlar."

Newman, "Onları gördün mü?" diye sordu.

Soruyu umursamadım.

"Neden sadece seyrediyorlar?" Tilford ön koltuktan bağırdı.

"Bilmiyorum." Edward dört yol ağzına ulaştığında emniyet kemerini takmayı başardım. Etrafa çakıl taşları saçarak bir manevra yaptı. Şimdi yol önümüzdeydi ve gaza bastı. Araba öne atıldı. Bir an için bizi yolda tutmakta zorlandığını düşündüm, sonra hızla uzaklaşmaya başladık.

Görüşümün kıyısında, iki figür ağaçların arasından çıktı. Ayakta dikilip arkamızdan baktılar.

Newman, "Bunlar onlar, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım, başka yere bakmaya korkar gibi, gözlerimi üzerlerinden ayırmadım. Sanki başka bir yere bakarsam olacaklardan korkuyordum. Aptalca, belki de batıl bir inançtı ama karanlığın içinde gözden kaybolana kadar figürlere baktım.

"Neden bizi kovalamıyorlar?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

Tilford, "Nedeni umurumda değil," dedi. Ön koltukta dönüp bize baktı. "Kovalamadıkları için mutluyum."

Edward, "Bizi kovalamalarına gerek yok, yolu yine kesmişler," dedi.

Hepimiz ileri baktık, bu sefer neredeyse yarım düzine ağaç söküp bir duvar oluşturmuşlardı. Tilford, "Bunu yapmak zaman alır," dedi. "Bizim düşündüğümüzden daha fazla insan gücüne sahip olmalılar."

Edward aracı yavaşlattı. "Tilford, sen sür."

Tilford, "Ne?" diye sordu.

"Anita, beni koru. Newman, ona yardım et." Direksiyonun arkasından çıkmaya başladı. Tilford, Edward'ın boşalttığı yeri doldururken sessizce küfretti. SUV sallandı ama yolda kalmayı başardık.

Edward yanımızdan arkaya geçti. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Yakına girerlerse onları vuracağım. Bariyerin yanında hareket eden her şeyi vurun." Arkada, taşınması kolay olmayan büyük veya ağır silahların arasında bir şeyler aradı. Edward'ın büyük silahlarını çıkartması beni hep korkuturdu. Son defasında bir alev makinesi çıkartmış ve neredeyse bir evi yakmıştı. Ama dediğini yaptım. Pencereyi indirdim ve dikkatimi yoldaki barikat ile geldiğimiz yöne odakladım.

Tilford aracı durdurdu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Edward, "Gaza bas, yavaşça," dedi. Vücudunun üst kısmı, arka koltuğun üzerindeydi.

Edward'ı umursamayıp kendi vazifeme odaklandım. Edward'ın bir planı vardı ve benim yoktu. O yüzden, Edward'ın planı başarısız olana veya kontrolden çıkana kadar adama uymalıydık. Gerçi şimdilik aklıma, Edward'a hayır diyecek kadar çılgınca bir şey gelmiyordu.

Newman, "Yüce İsa!" diye mırıldandı.

Yan gözle Edward'a baktım. Bir an için, sadece büyük bir silah olduğunu düşündüm, sonra karanlığın içine veya vampirlere bakmayı bıraktım. Elindekinin ne olduğunu anlamam, birkaç saniyemi aldı.

"O bir..." dedim.

"Hafif tank-savar silahı," dedi.

"Bir LAW," dedim.

"Evet," dedi. Newman ile benim aramda, dizleri üstünde, koltukların üzerinde yatıyordu.

"Tavan penceresini açın," dedi.

"Bunu neden ağacın üzerinde kullanmadın?" diye sordum.

"Elimdeki son parça," dedi.

Newman, "Son parça," dedi. "Kaç tane vardı?"

"Üç."

"İtiraz etme, sadece pencereyi aç. Yolun kenarına ve gökyüzüne bak, Tilford'ın işaretiyle içeriye atlamaya hazır ol."

"Neden pencerelerin arasından nişan almıyorsun?"

"Çünkü buradan gökyüzünü kontrol edemem."

"Ama..."

Edward, "Dediğimi yap," dedi.

Newman bana ve sonra Edward'a baktı. Kapıyı açtı. Ben de aynısını yaptım. Ben bir ayağım yerde diğeri içeride dikiliyordum, MP5'im omzumdaydı. "Edward," dedim.

"Anita?"

"Yap şunu."

Tavan penceresinden çıktığını duydum. Sanırım pozisyonunu almak üzereydi.

Tilford, "Barikata doğru gitmemi ister misin?" diye sordu.

Edward, "Hayır," dedi. "İçine ne koyduklarını bilmiyoruz, patlarken uzağında olmak daha iyi."

Ay ışığına ve ağaçların arasına bakarken, "Barikatın içine bizim için tehlikeli olabilecek ne koyabilirler?" diye sordum.

Edward, "Sonra sor," dedi. Yeniden kıpırdandığını duydum. Kafamı çevirip bakınca, ayaklarını ön koltukların başlıklarına koyduğunu gördüm, sanki yükseklik önemliydi.

Newman'ın da baktığını gördüm ve önce gözlerimi sonra adamınkileri işaret ettim, dışarıya odaklandım. Newman'ın yüzünde, sanki ben aynısını yapmamışım gibi suçlu bir ifade belirdi. Ben yıldızlı gökyüzüne ve sonra ağaçların arasına baktım. Rüzgârdan başka bir şey hareket etmiyordu. Yapraklar hışırdıyor ve bana Cadılar Bayramı'nı hatırlatan sesler çıkartıyordu. Yolda sürüklenen yapraklar, koşturan minik fareler gibiydi. Normalde bu sesi severdim fakat bu akşam dikkatimi dağıtıyordu, yaprakların hareketi yüzünden diken üzerindeydim.

Newman karanlığın içine ateş edince havaya sıçradım. Newman, "Özür dilerim," dedi.

Edward, "Orada bir şey yok Newman," dedi.

"Özür diledim."

"Kendine gel çaylak," diye seslendim.

Tilford önden konuştu. "Hepimiz yeniyken gölgelere ateş ederiz Blake."

Haklıydı ama gerekirse Newman'dan daha sonra özür dileyebilirdim. Kendi tarafımdaki ağaçların arasına, karanlık gökyüzüne ve yola bakmaya devam ettim. Arkamızda yola çıktılar, uzun, siyah pelerinli ve beyaz maskeli iki figür gördüm. Kim oldukları belli olmuyordu, daha önce gördüğüm Harlequin'ler miydiler yoksa ilk kez mi karşılaşıyordum, bilmem mümkün değildi. Tek bildiğim şey, Edward ile ormanda yaraladıklarımız değildiler. İkisi, ağır ve atletik adımlarla yürüyordu. Hareket ettikleri anda, vampir değil, şekil-değiştiren olduklarını anladım. Vampirler normal insanlar gibi yürürdü. Sadece daha zarif hareket ederlerdi.

"Newman, sen öne bak. Arkamızda şekil-değiştirenler var," dedim.

Sanki tepemizde büyük bir roket ateşlendi. Sıcaklık beni geriye itti, irkildim ve bir dizimin üzerine düştüm, bunu yaparken de MP5'i çevirip arkamızdaki Harlequin'lere nişan aldım. Ön taraftan bir patlama sesi gelince tekrar irkildim ve kafamı çevirmek istedim ama Edward'ın o tarafı halledeceğine güvenmek zorundaydım. Arkamızda iki Harlequin vardı ve ben onları incitecek kadar hızlıydım. Newman için aynısını söyleyebilir miydim, bilmiyordum.

Ama şimdi yolda tek bir şey vardı. Yanan ve parıldayan bir şekildi. O kadar parlaktı ki gölgeleri uzaklaştırıyordu, etrafı iyice aydınlattı.

Newman, "Yüce Tanrım," dedi.

Arkama döndüm ve yoldaki barikatın artık yerinde olmadığını gördüm. Yol açılmıştı. Tilford, "Blake, arabaya bin!" diye bağırdı.

Ayağa kalktım ve yoldaki figüre nişan aldım. Figürün yere çömelmediğini, form değiştirmeye çalıştığını anladım. Bir ayağım marşpiyelin üzerindeydi ve bir elimle tavan koluna tutunuyordum. Diğer elimle silahımı yolun ortasındaki yanan kitleye doğrulttum. Şekil değiştirerek yaralarını mı iyileştirecekti yoksa ateşi mi söndürecekti? Belki de aklına gelen tek şey buydu. Sonra çığlık atmaya başladı. Sanki bir insan ve büyük bir hayvan aynı anda çığlık atıyormuşçasına, gırtlağından kulakları tırmalayan bir ses çıktı. Kâbuslarda duyabileceğiniz veya kâbuslara sebep olabilecek bir sesti. Daha önce, yanan vampirleri görmüştüm ama yanan bir şekil-değiştiren hiç görmemiştim. Vampirler, insanlardan daha hızlı ve kusursuz bir biçimde yanardı ama şekil-değiştirenler, sadece her yarayı iyileştirebilen insanlardı. Ateş dışında her yarayı.

SUV öne atıldı. Ben tavanın kenarına tutunurken, bir ayağım marşpiyelde, diğeri kapının kenarında durmaya devam ettim. Boştaki elimle MP5'i ağaçlara doğru çevirdim. Açık kapı ağaçlara çarptı ve üzerime geldi. Edward hâlâ tavan penceresinin dışındaydı. Newman içeride miydi, değil miydi bilmiyordum ama Tilford direksiyon başındaydı. En azından bunu biliyordum. Araba hızlandı, sert bir cismin üzerinden geçti ve neredeyse yerden havalandı, bu şekilde daha fazla kalamazdım. İçeriye girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Pencereyi kapatmak için düğmeye bastım. Bir an için, Newman'ın arabanın içinde, güvende olduğunu gördüm. Edward kendini içeriye

attı ve tavan penceresini kapatacak düğmeye bastı. Sonra, "Anita!" diye bağırdı.

Neye ateş edeceğimi bilmeden, silahımı pencereye doğru çevirdim. Bir gümüş parıltısı gördüm ama benim pencereme değil Tilford'ınkine doğru geliyordu. Ateş ettim ve kafasının yanından geçen mermi, parıldayan kılıcı tutan karanlık figüre doğru süzüldü. Parıltının sebebi, lanet olasıca bir kılıçtı.

Silahı ateşlediğimde içeride sanki gök gürledi, kulaklarımızı korumadan bu kadar dar bir alanda ateş etmek akıllıca değildi. Bir an için sağır oldum ama figür düştü ve geri gelmedi. Kılıç, bir ünlem işareti gibi Tilford'ın omzuyla koltuğa geçmiş, adamı olduğu yere çivilemişti.

Edward öne atıldı ve direksiyonu tuttu. "Ayağını gazdan çekme Tilford," dedi. Edward'ın dediğini yaptı ve ayağıyla gazı kökleyince araç öne atıldı. Edward tek eliyle direksiyonu tutarken, diğer elinde silahını kavramıştı. Edward yola baktığı için, diğer taraflara bakmak bana ve Newman'a düşüyordu. Lanet olsun.

Tavandan yumuşak bir ses geldi. Motorun gürültüsü ve kulaklarımın uğultusu yüzünden emin olamadım ama sanki böyle bir sesin gelmesini zaten bekliyordum. "Tepemizdeler," dedim.

Newman bir tepki vermeyince, "Newman, biri tepemizde," dedim.

Şaşkın gözlerle bana baktı. Karanlıkta görmek zor olsa da eminim beti benzi atmıştı. Nabzı gırtlağında atıyordu ve derisinden dışarıya çıkmak ister gibi bir hâli vardı. Korkuyordu ve adamı suçlayamazdım. Vaktim olsaydı ben de korkardım.

Ben tavan penceresine bakınca, birinin bana baktığını gördüm. Bir an için, maskesi olmadığını fark ettim. Soluk bir yüzde karanlık gözler parlıyordu, bir vampirdi. Gerçekten bir şey görmeden ateş etmeye başladım. Yüz kayboldu, vampiri vurduğumu sanmıyordum.

Newman benden sonra ateş etmeye başladı ama parmağını tetikten çekmedi ve araba, mermiler için bir yankı odasına dönüştü, sıcak kovanlar etrafa saçıldı. Bir kısmı ceketime çarptı, bir tanesi elimin üstüne geldi. Artık ateş edecek bir şey yoktu.

Newman'ın elini tuttum ve silah seslerinden sağır olduğum için bağırdım. "Dur! Mermini boşa harcıyorsun!"

Vahşi gözlerle bana baktı, gözlerinin beyazı biraz fazlaydı, kaçmak üzere olan bir ata benziyordu. Silahının namlusunu aşağıya indirdim. Tavanda açılan deliklerden içeriye hava giriyordu.

"Rahatla. Mermilerini sakla."

Muhtemelen bağırıyordum ama kendi kulakları da çınladığı için boş gözlerle bana baktı. Ya da korkudan ne dediğimi anlamıyordu. Bazen çok korktuğunuz zaman kulaklarınızın tek duyduğu şey, kendi nabzınız olurdu. O günleri iyi hatırlıyordum.

Başıyla onayladı ve ben ön koltuğa döndüm. Edward ve Tilford, bir takım olarak arabayı sürüyordu. Barikattan geriye kalan dumanın içinden geçtik, o kadar hızlı gidiyorduk ki kararmış tahta parçalarını sadece bir anlığına gördüm.

Uzakta ışıklar yanıp sönüyordu, bir süre sonra gelenlerin siren çaldığını duydum. Kulaklarım, arabada bu kadar çok ateş edilmesinden hoşnut değildi. Diğerlerinin de benim kadar sağır olup olmadığını merak ettim.

Bağırmış olmalıydım çünkü sesimin seviyesini ayarlamam mümkün değildi. "Kim destek çağırdı?"

Newman bağırdı. "Ben!"

Edward'ın veya benim aklıma destek çağırmak gelmemişti. Biz çok uzun süredir yalnız kurtlardık. İlk kez, yanımızdaki çaylak, çaylakça bir şey yaptığı için mutluydum, prosedürü takip etmiş ve destek çağırmıştı. Harlequin gizli kalmak isteyecekti. Şimdilik güvendeydik.

Yavaşlamaya başladık. Edward'ın sesi kafamın içinde zayıftı, sanki uzaktan geliyordu.

"Tilford! Tilford!"

Lanet olsun! Araba yavaşlayıp dururken emniyet kemerimi çıkarttım ve kılıca saplanmış Tilford'a doğru uzandım. Kılıcı yerinden çıkartmak benim işim değildi, bunu bir doktor yapmalıydı ama kanamayı durdurmak için bir şey yapabilirdim. Montumu çıkarttım ve kolumu havaya kaldırınca yaralı olduğumu hatırladım. Mont çıkarken yaraya sürtünmüş ve acı, yaralı olduğumu hatırlatmıştı. Acıyı hissedebilmem, acil durumun adrenalin ve endorfinlerinin azaldığını gösteriyordu.

Edward arabayı güvenli bir biçimde durdurdu. SUV'u park etti. Sirenler ve arabalar üzerimize çöktü. Gerçi sirenler, olması gerektiği kadar yüksek sesli değildi.

Üstümdeki montun tamamen kana bulandığını gördüm. Newman'a döndüm ve el işaretleriyle ceketini vermesini işaret ettim. Ellerime bakınca kanlı olduklarını hatırladım. Kanımda likantropi vardı. Şekil değiştirmiyor olabilirdim ama kanım Tilford'ınkine karışırsa, likantropiye yakalanabilirdi. Diğer eller de kana değecekse, bu riski göze alamazdım.

Newman ile yer değiştirdim ve ceketini nasıl tutup kılıcı nasıl kavrayacağını gösterdim. Kılıcı kazayla hareket ettirdi ve Tilford kendinden geçti.

Newman mırıldanarak özür diledi ama elimi sallayarak konuyu geçiştirdim. İlk arabalar yanımızda durdu, içlerinden ajanlar, üniformalılar, dedektifler ve doktorlar inmeye başladı. Bir yerlerde bir ambulans olmalıydı.

22

Tilford arabadan sedyeye aktarılırken kendine geldi ve Edward'ın elini tuttu. "İznim artık senindir. Bundan sonra senindir Forrester."

Edward başıyla onayladı ve adamın elinin üzerine hafifçe vurdu. "Senin için o piçleri yakalayacağım, Tilford."

"Yakalayacağını biliyorum," dedi. Sedyede Edward'ın elini tutmaya devam etti. Edward karşı koymadı, ambulansa kadar adama eşlik etti. Newman yanıma geldiğinde, ben gözlerimi kırpıştırıp polis arabalarının ışıklarının etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Raborn birden önümüzde belirdi. "Lanet olsun, neler oldu Blake?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Aramıza bir doktor girdi. "Geri çekil, yaralı olduklarını görmüyor musun?" Gözlerimi kırpıştırıp doktora baktım. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Newman'ın gözlerine ışık tuttu. Newman'ın zayıf yüzü, bir

kan maskesinden ibaretti. Görünüşe göre çakıl taşları alnını kesmiş ve kanı yüzüne akmıştı.

Raborn karşıma dikildi, boy avantajını kullanarak bana tepeden baktı. Aslında bunun etkili olmayacağını bilmesi gerekirdi. "Konuş benimle Blake."

"Ülkenin dört bir yanında peşine düştüğümüz kiralık katiller buradaydı. Ve bizi pusuya düşürdüler. Bizim elimizde tahmin ettiklerinden daha iyi silahlar vardı, bu sayede kurtulduk."

"Neden sizi pusuya düşürdüler?" Soran, polislerin arasındaki Dedektif Lorenzo'ydu. Parıldayan ışıkların arasında adamı görmemiştim. Parlak kürelere bakmak gibiydi ya da düşündüğümden daha büyük bir şok yaşıyordum.

"Onları yakalayınca sorarız," dedim.

Bir başka doktor, Raborn'un yanından bana uzandı. "Yaralısın."

Koluma baktım ama çok önemli gibi durmuyordu. Kendi kolum olduğunu ve dokununca acıyacağını biliyordum. Keskin acı, zihnimi bir parça berraklaştırdı. O sayede, adrenalinin azaldığını anladım, yerini şok ve rahatlama aldı, acil durum sona erdiği için vücudum bir parça da olsa kendini kapatıyordu.

Raborn, doktorun bakması için biraz geri çekildi ama adamın arkasında dikilmeye devam etti.

"Hâlâ buradalar mı?"

"Bildiğim kadarıyla, evet."

Doktor koluma uzandı. Ama kolumu geri çektim. "Bakmama izin ver, çok fazla kan var."

"Ben likantropi taşıyorum."

Tereddüt etti.

"O zaman çift katlı eldivene ihtiyacım var."

"Bu yüzden izin vermedim."

"Hemen döneceğim," dedi. Koşarak ambulansın yanına gitti.

Raborn, "Hâlâ buradaysalar peşlerine düşmemiz gerek," dedi.

Başımla onayladım. "Evet, düşmeliyiz." Gerçi bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Yüksek sesle devam ettim. "Daha hızlılar, daha güçlüler, karanlıkta daha iyi görüyorlar ve köpeklerden daha iyi koku alıyorlar. Yanlarında en iyi ihtimalle sadece kılıçları var."

Raborn, "Peşlerine düşmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, sadece ormana giren herkesin neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerektiğini söylüyorum."

Lorenzo, "Bu bir moral konuşmasıysa, berbattı," dedi. Gülümsedi.

Ben gülümsemedim. Yüzüm neye benziyordu, bilmiyordum. Ama gülümsemediğim için, yüzümde her ne gördüyse, gözlerinin etrafı kırıştı.

"Ajan Forrester ile iki tanesini yaraladık. Birinin durumu kötüydü, diğeri onu taşıyordu. Bir tane de yanan var ama ölüp ölmediğini bilmiyorum."

Raborn, "Yandı mı? Nasıl yandı?" diye sordu.

"Geri tepmesiz," dedim.

"Ne?"

Newman, sağlık personelini eliyle itti.

"Forrester bir roketatar kullandı."

Raborn, "Ne?" diye sordu.

"Bir LAW kullandı," dedim. "Forrester."

"Arabanın arkasını yakan bu muydu?" Bir kadının sesiydi ve grubun arkasında bir yerde duruyordu. Uzun boylu, siyah saçlı ve zayıf yüzlüydü.

"Evet," dedim.

Ambulansın yanına giden sağlık personeli, ellerine birer eldiven takmış olarak geri döndü. "Özür dilerim ama yarasına bakmam lazım." Geri çekilene kadar Raborn'a baktı. Kolumu büktü ve bunu yapınca, sağ elimin yumruk hâlinde durduğunu fark ettim.

Adam, "Kolun nasıl bu hâle geldi?" diye sordu.

"Ağaç dalı, kök," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Kaydım ve kuru bir dal kolumu kesti," dedim.

"Çok baş belası bir ağaç olmalı."

"Evet."

Sarışın, "Siz ikiniz ambulansa gelmelisiniz, işimiz daha bitmedi," dedi.

Newman, "Ben iyiyim," dedi.

Ben, adamın beni ambulansa götürmesine izin verdim. Raborn, "Ben senin çetin ceviz olduğunu sanıyordum Blake," diye seslendi.

Arkama döndüm. "Senin gibiler doktorların benimle ilgilenmesine izin veriyorum diye benimle dalga geçince kendimi çaresiz hissettiğim günler geçmişte kaldı Raborn," dedim.

"Bu ne demek?"

"Kendimi ispatlamak için ne yapmam gerekiyorsa yıllar önce yaptım ve şimdiki fikirlerin beni hiç ilgilendirmiyor."

Newman birisi tarafından dürtüklenmiş gibi tepki verdi, sanki söylediğim bir şey adam için önemliydi ya da onu

şaşırtmıştı. Parıldayan renklerin arasından yüzüne baktım. Benimle ambulansa mı gelmeliydi yoksa erkeklerin yanında kalıp ne kadar çetin ceviz olduğunu mu ispatlamalıydı?

Ben aynı zamanda Edward ile baş başa konuşmak ve biraz da dinlenmek istiyordum. Edward hâlâ ambulansların yanındaydı. Ayrıca, söylediğim doğruydu. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değildim. İşimde ne kadar sert, ne kadar cesur ve ne kadar iyi olduğumu biliyordum. *Raborn'un canı cehenneme*, diye düşündüm. Ayrıca, bunu yüzüne yüksek sesle söylemeyecek kadar da olgundum. Adamdan uzaklaşmak bile iyi geldi.

Raborn yine sesini yükseltti. "Sen de kız gibi mi davranacaksın yoksa erkek gibi yanımızda mı kalacaksın Newman?"

Yürürken arkama döndüm ve bağırdım. "Evet Newman, erkek ol, şekil-değiştirenlerin ve vampirlerin kol gezdiği bir ormanda kan kaybından kendinden geçersen çok iyi olur." Arkama dönüp sağlık personelini takip ettim.

Ambulansın dışarıya taşan ışığı gözüme çok parlak geldi ve gece görüşümü mahvetti ama sağlık personeli Matt'in ışığa ihtiyacı vardı.

Sarışın kadın da bize katıldı ve kendi kendine mırıldandı. "Geri zekâlı... Erkekler. Kafadaki kanayan yaralar..."

Matt kolumu temizledi ve takmadığı gözlüklerine ihtiyacı varmış gibi gözlerini kıstı. "Julie, buna bir bakar mısın?"

Sarışın Julie, erkeklere küfretmeyi bıraktı ve Matt'e katıldı. Elinde çift katlı eldiven olmadığı için bana dokunmamaya özen gösterdi ve dokunma işini Matt'e bıraktı. Adam yaranın kenarına dokununca, "Acıdı," dedim.

"Özür dilerim," dedi. Kafasını kaldırmadı.

Julie, "Bu ne zaman oldu demiştin?" diye sordu.

"Bir saatten az oldu," dedim.

"Mümkün değil," dedi.

Matt gözlerime baktı. Kaşları çatıktı. "Ben en az saatler veya belki de bir gün önce olduğunu söyleyebilirim."

"Sana likantropi taşıdığımı söylemiştim. Normal insanlardan daha hızlı iyileşiyorum."

"Hızlı iyileştiği için yamuk kalacak. Dikişler olsa böyle olmazdı."

"Yamuk mu?" diye sordum.

Julie, "Ayrıca yara izi kalacak," dedi. "Bir doktor dikiş atsaydı böyle olmazdı."

Koluma baktım. Uzun ve kenarları pürüzlü bir yara, dirseğimden bileğime kadar uzanıyordu. "Artık yapılacak bir şey yok," dedim.

"Aslında hastaneye gidip yarayı açmalarına ve tekrar dikiş atmalarına izin verirsen bir şeyler yapılabilir. Doğaüstü hastalarla ilgili bir seminere yeni girdik. Likantropisi olanlar hızlı iyileştikleri için yara izleri daha fazla oluyor veya kaslar kümelendiğinden, daha sonrasında romatizma gibi sancılara sebep oluyor." Matt koluma bakmaya devam etti, sanki her şey kolumda yazıyordu.

"Gidip bunu yaptırmam için bir zaman sınırı var mı?"

"Ne kadar erken yaptırırsan o kadar iyi," dedi. Yaraya tekrar dokundu. "Çünkü çok hızlı iyileşiyorsun."

"Dokunmayı bırak," dedim.

Biraz şaşırmış gibiydi. "Özür dilerim. Seminerden beri, böyle bir yarayı ilk defa görüyorum."

Julie, "Matt sahayla ilgili teorilere bayılır," dedi.

Kadına bakıp başımla onayladım. "Artık yara izi bırakmadan iyileşebiliyorum."

"İyi ama bunun izi kalacak," dedi.

Yaraya baktım ve söylediklerine inandım ama bunun neden olduğunu bilmiyordum. Üzerinde düşündüm ve kırmızı kaplanları ziyaret ettiğimde, öfkeyle beslendiğimi ama *ardeur*'ü beslemediğimi hatırladım. Öfke, açlığımın bir kısmını almış ama bana yeni enerji vermemişti. Normalde olması gerektiği gibi iyileşmiyordu. Ağaç dalının başlangıçta bana çok kötü zarar vermesinin ve yara izi kalacak olmasının da sebebi buydu. Beslenmelerin arasını eskisine göre daha uzun tutabiliyordum. Kontrol edebiliyordum. Fakat görünüşe göre, ödediğim bedel buydu. Saf bir insandan daha hızlı iyileşiyordum ama düşündüğüm kadar iyi değildi. Harlequin'i avlarken iyi bir durum değildi. Lanet olsun.

Biraz dinlenmek zorunda kalırsam Raborn'un ne diyeceğini düşündüm. Düşünmesi bile sinir bozucuydu; seks için duramazdım, av bitene kadar bunu yapamazdım. Siktir. Lanet olsun ama seks yapmayarak cezalandırılmaktan yorulmaya başlamıştım. Korku filmlerinde görülen bir klişeydi, bakire olan değil fahişe olan hayatta kalırdı.

Sağlık personeline veya Edward'dan başkasına açıklayamazdım bunu. Daha öncesinde, *ardeur* beni ele geçirir ve beslenmeye zorlardı ama şimdi kontrolüm daha fazla olduğu için bekleyebiliyordum. Kolumdaki mor ve kırmızı öfkeli yara da *ardeur*'ü kontrol etmenin bedeliydi. Yaraya bakarken, iyileşme hızıma ve daha zor yaralanmama bel bağlamaya başladığımı fark ettim. En son ne zaman kazayla böyle yaralandığımı merak ettim ama

hatırlayamadım. Midem kasıldı ve sebebi açlık değildi. *Ardeur*'ün açlığı yüzünden değildi, korkudandı. Bir ağacın dalı bana bunu yapabiliyorsa, bir kılıç veya kurşun ne yapardı? Lanet olsun.

Julie, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "İyiyim."

"Gerçekten, hastaneye gidip yarayı tekrar açtırman ve dikiş attırman gerek," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ama bunu yapmayacaksın, değil mi?" Benden tiksiniyor gibiydi ve kadını suçlayamazdım.

"Ormana bensiz gitmelerine izin veremem."

"Biliyorsun, sen yokken de buradaki ajanlar işlerini yapıyorlardı. Yaratıkları ve vampirleri avlıyorlar, iyi iş çıkartıyorlardı. Bırak onlar işini yapsın ve biz de işimizi yapalım. Seni hastaneye götürelim."

Matt yaranın kenarlarını çekiştirdi. "Yapma," dedim.

"Özür dilerim ama çiçeklerin açmasını hızlı çekimde gösteren filmler gibi, bilirsin, çok harikulade görünürler. Derinin kaynadığını görebildiğime yemin edebilirim. Çok havalı."

Julie, adamın omzuna bir yumruk attı. Düşündüğümden daha sert olmalıydı çünkü Matt haykırdı. "Ah!"

"Karşındaki canlı bir hasta Matt, derslerdeki kadavralardan değil."

Adam gözlerini kırpıştırdı, utanmış gibiydi. "Özür dilerim, sadece..."

"Sorun değil. Avı bitirebilmem için beni paketleyin."

Julie, "Aptallık ediyorsun," dedi.

"Ajan Newman kadar değil. Onun kanı hâlâ akıyor."

"Muhtemelen kendinden geçene kadar da kan kaybedecek," dedi. Tiksindiği, ses tonundan belliydi.

"Muhtemelen," dedim. "Ben en azından, yarayı sarmanıza izin veriyorum."

"Sen bu avı bitirene kadar yaran zaten kapanacak. Artık kan bile kaybetmiyorsun."

"Yarayı bir yere çarpmamam için sarın."

Kaşlarını çattı ama yine de sargı bezini alıp yarayı sarmaya başladı.

"Dikkat et de yaranın içine girmesin," dedim.

Bana baktı. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum."

"Ben aksini iddia etmedim ama benim kadar hızlı iyileşiyorsan bazen sargı bezi yaranın içinde kalabiliyor."

İkisi birden bana baktı. Matt, "Vücut yarayı kapatırken, sargı bezini de derinin içine mi alıyor?" diye sordu.

"Daha önce gördüğüm bir şey," dedim.

"Sana mı oldu?" diye sordu.

"Hayır, kurtadam bir dostuma."

Matt'in yüzü hevesle aydınlandı. Kafasının içinde soruların uçuştuğunu görebiliyordum.

"Yara tamamdır. Şurayı imzala, böylece daha sonra kolunda bir sorun olursa ki olacak, seni hastaneye götürmeye çalıştığımızı söyleyebiliriz."

İmzaladım ve ambulanstan indim. "Sorun çıkarttığım için özür dilerim."

"Uzun boylu olan kendinden geçince, yaratıkların onu yemesine izin verme," dedi.

"Elimden geleni yaparım," dedim. Ve yapacaktım da ama kolum hızlı iyileşmekten zonklamaya başlamıştı. Çok fazla zorlayamazdım. Newman, Raborn'un yüzünden, ya-

rasını sarmalarına bile izin vermemişti. Ben de bir zamanlar çaylaktım ama bu kadar değildim. Belki de erkeksi bir şeydi ve ben bu derece bir aptallığı, kadın olduğum için asla anlayamazdım. Kolum seğirmeye başladı ve yara kapanırken kaslarım birbiriyle mücadeleye girişti. Kanıma likantropi ilk girdiği zamanlar böyle şeyler yaşardım. Belki de en az Newman kadar aptaldım. Yine de yaratıklara yem olmaması için elimden geleni yapacaktım. Lanet olsun.

23

Newman kendinden geçti ama ben bir şeylerin adamı yemesine izin vermedim. Yere düştüğünde ormanın derinliklerindeydik. Oraya kadar kendini iyi idare etmişti. Diğer polisler işlerini yaparken rüzgârın salladığı ağaçların arasında yanından hiç ayrılmamıştım ve şimdi yolun diğer tarafını görebiliyordum. Ortalıkta yaratık olmadığına emindim. Harlequin kaçmıştı. Ya ortalıkta bu kadar çok polis varken saklı kalmak istiyorlardı ya da Edward'ın bir roketatarı olacağını tahmin etmedikleri için planlarını gözden geçirmeye gitmişlerdi. Sanırım ikimizi ya da hepimizi küçük görmüşlerdi. Yerde yatan Newman'a baktım. Dedektif Lorenzo, içine giydiği ceketi Newman'ın yarasına bastırıyor ve kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Üzerinde polis yazan kalın ceketi üzerindeydi ama hava soğuktu.

Ellerim uyuşmaya başlamıştı. Soğuk yaz geceleri, bir oksimoron değil miydi?

Lorenzo'nun ortağı Dedektif Jane Stavros, iki adama göz kulak olmama yardımcı oluyordu. Ne de olsa biri yerde baygındı ve diğeri, üzerine eğilmiş, yarasıyla ilgileniyordu.

Polis montu, Dedektif Stavros'un ince bedeni üzerinde dalgalanıyordu. Altındaki pantolon ucuz ve siyahtı, üzerine biraz bol geliyordu. Çirkin siyah bağcıklı ayakkabılarıyla boyu en az bir metre yetmiş beş santimetreydi. Daha güzel giyinmiş olsaydı profesyonel bir model olduğunu düşünebilirdim ama kemik yapısına göre fazla diyet yapmıştı ve şimdi, aç bırakılmış gibi bir hâli vardı. Bütün kıvrımlarını diyette kaybetmiş ve bir erkeğe dönüşmüştü. Kestane rengindeki saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapmıştı.

Bazı kadınlar işlerinde erkekler gibi giyinir, aralarında uyum sağlamaya, kadın gibi görünmemeye çalışırdı. O tarzı benimseyip de işinde uzun süre kalarak dedektif rozeti alan bir kadın görmemiştim. Belki de yeni dedektifti, şimdi işler daha kolaydı. Fakat sorun, sadece erkeksi kıyafetleri de değildi. Biraz da özensizdi, sanki yataktan yeni kalkmış ve üzerine bir başkasının giysilerini giymişti. Hiçbir şey üzerine tam oturmuyor, sanki başka birinin derisine bürünüyordu.

Fakat silahı tutuş şeklinden, ne yaptığını bildiği belli oluyordu. Karanlığı ve ortağının arkasını aynı anda kolluyordu. Erkek gibi görünmek olayına kendini biraz fazla kaptırmaktan başka bir hata yaptığını görmediysem, neden söylenip duruyordum?

Fakat aç kalmış hissi veriyordu, sanki hiçbir zaman istediklerine sahip olamamıştı. Yeterince yiyeceği, sevgisi veya değerli bir şeyi olmamıştı. Üzerine, karanlık bir buluta benzer yorgunluk ve kayıtsızlık çökmüştü. On yıl aktif görev yapmış polislerde görülen bir karışımdı ve buna sahip olanlarda tedirginlik de olmazdı çünkü her şeyi gördüklerine inanırlardı. Fakat bu kadın tedirgindi.

Edward ön saflara geçmişti çünkü bizden birinin grubun içinde olmasını istiyordu ve benim sağ kolum hâlâ çok iyi değildi. Sağ kolum, silah kullandığım kolumdu ve hızlı iyileşmekten öyle seğiriyordu ki doğru düzgün nişan almam mümkün değildi. Sol elle silah kullanmayı, bu gibi anlar için öğrenmiştim. Solda, sağdaki kadar iyi değildim ama sıradan bir dedektiften daha iyi olduğum söylenebilirdi ve iş görürdü.

Kasların birbiriyle savaşmasının ne kadar acı verdiğini unutmuştum. Sağ kolum sanki kendisiyle savaşıyordu. Biraz seks buna engel olabilirdi ama ben çok inatçıydım ve kırmızı kaplan Harlequin araya girmişti. Beslenmeyi bu kadar geciktirmemem gerekirdi, çok büyük bir aptallıktı fakat Seattle'a gelene kadar beslenebileceğim uygun biri de yoktu. Pekâlâ, beslenmeyi arzulayacağım biri yoktu. Artık tanımadığım kişilerle beslenmemeyi kural hâline getirmiştim.

Sağ kolum artık o kadar kötü seğiriyordu ki MP5'i doğru düzgün tutamıyordum.

"Sağ kolunun nesi var?" diye sordu.

"Kasların kabullenebileceğinden daha hızlı iyileşiyorum."

İnanmamış gibi bir bakış attı. Ortalık yeterince aydınlık olduğu için yüzünü görebiliyordum.

Lorenzo, "Sen belli etmesen de kötü yaralandın Blake," dedi.

Omzumu silktim ve kendiyle savaşan kolum yerine, nefes almaya odaklandım.

Ağaçların arasından çıkan, Raborn oldu. "Burada değiller Blake."

"Muhtemelen," dedim.

Raborn, silahını, namlunun yukarı bakması için omzuna dayadı.

"Kolun böyle seğiriyorsa sinirlere zarar vermiş olmalısın. Newman'ı alırlarken hastaneye gitmelisin."

"Newman'ı korkutup kendinden geçmeye zorladın ama beni hastaneye mi gönderiyorsun? Neden zayıf bir kadın olduğumu söyleyip konuyu geçiştirmiyorsun?"

Raborn'un yüz ifadesi, yeni doğan günün ışığında soğuk bir maskeye dönüştü ama ne olduğunu çözemedim. Koluma baktı. Kaslar titreyerek dansına devam ediyordu. Acı zihnimi uyuşturuyor ve küçük sesler çıkartmama veya çığlık atmama sadece gururum engel oluyordu.

"Bu kadar kötü yaralandığını bilmiyordum Blake."

"Sormadın," dedim.

"Doktorlar gelmek üzeredir, Newman ile hastaneye git. Kimse senin hakkında kötü düşünmez."

"Sana söyledim Raborn, benim hakkımda ne düşündüğün önemli değil."

Şimdi yüzünü okuyabiliyordum, öfkeliydi.

"Bir adım bile geri atmazsın, değil mi?"

Edward, Raborn'un yanına geldi. "En iyi özelliklerinden biri değildir," dedi.

Raborn, bizi görebilmesi için kenara çekildi.

"Biraz daha esnek olsa insanlarla daha iyi geçinebilir."

Edward başıyla onayladı, Ted gülümsemesini gösterdi ve eliyle kovboy şapkasını düzeltti. Elindeki P90'ın namlusu yere bakıyordu. "Olabilir ama biraz daha esnek olsa, ormanı gözetleyip işini yapmak yerine çığlık atıyor olurdu."

Raborn bir süre düşündü ve sonra başını iki yana salladı. "Siz eskiler çok inatçı piçlersiniz."

Gülümsedim. Raborn benden oldukça büyüktü ama ben eski avcılardan biriydim. Sonra kaslarım, kolumun içinde bir yumruk olup dışarıya çıkmak istedi. Acıyla alnımdan terler dökülmeye başladı.

Stavros, "Yüzün bembeyaz oldu," dedi.

Başımla onayladım, sesime güvenemiyordum.

Matt ve Julie, ağaçların arasında bir sedye taşıyordu. Görünüşe göre, hâlâ bizimle birlikteydiler. Ben mesailerinin sona ereceğini düşünüyordum.

Edward, "Ormanı aradık, burada değiller," dedi.

Raborn, "O zaman ortağına söyle, hastaneye gitsin," dedi.

Yine Ted gülümsemesini gösterdi ve başını iki yana salladı. "Anita nereye isterse oraya gideceğiz ama hastaneye gideceğini sanmıyorum."

Raborn, "İnatçılıkla aptallık arasında fark vardır," dedi. "Ama o senin ortağın." Bizden uzaklaştı, yanımızda dikilip kimin hastaneye gittiğini göremeyecek kadar bizden tiksiniyor olmalıydı.

Stavros bana bakarken, silahı soluk gökyüzüne bakıyordu. "Çok hızlı iyileşmek bu kadar acı verir mi? Ben likantropin varsa, sadece iyileştiğini sanıyordum."

"İyileşir," dedim. Sesimden, konuşmakta zorlandığım belliydi. "Ama bazen böyle olur."

"Buna değiyor mu?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet."

Sağlık görevlileri yanımıza geldiler. Newman'ı ambulansa götürürlerken, Edward ile yanlarında yürüdük. Edward kolumdan ve seğirmesinden bahsetti. "Bu kadar kötüyse, sen insan olsaydın, hareket kabiliyetini yitirmenden korkardım."

"Sol kolum için de aynısını söylemişlerdi. Büküldüğü yerdeki yara izini biliyorsun, düzenli olarak ağırlık çalıştığım sürece sorun olmuyor."

Bir kütüğün üzerine çıktı, üstünden atlamadı. Ormanda uzun süre vakit geçirdiyseniz, yılanlar yüzünden, üzerine çıkmanın daha mantıklı olduğunu bilirdiniz. Böylece, adımınızı atmadan, nereye bastığınıza dikkat edebilirdiniz.

"Yeni yaran daha uzun, kasları ve tendonları da barındırıyor."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Doktorlar bir şey yapabilir mi, bir bak."

"Hastaneye gidip yarayı tekrar açtırmamı ve dikiş attırmamı söylediler."

"O zaman bunu yap, sonra *ardeur*'ü besle, kendine gelirsin."

Yolda yürürken Edward'a düşmanca bir bakış attım, ağaçların dalları olmayınca gün ışığı çok daha fazla göz kamaştırıyordu.

"Dikişleri sevmiyorum," dedim.

Sırıttı. "Kimse sevmez."

"Bunu yapmazsam, bu konuda söylenmekten hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Gülümsemesi daha da genişledi ve başını iki yana salladı. "Kolunun hareket kabiliyetini yitirir ve bu yüzden ikimizi de öldürürsen, söylenemem."

Gülümsemesi soldu ve gözleri ciddileşti. "Elini tutayım."

Öfkeli bir bakış attım. "Ah, böyle daha güzel görünür."

"Diğer ajanlara böyle bir teklif yapmam."

Bir an için göz göze geldik, yıllardır birbirimizin arkasını kollamaya alışmıştık. Başımla onayladım. "Teşekkürler."

Gülümsedim ama gözlerindeki bakış hâlâ çok ciddiydi. "Bir şey değil ama teşekkürlerini bana küfretmenin sonrasına bırak."

"Sana neden küfredeyim?"

"Hızlı iyileşme yüzünden, ilaçlar vücudundan normalden daha hızlı geçiyor, değil mi?"

Kolum öyle kötü seğirmeye başladı ki dizlerimin üzerine düştüm. Edward beni tutmasaydı yerdeydim. Konuşabildiğim zaman, "Evet," dedim.

"Likantropi bulaştığından beri aldığın en kötü yara bu mu?" diye sordu.

"Doğaüstü iyileşme yeteneği olmadan, evet," dedim. Sesim nefes nefese çıkıyordu.

"Öyleyse, ağrı kesicilerin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorsun. Belki de diğer şekil-değiştirenler gibi, vücudundan fazla hızlı geçecek."

Yüzüne baktım. Terlemeye başladım ve betim benzim attı. Kendimden geçmeden yüzüm daha fazla solamazdı. "Siktir," dedim.

"Gördün mü? Küfredeceğini söylemiştim."

Edward, arkasında yanık izleri olan SUV ile beni hastaneye götürdü. Ambulansı takip ettik ve ağrı kesicilerin işe yarayıp yaramayacağını merak ettik. Bence işe yaramayacaklardı. Lanet olsun.

24

Lokal anesteziyi doğrudan koluma verdiler ve Doktor Fields yarayı açtı.

Görünüşe göre, Matt ile aynı seminere katılmıştı ve şimdi teoriyle pratik arasındaki farkı test etme sırası Doktor Fields'taydı. "Geride iz kalmayacağından yüzde yüz emin değilim ama muhtemelen kaslar ve tendonlar daha iyi olacaktır."

"Bütün bunları yapsak bile yara izi kalabilir ve kolumun hareket kabiliyetini kaybedebilirim, öyle mi?"

"Evet."

Sanırım yerimden kalkmaya başladım ama Edward yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Başını iki yana salladı. Lanet olsun. Edward beni yatırdı ve dediği gibi elimi tuttu. Çifte lanet olsun. Bir saat sonra yaram açıktı ve prosedür uzun sürmüştü. Hoş değildi ve sinir bozucu bir

deneyimdi, derimin açılmasını hissetmekten nefret ediyordum ama iğneyle ve dikişlerle yeniden bir araya getirilmesinin yanında, hiçbir şeydi. Acımasa bile, ürkütücü bir histi. Matt izlemek için uykusundan feragat etmişti, birçok doktor ve stajyer de operasyonu seyrediyordu. Kimse teorinin pratiğe döküldüğünü görmemişti. Gerçi herkes üzerine kan sıçramaması için maskeler takmıştı. Teknik olarak bulaşıcı bir şeydi ve benim çok çeşitliliğim bir şeyi değiştirmezdi. Ben bütün tıp öğrencilerini heyecanlandıran, tıbbi bir mucizeydim.

Fields ile eriyen dikişlerden olması gerektiğini zaten konuşmuştuk. Çünkü vücudum iyileşirken, dikişleri içine alabilirdi. "O kadar hızlı mı iyileşiyorsun?" diye sordu.

"Diğer şekil-değiştirenlerde buna şahit oldum. Derimin altındaki dikişleri aldırmak için bir kez daha gelmek istemem."

Başıyla onayladı.

Dikişlerin yarısına geldiğimizde anestezinin etkisi azalmaya başladı. "Ağrı kesicilerin etkisi azalıyor," dedim.

"Yeniden etkisini göstermesini beklemek zorundayız ve sen iyileşmeye devam ediyorsun. Yarayı tekrar kesip en baştan başlamak istemiyorum, iyileştirmeden hızlı dikiş atmak zorundayım."

Edward, "Anita, bana bak," dedi.

Kafamı çevirdim ve doktorun diğer tarafında dikildiğini gördüm. Sakin gözlerle bana baktı ve başıyla onayladı. "Devam et," dedim.

Edward'ın elini tuttum, uzun süredir kimseyle bu kadar uzun süre göz göze gelmemiştim ve Doktor Fields, iyileşme hızımdan daha hızlı dikiş atmak için uğraşmaya başladı.

Ardeur günlerdir beslenmemiş olsa da tıbbi yardım alamayacak kadar hızlı iyileşiyordum. Lanet olsun.

Edward benimle konuşmaya başladı. Davadan bahsetti, beni işime odaklamaya çalıştı. Bir süre işe yaradı ama sonra ağrı kesicilerin etkisi tamamen ortadan kayboldu ve dikişler devam ediyordu. İşi düşünemedim. Ailesinden bahsetti. Donna'nın metafizik dükkânında neler yaptığından, Peter'm okulundan ve Uzak Doğu dövüş sanatları eğitiminden bahsetti. Peter ikinci dan sınavını vermek üzereydi. Becca ve müzikallerinden bahsetti, haftada iki kez Becca'yı dans kursuna götürmesi bana komik geldi. "Bekleme salonunda annelerle birlikte dikiliyorum," dedi.

Benim için Ted gülümsemesini gösterdi. "Gel bizi ziyaret et, birlikte Becca'yı almaya gideriz."

"Anlaştık," dedim. Sonra çığlık atmamaya odaklandım.

Doktor Fields, "Başarabilirsin," dedi.

Başımı iki yana salladım.

Edward benim adıma cevap verdi. "Bir kez çığlık attı mı durmaz, bu yüzden başlamasa daha iyi."

Fields birkaç saniyeliğine Edward'a baktı ve sonra dikiş atmaya devam etti. Bana bittiğini söylemesi gerekti. Kolum büyük bir acı kitlesinden ibaretti. Yanıyordu... Nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Yaranın başladığı yerden bittiği yere kadar acıyor, acı parmak uçlarıma kadar ulaşıyordu. Midem bulanmaya başladı. İki amacım vardı: Çığlık atmamak ve kusmamak.

Fields bana birkaç hap verdi. "Bunlar seni bir süre idare eder, bırak vücudun kendi kendini iyileştirsin."

Edward, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir saat veya iki, şanslıysanız."

"Teşekkürler doktor," dedim. İlaçları aldı ama onlarla ne yaptığını görmedim. Dünya şimdi, bakışlarımı odakladığım zeminden ibaretti. Nefes almaya, acıyla mücadele etmeye ya da en azından dayanmaya odaklanmıştım.

Birisi, "Kapıya kadar götürmek için bir tekerlekli sandalye getirelim," dedi.

İhtiyacım olmadığını söylemedim. Ağzımı açarsam, bugün bir şey yemememe rağmen, midemde ne varsa çıkartmaktan korkuyordum. Ben itiraz etmeyince Edward da etmedi. O yüzden, hastaneyi bir tekerlekli sandalyede terk ettim.

Operasyonu seyreden erkek hemşire, sandalyemi iterken benimle sohbet etmeye çalıştı, likantropi ile ilgili sorular sordu. Adama verecek cevabım yoktu, benim derdim bana yeterdi.

Edward beni arabaya bindirmeden önce bir ağrı kesici daha verdi. İtiraz etmedim. Doktor Fields'ın haplarla ilgili ne dediğini hatırlamıyordum ama her neyseler, çok güçlüydüler. Kendimden geçmeden veya uyumadan önce son hatırladığım şey, motorun sesi ve direksiyonun başındaki Edward'dı.

Uyandığımda yatakta ve sıradan bir otel odasındaydım. Edward bana bir hap ve bir bardak su uzattı. İtiraz etmeye hazırlandım ama ya kendi isteğinle alırsın ya da zorla içirirem der gibi, "Al," dedi. Tanıdığım bütün insanlar içerisinde, tehditlerini yerine getirebilecek nadir kişilerden biriydi. Bana zorla ilaç içirmeye çalışır ve onu durduramazsam hiç hoş olmazdı. O yüzden itiraz etmeden hapı aldım ve kolumun ne kadar acıdığını anlayamadan, uyku yeniden üzerime çöktü.

Uyanmaya başladığımda, birinin bana sarıldığını fark ettim. Bir an için belimdeki elini okşadım, beni en sevdiğim ceketim gibi sarıyordu ve çok yakın olduğumuz için, çıplak olduğunun farkındaydım. Uykuya dalmadan önce odada benimle sadece Edward'ın olduğunu hatırlayınca gözlerim birden açıldı ve bütün vücudum gerildi.

Uykulu bir ses tonuyla mırıldandı.

"Güzel korkuyorsun."

Sesi tanımadım. İyi haber, yanımdaki çıplak erkeğin Edward olmamasıydı, bunu anladığım sırada kötü haberle yüzleştim, çıplak bir yabancıyla aynı yataktaydım. Lanet olsun, neler oluyordu?

Uzaklaşmak istedim ama bana daha sıkı sarıldı, beni kendine çekti. Başını eğdi ve kafamın üzerine koydu. Dirseğimin üzerinde doğruldum, kim olduğunu görmeye çalıştım. Beyaz-sarı saçların arasında koyu kırmızı renkler gözüme ilişti. Sonra yumuşak gri gözlerini gördüm. Ethan kafasını kaldırırken, soluk saçlarının grisi gözüme çarptı, bukleler şimdi birbirinin içine geçmişti.

Sırtımı öperken, bana bakabilmek için gözlerini hafifçe devirmek zorunda kaldı. Dövüş ringinde gözünü rakibinden hiç ayırmayanları anımsadım, çünkü bunu yaparsanız canınıza okurlardı. Güzel şekilli ağzını derimin üzerine koydu ve yüzümü seyretti, gamzeleri çok güzel görünüyordu. Sanki kendisine kızmamı bekliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Edward nerede?"

"Polisin yanına gitti."

Gerildim ama bana daha sıkı sarıldı. "Bir cinayet daha mı işlendi?"

"Devam eden bir davayı sivillerle konuşmazmış."

"O mu söyledi?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve çıplak sırtıma bir öpücük daha kondurdu. Kendisine zarar vereceğimden korkar gibi, hâlâ bana bakıyordu. "Ne yaptın ki kendini suçlu hissediyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı, konuşmak için ağzını açtı. "Kendimi suçlu hissetmiyorum."

"Öyle görünüyorsun."

"Sen de öfkeli görünüyorsun, seni bir kez daha kızdırmamaya çalışıyorum. Yüzümde nasıl bir ifade istediğini söyle, öyle yapayım."

Biraz gülümsedim ve iç geçirdim.

"En azından öfkeli değilsin," dedi.

Yaralı kolumun üzerinde doğrulduğumu anladım. Koluma baktım. Yara, sarı ve pembe bir çizgiden ibaretti. Günler öncesine aitmiş gibi duruyordu. "Ne zamandır uyuyorum?"

"O kadar olmadı," dedi.

Doğruldum ve buna izin vermek için beni bıraktı. Bir elim örtünün üzerindeydi, göğüslerimi biraz kapattım. Yaradan anladığım kadarıyla, günlerdir çıplak uyuyorduk ama bu konuda bir şey konuşmadığımız için örtünmeyi tercih ettim. Tuhaflıklarımdan biriydi ve buna artık karşı koymuyordum.

Sırtüstü yatakta yatarken elimi uzattım. "Bu neredeyse tamamen iyileşmiş ve ben normal bir hızda iyileşmem. Günlerdir yatıyor olmalıyım."

Kollarından birini arkama attı, böylece sırtımı yasladığımda bana sarılabildi. Birinin sarılmasını istediğimden emin değildim. Cevaplar istiyordum.

"Bir gün. Sadece bir gün oldu. Enerjimizin iyileşmene yardımcı olması için, Alex ile dönüşümlü olarak yanında yattık."

"Kendi türümüzden bir şekil-değiştiren ile birlikte uyursak daha hızlı iyileşiriz, evet." Kaşlarımı çattım. "Bir klan dolusu kaplanadam varken, neden aynı anda sadece birinizle uyudum? İkiniz birden enerjinizi paylaşsaydınız daha hızlı iyileşirdim."

"Kırmızı Kraliçe, erkeklerini senin yüzünden riske atmak istemiyor. Sadece ikimize izin verdi. Ve ikimiz de sana abayı yakmışız."

"Abayı yakmak?"

Gülümsedi ve başıyla onayladı. "Evet, abayı yakmak." Başını yastığa sürttü ve aynı hareketi sırtıyla da tekrarladı. Parça parça kıvranıyor gibiydi, sanki birisi sırtını kaşıyordu. Sonunda örtülerin altındaki kalçası da titreşti.

Örtülerin kalçasının üzerinde duruş şekli, garip bir biçimde etkileyiciydi. Kıvranma daha aşağılara inince, örtülerin altındaki bacakları da titredi. Ethan bunu yaparken örtü biraz aşağıya indi, şimdi kalçasının yanı ama sadece bir tarafı açıktaydı. Diğer tarafta örtü, kalçasının altına sıkışmıştı ve yerinde duruyordu.

Hafifçe kıkırdadı. Yüzüne baktım ve sordum. "Ne?"

"Bana bakma şeklin hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı çattım.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kaşlarım biraz daha çatıldı ve başımı iki yana salladım. Bakışlarımı kaçırdım ve dizlerimi karnıma çektim, bu sayede arkam tamamen açıkta olsa da önüm kapalıydı ama hiçbir şey kusursuz olamazdı.

"Sırtına dokunabilir miyim?"

Otomatik olarak hayır demeye hazırlandım ama sonra mantıklı olmaya çalıştım. *Ardeur*'ü beslemek zorundaydım. Bir daha bu şekilde yaralanmayı göze alamazdım. Harlequin şehirdeydi. Bütün metafizik yardımlara ihtiyacım vardı. Alex yanımda değilse, Ethan yiyecek olmak zorundaydı. Fakat hayatıma yeni birini eklemek istemiyordum. Umarım benimle evime gelmezdi ama yine de...

"Ah," dedi. "Arkadaşın senin için bunu bıraktı." Kolunu uzattı ve her otel odasında bulunan, iki yatak arasındaki masanın üzerinden, katlanmış, beyaz bir kâğıdı aldı. Çok yakında olduğu için, bunu yaparken vücudunu hareket ettirmek zorunda kalmadı.

Kâğıdı açtım ve Edward'ın düzgün el yazısını hemen tanıdım. Neredeyse bir yazıcıdan çıkmış gibi duruyordu. Mesaj kısa ve gayet açıktı.

"Artık fast food yok. Güzel bir yemek ye. Arkamı kollaman için sana ihtiyacım var. Ted."

Ted aslında bir imzaydı, küçük ve gelişigüzel yazılmıştı. Altına Edward yazdığı zaman, daha düzgün yazıyordu. Farklı insanlarmış gibi, iki kişiliğinin farklı imzaları vardı.

Mesajı tekrar okudum. Edward, hamburger yerine güzel bir bifteğe ihtiyacım varmış gibi konuşuyordu. Fakat söylemek istediği bu olamazdı. Ama Edward dışarıda bensizdi. Arkasında ben olmadan Harlequin'in peşindeydi. Ben yokken ölürse Donna'ya ne derdim? Kendime ne derdim? Lanet olsun.

Ethan, "Kötü haber mi?" diye sordu.

Yüzüne baktım. "Açıp okumadın mı?"

"Bana bırakılmadı," dedi.

"Mühürlü değildi, sadece katlanmıştı ve sen bakmadın mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, bana bırakılmamıştı."

Yüzüne baktım. Karşılaştığımızdan beri ilgimi çekiyordu. Ya da kaplanımın ilgisini çekiyordu. Lanet olsun, artık neyin ne olduğunu karıştırıyordum, belki de hepsi bendim. Belki de yaratıklarım, zaten var olanları bana gösteriyordu? Kim bilebilirdi? Onunla seks yapmak, ölümden daha kötü bir kader değildi. Beni rahatsız eden, bir yabancıyla seks yapmak mıydı yoksa genel olarak seks yapmak mıydı? Ya da ikisi miydi? Bence ikisiydi. Bakışlarımı kaçırdım, TV ile dolap arasındaki, kopyanın kopyası tabloya baktım. Deneyebilirdim, garip gelirse durmasını söyler ve Alex'in gelmesini beklerdim. En azından Alex ile daha önce seviş-miştim.

"Evet, sırtıma dokunabilirsin," dedim. Fakat sesim çok mutlu çıkmadı.

Neyse ki Ethan, ses tonuma değil, söylediklerime değer verdi. Parmaklarını sırtımda gezdirdi ve sonunda kalçama doğru indirdi.

"Orası sırtım değil," dedim.

Elini hemen çekti. Yumuşak bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi.

"Hayır, sorun sen değilsin, benim. Seks yapmak zorunda olmak, benim için her zaman sorundur."

Doğruldu, bunu yaparken üstünün kapalı olması için örtüyü düzeltti. Onun kadar örtülü olmak için ben de dikkat etmek zorundaydım fakat bu hareketini takdir ettim. "Alex'i çağırabilirim. Çalışıyor ama ne zaman gelebileceğini sorabiliriz."

Yüzüne baktım, ihtiyatlıydı. Aslında... İncinmiş gibiydi. Sonra, hayatının büyük bir kısmını klanın kadınları tarafından aşağılanarak geçirdiğini hatırladım. Lanet olsun. İç geçirdim.

"Şimdi bütün sorunlarımı açıklayamam ama bir dakika ver. Seni istiyorum. Senden etkileniyorum. Sadece, seks yapmadan yanında uyanmayı beklemiyordum. Uğraşmam gereken cinayetlerle uğraşamamayı beklemiyordum."

Dizlerime sarıldım. "Metafizik güçlere sahip olunca, hızlı iyileşmeye alıştım. Süper iyileşmenin, likantropi ve vampir izleri yüzünden olduğunu sanıyordum, *ardeur* ile bu kadar bağlantılı olduğunu fark etmemiştim."

"Bu durum seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet."

"Neden?" diye sordu.

"Şimdi *ardeur*'ü beslemeden günler geçirebiliyorum. Çok mutluydum ve böylece, bir ABD Federal Ajanı olmak daha kolay olacaktı ama şimdi beslenmemenin bedelini biliyorum. Kötü adamların peşindeyken hızlı iyileşmeye ihtiyacım var, demek ki hâlâ düzenli olarak beslenmeliyim. Eyaletlerde ava çıkarken bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Hayır, sadece anlamaya çalışabilirim." Gerginliği biraz azaldı, şimdi sadece oturuyordu, kalkıp Alex'i çağırmaya gitmedi.

"Vücudunun arkasına dokunabilir miyim?" diye sordu. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Bir saniye düşündüm, neden bu kadar sorun çıkarttığımı anlamaya çalıştım.

Sonunda, "Evet ve evet," dedim.

Sırtıma tekrar dokundu ama bu sefer ben irkildim. "Bu kadar sık beslenmek zorunda kalmak seni rahatsız ediyor."

"Evet," dedim. Dizlerime biraz daha sarıldım. "Eyalet dışı avlar neredeyse imkânsızlaşıyor."

Elini omzuma koydu, hafifçe vurmadı, daha rahatlatıcı bir dokunuştu. "Ama gerekirse, günlerce beslenmeden durabiliyorsun ve anladığım kadarıyla, daha önce bunu yapamıyordun."

Üzerinde düşündüm. "Hayır. Demek istediğim, haklısın."

Arkama geçmek için yer değiştirdi. Omuzlarımdaki gerginliğe karşı koydum, göremediğim bir yerde olması hoşuma gitmedi. Bir yatakta, çıplak, birlikte uyumuştuk. Benim için hayatını riske atacağını ispatlamıştı. Silah kullanma yeteneğime, bir bıçak yarası alıp kendini Harlequin'in önüne atacak kadar güveniyordu. Adamdan daha ne istiyordum?

Ellerini omuzlarıma koydu. "Hâlâ gerginsin. Senin için ne yapabilirim?"

"Sonraki beş dakikada yılların terapisini yapmama yardımcı ol," dedim.

"Anlamıyorum," dedi. Yüzünü görmüyordum ama sesinden şaşkınlığı belliydi.

Başımı iki yana salladım ve dizlerime biraz daha sarıldım. "Beni umursama."

"Seni umursamak istiyorum," dedi. Sesi daha yakından geldi. Saçlarımı bir yana çekti ve dudaklarını sırtıma kovmadan, sıcaklığını tenimde hissettim. Ben itiraz etmeyince beni öptü ve tekrar öpmesine izin verince arkamda biraz rahatladı. Nazikçe sırtımdan aşağıya inerken yatak kıpırdandı. Her öpücükle biraz daha rahatladım, kollarını gevşedi.

Sırtımdan aşağıya inmeyi bitirdiğinde, sırtımı biraz daha dikleştirdiğimi fark ettim.

Diliyle omurgamın sonunda küçük daireler çizince ürperdim. Sonra dilini daha aşağıya indirdi, kalçalarımın üzerinden geçti. Ben şaşkın bir ses çıkardım. Beni nazikçe ısırdı.

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Sanırım bu hoşuna gitti," dedi. Sesi boğuk çıktı.

Yalan mı söylemeliydim? Titreyen bir ses tonuyla, "Evet," dedim.

Beni tekrar ısırdı, biraz daha sertti. Ama çok sert değildi. Yarı yuvarlanarak, yarı düşerek yan yattı. Biraz daha aşağıyı ısırdı, biraz daha sertleşti. Kasıklarıma dokundu ve beni havaya kaldırdı, Ethan için bacaklarımı açtım. Dişlerini son bir kez etime geçirdikten sonra başka yerlere geçti. Daha sert ısırdı ve nefesimi tuttum, doğrulmak istedim ama elleri kalçalarımdaydı, bunu yapmam mümkün değildi. Yüzünü birden kasıklarımın arasında buldum ve şimdi aşağıdan bana bakıyordu.

"Çok mu sert?" diye sordu. Yüzünün bir yanı kasığımdaydı, diğer eliyle bacaklarımı aralıyordu.

"Biraz," dedim. Nefes nefese kalmıştım.

"Dişleri her yerde sever misin?" Bacaklarımın arasındaki yüz fazla ciddiydi. Ama yüzünün nereye yakın olduğu düşünülecek olursa, ciddi bir soruydu.

Gülümsedi, bunu yapınca gamzeleri biraz daha açığa çıktı. "O zaman, bundan sonrasında dişleri kullanmam."

Aslında kasıklarımın içini biraz dişlemesine itirazım olmazdı, hatta başka yerlerde de dişlerini kullanabilirdi ama Ethan'ı o kadar iyi tanımıyordum. İhtiyatlı olmak, ilk seferi için daha iyiydi.

"Aşağıda dişleri kullanmak yok," dedim.

"Yapmamı istemediğin başka bir şey var mı?"

Bir süre düşündüm. Bacağımı dışarıya doğru gerdi ve bir kısmının, kendi kalçası üzerinde durmasına izin verdi. O arada diğer bacağımı da yastık olarak kullandı. Garip ama hoş bir pozisyondu.

"Diğer polislere açıklama yapmak zorunda kalacağım yerlerde iz bırakma."

"Göremeyecekleri yerlerde iz bırakabilir miyim?"

"İzine bağlı ama ruh hâlim uygunsa iz bırakılmasına itirazım olmaz."

"Seni o ruh hâline sokmak için ne yapabilirim?"

"Sen iz bırakmayı sever misin?"

"Sen keyif alıyorsan."

"Sen neyi seversin?" Seks ve baştan çıkartma havası, yerini daha normal bir havaya bırakıyordu.

Gülümsedi, neredeyse utanıyordu. Başı kasıklarımdayken bir erkeğin yüzünde bunu görmek yanlış gibiydi çünkü en özel yerlerimi görüyordu ama yine de gerçek buydu.

"Söylesene," dedim.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten bilmek istiyorsun."

"Tabii ki."

Eliyle kasıklarımı okşadı, gerçi okşamaktan çok sever gibi bir dokunuştu.

"Neden tabii ki?"

"Senin de keyif almanı istiyorum."

Birden sırıttı ve gülümsemesi genişledi, gri gözlerine kahkahaya benzer bir şey doldu. "Ah, ben keyif alırım. Ben senin almanı istiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Keyif alırsan, büyük ihtimalle, benimle tekrar birlikte olursun."

Kusursuz erkek mantığıydı. "Ama ben yine de senin neden hoşlandığını öğrenmek istiyorum Ethan."

Şaşırmış gibiydi. "Kadınlarla seks yapmayı seviyorum."

"Sanırım bunu zaten biliyoruz."

Tekrar sırıttı ve aynı utangaç bakışı attı. "İzin verdiğin kadarına dokunmak istiyorum. Mümkün olduğunca fazlasına sahip olmak istiyorum. Bana izin verdiğin kadarı neyse, sana onu yapmak istiyorum." Utangaç bakış, yerini hüzünlü bir bakışa bıraktı.

"*Ardeur*'ü serbest bıraktığımda kontrolümüzü kaybedeceğiz."

"Ben hemen kontrolümü kaybetmek istemiyorum. Uzun sürmesini istiyorum."

Başımla onayladım. "Benim beslenip cinayetleri araştırmaya devam etmem lazım ama... Senin için ne kadar oldu?"

Başını iki yana salladı, yanakları kasıklarıma değdi. "Söylemek istemiyorum. Seks için senin merhametine kalmış gibi olmasını istemiyorum."

Ayağımı bacağına değdirdim ve aşağıdan bana bakarken ne kadar harika gözüktüğünü düşündüğümü anlamasına izin verdim. Örtüler yüzünden hâlâ her yerini görmemiştim ama geriye kalanlar gördüklerimin yarısı kadar güzel bile olsa, görmeye değerdi. Gördüklerimi görmesine izin verdim. Ethan'ı yakışıklı buluyordum. Arzuluyordum, artık *ardeur*'ün sadece seks anlamına gelmediğini biliyordum. İnsanlara en çok arzuladıkları şeyi vermekle ilgiliydi. Ethan birçok insanla aynı şeyi istiyordu: İstenmek.

Hepimiz bunu arzulardık. Ben de bunu görmesi için elimden geleni yaptım.

Yüzünde şaşkın bir bakış vardı, sanki çok uzun süredir kimsenin kendisine böyle baktığını görmemişti. Elimi uzattım.

"Önce benim yapacağımı sanıyordum," dedi.

"Güven bana, bunu ben de istiyorum ama önce öpmeli ve okşamalıyım. Sen bana oral yaparsan, hemen sonrasında içime girmeni isterim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ürperdi.

"Ne?" diye sordum.

"Konuşma şeklin."

"Konuşma şeklimde bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi. "Harika. Sadece... Kusursuz." Başıma doğru gelmek için dört ayak üzerinde emekledi. O sayede Ethan'ı ilk kez çıplak gördüm. Tüm konuşmalarımız yüzünden yeniden yumuşamıştı, şimdi aleti düzgün ve kaslı karnının altında sallanıyordu. Hâlâ yumuşakken, her zaman yaptığım gibi aşağıya inmek ve tamamını ağzıma almak istedim.

Yüzü benimkinin üzerindeydi. "Bazı erkeklerin göğüslere baktığı gibi, sen de orama bakıyorsun."

Kendime hâkim olamadım ve yüzüm kızardı. Dizleri bacaklarımın arasındayken yüzüne öfkeli bir bakış attım. Elleri omuzlarımın üzerindeydi, şimdi ikimiz de çıplaktık. Ağırbaşlı görünmeye çalıştım ve başaramadım. Memnun olduğunda gösterdiğini bildiğim gamzeli gülümsemesini gösterdi.

"Yüzünün kızarmasını beklemiyordum."

Yüzümün rengi normale dönerken, öfkeli bir bakış daha attım. Kollarımı göğsümde birleştirmek istedim ama be-

nim sahip olduğum büyüklükteki göğüsler için bu işe yaramadı.

Yanıma uzandı, hafifçe doğruldu ve yüzüme baktı. "Seninle ilgili bir sürü beklentim vardı Anita ama bunu beklemiyordum."

"Ne? Yüzümün kızarması mı?"

"Evet ve sen çok..." Yatağın üzerindeki saç tellerime dokundu, sanki onlarla ne yapacağını bilemiyordu. Ben itiraz etmeyince yanağıma dokundu. "Tatlısın."

"Ben tatlı değilim," dedim.

Gülümsedi. "Alımlı."

Kaşlarımı çattım.

Bir kahkaha attı.

"Beni, böyle gülecek kadar uzun süredir tanımıyorsun." Fakat bunu söylerken ben de gülümsüyordum.

"Sadece beklediğim gibi değilsin."

"Ne bekliyordun?"

"Daha sert, daha vahşi birini." Vücuduma baktı. "Çok güzelsin."

Omzumu silktim.

"Sen," dedi.

"Teşekkürler, sen de fena değilsin."

Sırıttı. "Şöhretinin kadını değilsin."

"Bu ne demek?"

"Herkes, senin erkekleri baştan çıkartan biri olduğunu söyler. Kahvaltıda küçük kaplanlar yiyip önce vücutlarını sonra kalplerini ele geçiriyormuşsun."

"*Ardeur* açığa çıktığında zihnini ve kalbini ele geçirebileceğimi söylemiştim."

"Söyledin."

"Yalan söylemiyordum Ethan."

Yüzüne baktım, neler olabileceğini gerçekten anlayıp anlamadığını merak ettim. Çok yalnızdı. İstenmek ve birine ait olmak istiyordu. *Ardeur* adama istediğini verebilirdi ama birine ait olmanın bedeli ağır olabilirdi.

"Evde bir düzine sevgilim var Ethan. *Ardeur* seni bana bağlarsa, o zaman Jean-Claude, Nathaniel, Micah ve diğerleriyle sıraya girmek zorundasın."

"Listenin en tepesinde olmayan erkeklerle hangi sıklıkla birlikte oluyorsun?"

Göğsüne dokundum, elimi şişkin kaslarının üzerinde gezdirdim. Zayıf olduğu için, bütün kasları belirgindi. Aslında çok zayıftı. Ya da değildi. Sadece bu vücut yapısı Ethan'a yakışıyordu. Elini benimkinin üzerine koydu, göğsüne bastırdı. "Hangi sıklıkla?"

"Saymıyorum."

"Ortalama?"

"Sanırım haftada üç kez."

Şaşkın bir kahkaha attı. Yüzüne baktım. "Şimdi sahip olduğumdan çok daha iyi."

"Diğer erkekler ve benimle yatağa girmek konusunda sorunun yoksa iyi. Sayıları çok olduğu için, sıklıkla grup yapmak zorunda kalıyoruz. Böylece sıralarını çok uzun süre beklemek zorunda kalmıyorlar."

"Ve sen, hepsinin tek kadını mısın?"

Biraz düşündüm. "Hayır, birkaç tanesinin sevgilisi var."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Şaka mı yapıyorsun? Gün çok uzun ve âşık olmadığım erkekler söz konusuysa, birilerinin yardım ediyor olması güzel."

Başıyla onayladı. "Öyleyse, beni isteyen birini bulursam, kız arkadaşım olabilir."

"Seni desteklerim."

"Çünkü bana âşık değilsin."

"Ama sen bana âşık olabilirsin, anlıyor musun?"

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Anlıyorum."

"Ve yine de benimle beslenmek istiyor musun?"

Elimi kaldırdı ve dudaklarına götürüp avucuma hafif bir öpücük kondurdu. "Sen şimdiden bana, iki senedir hiçbir kadının dokunmadığı kadar dokundun."

Şaşkınlığımı gizleyemedim ve yüzümde korku dolu bir ifade belirdi. "Tanrım, Ethan. Diğerleriyle çıplak uyumuyor muydun?"

"Ben dışlanmıştım Anita, bana tahammülleri yoktu. Benden daha güçlü ve daha hızlı bir şey beni öldürene kadar, onlar için sadece kastan ibarettim. Kırmızı klan için tek vasfım buydu. Kalkan olarak kullandığın biriyle akşam çıplak uyumazsın."

"Çok zor," dedim.

"İşte hayatım," dedi.

Pek hayat sayılmaz, diye düşündüm. "St. Louis'e gelirsen birlikte uyuyabileceğin bir sürü şekil-değiştiren olur, tabii eğer hepsinin kaplan olması konusunda ısrarcı değilsen."

Parmaklarını benimkilere doladı. "Ne kadar küçük ellerin var."

"Vücudumun geri kalanıyla uyumlu," dedim.

Gülümsedi. "Her yerin küçük değil. Göğüslerin harika."

"Evet, göğüs kısmım sadece göğüslerimden ibaret."

"Hayır, göğüslerin ve kasların, harika bir vücudun var. Bir koruma gibi spor salonuna gidiyorsun."

"Korumalarla mümkün olduğunca çalışıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Daha önce, asillerin korumalarla çalıştığını hiç duymamıştım."

"Ben asil olma konusunu çok kafama takmam."

"Kraliçemiz senin bu konuda saygısız olduğunu düşünüyor."

"Haklı," dedim.

"Yeniden bir kadının yanında uyumak harikaydı. Birine sarılıp uyumanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Ethan'ın seks için harekete geçecek kadar baskın olmadığını anladım. Ben daha cesur olmak zorundaydım yoksa bir saat daha konuşurduk. Konuşmak güzeldi, Ethan ile konuşmak hoşuma gidiyordu, fakat *ardeur*'ü besleyip Edward'ı bulmam gerekiyordu. Edward'ın bana ihtiyacı vardı.

"Öp beni," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Öp beni."

Biraz tedirgin ve kararsızdı.

"Birini öpmeyeli iki sene mi oldu?"

Başıyla onayladı ve gözlerime bakmadı.

Tutmadığı elimle uzandım ve yüzüne dokundum, bana baktı. "Bir kadınla bir şeyler yaşamayalı gerçekten iki sene mi oldu?"

"Evet," diye fısıldadı.

Gülümsedim. Zarif bir gülümseme olması için uğraştım. "O zaman yatakta çok iyi olacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Sen bir şekil-değiştirensin. Bu yüzden, duyulara önem veren birisin ve seni dövüşürken gördüm. Vücudunu nasıl

kullanacağını çok iyi biliyorsun, bunu yatağa da aktaracağını biliyorum."

"Yatakta iyi olmayan dövüşçüler biliyorum."

"Sorunları vardır," dedim.

"Benim sorunlarım olmadığını nereden biliyorsun?"

"Herkesin sorunları vardır," dedim. "Sorunların çok fazlaysa *ardeur*'ü serbest bırakırım. Ve *ardeur* bütün şüpheleri alır götürür."

"Bu kadar tedirgin olacağımı sanmıyordum," dedi. Elimi bıraktı ve bana baktı.

"Tedirgin olmanda bir sorun yok," dedim.

"Sen tedirgin misin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Öyleydim ama şimdi değilim."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen benden daha tedirginsin."

"Bu hiç mantıklı değil. Bunun seni daha tedirgin etmesi gerekmez mi? Neden tedirgin olduğum için korkak olduğumu düşünmüyorsun?"

"Daha önce bana çok tatlısın demiştin, şimdi aynı iltifatı sana ediyorum."

"Kadınlar erkeklerin tatlı olmasını istemezler."

"Ah, birçok kadın için, tatlılık aranan özellikler arasındadır."

"Senin için?"

Gülümsedim. "Öp beni Ethan, sadece öp ve buradan gidelim."

"Neden *ardeur*'ü besleyip bütün şüpheleri silmiyorsun?"

"Çünkü yaşadıklarımızın bir kısmının bize özel olmasını, metafiziksel bir şey olmamasını istiyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü iki senenin sonrasında, aç bir kurt gibi üzerine atlamaktansa, seni yavaş yavaş o ruh hâline sokmak istiyorum."

"Üzerime atlamak mı?" Sanki üzerine atlayacağıma inanmıyormuş gibi bir bakış attı.

"Ah, evet," dedim. "Üzerine atlayabilirim."

Gülümsedi ve gamzeleri tekrar açığa çıktı. "Bahse girerim atlamazsın."

"Bilek güreşi yapıp kazanmaktan bahsediyorsan, haklısın, kaybederim. Fakat üzerine atlamak, sadece güç ile ilgili değildir."

"Neyle ilgilidir?" diye sordu.

"Seks," dedim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "O zaman üzerine atlamak kavramı, senin için, benimkinden farklı bir şey."

Sırıttım. "Muhtemelen hayır ama seninle seks yapmamı istiyorsun, değil mi?"

"Hem de çok."

"O zaman ben kazanırım çünkü üzerine atlamamı istiyorsun."

Gamzeleri yeniden açığa çıktı. "Kazanmana izin vereceğimi söylüyorsun."

Uzandım, ellerimi omuzlarında gezdirdim ve Ethan'ı kendime çektim. "İkimiz de kazanabiliriz," dedim. Bana yaklaşınca, ellerimi sırtında gezdirdim.

Yüzü bana çok yakın olduğu için odaklanamadım. "Kazanmayı severim," dedi.

"Ben de," dedim. Kelimeleri dudaklarına fısıldadım.

Beni öptü, önce tedirgindi, sanki ne yapacağını bilemiyordu, sonra gırtlağından bir ses geldi. Özlem ve heves dolu

bir sesti, sanki nasıl öpüşeceğini hatırlamıştı. Nasıl öpüşeceğini gerçekten de hatırladı ve ellerini hevesle vücudumda gezdirdi. Nefes almak için bir ara verdik ve kahkaha attık.

Kalçasını hafifçe hareket ettirene kadar güldük, şimdi ne kadar sert ve hevesli olduğunu hissedebiliyordum. Bakınca artık yumuşaklıkla ilgisi olmadığım gördüm. Çok sert, uzun ve düzgündü, aynı zamanda kalındı. "Çok güzelsin," dedim.

"Daha önce hiçbir kadın, penisim için bunu söylemedi."

Yüzüne baktım. "Onlar aptalmış," dedim. "Ben erkekleri severim. Her şeylerini severim."

"Birçok kadın bizden biraz korkar."

Başımı iki yana salladım. "Ben korkmuyorum."

"Evet," dedi. Sesi boğuklaştı. "Korkmuyorsun." Kollarımdan kurtuldu ve biraz daha aşağıya indi. "Tadına bakmak istiyorum. Vücudunun üzerinden bakıp zevkle gözlerini devirdiğini görmek istiyorum, sonra içine gireceğim."

Sadece Ethan'a bakıp gözlerindeki hevesli ışığı görmek bile, içimde bir şeylerin kopmasına sebep oldu. Kendime gelmeye ve anın keyfini çıkartmamaya çalıştım ama *ardeur,* gözlerimin hemen arkasında, kafamın ve kalbimin içindeydi, Ethan'ı istiyordu. İçimdeki yaratıklar, garip bir biçimde uyuşuktu. Daha önce Ethan için çok hevesli olan farklı renklerdeki kaplanlar bana kuyruklarını salladı. Uykulu gözlerini açıp bana baktılar. Mavinin üç farklı tonunu gözlerindeki alevlerde gördüm. Soluk gökyüzü mavisi, bulutlu günlerin gri-mavisi ve doğan güneşin altın renkli parıltısına sahip bir mavi. Şimdi beni öperek aşağıya inen adama,

içimdeki üç kaplan da uykulu gözlerle bakıyordu, sanki çoktan beslenmiş veya yeni uyanmışlardı. Görünüşe göre, ağrı için verilen ilaçlar işe yaramıştı. İlacın ismini unutmamalı ve şekil-değiştirenlerle paylaşmalıydım. Likantropisi olanlar üzerinde işe yarayan bir ağrı kesici, Tanrı'nın lütfuydu.

Uykulu ev kedilerinin büyük versiyonu gibi görünen kaplanlarımın, *ardeur*'ün beslenmesine itirazı yoktu. Yoksa çok uzun süredir beslemediğim için, kaplanlarım önceliğin *ardeur*'de olduğunu biliyor muydu? Belki de içinde kapana kısıldıkları vücudumun çok zarar görmesi de hoşlarına gitmemişti. Bir kaplanın ne düşündüğünü kim bilebilirdi?

Ethan şimdi bacaklarımın arasındaydı. Nazikçe kasıklarımın içini öpüyor, her öpücükte hassas yerlerime daha çok yaklaşıyordu. Yine kendim olmaya çalıştım, bir yabancının bunu yapmasına neden izin veriyordum? Ama ağzı başka yerlere kaydı, dilinin ve dudaklarının tek bir dokunuşuyla sırtım yay çizdi, başımı geriye attım ve örtüleri kavradım.

Ağzı çok sıcaktı, dilini üzerimde gezdirip duruyor, her bir katmanın kenarından geçiyor, her yeri keşfediyordu. Büyülü yeri ve orgazmı aramıyor, gerçekten keşif yapıyor, tadıma bakıyordu. Bana ne istediğini söylemişti ve şimdi bunu yapıyordu. Sadece harika bir his değildi, aynı zamanda kendisi de çok zevk alıyordu. Birçok erkek, kadınlar gibi, oral seksi vazife olarak görür, sadece bazıları bundan zevk alırdı. Zevk alanlar, eylemin her şeyinden, her bir dokunuştan ve emdikleri her yerden keyif alır, ortağını kıvrandırdıkça heveslenirlerdi. Ama o yıllarca bunu hayalini kurmuştu. Ve şimdi hayali gerçek oluyordu, mümkün olduğunca zevk almaya çalışacaktı.

Tatlı bir noktanın üzerini emdi ve beni uçurumdan aşağıya atmak üzereydi, bacaklarımın arasına hoş ve ağır bir ağırlık çökmeye başladı. Sırtım bir yay daha çizince vücudumun üst kısmı yataktan kalktı. Sanki birisi, zevkten kendinden geçmiş bir kuklayı kontrol ediyordu. Vücudum yatağa düştü, iplerim kesilmiş gibi kıvranmaya başladım. Şimdi yatağın üzerinde zevkle dans ediyordum. Zevkten kemiksizdim, çaresizdim, gözlerim kapalı olduğu için kördüm.

Yatak hareket etti ve hayal meyal yukarıya çıktığını fark ettim. Uzun sertliğinin narin yerlerime dokunduğunu hissedince oral seksin sona erdiğini anladım ve bir çığlık attım, kıvranmaya devam ettim. Gözlerimi açınca, bana baktığını gördüm. Ucunu hassas noktama değdirdi ve kıvranmaya devam ettim. Aşağıya bakınca, organını eline aldığını gördüm. Vücudunu bir seks oyuncağı gibi kullanarak bana sürtünüyor, hassas noktamın üzerinden geçip duruyordu.

Bana sürtünürken, orgazm öncesi kıvranmalarım devam etti. Esas sorun, Ethan gelmeden benim gelip gelmeyeceğimdi. Onun için artık içime girmesini istiyordum. Narin yerlerime dokunan aleti derinliklerimde hissetmeyi arzuluyordum.

İsteğimi dile getirmek için kelimeler aradım, bacaklarımın arasındaki artan ağırlığa ve sıcaklığa karşı koymaya çalıştım.

Sesi çok boğuk çıktı. "Dayanamıyorum, çok yakınım."

Nefesimi tuttum. "İçime, içime."

Bana baktı, gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başıyla onayladı. Elinden destek aldı ve içime girdiğini hissettim. "Tanrım, çok sıkı, çok ıslak ve çok sıcak." Bazen oral seksten sonra daraldığını söylemek istedim ama içime

girdiği anda kelimeler aklımdan uçup gitti. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. Düşünmeye bile vaktim olmadı.

Bir çığlık attım. "Tanrım!"

"Daha tamamen girmedim," dedi. "Lütfen bu kadar çok hareket etme." Lütfen kelimesi çok boğuk çıkmıştı, çok hevesliydi, sanki içime girenden daha fazlasını içime sokmaya can atıyordu.

İstediğini yapmaya çalıştım. Hareket etmemek için uğraştım ama vücudumun bir kısmı benden bağımsız olarak, istem dışı hareket ediyordu.

"Tanrım, spazmların durmuyor."

"İçime, sadece içime gir," diyebildim.

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Vermezsin, söz veriyorum."

Başını iki yana salladı ve dikkatlice içime girmeye çalıştı ama bu kadarı, bana veya *ardeur*'e yetmişti. Tutkuyu serbest bıraktım, ihtiyacın ve arzunun dalgaları üzerimize vurdu. Bir saniye önce dikkatliydi, bir saniye sonra ise gözleri iyice aralanmıştı ve bana bakıyordu. Ardından tek bir hareketle tamamen içime girdi. İsmini bir çığlıkla tavana haykırdım ve içime girip çıkmaya başladı. Vücuduyla, vücudumla ve *ardeur* ile mücadele ederken çaresiz bir ritim yakaladı. Ben kıvranmaya devam ederken, ismini bir kez de arkamdaki duvara haykırdım.

"Ethan!" Tırnaklarımı örtüye geçirdim çünkü bir şeye tutunmak gerekiyordu. Bir şeye tutunmamız gerekiyordu. Ethan tepemde gidip geliyor ve her santimetremi dolduruyordu.

"Tanrım!" diye haykırdı. Sesi kısıktı ve kükrer gibi çıktı.

Yüzüne baktım ve gri gözlerinin tepemde şekil değiştirdiğini gördüm. Şimdi kaplan gözleriydi. Ama bu kaplan gözleri, kehribar ve sabah gökyüzü rengindeydi. O rengi biliyordum.

Kalçasını son bir kez hareket ettirdi ve en derine kadar indi, şimdi karşı koyulmaz zevk ile acı arasındaki ince çizginin üzerinde dans ediyordum ama ben de geldim, birlikte orgazm olduk ve beslendim. Bacaklarımın arasındaki vücuduyla beslendim. İçime boşaldığını hissettim, kollarına geçirdiğim tırnaklarımla beslendim. Tepemde dururken vücudu titremeye başladı ve en derinde kalmaya devam etti, ikimiz de birer çığlık attık ve boşalması sona erdikten sonra vücudu kendini bıraktı. Tepemdeki insan vücudu, yoğun ve sıcak bir sıvı yağmuruyla, kendini koyu kehribar renginde çizgili, altın renginde bir kaplana bıraktı. Gözleri şimdi, ela-mavi renkteydi.

İsmimi kükredi. "Anita, bana ne yaptın?"

Ellerimi kollarının kuru kürkü üzerinde gezdirdim, inanılmaz yumuşaktı. "Seni evine getirdim," dedim.

Kendisini üzerime bıraktı ve beni ezmemesi için son anda benden daha büyük ve ağır olan vücudunu ittim. Hâlâ içimdeydi ve bu formda daha büyüktü. Vücudumu yana çevirdim ve ikimiz de yan yatarken bacaklarından biri benimkinin üzerindeydi. Henüz kalçalarına sarılacak kadar hareket edemiyordum.

Sanırım içimden çıkmak istedi ama bu yeni boyutuna alışık değildi. Yeni seks yapmıştı ve vahşi bir biçimde form değiştirince hiç hâli kalmamıştı. Gözlerini kırpıştırdı. "Bu ben değilim."

"Seninle ilk tanıştığımda altın kokusu aldığımı söylemiştim," dedim. Sesim boğuktu.

"İmkânsız." Tüylü elini belime koyunca, derisinin üzerindeki altın renkli tüyleri gördü. Şaşkınlıktan, yorgunluktan veya şoktan küçülüyordu, sonunda dışarı çıkmayı başardı. İkimiz de zevkle kıvrandık. Yeniden konuşabildiği zaman, "Kimsenin dört formu yoktur," dedi.

"Senin var," dedim. Elimi göğüs kaslarının üzerine koydum. İnsan formundayken hoştular. Ama şimdiki yaratık-insan formunda, daha büyüktüler. Bir vücut geliştirici gibiydi. Evimdeki vücut geliştiren şekil-değiştirenlerin, bu formda nasıl gözükeceğini merak ettim. Yarı formda seks yapmak, nadiren rastlanılan bir şeydi, genelde şekil-değiştirenlere bu şekilde yaklaşmazdım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bakışlarımı göğsünden yüzüne çevirdim. Yüzü şimdi, garip ama çekici bir insan kedi karışımıydı. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Çok güzelsin."

Kedi sırıtışını gösterdi. Dudakları aralanınca, beni parçalayabilecek dişleri açığa çıktı. Beni kollarına aldı, yataktaki en kuru şey tüyleriydi. Şekil değiştirmenin neden her şeyi ıslatıp tüyleri kuru bıraktığını anlayabilmiş değildim. "Üstün berbat olacak," dedim.

"Sıvılar benim vücuduma ait," diye fısıldadı. Beni sıcak ve kuru vücuduna çekti. Oysa benim üzerim hâlâ yoğun ve soğuyan bir tabaka ile kaplıydı. Bana sarıldı ve kolunun altındaki rahat yeri bulmak için kıpırdanmak zorunda kaldım. Kendimi göğsüne ve karnına bıraktım, geri kalanın çok farkında değildim. Şimdiki duruşumuz seksle değil, rahatlıkla ilgiliydi. Beni kendine bastırdı ve titremeye başladı. Ethan'ın ağladığını anlamam birkaç saniye sürdü.

Tüylerini ve kaslarını okşadım, şimdi çok uzun boylu ve güçlüydü, hiç düşünmeden beni ikiye ayırabilirdi ama bu vücutla bana sarılıyordu. Sarılıyor ve ağlıyordu, ben de tüylerini okşayarak Ethan'ı rahatlatmaya çalıştım. Neden ağladığını sormadım, hangi hüznü dışarıya attığı önemli değildi. Sadece sarılmak ve geçtiğini söylemek önemliydi.

25

Cinayetlerle ilgilenmeye gitmeden önce duş almak zorunda kaldım. Tepeden tırnağa yoğun bir sıvı tabakasına bulanmıştım. Önceki deneyimlerimden, bunun çabuk kuruduğunu ve sonrasında çıkmasının çok daha zor olduğunu biliyordum. Bir de bunun üzerine temiz kıyafetler giymek veya diğer polislere ne olduğunu, neden üzerimde olduğunu açıklamak istemiyordum. O yüzden duştaydım ve Ethan kapıyı çaldı.

"Anita!" diye seslendi. İlkinde sesini duymamış olmalıydım çünkü ismimi yüksek sesle haykırdı ve kapıyı sert bir biçimde çaldı. "Anita!"

Duşu kapattım. Yüzümü kurulamak için bir havlu aldım ve duşun arkasındaki rafta duran Smith&Wesson'ıma uzandım.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Bir elimde havlu, diğerinde tabancam vardı. Cevabına göre saçlarımı kurulayacak veya kurulamayacaktım.

"Kapıda bir ajan var. Kapıyı böyle açamam."

Hâlâ yarı insan formundaydı ve çok haklıydı. Şekildeğiştirenler, sağlık sorunu olan yasal vatandaşlardı ama polise göre, halk için tehlike oluşturan varlıklardı. Bazı polisler önce ateş eder, sonra gerekli evrakları doldururdu.

"Geliyorum," diye seslendim. Saçlarımı havluya sarmak için silahımı rafa koydum. Sonra ikinci bir havlu aldım ve vücuduma sardım. Kurulanmak için çok fazla zaman harcamadım. Aşırı bağnaz bir ajanın, kaplanadamı görüp beni kurtarması gerektiğini düşünmesini istemiyordum. Birinin Ethan'ı vurması veya benim onu kurtarmak için bir polisi vurmam iyi olmazdı.

İkinci havluyu sardıktan sonra sol elimi her ihtimale karşı üzerine koydum. Kıyafetlerimi giyecek vaktim olmadığı için, mümkün olduğunca kapanmalıydım. Ethan'ın vurulması söz konusuysa, mütevazı görünmeye değmezdi.

Havluya sarınmış ve silahlı olarak banyodan çıktım. "Banyoya gir," dedim.

Altın ve mavi renkteki gözlerini kırpıştırdı. "Saklanacak mıyım?"

"Hayır, ben diğer ajana iyi adamlardan biri olduğunu anlatana kadar göz önünde olmayacaksın."

Ethan yine kedi gülümsemesini gösterdi ve dişleri açığa çıktı. "Ben iyi adam mıyım?"

Gülümseyecek vaktim vardı, sonra birisi sert bir biçimde kapıyı çaldı. "Tabii ki öylesin," dedim. Silahla, banyoyu işaret ettim. İstediğimi yaptı ve eşikten geçerken başını önüne eğdi. Ben de kapıya doğru yürüdüm. "Kim o?"

"Anita, Benekli-At Bernardo."

Duraksadım. Bernardo'yu en son Edward ile birlikte Las Vegas'ta görmüştüm, doğaüstü bir seri katilin peşindeydik. Ajan olarak gerçek ismini kullanıyordu ama Edward ile çalışmak için rozet almadan önce, kiralık asker, ödül avcısı ve kiralık katildi.

Kilidi açtım, silahımı yanıma alıp kapıyı açtım. Havlu tam bu sırada gevşedi. Ve kapı açılırken elimi hemen havluya attım.

Bernardo, "Kadın dediğin kapıyı böyle açmalı," dedi.

Öfkeli bir bakış attım. Havlu göğüslerimi kapatıyor ve uçları görünmüyordu ama yine de planladığımdan daha fazlası açıktaydı.

Bana bakıp sırıttı. Göz çevresini saran güneş gözlükleri ile kusursuz bir modele benziyordu. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Bir zamanlar, *American Indian GQ* dergisinden çıkmış gibi göründüğünü düşünürdüm ama hal ve tavırları *Playgirl*'e daha uygundu. Omuzlarından aşağıya dökülen saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Saçları o kadar koyu bir siyahtı ki güneş ışığının altında mavi tonlara bürünürdü. Geniş omuzları vardı ve siyah, deri bir ceket, vücudunun üst kısmını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Ceket, altına giydiği siyah kot pantolonu da vurguluyor ve kıyafetini uzun botları tamamlıyordu.

"Duştaydım," dedim.

"Görebiliyorum," dedi. Yüzündeki gülümseme, her zamanki dalga geçer gülümsemesi değildi, keyif alıyordu.

"Ah, yapma," dedim. "Bana bir saniye ver, havluyu sarayım."

"Nasıl istersen," dedi.

Kaşlarını çattım ve kısmen açık kapının arkasına geçip havluyu düzelttim. İstediğim gibi olunca kapıyı açtım ve misafirimi içeriye aldım. "Seni ilk gördüğümde, üzerinde bir örtüden başka bir şey yoktu," dedi.

Odaya girince duvarın dibinde kaldı. Odayı gözleriyle taradı ve güneş gözlüklerini çıkartınca kahverengi gözleri açığa çıktı. Başımla onayladım. "Seni gördüğüm anda yanına uzanmalıydım, böylece istediğimi almış olurdum. Fakat geçen zaman içerisinde çok fazla değişmediysen şimdi böyle bir misafirperverlik göstereceğini sanmıyorum." Odaya baktı ve detaylara dikkat etti. Ethan yatağın bütün örtülerini çıkartmıştı. Ben banyodayken yapmış olmalıydı fakat haklıydı, aksi hâlde otele yeni bir yatak borçlu olacaktık.

Bernardo'nun çıplak yatağa ve bir araya toplanmış örtülere baktığını gördüm. Lanet olsun, bazen yakın zamanda yapıldıysa, odadaki seksin kokusunu alabilirdiniz. Bana baktı, yüzü yumuşayarak daha ciddi bir ifadeye büründü. "Perdelerin arasında senden daha uzun bir gölge gördüm. Onu neden saklıyorsun?"

"Yerel ajanlardan biri olduğunu düşündüm."

"Sen büyük bir kızsın, neden saklıyorsun?" Doğrudan yüzüme baktı. Yıllar önce ilk tanıştığımızda yakışıklı bir erkek olarak benimle flört etmiş, harika bir vücudun yanı sıra zeki olduğunu gizlemişti. Bir şeyler gizlemek istiyorsan, zeki olan sevimli olandan daha tehlikeliydi.

"Ethan, sorun yok, çıkabilirsin," diye seslendim. O anda Bernardo'nun yüzüne baktım. Gözleri hafifçe aralandı. O yüz ifadelerinden birini gösterdi, bunu beklemiyordum. Onu şaşırttığımı veya şok ettiğimi gizlemeye çalışıyordu,

bunun için güneş gözlüklerini cebine koydu. Ceketinin fermuarıyla meşgul oldu.

Arkama bakınca, Ethan'ın odanın ortasına ulaşmak üzere olduğunu gördüm. İnce perdeler sayesinde, büyük pencereden içeriye yeterince güneş ışığı giriyordu, Bernardo'nun bir gölge görmesine şaşırmamak lazımdı. Ama şimdi Ethan'ın yarısı, filtrelenmiş parlak ışığın altındaydı diğer yarısı ise odanın loşluğuna bürünüyordu. Sanki ağaçların ortasında dikiliyor ve yaprakların arasından süzülen ışıkla aydınlanıyordu. Bir motel odasında dikilirken bile, sarı, altın renkli tüyleri, ormanın ve vahşiliğin havasıyla parıldıyordu. Normalde boyu bir metre doksan yedi santimetre civarındaydı ama şimdi iki metreydi. Bernardo bir metre seksen dört santimetre boyundaydı ve uzun olmakla övünürdü. Sol eli kalçasının arkasına gizliydi ve özel tasarım ceketinin kısa olmasının bir sebebi olduğunu anladım. Esas silahını arkasında taşıyordu. Kısa bir ceketle hem ısınabilir hem de silahına kolaylıkla uzanabilirdi. Kışın sıcak kalmakla, silahını uygun bir yerde taşımak arasındaki çelişki, silahınızı zamanında çekemezseniz ölümünüze sebep olabilirdi.

"Rahatla Bernardo, sorun yok," dedim. Elimi Ethan'a uzattım.

Başını iki yana salladı. "Silahlı ve benden korkuyor. Uzakta kalsam daha iyi."

Bernardo'ya öfkeli bir bakış attım. "Sakin ol Bernardo. O benim..." Hangi kelimeyi kullanmalıydı? "Sevgilim. Sorun yok."

"Edward senin yerel kaplanadamlardan biriyle birlikte olduğunu söyledi. *Ardeur*'ü beslemen gerekiyormuş."

"O zaman elin neden hâlâ silahında?" diye sordum.

"Çünkü kokudan ve yatağın durumundan anladığım kadarıyla yakın zamanda şekil değiştirmiş, demek ki karnı aç. Sen onun âşığısın, senden hoşlanıyor ama beni tanımıyor."

"Şekil değiştirdikten sonra bir şeyler yemek isteyenler, yenilerdir. Biraz deneyim kazandıkça bunu kontrol etmeyi öğrenirler. Gerçekten kontrolünü kaybedecek kadar yeni biriyle birlikte olacağıma inanıyor musun?"

"Sen benim gibisin Anita; yeni bir meşgale peşindeyken her zaman iyi kararlar vermiyorsun."

"O kelimeyi kullanma. Ben sevgililerime meşgale gözüyle bakmıyorum."

Omzunu silkti ama eli hâlâ silahındaydı. "Pekâlâ ama birlikte olmak istediğimiz birini görünce, her zaman durup en mantıklı olanı düşünmeyiz."

Benim hakkımda haklı mıydı? *Ardeur*'ün çabuk ve sert seçimle yaptığı konusunda haklıydı, her zaman en iyi seçimleri yapmıyordu. Artık daha fazla kontrol sahibiydi ama... Haklıysa, buna bir son vermem gerekti.

"Ve Anita. Bu oda küçük ve sana güvenmiyor olsaydım, silahımı çekip sarışın dostuna doğrulturdum. Bu kadar küçük bir odada hızlı bir şekil-değiştiren ile karşı karşıyaysam, en iyisi silahlı ve ateş etmeye hazır olmaktır."

Başımla onayladım. "Biliyorum."

"O zaman, elimin silahımda olmasına neden itiraz ediyorsun?"

Güzel noktaya parmak basmıştı. Omzumu silktim ve havlu tekrar kaydı. Ama bu sefer daha erken yakaladım ve üzerim açılmadı. "Pekâlâ. Ethan, bu Ajan Bernardo Benekli-At."

Ethan, Bernardo'nun kafatasını içine alabileceği kadar büyük avucu olan eliyle el salladı. Galiba, Bernardo'nun küçük bir odada büyük bir şekil-değiştirenin yanında rahatlaması için yapabileceğim bir şey yoktu. Sonra bir şeyi daha fark ettim. Ethan çıplaktı. Birçok şekil-değiştiren gibi, çıplaklıktan etkilenmiyordu ama zaten bu formda, kıyafetlerinin içine sığmazdı. Fakat bir don giyse daha iyi değil miydi?

Birçok erkeğin, karşısındaki erkeğin çıplak olmasıyla sorunları olurdu. Özellikle karşısındaki erkeğin organı büyükse. Erkek zihninde, bu gibi şeyleri ölçen bir cetvel vardı. Kiminki daha uzun ve büyük gibi.

O formdaki Ethan'a erkek gözüyle bakmaya çalıştım. Ve bir erkeğin agresifleşmesine sebep olabilecek tek bir sebep olduğunu anladım.

Bernardo'ya döndüm ve şimdi sırıtma sırası bendeydi. "Seni rahatsız eden, çıplaklığı mı? Demek istediğim, Ethan'ınki mi?"

Bernardo başını iki yana salladı ama gözleri istemsizce o bölgeye kaydı.

Gülümsemem genişledi. "Çıplak gördüğüm bütün erkekler içerisinde, büyüklükten etkilenecek son kişisin Bernardo." Kendime hâkim olamayıp bir kahkaha attım.

Ethan, "İnsan formundaki hâlinin, benim bu formum kadar büyük olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. Birçok erkek bu soruyu açıkça sormazdı.

Bernardo'ya baktım. "Hatırladığım kadarıyla, evet."

Bernardo bana seksi gülümsemesini gösterdi. Ama gülümsemesi, gözlerine kadar ulaşmadı. İhtiyatlıydı ve odadaki en tehlikeli şey için endişeleniyordu. İşi espriye vu-

rurdu ama şekil-değiştirenden emin olması gerekiyordu. Hâline bakınca, yarı insan formundaki bir kaplanadamın yanında rahat olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

Ethan, "Eski sevgililerinden biri mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. Gülümsemem solarken yüz ifadem yumuşaktı.

Ethan, "O zaman, ne kadar büyük olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Yüzüne baktım. "Kıskandın mı?"

Kedi yüzünde kaşları çatıldı ama gözlerin ardında, insansı bir zekâ vardı. "Sanırım ve özür dilerim. Bunun sende işe yaramadığını biliyorum ve kırmızı klanda da işe yaramazdı. Kadınlar genelde erkeklerini kendileri seçerler, bu yüzden benim kültürümde olduğunu söyleyemem." Büyük ellerini iki yana açınca, beni ikiye ayırabilecek kadar büyük kaslı pençelerini gördüm. "Sadece çok uzun zaman oldu ve bu kadar erken paylaşma fikri beni rahatsız etti."

Yanına gittim ve hiç düşünmeden silahı çıplak yatağın üzerine koydum. Sonra tüylü ve uzun boylu figüre döndüm. Fiziksel olarak ürkütücü olmanın, duyguların incinmesine engel olmadığını çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Herkesin kalbi aynı büyüklükteydi.

Ethan'a sarıldım ve kollarını bana doladı, bir süre vücutlarımızı birbirine bastırdı ve havlu bu sayede yerinde kaldı. Sonra diğer kolumu da attım, sırtındaki yumuşak ve kalın tüyleri okşadım. Üzerime eğildi, vücudunun üst kısmını gittikçe bükerek, yüzünü kafamın üzerine koydu. Nefesini saçlarıma verdi, kedilerin sıkla yaptığı bir şeydi. Nefes vermekle nefes almak arası bir şeydi. Kedilerle veya

sevdiğiniz insanlarla konuşurken takındığınız yumuşak bir ses tonu gibiydi. Güzel, değer verdiğini belli eden bir sesti. Biraz daha sarıldım ve yanağımı sıcaklığına gömdüm. Önündeki tüyler daha ince olduğu için, onların arasından derisine dokunabiliyordum. Çok sıcaktı.

"Teşekkür ederim," dedi. Sırtını dikleştirdi. Sarılmak ve hareket etmek, havlunun düşmesine sebep oldu ama şimdi Bernardo, sadece çıplak sırtımı görebilirdi. Bundan bir şey olmazdı. Büyük kaplana biraz daha sarıldım, mavi ve altın renkli gözlerine baktım.

"Bir şey değil, örtüleri çıkardığın için teşekkür ederim."

"Çıkarmasam yatak da berbat olacaktı."

"Biliyorum ama bunu düşündüğün için teşekkür ederim. Bu gibi şeyleri düşünen erkekleri severim." Sırıttım ama hâlâ çok ciddiydi. Tekrar denedim. "Seni istiyorum. Ve bu dava sona erince, benimle St. Louis'e gelmeni istiyorum."

Ürkütücü dişlerini açığa çıkartan gülümsemesini gösterdi fakat ben yaratık formu olan insanlarla birlikte yaşadığım için yüzündeki neşeyi fark ettim, gözlerindeki mutluluğu gözden kaçırmadım. Birden ve beklenmedik bir biçimde, ayaklarımı yerden kesti. Beni, yüzümü görebilmek için havaya kaldırdı. Yaratık formunda, öpecek dudaklar yoktu ama ben bir süredir şekil-değiştirenlerle birlikte olduğum için yüzümü onunkine yasladım, tüylü yanaklarını bana sürtmesine izin verdim. Aynısını ben de yaptım ve kollarımı omuzlarına koydum. Havlunun artık üzerimde olmadığını fark ettim. Ya örtünmek için anı berbat edecek ya da Bernardo'nun çıplak kıçımı görmesini umursamayacaktım. İkincisinde karar kıldım ve Ethan'ın

yüzündeki neşeye odaklandım. Sonunda, birini mutlu edebiliyorsanız, arkadaşlarınıza bir yerlerinizi göstermenin lafı mı olurdu?

26

Ethan'ın altın renkli formunu örtülere sardık ve Bernardo'nun kiralık arabasının arka koltuğuna sıkışmasını seyrettik. Odadayken Ethan, "Siz dönene kadar bekleyebilirim," demişti.

"Belki de saatlerce, sabaha kadar geri dönmeyeceğim."

"Beklerim."

Gülümsedim.

"Kötü adamlar kaplanadamları öldürmese evet derdim ama burada yalnız kalmanı istemiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabileceğime inanmıyor musun?"

Erkek egosunu incitmek istemedim. "Form değiştirdiğin için beslenmen gerek. Kimsenin senin altın formunu görmesini istemesem de senin için en güvenli yer, kırmızı klanın yanı. Ama sonsuza kadar değil," dedim. Sivri ve al-

tın renkli dişler, etleri parçalamak için olsa da kendinden emin değildi, neredeyse korkuyordu.

"Söz veriyorum Ethan, sonsuza kadar değil ama şimdi kötü adamları yakalamam lazım."

O yüzden arka koltukta gizlendi ve Alex'i arayıp girişe birilerini göndermesini istedim. Alex günlük işi olan muhabirlik yüzünden bir basın konferansına gitmek üzereydi ama iki koruma göndereceğine ve Ethan ile ilgileneceklerine söz verdi. "Ben klanın prensiyim Anita, dediğimi yaparlar."

"Annen itiraz etmezse," dedim.

Bir kahkaha attı. "Evet, tabii o da var."

Ama Ethan'ı alıp yerin altına götürmek için iki koruma bekliyordu ve bu formunda kullanamayacağı silahlarını da taşıdılar. Örtülerin arasından tüylerinin rengini görünce, kaşları havaya kalktı.

"Kimse bilmiyor, bunun şimdilik gizli kalmasını istiyorum," dedim.

Biri, "Kraliçeye söylememiz gerek," dedi.

"Ben söylememeni istersem ne olur?"

Birbirlerine baktılar. "Sen de kraliçe sayılırsın ama sırlarını söylediğimiz için bizi öldürmezsin."

"Siz diğerlerine yeni formundan bahsettiniz diye Ethan'ın başına bir şey gelirse, sizi öldürmeyeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Öyleyse, onun güvenliği bizim güvenliğimiz, değil mi?"

"Evet, onun gibi bir şey."

Ethan, "Ben başımın çaresine bakabilirim Anita, biliyorsun," dedi.

"Peşimizde olan kötü adamları tanımasam aynı fikirde olabilirdim ama bir düzine korumanın arasından

birkaç saniyede geçtiğini gördünüz. Güvende olmanı istiyorum."

Örtülere sarıldı, sıcak kasları ve tüylü formu gizli kaldı. "Daha önce hiçbir kadın bana bu kadar değer vermemişti."

İyi Harlequin'lerin gizlediği soydan gelmeyen birkaç altın kaplandan birini kaybetmenin beni endişelendireceğini söylemedim, genetik çeşitlilikten ve başka şeylerden bahsetmedim, kendisini henüz sevmediğimi dile getirmedim. Edward'a desteğe gidebilmek için, inandığı şeye inanmasına izin verdim. Oturup sevgi ile şehvet arasındaki farkı tartışacak değildim çünkü bu gibi sohbetler çok uzardı.

Bernardo beni bir fastfood restoranına götürdü. Sağlıklı olmayabilirdi ama ete ihtiyacım vardı ve hamburger iyi giderdi. Bir sonraki beslenmemi geciktirecekti. Ben de bunun gecikmesini fakat iyileşme yeteneğimi kaybetmemeyi istiyordum. Sağ kolumda hafif bir yara izi vardı ve metafizik konuları umursamadığım için suçlusu bendim. Siparişimizi almak için sırada beklerken Bernardo, "Edward ile buluşmadan önce sana bir şey söylemeliyim. Bana söz verdirdi," dedi.

"Kulağa hayra alamet gelmiyor," dedim.

Büyük ve esmer ellerini direksiyonun üzerine koydu, bunu yapış şekli bile tedirgin olduğunu gösterdi. İyi değildi bu.

"Lanet olsun, ne oldu?" diye sordum.

Güneş gözlüklerini çıkarttı ve derin bir nefes aldı. "Sen yaralıyken, arkasını kollamak için sadece beni çağırmadı."

Bir an için anlayamadım, sonra jeton düştü. "Yüce İsa adına, Olaf mı?"

Bernardo benimkilerden daha koyu kahverengi gözlerini üzerime dikti. "Evet, büyük adamı çağırdı."

Koltuğuma yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirmek isredim ama çok sayıda silahım ve yeleğim buna izin vermedi. "Siktir," dedim. Tek kelime, içinde bir sürü duyguyu barındırıyordu.

Olaf, Ajan Otto Jefferies olarak biliniyordu, bu takma isimle silahlı kuvvetler ile özel görevlere giderdi ve ABD Ajanı rozetinde de bu yazıyordu. Bildiğim kadarıyla Amerikan topraklarında kanuna karşı gelmemişti ama diğer ülkelerde durum tam tersiydi. Parasını, kiralık asker ve kiralık katil olarak kazanıyordu ama hobisi, kadınları öldürmekti. Erkekleri de öldürür ama önce işkence ederdi fakat bunları işi gereği yapardı. Kadın kurbanlarını ufak tefek esmerler arasından seçiyordu ve ben bu profile uyuyordum. İlk karşılaştığımızda bunu belli etmişti.

"Olaf'ı partiye neden davet etti?"

"Senin ne kadar süre iş göremez durumda olacağını bilmiyordu. Desteğe ihtiyacı vardı ve izin belgelerinden bir tanesi elinde olduğu için, istediğini yardıma çağırabilirdi. Sen olmayacaksan bizi istedi." Bernardo da bu durumdan hoşnut değildi.

"Kıskanıyor gibisin," dedi.

Arabayı biraz ilerlettikten sonra kaşlarını çattı. "Belki de Olaf ve benim egom, seni bize tercih ettiği için incindi. Sen askeri eğitim almadın. Bizim üçümüz gibi değildin ama Edward yine de seni tercih ediyor."

"Benim iri yarı, güçlü bir erkek olmadığımı ve Edward'ın beni tercih etmesi yüzünden gururunun incindiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Ses tonumun bu konuya uygun olmasına özen gösterdim.

Bernardo bana boş bir bakış attı. Yüzü hâlâ yakışıklıydı ama şimdi gözlerinde, bir zamanlar beni tedirgin edecek bir şey vardı. Ben sert bakışlardan uzun süredir etkilenmiyordum. Sert bakışlar bana zarar veremezdi ve en sert bakışlarından biri değildi.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Aynı bakıştan Bernardo'ya attım.

Gözlerinde bir şey dans etti, sonra gülümsedi. "Pekâlâ, lanet olsun."

"Tamam ama az önce aklından ne geçti?"

Bana şaşkın bir bakış attı. Şaşkınlığını üzerinden atmak ister gibi, başını iki yana salladı. "Tam olarak bundan bahsediyorum. Biraz değiştiğimi sanıyordum ama galiba haklısın. Büyük ve maço bir adamım. Senin almadığın bir sürü eğitim aldım, Edward'ın seni değil beni tercih etmesi gerekir. Edward insanları tartmak ve değer biçmek konusunda, bir baş çavuş hariç, hayatım boyunda tanıdığım en iyi adamdır." Başını iki yana salladı. "Boş ver, söylemeye çalıştığım şey, Edward senin bu işte benden veya Olaf'tan daha iyi olduğunu düşünüyorsa öyledir. Bu kadar sevimli ve cici bici olman da egomu daha fazla yaralıyor. Ayrıca benim hiç olamayacağım kadar tehlikeli olmalısın. Lanet olsun ki bunlar beni rahatsız ediyor."

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. Bernardo inanılmaz dürüsttü. Birçok erkek bunları yüksek sesle dile getirmek bir yana, düşünmezdi bile. Bernardo'nun ne kadar terapi aldığını merak ettim ama sormadım.

"Edward'ın bu kadar iyi olduğumu düşünmesi çok güzel çünkü ben, sen ve Olaf'ın ne kadar iyi olduğunuzu biliyorum. Sadece Olaf'ın dikkati, bazen şu seri katilliği

yüzünden dağılıyor. Sen de iyisin ama dikkatini kadınlar dağıtmadığı zaman."

"Seni az önce kötü adamları avlayasın diye bir erkeğin yatağından aldım Anita; hobilerimi taşlama."

"*Ardeur*'ü beslemem gerekiyordu, bunu biliyorsun."

"Evet ama bir süre sonra neyi neden yaptığının bir anlamı kalmaz Anita. Sadece yaparsın. Seksi sen de benim kadar seviyorsun."

İtiraz etmeye hazırlandım ama sıra bize gelmişti. Parayı verdim ve penceredeki kıza uzatmaya çalıştı. Kız parayı almadı çünkü Bernardo'ya bakıyordu.

Bernardo etkileyici gülümsemesini gösterdi ve parayı kızın küçük eli için katladı. Parayı verirken kızın parmaklarını tuttu. Kızın yüzü kızardı, parayı alırken kekeledi ve ne kadar geri vereceğini hesaplamaya çalıştı. Yanlış para üstü vereceğine emindim çünkü sayamayacak durumdaydı.

Banknotları ve bozuk parayı uzattı. Bernardo parayı bana verdi. Ben paraları sayıp doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Kız, "Yanındaki kız arkadaşın mı?" diye sordu.

Bernardo gülümseyerek "Hayır, birlikte çalışıyoruz," dedi.

Kaybolmaya başlayan yüz kızarıklığı geri döndü. "Saat beş buçukta çıkıyorum."

"Özür dilerim bebeğim ama benim için çok gençsin ve çalışmam gerek."

"On sekiz yaşındayım," dedi.

Ben emin değildim. Herhalde Bernardo da değildi.

Kız bakışlarını önüne indirdi ve sonunda başını iki yana salladı. Arkamızdaki araba korna çaldı. Üzerinde müdür

etiketli bir gömlek giyen bir adam, kızın yanında belirdi. Kız, "Lütfen bir sonraki pencereye geçin efendim," diye mırıldandı. Biz önümüzde boşalan yerde ilerlerken, müdür, kızla tavırlarıyla ilgili bir şeyler konuştu. Bernardo flört ederken, diğer araçlar yiyeceklerini alıp gitmişti.

"Genç kızlarla flört ederken dikkatli olmalısın," dedi. "On sekiz yaşında olmaları hakkında genelde yalan söylerler ve bu yüzden başları belaya girmez. Polis, kullanılan, masum bir kız olduklarına inanır. Bana iç çamaşırlı resimlerini gönderen on altı yaşında bir kız var. Bazı eyaletlerde, bu tarz resimler almam bile, çocuk pornografisinden ceza almam anlamına geliyor."

"Sen ne yaptın?"

"Kızı ihbar ettim. Benim kadar ahlaki değerleri olmayan birine benzer şeyler gönderirse, başının belaya girebileceğini söyledim."

"Bunu yapmış olamazsın."

"Evet, yaptım. Kızlar bunun bir oyun olduğunu sanıyor ama hapse onlar girmiyorlar. Zaten bu kadar genç olmaları hoşuma gitmez." Sonra bana baktı ve ardından söyleyeceği şeyin, beni sinir edecek bir şey olacağını bakışından anladım. "Ama sen seversin, değil mi?"

"Neyi severim?"

"Genç olmalarını. Yoksa, Sydney miydi ismi neydi, bir kaplanadam vardı, Vegas'tan gelmiş ve seninle yaşıyormuş, bir söylenti mi?"

"İsmi Cynric ve söylenti değil."

"On altı, benim için çok genç Anita." Ama bunu söylerken gülümsedi, daha üstün olmanın keyfini çıkartıyordu. "Ve hatırladığım kadarıyla, genç bir on altıydı Anita."

Ne diyebilirdim, Cynric ile seks yapmak istemediğimi mi? Tüm zamanların en kötü vampiri Marmee Noir tarafından ele geçirildiğimizi mi? Doğruydu ama açıklamalar bir süre sonra kulağa saçma geliyordu çünkü her şeye bir bahane bulmak mümkündü.

"On yedi yaşında ve yasal. St. Louis'de bulabildiğimiz tek canlı mavi kaplan. Kötü vampirlerin infaz listesindeydi."

Artık bunun doğru olmadığını anladım. Ethan da maviydi ve yetişkindi. Cynric'i Vegas'a gönderebilir miydim? Gönderebilsem bile gönderir miydim? Benim çağırdığım mavi kaplandı ama Alex benim kırmızımdı ve aynı eyalette bile değildik. Tabii ki Harlequin beni incitmek için ona zarar verebilirdi.

Bernardo, "Öyleyse Cynric'i güvende tutmaya çalışıyorsun," dedi.

"Deniyorum."

"Onunla yatarak mı?"

Öfkeli bir bakış attım. "Teşekkür ederim Bernardo."

Ana sokağa çıkarken bana bakıp sırıttı.

Hamburgeri paketinden çıkartırken öfkeli bakışlar atmaya devam ettim. Sohbete devam ederken bir şey yemek istemiyordum ama Edward ile Olaf'ın yanına gittiğimizde tok olmalıydım. Olaf'ı gördüğümde kesinlikle tok olmalıydım. Bütün gücüme ihtiyacım olacaktı.

Gerçekten kızmalı mıyım, karar veremedim. Kızacaksam, neden kızıyordum? Çünkü Cynric konusunda kendimi kötü hissediyordum. Ve kendimi savunmak zorunda kalıyordum. Tadını almadan hamburgerimi yedim ve kaçıncı kez bilmiyorum, Cynric ile ne yapacağımı düşündüm.

Bernardo, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Sadece bu kadar mı söyleyeceksin? Eskiden daha kolay gaza gelirdin."

Kolamdan içtim ve bir tane patates aldım. "Benimle kavga etmeye mi çalışıyorsun?"

Gülümsedi. "Gerçek bir kavga değil ama gaza gelmeni seyretmek eğlenceli oluyor."

Patatesi yedim, yağ ve tuzdan ibaret olduğunu biliyordum ama tadı da bu yüzden çok güzeldi. Neden tadı güzel olan şeyler, insanın kendini kötü hissetmesine sebep olabiliyordu?

Önce bana sonra yola baktı. "Ya çocuğu gerçekten seviyorsun ya da seni gerçekten tedirgin ediyor."

İç geçirdim, patatesleri yemeye devam ettim ve sırtımı dik tutmak için mücadele ettim. Bernardo ile bu konuyu konuşmak istemiyordum ama Cynric ile benimle aynı dönemde tanışmıştı.

"Onunla aynı zamanlarda tanıştın Bernardo. Bakir bir erkekti çünkü beyaz klan da diğerleri gibiydi. Kanlarının saflığıyla ilgileniyorlardı ve kraliçeleri Bibiana, erkekleri için monogamiyi uygun görüyordu."

"Kocasını elinde tutmak için bulduğu bir yöntem. Vegas'ın başındaki vampirden, kendi kaplanlarından isteyemediği bir şeyi isteyemez."

"Evet," dedim. "Ve gençler ilk orgazmları üzerinde çok kontrol sahibi değildir, şekil değiştirip partnerini yiyebilir."

"Mavi Çocuk'un kontrolü nasıl?" diye sordu.

Omzumu silktim, kasıtlı olarak yüzüne bakmadım. "İyi ama ben ona Mavi Çocuk demiyorum."

"Cynric, genç bir oğlana uygun bir isim değil," dedi.

"İsminin kısa versiyonunu kullanıyoruz."

"Rick," diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Bernardo, "İsminin kısaltılmışı sadece Rick olabilir," dedi.

"Hayır."

Trafiğin içine girdi. Muhtemelen şehrin dışına çıkmak üzereydik. Ben nerede olduğumuza çok fazla dikkat etmiyor ve şehri çok iyi tanımıyordum.

"O zaman kendine ne diyor?"

Bir şey mırıldandım.

"Ne?"

"*Sin*, tamam mı? Evet, *günah* demek. Bunu kullanıyor."

Bernardo başını geriye atıp yüksek sesli bir kahkaha attı ve yüzü aydınlandı.

"Evet, evet, eğlen bakalım," dedim.

Konuşabildiği zaman, "Sadece bu ismi kullanması çok komik Anita," dedi.

"Onu bundan vazgeçirmek istedim ama kuzeni Roderick'e Rick dedikleri için bu ismin alındığını düşünüyor."

Erkeksi kıkırdamasını duydum. "Günah. On yedi yaşında, ismi Günah olan bir çocuğu beceriyorsun. Ah, Tanrım, seninle tanıştığımda bakirelik kraliçesi gibiydin, dokunulmazdın ve şimdi..."

"Tamam, yeter, zaten kendimi yeterince kötü hissediyorum."

Trafiğin açılmasını beklerken bana baktı. "Neden kendini kötü hissediyorsun? Çok genç, bu yüzden mi?"

"Kendin söyledin, on altı yaşında. Bekâretini ben bozdum Bernardo."

"Aynı zamanda Karanlıkların Anası zihinlerinizi beceriyordu."

"Dört kaplanadam daha aynısını yaşıyordu. İlkini vampirlerin sebep olduğu bir toplu sekste yaşamamak gerek ama öyle oldu."

"Senin hatan değildi Anita. Ben Vegas'taydım. Sen ve kaplanların, hayatta kaldığınız için şanslısınız."

Omzumu silktim. Yiyeceklerin geri kalanını torbaya koydum. Midem düğümlendi ve şimdi içimden yemek gelmedi.

"Ama bu sefer o kadar şanslı değiller."

"Karanlıkların Anası'nın, kötü vampirleri kaplanların peşine salması da senin suçun değil."

"Belki," dedim.

"Ah, Katolikler suçluluk hissederler mi?"

"Bu da ne demek?" diye sordum. Öfkeli bir bakış attım.

"Demek istediğim, elinizden geleni yapar ve aynı zamanda keyif almaya çalışırsınız. Bunu hepimiz yapıyoruz."

"Cynric konusunda benimle dalga geçen sendin," dedim.

"Çünkü her zamanki gibi, bana *git kendini becer* demen gerekiyordu. Seni rahatsız etmemesi gerekiyordu. Bu kadar kötü hissettiğini bilseydim konuyu açmazdım."

"Sanırım, teşekkürler." Araba dar sokaklarda ilerlerken dışarıya baktım.

"Bu konuda kendini neden bu kadar kötü hissediyorsun?"

"On yedi yaşında," dedim.

"Seneye on sekiz olacak."

"Liseye gidiyor Bernardo. Jean-Claude yasal vasisi ve onu bir okula yazdırmak zorundaydı. Eve ödevlerle geliyor,

sonra bana sarılmak ve sevişmek istiyor. Bu durum bana ürkütücü ve garip geliyor."

Gittikçe daralan sokaklarda ilerlerken sessizleşti. "Nereye gittiğimizi bile sormadın."

"Edward'a," dedim.

"Evet ama polis merkezine gitmiyoruz ve sebebini sormadın." Bana baktı. "Sen bir kontrol manyağısın. Neden sormuyorsun?"

Sorunun üzerinde biraz düşündüm.

"Bilmiyorum. Umurumda değil. Demek istediğim, sana güveniyorum, Edward'a güveniyorum, hatta Olaf'a bile güveniyorum. Fakat Olaf'a sadece işini yapması konusunda güveniyorum."

"En doğrusu," dedi.

"Pekâlâ, yeni bir suç mahalline mi gidiyoruz, nedir?" diye sordum.

"Sordun ama umurunda değil, sanki fark etmez gibi. Bu gibi şeyler senin için önemlidir Anita; seni çekici ama bir o kadar da sinir edici kılan özelliklerden biridir." Gülümsedi ama ben karşılık vermeye gerek görmedim.

"Sanırım evimi özledim. Sanırım kötü adamları kovalamaktan sıkıldım. Edward sana Marmee Noir'ın beni St. Louis'den ve insanlarımdan uzaklaştırmak için kaplanları öldürüyor olabileceğini söyledi mi? Benimle son konuşan adamı, beni canlı istediklerini söyledi. Sanırım bizi iki kez kurtaran da bu oldu. Ölmemi istemiyor."

"Birazından bahsetti. Gerçekten vücutların içine girebiliyor mu?"

"Girebileceğini düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence bunu yapabilir."

"Bu ödümü kopartır."

Başımla onayladım. "Güven bana Bernardo, ben korkuyorum."

"Korkuyor gibi durmuyorsun. Canın sıkkın gibi."

"Belki de nasıl korkacağımı bilmiyordum. Belki de dikkatimi dağıtmamın sebebi budur," dedim.

"Her neyse, kendini oyuna vermen gerek Anita. Sana ihtiyacımız var. Edward'ın sana ihtiyacı var ve Olaf ile karşılaştığında güçlü olman gerek."

"Hâlâ benim, seri katilin kız arkadaşı olacağımı mı düşünüyor?" diye sordum.

"Hâlâ senin, seri katilin kız arkadaşı olacağını düşünüyor."

"Harika," dedim.

"Yeni bir suç mahalli olup olmadığını da sormadın."

Yüzüne baktım, biraz şaşkındım. "Aynı şehirde asla iki kez öldürmediler."

"Evet, öldürmediler."

Kaşlarımı çattım. "Oyunu bırak Bernardo. Bana nereye gittiğimizi söyle, bu gizeme bir son ver."

"Edward, Jean-Claude'u aradı."

Yüzüm, hissettiğim kadar şaşkın görünüyor olmalıydı. "Neden?"

"Çünkü senin korumalara sahip olmanın bir yolunu buldu. Ve bu piçleri bulurken bize yardımcı olacaklarını düşünüyor."

Edward'ın, Jean-Claude'un korumalarının işimize yarayacağını düşünmesi, benim için büyük bir iltifattı. İyi olduklarını biliyordum fakat Edward'ın benimle aynı fikirde olması, ilgi çekici ve havalıydı.

"Öyleyse onlarla buluşacağız," dedim.

"Evet ama önce Olaf sana merhaba demek istiyor."

"Neden?"

"Çünkü Olaf kendisiyle bir ilişkin olduğunu düşünüyor ve ilk önce onunla buluşursan bu illüzyona inanmaya devam edecek. Edward, Olaf'ın, hiçbir zaman kız arkadaşı olmayacağını fark etmesinden korkuyor."

"Bir seri katil ile özel olarak görüşmeyeceğim."

"Edward ve ben de orada olacağız," dedi. Boş bir yer buldu ve hiç tereddüt etmeden, tek manevrada ustaca park etti.

"Şehirde yaşıyorsun," dedim.

Motoru kapattı ve bana döndü. "Neden, paralel park ettiğim için mi?"

Başımla onayladım. "Çoğu zaman böyle yerlere park etmek zorunda kalıyorsun ya da böyle park edilen bir yerde büyüdün."

"Benim profilimi çıkartma Anita."

"Özür dilerim, park etme yeteneğinden etkilenmiş olamaz mıyım?"

Üzerinde bir süre düşündü, sonra omzunu silkti. "O zaman *iyi iş çıkarttın* gibi bir şey söyle, spekülasyon yapma."

Başımla onayladım. "Pekâlâ, harika bir iş çıkarttın. Ben berbat ettim."

"Köylü kızı," dedi.

"Hayatımın büyük bir kısmında," dedim.

"İlk karşılaştığımızda sana geçmişimi anlattım. Birçok insana anlattığımdan daha fazlasıydı. Üvey ailelere sahip olmamla ilgili kısmın seni biraz yumuşatacağını sanıyordum ama hiçbir şey seni yumuşatmıyor, mümkün değil."

"Raquel Welch'ten alıntı yapacağım. *Sert kadın yoktur, yumuşak erkek vardır.*"

"Yalan," dedi.

"Normal dünyada oldukça gerçek," dedim.

Birden sırıttı ve esmer yüzünü bana döndü. "Ne zamandan beri normal bir dünyada yaşıyoruz?"

Bir kahkaha attım. Omzumu silktim. "Hiçbir zaman yaşamadık."

Olaf ile buluşup bir gün benimle birlikte olabileceğine inandırmak için arabadan indik. Bazen, alternatifi çok kötü olduğu için, yalan söylemek zorunda kalırdınız. Edward, Bernardo ve ben, Olaf'ın bir gün benimle seks yapma ümidini kaybetmesinden korkuyorduk. Kendisiyle isteyerek birlikte olmayacağımı düşünürse, başka yollara başvurabilirdi. İçinde zincirler ve işkence olan bir yol olabilirdi. Bir gün Olaf'ı öldürmek zorunda kalabilirdim ama o günün bugün olmadığını umuyordum. Umarım.

27

Bina, dairelere bölünmüş, Viktorya döneminden kalma bir yapıydı. Bernardo'nun beni götürdüğü daire boştu, duvarlar çıplaktı ve taze boyanın keskin kokusunu aldım.

İçeriye önce Bernardo girdi, geniş omuzları yüzünden bir şey göremedim. Sonra asık suratlı Edward'ı gördüm, ikisi de kenara çekilince Olaf açığa çıktı.

Odanın diğer tarafında, pencerenin önünde duruyor, sokağa veya başka bir şeye bakıyordu. Tavan çok yüksek olduğu için boyu kısa duruyordu ama aslında iki metreden uzundu. Yüksek topuklu botları da boyunu uzatıyordu. Tanıdığım en uzun boylu adamdı. Fakat diğer uzun boyluların aksine, yapılıydı. Siyah bir kot pantolon ve siyah deri bir ceket giymişti, kıyafetlerin altında kasların olduğunu biliyordum. Saçları her zamanki gibi yeni tıraşlanmıştı.

Sakalsız olmak için günde iki kez tıraş olduğunu biliyordum fakat kafasını da her gün tıraşlayıp tıraşlamadığını bilmiyordum. Hiç sormamıştım. Bana baktığı zaman bir önemi kalmadı.

Döndüğünde, beni iki şey şaşırttı. Birincisi, beyaz bir tişört giyiyordu, oysa ben üzerinde hep siyahlar görmüştüm. İkincisi, top sakal bırakmıştı. Siyah sakalıyla bıyığının rengi, çukur gözlerinin üzerindeki kalın ve zarif kaşlarıyla uyumluydu. O gözlerde her zaman ne olduğunu görüyordum, en azından ben böyleydim. Diğer kadınların baktığı zaman ne gördüğünü bilmiyordum ama benim yanımda gözlerini gizlemezdi. İlk karşılaştığımızda kendisinden korkmamı istemişti fakat daha sonra sanırım, Edward gibi, gerçeği benden gizlemek zorunda olmadığı için bundan keyif almıştı. Ne olduğunu biliyordum ve çığlık atarak kaçmamıştım. Gerçeği bilip bunu bir şekilde kabullenebilen ve Olaf ile *normal* iletişim kurabilen tek kadın olmam mümkündü. Belki de benden etkilenmesinin sebebi buydu. Biliyordum.

"Karşımda duran, *South Park*'tan iyi Olaf mı yoksa eski *Star Trek*'ten kötü Olaf mı?" diye sordum.

Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Gerçi gülümsemesi karanlık gözlerine yansımadı. Gözleri siyahtı ve parıldamıyordu. Sakalı ve bıyığı, ağzının etrafını kusursuz bir biçimde kuşatıyordu. Bana vampirlerimizden biri olan Requiem'i hatırlattı. Requiem şimdi Philadelphia'nın Efendisi, daha doğrusu Sahibesi'nin sağ koluydu.

"Hoşuna gitti mi?"

Fikrimi, bir kadının fikrini sorması, büyük bir gelişmeydi. Birkaç yıl öncesine kadar, tanıdığım en kendini

beğenmiş adamdı ve ben bu tiplerle çok sık karşılaşırdım. Bir gelişmeydi, bu yüzden korkunç değilmiş gibi cevap verdim.

"Evet, sevdim."

Gerçekten de hoşuma gitmişti. Garip bir çıplaklığa sahip yüzüne anlam katıyordu. Hayatımdaki birçok erkek, Bernardo gibi uzun saçlıydı.

Gülümseyerek bana doğru yürüdü. Birçok şey yaparken olduğu gibi, yürürken de zarif bir havası vardı. O kadar büyük bir adamın böyle görünmesi garipti. Yanlış anlayacağını bilmesem, dans eğitimi alıp almadığını sorardım. Fakat dans ile maço kişiliğinin birbirine uymadığını biliyordum.

Yarı yolda durdu. Edward koluma dokunana kadar ne yapacağımı bilemedim. Yüzüne baktım ve o da bana baktı. Ah, bu kısmı hatırlıyordum. Olaf, bana gelmeyi bir zayıflık olarak algılıyordu. Yarıya kadar gelmesi bile bir gelişmeydi.

Olaf'a doğru yürümeye başladım. Bir milyon dolarlık soru ise yanma gidince ne yapacağımdı.

Elimi uzattım. En son bunu yaptığımda, iki eliyle kolumu tutmuş ve Olaf ile ilk kez öpüşmüştük, bunu yaparken yeni öldürdüğümüz birinin cesedi başındaydık. Kötü bir vampirdi ve kalbiyle kafasını halletmemiz gerekiyordu. Fakat Olaf, üzerimizdeki kan afrodizyakmış gibi davranmıştı.

Teklif edebileceğim en normal şey tokalaşmaktı. Büyük elini benim küçük elimin üzerine koydu ve kendine çekip erkeksi bir biçimde kucakladı. Bilirsiniz, bir kol ve bir omuz kullanılarak yapılan bir sarılmaydı. Fakat yine de

beklenmedik bir şeydi. Buna izin verdim ama... Aramızda çok fazla boy farkı olmasaydı daha iyi olurdu. Benim omzuna gelmem gerekirdi ama başım, şimdi göğsünün altına, karnının üst kısmına yaslanıyordu. Tanrım, gerçekten büyüktü.

Bir sürü erkek arkadaşım olduğu için, otomatik olarak kolumu vücuduna doladım. Vücut hafızası böyle bir şeydi. Olaf'ın daha büyük kolu beni sarıyordu ve *ben-eşcinsel-değilim* türünden bir kucaklaşma, daha fazlasına dönüştü. Beni vücuduna bastırdı. Sağ elim onunkindeydi, sol kolu sırtımdaydı. Benim sol kolum ise şaşırtıcı derecede ince beline dolanıyordu.

Beni kendine bastırdığı anda irkildim ve zihnimden seçenekleri gözden geçirdim. Sol elimi bırakırsam bunu hissederdi, silahıma uzanacağımı önceden haber vermek gibi bir şey olurdu.

Bana sıkı sıkı sarıldı, beni kendine bastırdı. Gerildim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve ürkütücü bir şey yapmasını bekliyordum, sonra sadece sarıldığını anladım. Sadece sarılıyordu. Olaf'ın yaptığı her şey içerisinde, beni en çok şaşırtan bu oldu. Sağ elimi bıraktı ve bana sarıldı. Beni kendine bastırdı. O kadar beklenmedik bir şeydi ki ne yapacağımı şaşırdım ama sağ kolum vücutlarımız arasındaydı, rahatlamamı sağlayan iki şey vardı: Böylece, vücutlarımız birbirine tamamen değmiyordu ve omuz kılıfımdaki Smith&Wesson'a ulaşabiliyordum.

Kolları sırtımda birleşince, ne kadar korkunç bir gücü olduğunu anladım. Şekil-değiştirenler kadar güçlü değildi ama birine zarar vermesi için spor salonunda uzun süre harcaması gerekmiyordu. İstese, bana zarar verebilecek ka-

dar güçlüydü. Kasıtlı olarak mı yapıyordu yoksa insanlara sarılmaya mı alışkın değildi, bilmiyordum.

İhtiyatlı olmaya karar verdim. Sol kolum ve vücudumla yaslanırken, kızların ve bazı küçük erkeklerin yaptığı kıvranma hareketini yaptım. Dikkatini dağıtmayı ümit ederek, aynı anda sağ elimle omuz kılıfımdaki silahıma uzandım.

İri vücuduyla uyumlu pes bir ses tonuyla, "Az önce silahını çektin," dedi.

Silahı vücuduna dayarken irkilmemeye çalıştım. "Evet."

Üzerime doğru eğildiğini hissettim ve başımın tepesini öptü. Yine çok beklenmedik bir hareket olduğu için, ne yapacağımı bilemedim. Demek istediğim, bana sarıldığı veya başımın tepesini öptüğü için Olaf'ı vuramazdım. Sinir bozucu bir durumdu. Yeni ve nazik Olaf, beni daha çok korkutuyordu.

"Birçok kadına sarıldım ama silah çekmeyi başaran ilk kadınsın."

Karnına yaslanırken konuşmak biraz zordu ama Smith&Wesson'ın yanma dayanması yardımcı oldu. "Ne olduğunu anlamamışlar."

Çenesi başımdayken konuştu. "Sonunda anladılar Anita."

"Çok geç olunca," dedim.

Namluyu kaslarına bastırmak bana aptalca gelmedi, kendimi daha güvende hissettim.

Edward arkamdan konuştu. "Ona bir sebep verirsen seni öldürür."

Olaf adama bakmak için kafasını kaldırdı ama bana hâlâ sarılıyordu. "Sebep verirsem beni vuracağını biliyorum."

"O zaman onu bırak."

"İkimiz de bir şekilde, tehlikeyle karşı karşıya olma ihtimalinden hoşlanıyoruz."

Edward, "Sen ve ben, onun hakkında benzer şeyler düşünmüyoruz," dedi. Sesi soğudu. O sesi biliyordum. Öldürürken kullandığı sesti.

Olaf'a beni bırakmasını söylemek istedim ama hareket ettiğini hissettim. Hızlıydı ama şekil-değiştirenler kadar değildi, yine de fena sayılmazdı. Ben silahımı almasına izin vermeyecek kadar hızlı olduğumu düşünüyordum. Ama yeterince hızlı olamayabilirdim, bu durumda silahımı vermemek için ateş etmek zorunda kalabilirdim.

Bana bu kadar sarılırken ya da benimle bu kadar doğal iletişim kurmaya çalışırken bunları düşünmek, neredeyse aptallıktı.

"Şimdi geri çekiliyorum Olaf," dedim. Kollarının arasından çıkarken, namlu hâlâ vücuduna dayalıydı. En son hareket edecek şey silahımdı.

Bana karşı koyacağını düşündüm ama koymadı. Odaya girdiğimden beri, beklediğim hiçbir şeyi yapmamıştı. Şimdi vücuduna tek değen şey, silahımdı. Boksta öğretildiği gibi, vücudunun ortasına değil, biraz yana bakıyordum. Ormandayken, yaprakların kıpırdayıp kıpırdamadığını bakmayarak görmek gibiydi.

Namlu da geri çekildi fakat hâlâ vücudunun ortasına bakıyordum. Neyin hareket edeceğini veya ipucu verdiğini bilmiyordum ama ne yapacağını biliyordum. İnsan kadar yavaşmışım gibi, silahımı elimden almaya çalışacaktı. Hızlıydı ve işinde iyiydi.

Kenara çekildim.

Elinin, silahının, kolumun ve vücudumun yanından geçmesine izin verdim. Beni ıskalarken, silahın kabzasıyla koluna vurdum. Dizine vurup yerinden çıkartabilirdim ama bizim tarafımızda olması gerekiyordu. Avdan önce sakatlanmasını istemiyordum. Ürkütücü seri katil havasına bürünmediğinde, dövüşte işimize yarayan biriydi.

Diğer elini de savurdu ve silahı kalbine nişanladım. Bıçaklarımdan biri de kasıklarına dayandı.

Edward, "Yeter!" diye haykırdı.

Ben olduğum yerde dondum kaldım, Olaf'ın hayatı benim ellerimdeydi.

"Doğru düzgün davranırsa duracağım."

Olaf, "Düşündüğümden daha hızlısın," dedi.

"Komik, çünkü casus kaplanadam da aynısını söyledi."

Edward, "Daha hızlı olduğunu söylemiştim," dedi.

Olaf, "Kendim görmem gerekiyordu," dedi. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Ama bakışlarımı üzerinden kaçırmadım. İstediği kadar bakabilirdi, benim önceliklerim vardı.

Kısık sesle ve dikkatle konuştum, gergin kaslarımın bıçağın etine girmesine sebep olmasını istemiyordum. Olaf'ı kasıklarından bıçaklayacaksam, bunu kazayla değil öldürmek için yapmalıydım. "Sınırlarımı test etmeye devam edersen Olaf, birimiz zarar görecek."

"Sen silahlarını indirirsen geri çekileceğim," dedi.

"Sen geri çekilirsen silahlarımı indireceğim."

"O zaman bu denklemin çözümü yok."

Edward, "Ben arkandayım Anita. İkinizin arasına gireceğim ve ikiniz de geri çekileceksiniz," dedi. Önüme geçti ve yapacağını söylediği şeyi yaptı, aramızda adım attı.

Ben geri çekilirken Olaf da aynısını yaptı. Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Edward aramızda olduğu için sonunda Olaf'ın yüzüne bakabiliyordum ve gördüğüm şey hoş değildi. Heyecanlıydı, gözlerindeki ışıktan ve ağzının hafif aralık olmasından belliydi. Bana ve tehlikeye bu kadar yakın olmak hoşuna gitmişti ya da anlayamadığım bir şeyden hoşlanıyordu. Fakat adama sapık olduğunu söylemek, birlikte çalışacaksak çok yapıcı olmazdı. O yüzden, başka bir şeyler düşünmeye çalıştım.

Edward, "Şimdi," dedi. Bize öfkeli bakışlar attı. "Anita'nın adamlarıyla buluşacak ve kötü adamların peşine düşeceğiz. Birbirimizle savaşmayacağız."

Olaf, "Benim önce başka bir yere gitmem gerek," dedi.

Edward, "Neden?" diye sordu.

Bernardo kapının dibinden cevap verdi, demek ki Olaf ile dans etmeye başladığımda yer değiştirmişti. "Hastane acil servisine gitmeli, bileğini kırdı."

Edward ile Olaf'a ve bileğine baktık. Garip bir açıyla durmuyordu ve kötü bir kırık değildi ama yine de bileğini tutuyordu, yani biraz kasılmıştı.

Edward, "Kırık mı?" diye sordu.

"Evet," dedi.

Edward, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çok kötü değil."

"Silah kullanabilir misin?"

"Sol elle silah kullanmayı bu yüzden öğreniyoruz, değil mi?" *Hayır*, demekti bu.

"Siktir," dedim.

Edward bana dönerek "Bileğini kırmak istemedin, değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Ormanda ne kadar hızlı hareket ettiğini gördüm. Bence fark ettiğinden daha güçlüsün. Yerinde olsam, insanlara vururken dikkat ederim."

Yüzündeki ifadeden, mutsuz olduğu belliydi. Edward'ı suçlayamazdım. Bize destek olacaklardan birini sakatlamıştım ve en tehlikeli ajanlardan biriydi. Ve bunu kasıtlı olarak yapmamıştım.

Ben şekil-değiştirenler ve vampirlerle yaşıyor, eğitim alıyor, müsabaka yapıyor, avlanıyor, öldürüyordum. En son ne zaman bir insanla bunları yapmıştım? Hatırlayamadım. Lanet olsun.

Bernardo, "Onu hastaneye ben götürürüm," dedi. "Ama evraklara ne yazacağız?"

Olaf, "Kız arkadaşımla tartıştığımı yazarız," dedi.

"Cesedimi çiğnemen gerek," dedim.

"Eninde sonunda yapacağım," dedi.

"Midemi bulandırma Olaf," dedim.

"Ben ne olduğumu biliyorum Anita. Gerçeğe karşı koyan sensin."

"Gerçek neymiş?" diye sordum.

Edward, "Bunu yapma," dedi. Hangimizle konuştuğunu anlamadım.

"Sen de bizim gibi avlanıyor ve öldürüyorsun. Hepimiz gibi. Bu odadaki herkes bir katil."

"Evet, bana bilmediğim bir şeyi söyle." Sesim, gerçeğin farkında olduğumu belli ediyordu.

Olaf'ın şaşırdığını görünce mutlu oldum. "O zaman aramızdaki fark nedir?"

"Ben öldürmekten keyif almıyorum, sen alıyorsun."

"Aramızdaki tek fark buysa Anita, o zaman seninle çıkmalıyız."

Başımı iki yana salladım ve geri çekildim. "Onu hastaneye götür Bernardo; kolunu alçıya alsınlar, bir ağrı kesici versinler, iyileştirsinler, sonra buradan gitsin."

Bernardo, Edward'a baktı. Edward başıyla onayladı. "Dediğini yap. Hastaneden beni ara ve durumun nasıl olduğunu haber ver."

Bernardo başını iki yana sallayarak dışarıya çıktı. Olaf, "Bunun için sana borçluyum Anita," dedi.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordum.

Edward, "Tabii ki öyle," dedi. "Şimdi sen siktir git. Sen de," diyerek beni işaret etti, "onunla konuşma."

Edward'ın dediğini yaptık. Sorun, Olaf ile çalışıp adamla ne kadar uzun süre konuşmadan durabileceğimdi. Bileğinin intikamını nasıl alacaktı? Artık beni sevgili değil de kurban olarak mı görüyordu? Ya da Olaf için garip bir rakip miydim? İki seçenek de kötüydü. Çoktan seçmeli soruların en az bir doğru cevabı olurdu ama bazı insanlar yanlışı işaretlerdi. Bazı insanlar, başarısız olacağınız testler gibiydi. Öyle veya böyle, Olaf konusunda başarısız olacaktım ve birimiz ölecektik.

Harika; Harlequin peşimdeydi, Karanlıkların Anası ruhumu yok edip bedenimi ele geçirmeye çalışıyordu ve şimdi de bizim tarafımızda olanlardan bir tanesi ya beni becerecek ya öldürecek ya da ikisini birden yapacaktı.

İşler daha kötüye gidebilir miydi? Hayır, buna cevap vermeme gerek yoktu. Cevabı zaten biliyordum. Cevap her zaman evetti. İşler her zaman daha kötüye gidebilirdi. Harlequin beni yakalamamış, Karanlıkların Anası vücudu

mu ele geçirmemişti. Olaf ile hâlâ hayattaydık ve birbirimizi becermemiştik. Böyle bakınca, çok da kötü bir gün olmadığına kanaat getirdim.

28

Biz evimden gelen kas gücünü de arkamıza alıp kötü adamların peşine düşmeye hazırlanırken telefonlarımız çaldı. Açıklama yapmak için ofise çağrıldık. Daha önce hiç böyle bir şey için çağrılmamıştım. Edward'a ilk olup olmadığını sordum, sadece başıyla onayladı. Biz çağrıya kulak asmayacaktık ama birkaç polis arabası toplantıya kadar eşlik etmek için bulunduğumuz yere geldi.

Edward'a, "Ben baygınken kimi kızdırdın?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla kimseyi."

"Ben baygındım, ben olamam."

Omzunu silkti ve SUV'a binip üstlerimizle konuşmak için polis memurlarını takip ettik. Teknik olarak, bunu reddedebilirdik ve polisler çok zor durumda kalabilirlerdi. Benim çocukları işin dışında bırakabilirdik. Edward ve ben diğer ajanlarla konuşurduk, benim çocuklar otel odaların-

da kalırlardı. Fakat üniformalılara verilen emirde, Forrester ve Blake'in yasa dışı destek aldığı kişileri de getirmeleri istenmişti. Biz de bunu söyledikleri anda neden çağrıldığımızı az çok anladık.

Bizim başımıza iş açan, Ajan Raborn'du. İzin belgesi ona ait değildi, aslında bu iş adamı ilgilendirmezdi. Fakat izin belgesinin sahibi olmaması, başımıza bela olmasına engel değildi. Ortalığı karıştırdığı için, katillerin peşine düşmek yerine yerel ajanlar ile konuşmak için yola çıktık. Benim *yasa dışı* desteğim, okul müdürü tarafından azarlanmayı bekleyen çocuklar gibi dışarıdaydı. İnanılmaz bir zaman ve kaynak kaybıydı. Gece olacak, vampirler uyanacaktı. Biz ise departman politikasının kurbanıydık. Harika.

Raborn, "Kiralık kasları çağırmasına izin verip ajanların hizmetinde olduklarını söyleyemezsiniz," dedi. Üstü Ajan Rita Clark ile konuşuyordu. Clark bir kadın için uzundu fakat Raborn kadar değildi. Fakat fiziksel olarak daha iyi durumdaydı, fazla kilosu yoktu. Kahverengi saçları omuzlarına kadar iniyordu, düzensiz buklelere bir saç stili demek uygun olmazdı, sabah nasıl uyandıysa öyle olduğunu söylemek daha uygundu. Teni güneşte bronzlaşmıştı, gözlerinin ve ağzının kenarında kırışıklıklar vardı fakat böylesi daha iyiydi. Sanki bütün gülümsemeleri ve kahkahaları yüzüne kazınmıştı, kaşlarını çatmaktansa gülmeyi tercih eden biri olduğu belliydi. Fakat gri gözlerindeki bakıştan, tercihi bu bile olsa gülmeyeceğini anladık. Raborn'un patronu olması iyiydi. Ajanlar Büro'nun sevdiğim özelliklerinden biri, ülkedeki diğer güvenlik birimlerinden daha fazla kadın çalıştırmasıydı. Saflarına kadınları katan ilk birimlerdendi. Doğrusu bunu çok seviyordum.

Kadın, "Ajan Forrester onlar uçaktan inmeden isimlerini bize gönderdi," dedi. "Hepsinin sicilini kontrol ettik. Sicilleri temiz ve teknik olarak olsa bile, bir şey fark etmez."

Raborn, "Eder," dedi. Ayaktaydı, ofiste volta atıyordu. Şimdi kendi ofisinden daha büyük bir yerdeydi.

Volta atan Raborn'a bakan kadın, "Belki," dedi. "Ama kanunun yazılış şekline göre etmez." Öfkeli adamdan kaçırdığı bakışlarını, masanın önünde dikilen Edward'a ve bana çevirdi. Edward yine iyi çocuk Ted gülümsemesini gösterdi. Ben sakin ve sabırlı bir ifade takındım. Ben patron olsam kimi daha fazla severdim? Odamda volta atan öfkeli bir adamı mı, yoksa sakin bir biçimde dikilip gülümseyen ikiliyi mi? Ben kendi tercihimi biliyordum ve Ajan Clark'ın ciddi, gri gözlerine bakınca, benimle aynı fikirde olacağını düşündüm.

Raborn ellerini masanın üzerine koydu ve kadına tepeden baktı. Kadın gözlerini kısınca izler derinleşti. Günümü berbat edebilecek birinden bu bakışı alsam, ben geri vitese takardım. "Dışarıdakilere bir bak, bunlar serseri veya daha kötüsü. Daha önce suç işlememeleri, masum oldukları anlamına gelmez."

İçimden, koridordaki korumalarıma bakmak geldi. Neye benzediklerini biliyordum ve kimsenin, erkeklerimi tasvir etmek için masum kelimesini kullanacağını sanmıyordum.

"Öncelikle Raborn, masum teriminin kanunda nasıl tanımlandığını sen de çok iyi biliyorsun." Sesi her kelimede biraz daha sakinleşti ama vurgularındaki sıcaklık gözden kaçmadı. Yine, ben olsam bu işaretleri gözden kaçırmaz ve tarzımı ona göre belirlerdim fakat Raborn hiçbir şeyin far

kında değildi. Öfkesi yüzünden öyle bir konumdaydı ki başı derde girebilirdi. Ya da ben, çalıştığım servisin nasıl bir yer olduğunu çok iyi bilmiyordum.

Kadın dirseklerini sandalyesine koydu ve ellerini dudaklarının önünde yumruk yaptı. "İkincisi, masamdan ellerini çek." Ah, çalıştığım servisin nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Düzen, diğer yerler gibiydi.

Raborn şaşırdı ve sırtını dikleştirdi, sanki masaya dokunduğunu yeni fark etmişti. Beni, benden bu kadar çok nefret edecek kadar iyi tanımıyordu ama benimle yeterince sorunu olduğu için kariyerini riske atıyordu. Tanrı aşkına, neler oluyordu?

Kadın yavaşça ve dikkatlice ayağa kalktı, botlarının üzerinde boyu yeterince uzun olduğu için Raborn geri adım atmak zorunda kaldı. Kadın, Raborn'a tepeden baktı ve şimdi gözüme daha uzun göründü. Bana da aynı şeyi yapabildiğim söylenmişti fakat buna ilk kez dışarıdan bakıyordum.

"Ajan Blake, avını en etkili bir biçimde sonlandırmak ve bunu yaparken insanların hayatını riske atmamak için, doğaüstü birimin verdiği yetkiyle, istediği kişileri departmana yardıma çağırabilir."

Raborn, "Kanun, sahadaki acil durumlar için yazıldı," dedi. "Bir ajanın destek için diğer ajanlara erişimi yoksa. İşi yapacak yeterince ajan varken istediğini alsın ve yanında dolaştırsın diye yazılmadı."

"Son kontrol ettiğimde hükümetin hâlâ üç dalı vardı Raborn. Biz kanuna, yazıldığı ve bize verildiği şekliyle uyarız. Yasama ve yürütme, daha sonra bu kanunda bir değişiklik yapmayı uygun görürse değiştirir. Sen de o zaman

gelip Ajan Blake'in seçimini sorgularsın. Fakat o güne dek, kanunda ne yazıyorsa onu uygulamak zorundayız. Anlaşıldı mı Ajan Raborn?"

Adamın boynu kızartmaya başlamıştı. Utançla değil, öfkeyle ilgisi vardı. Dişlerini sıkarak "Anlaşıldı efendim," dedi.

Bize döndü. "Siz ikiniz, işinizi yapın." Raborn'a döndü. "Sen de ofisimden siktir git ve sakın onların işlerini yapmalarına engel olma."

Edward ile söylendiği gibi ayağa kalktık. Raborn arkamızda tereddüt etti. Nefes aldığını duydum ve tartışmaya devam edip etmeyeceğini merak ettim fakat benim sorunum değildi. Clark bize destek vermişti ve bu yeterliydi.

Desteğe gelenler, ofisin dışında bizi bekliyorlardı. Rozetleri olanlar, adamlara kötü bakışlar atıyorlardı, muhtemelen Raborn gibi durumdan memnun değildiler. Fakat bu konuda bir şey söylemeyecek kadar zekiydiler. Adamlarımdan hangileri eskiden ordu mensubuydu, ilk bakışta anlamak mümkündü. Biz yanlarına giderken, sırtlarını biraz daha dikleştirdiler. Bobby Lee biraz zayıflamış ve bir yerlerde güneş, saçlarının sarısını açmıştı, teni şimdi koyu kahverengiydi, birçok sarışından daha esmerdi. Altın çerçeveli güneş gözlüklerinin ardından bana bakıyordu. Geriye kalanlardan daha yaşlıydı fakat bunu sadece gözlerinin etrafındaki birkaç çizgiden anlamak mümkündü. Her zaman uzun boylu ve zayıf bir adamdı, bir süredir de fare-adamların gizli bir görevi için ülke dışındaydı. Her nereye gittiyse, biraz süzülmüştü. Gözlerinde şimdi farklı bir şey vardı, sanki neler gördüyse veya neler yaptıysa, içi de dışı gibi etkilenmişti.

"Pekâlâ tatlım, gidiyor muyuz, kalıyor muyuz?" Yumuşak güney aksanı her zamankinden daha belirgindi. O aksanın, kullanıldığı bir yere gittiği için olduğunu sanmıyordum. Aksanı kendisinden asla alamayacakları bir şey olarak gördüğü için olmalıydı.

Bana *tatlım* dememesini söylemedim, kişisel bir şey değildi ve gözlerindeki parıltıyı silen her neyse, şimdi bu gibi şeyleri bir kalkan olarak kullanmaya ihtiyacı vardı.

"Kalıyorsunuz," dedim.

Gülümsedi ve başıyla onayladı. Lisandro, uzun boylu, esmer tenli ve yakışıklı bir adamdı. Siyah saçlarını atkuyruğu yapıp sırtına salmıştı, şimdi Bobby Lee'nin arkasında duruyordu. Bernardo kadar yakışıklı değildi ama idare ederdi. İspanyol kökenli ünlü liderlere benziyordu. Evliydi ve iki çocuğu vardı. Okul futbol takımının koçuydu. Marmee Noir'ın kötü şeyler yapmasına engel olmak için, acil bir durumda birlikte olmuştuk. Eşinin ikimizi de öldürmemesi için, bunu bir daha yapmamaya söz vermiştik. Aslında, hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk. Bence sorun değildi.

"Raborn sizi neden sevmiyor?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Lisandro bana baktı.

Gülümsedim. "Yalan söylemiyorum, yeni tanıştık." Edward'a döndüm. "Söylesene."

"Anita'dan görür görmez nefret etti."

Socrates, "Belki de kadın ve işinde Raborn'dan daha iyi olduğu içindir," dedi. Derisi, içine biraz krema eklenmiş kahverengiydi. Saçları kısaydı. Sadece hafifçe şekillendirebileceği kadar uzatılmıştı fakat bugün saçma herhangi bir

şekil vermemişti, minik bukleler gelişigüzel duruyordu. Böylece her zamankinden daha... Sevimliydi fakat bunun doğal bir şey olduğunu açıklamıştı, polisler saçına başına özen gösteren tipleri sevmezdi. Eski bir polisti, bu yüzden bu tarz şeyleri biliyordu. Diğer iki erkek kadar uzun boylu değildi, bir metre seksen iki santimetre civarındaydı. Omuzları hafif öne eğikti, biraz kambur duruyordu. Sanki boyu çok gençken uzamış ve artık en uzun çocuk olmasa bile, bunu gizlemeye çalışma alışkanlığını hiç kaybetmemişti.

"Sence bu kadar basit mi? Raborn bir kadın düşmanı mı?"

Bana bakıp sırıttı, kahverengi gözleri parıldadı. "Kadınlardan çok hoşlanmadığını söylemek uygun olur mu, bilmiyorum."

Sırıttım ve omzumu silktim. "Hey, ben sadece güzel bir yüz değilim. Aynı zamanda zeki bir kadınım."

Ares, "Büyük sözler etmemelisiniz madam, biz mütevazı korumalar neden bahsettiğinizi anlamayabiliriz," dedi.

Ares'e döndüm. Boyu bir seksen civarındaydı. Sarışın ve kahverengi gözlüydü. Bize katıldığı zamanki çöl bronzluğunu kaybetmişti. Tıbbi nedenlerden dolayı, ordudan ayrılan bir askerdi fakat hâlâ *komutanım* ve *madam* gibi hitap tarzlarını kaybetmemişti. Sırtını dikleştirmiş, âdeta hazır olda duruyordu. Saçlarını uzatmayı denemiş ama sonunda vazgeçerek tekrar kısa kestirmiş, tepesini uzatmıştı. Fakat Socrates'in saçları ne kadar kıvırcıksa, Ares'inkiler o kadar düzdü. Tepesindeki uzun saç telleri, şimdi yüzünün bir yanından aşağıya sarkıyordu. Rahatsız olduğu zamanlarda, saçlarını eliyle geriye atmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bahse girerim, berbere bir dahaki gidişinde her yeri kısa kestire-

cekti. Socrates saçlarının tepesi uzun olduğunda Ares'e saçlarını şekillendirmesinde yardım etmişti fakat diken diken saçlar Ares'e göre değildi. Likantropiye yakalanmasaydı, muhtemelen hâlâ ordudaydı.

Japon çizgi filmlerinden çıkmış gibi duran saçlar Nicky'ninkilerdi. Saçları Amerikan tarzında kesilmişti ama tepesindeki uzun teller, yüzünün bir yanından aşağıya, sarı bir üçgen şeklinde iniyordu. Yanında Ares olunca, Nicky'nin saçlarının daha dolgun veya dalgalı olduğu anlaşılıyordu. İkisi yan yana bir kulübe veya anime festivaline gidecek gibi duruyorlardı ama Ares kendisine artık orduda olmadığını hatırlatmak için saçlarını boyatmıştı. Nicky ise bir gözü olmadığı için, saçlarını uzatıp yüzünün bir yanını gizliyordu.

Nicky'yi yetiştiren kadın, teknik olarak annesi sayılırdı. On dört yaşındayken, cinsel tacize hayır dediği için Nicky'nin bir gözünü oymuştu. Kadınlardan genelde aktif tacizci çıkmazdı fakat çıktığı zaman vahşi olabiliyorlardı. Nicky'nin çocukluğu kötüydü. Bir tane mavi gözü vardı ama diğerinin üzeri, yaralı bir deri tabakasıyla kaplıydı. Saçları hem bunu gizliyor hem de adama ayrı bir hava katıyordu. Saçları yüzünden insanlar tarafından çok ciddiye alınmıyor olabilirdi fakat boyu uzun ve vücudu yapılı olduğu için Nicky'ye bakan biri, adamı asla küçümsemezdi. Bütün korumalar, eğitimlerinin bir parçası olarak ağırlık kaldırıyordu ama Nicky ya daha çok çalışıyor ya da genetiği sayesinde daha fazla kas yapıyordu. Çünkü üzerinde bir kot pantolon, bir tişört ve hafif bir ceketle bile, pazılarıyla geniş omuzları belli oluyordu. Koridorda beni bekleyen en uzun boylu erkek değildi ama en yapılısıydı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Selam," dedi.

Gülümsedim. "Selam." Hepsi bu kadardı, çok romantik değildi ama her zaman, bu kelimenin içine herkesten daha fazla duygu sıkıştırmayı beceriyordu. Nicky benim sevgilimdi, gelinimdi. Tıpkı Drakula'nın gelinleri gibiydi. O sayede, sıradan sevgililerden çok daha yakındık. Olaf ile baş başa görüşmek ve sonrasında üniformalıları takip etmek zorunda kaldığım için, Nicky ile vakit geçirecek zamanım olmamıştı. Sadece el sallamış ve merhaba diyebilmiştim.

Domino, kendisini görmem için sırtını duvardan aldı. Sanırım Nicky ile Domino'yu sona bırakmamın sebebi, dikkatimi diğerlerinden çok dağıtmalarıydı. Domino'nun saçları, siyah ve beyaz buklelerden ibaretti. Bugün ise çoğunluğu siyahtı ve az sayıda saç teli beyazdı. Demek ki son şekil değiştirmelerinde, daha çok, siyahı tercih etmişti. Saçları, siyah ve beyaz kaplan formları arasında yaptığı seçimleri yansıtıyordu. Ethan'ın saçlarının da şekil değiştirdikçe renk değiştirip değiştirmediğini merak ettim. Domino güneş gözlükleri ile gözlerini gizliyordu. Çünkü her zaman kaplan gözlerine sahipti. Koyu kırmızı ve turuncu gözlerinin içinde altın spiraller vardı. Gözleri genetik olarak, beyazdan çok siyaha aitti. Nicky'den birkaç santimetre kısaydı ama uzun topuklu botlar giyiyordu, bu sayede açığı kapatıyordu. Nicky ise spor ayakkabıları tercih ederdi ama zaten boyuyla bir alıp veremediği yoktu. Domino'nun da sorunu yoktu, sadece botları seviyordu. Çağırdığım kaplanlardan biriydi. Nicky ile olan bağımdan farklıydı, Domino'nun özgür iradesi vardı. Benimle tartışabilir, dövüşebilir, hata yaptığımı söyleyebilirdi. Nicky bunları bir yere kadar yapabilirdi ama aksi bir emir verirsem

yerine getirmek zorundaydı. Domino da emirlerime itaat ederdi ama seçim şansı vardı.

Üzerinde ceketiyle, Domino hatırladığımdan daha az kaslı görünüyordu ama zaten kıyafetler birçok şeyi gizlerdi. Kıyafetlerin altında ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Domino'ya gülümsemek üzereydim ki Ares araya girdi. "Kendimi kenara atılmış hissediyorum."

Yüzüne baktım. "Özür dilerim."

Sırıttı ve bir şey söylemek için derin bir nefes aldı ama sonra gözleri arkama odaklandı. Herkes arkama bakıyordu ve bakışlar dostça değildi. Arkama dönünce, Raborn'u gördüm. Clark'ın ofisinin kapısını kapatmıştı. Clark şimdi telefondaydı.

"Kasların lideri kim?" diye sordu. Agresif bir ses tonuna büründü.

Nicky beni işaret etti. "Anita."

Raborn, *sana inanmıyorum*, der gibi bir bakış attı.

Ares sırıtarak "Beni de hayal kırıklığına uğratıyor ama o, Anita," dedi.

Raborn, "O derken?" diye sordu.

"Patron, çete lideri, mafya babası. Ne istiyorsan."

"Neden onu dinliyorsunuz?"

Ares bana baktı. "Bu adama açıklama yapmak zorunda mıyız?"

"Hayır," dedim. "Değiliz."

Ares, Raborn'a zeytin yeşili gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme gösterdi. "Kadını duydun."

Raborn, "Onu hepiniz beceriyor musunuz?" diye sordu.

Arkamdaki Edward gerildi. "Sınırı aşmaya başladın ortak." Ted ses tonu şimdi biraz gergindi. Fakat şimdi ür-

kütücü olan, diğer erkeklerdi. Sessizdiler ama bu sessizlik, uzun çimenlerin üzerinde av peşinde koşan yırtıcıların sessizliğiydi. Gergin bir bekleyiş başladı, yaydıkları enerji kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve sırtım karıncalandı.

"Tamam çocuklar," dedim.

Domino kısık sesle, "Seninle böyle konuşamaz," dedi.

"Evet, konuşamaz," dedim. İç geçirdim ve Raborn'a baktım. "Senin hakkında cinsel taciz suçlaması yapmalı mıyım?"

"Gerçeği söylemek ne zamandan beri taciz sayılıyor?" diye sordu. Gözlerinde meydan okur bir ifade vardı. Sanırım Socrates haklıydı, kadın olmamla ilgili bir sorunu vardı. Onun gibi adamlara göre, kadın polisler fahişe veya kaltaktı. Benim namım, iki sıfatta da oldukça fazlaydı.

Karşısında dikildim ve aklıma bir sürü cevap geldi ama hiçbiri işe yaramazdı. Raborn, "Öyleyse, doğru değil mi?"

Nefes verdim ve gülümsedim. "Aslında, ben sadece," derken Nicky'yi işaret ettim ve öne çıktı. "Bir de," diyerek Domino'yu işaret ettim ve o da Nicky'ye katıldı. "Bu ikisini beceriyorum. Kimseyi unuttum mu?" Korumalarıma baktım.

Birçoğu başını iki yana salladı ve yüzleri çok ciddiydi. Bobby Lee bakışlarını Raborn'un üzerine dikmişti ve hoş bir bakış değildi. Gerçi kendinize saygınız yoksa, bakışın ne kadar hoş olup olmadığının da bir anlamı yoktu.

"Gördün mü Raborn? Sadece iki tanesini beceriyorum. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Yüzü kızardı, renk saç diplerine kadar yayıldı ve kırmızı değildi. Bir tür mora dönüyordu. Ya gördüğüm en koyu

renkli yüz kızarmasıydı ya da sadece öfkeli değildi. Her durumda, tepkisi çok tatlıydı.

"Başka soru var mı?"

Bana öfkeli bir bakış attı ve sonra Clark'ın sesi arkamızdan geldi. Sanırım telefonu kapatıp sessizce ofisinden çıkmıştı çünkü ben geldiğini duymamıştım. "Ajan Raborn, benim için Oregon'a gideceksin, hemen şimdi."

Raborn arkasına döndü ama sonra hem kadını hem beni görebilmek için yan döndü, demek ki düşündüğüm kadar aptal değildi. "Seattle'da bir seri katil var ve sen beni buna mı uygun gördün?"

"Üstün olarak, sana bugün Oregon'a gideceğini söylüyorum. Emirlerimi sorgulamaya devam edersen, senin için Alaska'nın öbür ucunda bir görev yeri bulurum, anlaşıldı mı?"

"Neden?"

"Çünkü tavırlarından sıkılmaya başladım ve istersem, seni istediğim yere sürebilirim. O kadar çok bina gezeceksin ki döndüğünde bu dava bitmiş olacak. Sana söz veriyorum."

Raborn ağzını sıkı sıkı kapattı ve dudakları öfkeyle inceldi. Normale dönmeye başlayan yüz rengi tekrar koyulaştı. Kan basıncıyla ilgili bir şeyse, kendini kontrol etmeyi öğrenmezse bir gün kalp krizi geçirirdi. Sadece başıyla onayladı.

Kadın bir kâğıt uzattı. "Gitmeni istediğim yer burası ve almanı istediklerimin listesi de içinde."

Raborn kâğıda şöyle bir göz gezdirdikten sonra arkasına döndü ve uzaklaştı. Sanırım yanımızda kalacak kadar kendine güvenmiyordu.

Clark bana ve Edward'a baktı ama sonra bana odaklandı. "Sevgililerini yardıma çağırmak, namını daha da kötüleştirecek Blake."

İç geçirdim. "Biliyorum Ajan Clark ama hiçbiri güzel bir ambalaj olduğu için burada değil. Hepsinin bize faydası olacak, aksi hâlde onları geri gönderirdim."

"Dediğin gibi olsa iyi olur Blake. Üzerinize alınmayın beyler."

Nicky, "Alınmadık," dedi.

Domino sadece kadına baktı.

Şimdi iç geçirme sırası kadındaydı. "Sadece güzel bir yüz ve kastan ibaret olmadıklarını bana ispatlasınlar. Bu şeyleri yakalamamıza yardımcı olabileceklerini ispatlasınlar."

"Şeyler?" Bir soruydu.

"Kaplanları öldüren her neyse, insan değil. Ajan Karlton'ı yaralayan da insan değil. Ajanlarımın ormanda kovaladığı şeyler de insan değil. Morgda, yarı insan yarı hayvan formunda, yanmış bir ceset var. Bu davayla ilgisi olanların hiçbiri insan değildi, bunlar için başka bir kelime bulamadım. Bunlar benim için şey veya yaratık. Şimdi gidin ve dişe dokunur bir şey yapın."

Ofisine geri döndü ve biz de kararlı adımlarla koridorda yürüdük.

Lisandro, "Raborn sorun olacak," dedi.

"Deneyecek," dedim.

Domino, "Onu nasıl durdururuz?" diye sordu.

Edward, "İşi bitirerek. İşinizi yapın ki Anita'ya tekrar saldırma şansını yakalayamasın," dedi.

Ares, "İşimiz..." dedi. Tereddüt etti, Harlequin demek istemedi. "Katilleri öldürmek, değil mi?"

"Ever." dedim.

Ares gülümsedi. Zarif yüzü, dişlerinin beyazıyla aydınlandı. "Biz bu işte iyiyiz."

Diğerleri sadece başlarıyla onayladı. Bir sürü olduğumuzu, bir takım olduğumuzu bunu görünce anladım. Artık, bizdik. Kaplanları Harlequin'in öldürdüğünü anladığımdan beri, ilk kez ümitliydim.

29

Edward park yerini geçerken sağımdaydı. Nicky soluma geçti. Parmak uçları bana dokundu. Parmaklarını sıkacak zamanı bulduktan sonra, "Gelen var," dedim.

Nicky iyi bir koruma gibi geri çekildi. Bakmadan, Domino'nun arkamda olduğunu anladım, sıcaklığını hissedebiliyordum. Diğer erkekler de etraflarında olup bitenin farkındaydı. Fakat bu ikisiyle aramda farklı bir bağ vardı, diğerlerinden farklı bir şekilde bana aittiler.

Ajan Newman kiralık arabamıza yaslanıyordu. Alnında bir sargı göze çarpıyordu. Güneşin altında biraz solgun duruyordu ve çilleri bu yüzden daha belirgindi. Ben dün akşam veya ondan öncekilerde, çillerini fark etmemiştim. Zaten hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordum. Newman'ın kısa, kahverengi saçları, hastaneden çıktığın-

dan beri taranmamış gibi duruyordu. Zayıf vücudunu kiralık arabamıza yaslamış, bize bakıyordu.

Yeterince yakına girince, Edward seslendi. "Başın nasıl?" Şimdi tekrar mutlu Ted sesine bürünmüştü, az öncekinden farklı biriydi. Ben buna alışkındım ama yine de bazen beni bile ürkütüyordu.

Newman, "İyi," dedi. Sırtını dikleştirdi.

Bir şey söylemedik ama Edward da ben de Newman'ın iyi olmadığını biliyorduk. İş görüyordu, çalışabilecek durumdaydı fakat muhtemelen, korkunç bir baş ağrısıyla boğuşuyordu. Hepimiz cevabını kabul ettik. Newman iyiydi.

"Ama Karlton değil," dedi.

Laila Karlton hakkında en son duyduğum şey, test sonuçlarını bekledikleriydi. "Bana durumunun iyi olduklarını söylemişlerdi," dedim.

Newman başıyla onayladı. "Fiziksel olarak iyi."

"Ah," dedim. Düşüncelerimi toplamak için bakışlarımı önüme eğdim. "Likantropi testi pozitif mi çıktı?"

Newman, "Evet," dedi.

"Hangi tür?" diye sordum.

Şaşkındı. "Fark eder mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

Etrafımdakilerden bazıları da başlarıyla onayladı. "Ah, evet... Çok fark eder."

Newman erkeklere baktı. "Siz hepiniz gerçekten şekildeğiştiren misiniz?"

"Öyleler," dedim. Newman bana baktı.

"Hangi tür likantropi olduğunu sormadım, fark edeceğini düşünmüyordum."

"Birçok sebepten dolayı fark eder," dedim.

Öne çıkan, Socrates oldu. "Ajana ne olduğunu duydum. O bunu nasıl karşıladı?"

Newman diğer iki adama baktı ve başını iki yana salladı.

Socrates, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

Newman, yanındaki şapkayı elinde iyice sıktı. "Sanırım ailesi burada olmasaydı silahını yerdi."

"Lanet olsun," dedim. Edward'a baktım. "Desteğimiz olduğuna göre, plan nedir?"

"Bize en son saldırdıkları yere gideceğiz ve arkadaşların izlerini sürebilecek mi göreceğiz."

"St. Louis'deki seri katilin izini sürmek için kurtları kullandığım gibi, şimdi de onları mı kullanacağım?" O zaman işe yaramıştı ve ben bu taktiğin ülkede polis için standart olmasını ümit ediyordum. Demek istediğim, iz sürebilen ve konuşabilen bir köpeğe sahip olmak gibiydi, fakat şekil-değiştirenlere karşı önyargılar, çok derinlere kazınmıştı. Bir suç mahalline şekil-değiştiren götürebilir ama bunu hayvan formundayken yapamazdınız. Oysa insan formundayken, koku alma duyuları bizimkilerden çok farklı değildi.

Başıyla onayladı.

"Güzel ama bunca zaman geçtikten sonra aynı yere yakın bir yerde onları bulma ihtimalimiz çok az," dedim.

"Öyle ama benim bir planım var."

"Benim daha iyi bir fikrim yok," dedim. Üzerinde düşündüm. "Sen erkeklerin bir kısmını alıp izleri sürebilirsin. İşe yarar bir şey bulursan beni ararsın."

"Sen neden bizimle gelmiyorsun?"

"Karlton ile konuşmak için hastaneye gideceğim. Hayatının sona ermediğini bilmeli."

Edward baş başa konuşabilmemiz için Newman'dan biraz uzaklaştı. "Ne zamandan beridir diğer ajanların elini tutuyorsun?"

"Micah, Tüylü Koalisyon'un lideri olduğundan beri ve ilk öğrendiğinde bir şekil-değiştiren ile konuşmanın ne kadar fark yaratabileceğini bildiğim için. Yanında birinin olup sana destek vermesi işe yarar."

"Kadının başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyorsun," dedi.

Omzumu silktim. "Biraz ama benimle ve korumalarımdan birkaçıyla konuşmak, kadına iyi gelecektir."

Yüzümü inceledi. "İkiye bölünmek hoşuma gitmiyor."

"Benim de ama yanımda güvendiğim erkekler var ve senin için de aynısı geçerli. Olaf'a da bakmak istiyorum. Kolunu kırmak istememiştim."

"Seni bu şekilde deneyeceğini tahmin etmiyordum, benim hatamdı."

"Neden bu sefer bu şekilde şansını denemek istedi? Geçen seferkinden daha kötüydü."

"Sanırım erkeklerin söylentileri yüzünden. Senin bir şekil-değiştiren kadar hızlı ve güçlü olduğun söyleniyor."

"Erkek arkadaş ve meslek kıskançlığı bir arada," dedim.

"Evet."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi onun tipinde bir seri katil sevgilisi olmadığıma mı karar verdi?"

"Bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Harika, bu dava boyunca tam da buna ihtiyacımız vardı."

"Olaf şehre gelince, hayatındaki yeni erkekler hakkında sorular sordu. Özellikle Cynric ile ilgileniyordu."

"Neden özellikle Sin?" diye sordum.

Edward bana baktı. "Sin mi?"

"On yedi yaşında. Cynric, bu yaşta birine gitmiyor."

Edward, "Ama Sin, yani Günah?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Farklı bir çocuk olsaydı, siyahlar giyip ölüm hakkında şiirler yazan biri olabilirdi. İsim benim de hoşuma gitmedi ama Cynric'in nesi Olaf'ın canını sıkıyor?"

"Sanırım yaşı. Çünkü çok genç. Ben de tam olarak emin değilim. Bu konudan çok fazla bahsetmiyor, sadece Cynric hakkında sorular soruyor. Genç bir çocuğu sevgili olarak yanına aldığın söylentisinin doğru olup olmadığını merak ediyor."

"Böyle mi sordu?" diye sordum.

Edward üzerinde bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Tam olarak, *Anita'nın genç bir çocukla birlikte yaşadığı doğru mu*, diye sordu. Ben öyle olduğunu söyleyince, *gerçekten sevgilisi mi*, diye sordu. Ben de evet dedim."

"Daha önce hiç diğer sevgililerim hakkında sorular sormuş muydu?"

"Hayır, söyledikleri kadar çok sevgilin olup olmadığını sormuştu, ben de kimsenin o kadar çok erkekle birlikte olamayacağını söylemiştim."

"Kaç erkekle yattığımı Olaf'a söylemedin," dedim.

"Olaf'ın kadınlardan nefret etmesinin bir sebebi de kadınları, erkekleri manipüle eden fahişeler olarak görmesi. Tanıştığınızda sen kimseyle birlikte olmuyordun, bu yüzden seninle bir sorunu olmadı. Bence sevgili sayısını şimdilik belirsiz bırakmak daha uygun olur."

Mantığına itirazım yoktu ama...

"Olaf'ın zihninde bir kırmızı çizgiyi geçmiş olabilir miyim? Artık kız arkadaşı değilsem, kaçırıp işkence ve tecavüz edeceği, öldüreceği bir kadın mıyım?"

Edward güneş gözlüklerini çıkarttı ve gözlerini ovaladı. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Anita, gerçekten bilmiyorum."

"Lanet olsun, bu durum her şeyi daha da karmaşıklaştırıyor," dedim.

"Ve sen bileğini kırdın, bu yüzden işinde ondan daha iyi olmadığını ispatlamaya çalışacak. Birçok erkeğin yapacağı gibi."

"Ben böyle olmasını istememiştim Edward."

"Biliyorum." Bana baktı, kovboy şapkasının altındaki gözleri solgun ve yorgundu. Ted'in bir kovboy şapkası takıp Edward'ın takmaması gerçeğine henüz alışamamıştım. Edward şapkaları sevmezdi. Güneş gözlüklerini gömleğinin yakasına değil, sırtına astı. Böylece, ateş etmek zorunda kalırsa işini zorlaştırmayacaklardı.

"Onun hakkında ne yapmamı istiyorsun?"

"Lanet olsun Anita, bilmiyorum. Senin sıradan bir fahişe olduğuna ve birlikte çalışamayacağınıza karar verdiyse, gerçekten peşine düşebilir."

"Beni kurbanlarından biri yapabilir mi?" diye sordum.

"Evet."

Birbirimize baktık. "Hastanede Karlton ile konuşurken durumunu kontrol etmeyeyim mi?"

Başını iki yana salladı, şapkasını çıkarttı ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Şapkasını taktı ve aynı konforlu açıyı bulana kadar çevirdi. Son birkaç yıldır, Edward'dan çok Ted'di. Belki de Edward da artık şapkaları seviyordu.

"Hastanede Olaf'ın yanında olman hoşuma gitmez Anita."

"Karlton ile konuşmamamı söylemeyeceksin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, seni iyi tanıyorum."

"Çünkü Olaf korkusunun işimi yapmama engel olmasına izin veremem."

"Karlton'm elini tutmak senin görevin değil."

"Hayır ama Micah'nın bu şehirde Harle... Lanet olsun, onlarla aynı yerde olmasını istemiyorum. Rehin alınabilir veya hedef seçilebilir."

Edward, "Anlaştık," dedi.

"O zaman, bırak gideyim."

"Dikkatli olacağını biliyorum."

"Gerdek gecesindeki gelin gibi," dedim.

Gülümsedi. Ama gülümsemesi mavi gözlerine ulaşmadı. Uzandı ve güneş gözlüklerini koyduğu yerden aldı. Ne kadar soğuk ve mutsuz olduklarını görmemem için, gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına gizledi. "Bu piçleri yakalamamıza yardım edene kadar, Olaf'ı öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Sonrasına kadar Olaf'ı öldürmeyi istemediğini söylemesi normaldi. Olaf'ı öldürmekle ilgili bir sorunu yoktu, sadece şimdi olmazdı, adamın önce davada bize bir faydası olması gerekti.

"Sen Karlton'ın kırık kalbini onar. Newman'ı seninle göndermeye çalışacağım. Sen ikisini de hastanede bırakmaya çalış."

"Ormanda işe yaramadığını söyleyemeyiz Edward."

"Evet ama çaylak ve eğitimden yeni çıktı, bizim gibi kuralları eğip bükmez."

"Kimse kuralları bizim gibi eğip bükmez," dedim.

"Doğru değil, birçok ajan bunu yapıyor."

Düşündüm ve başımla onayladım. "Doğru sayılır."

"Bernardo ve Olaf bizimleyse, o zaman kimse kuralları eğip bükmek konusunda elimize su dökemez," dedi.

Sırıttım. "Onları da yanımıza alalım."

Tekrar gülümsedi. Güneş gözlükleri ardındaki gözlerinin, gülüp gülmediğini merak ettim. "Sen hastanede zaman kaybederken, ben de büyük, kötü vampirlerin izini süreyim." Uzaklaşmaya başladı.

"Edward," dedim.

Bana bakmadan konuştu. "Özür dilerim, özür dilerim ama Olaf'ın niyetinin ne olduğunu bilene kadar benden uzakta olman hoşuma gitmiyor Anita."

Koluna dokundum ve bana döndü. "Olaf'ın beni kaçırmasından... İsmini söyleyemediklerimizin bana bir şey yapmasından daha çok mu korkuyorsun?"

Ciğerlerini havayla doldurdu ve yavaşça nefes verdi, sonra başıyla onayladı.

"Dünyanın En Lanetli Kaltağı vücudumu ele geçirecek Edward, ölümden daha kötü bir son."

"Ama önce sana tecavüz etmeyecek. Sen fiziksel olarak çok güçlüsün ve vücudunu ele geçirse bile içeride bir yerde olduğunu, geri dönebileceğini bileceğim. Olaf seni yakalarsa Anita, senden geriye hiçbir şey kalmaz. Kurbanlarından bazılarına neler yaptığını bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Bronz teni solmuş gibiydi.

"Bizzat gördün mü?"

Yine başıyla onayladı.

"Bir işi bitirmiştik ve kutlama yapıyorduk. Bir geneleve gittik ve Olaf'ın arzularını tatmin etmek için işin bitmesini beklediğini bilmiyordum."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir müşteri sarhoştu ve yanlış odaya girdi, sonra çığlık atmaya başladı. Sesi birden kesildi. Sarhoş olmayanlar silahlarla odalarımızdan çıktılar. Çığlığın birden kesilmesi nasıl bir şeydir, bilirsin."

"Evet," dedim.

"Çığlık atan adam koridorda ölüydü. Kız yatağa bağlıydı."

"Ölü müydü?" diye sordum.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Gözlerim biraz daha açıldı.

"Biz öldüğünü düşünüyorduk ama ölmemişti. Keşke bulduğumuzda ölü olsaydı. Ben onu öldürecektim ama orada dikilmiş, bana, hepimizin üzerine silahını doğrulttu. Bizimle bir anlaşma yaptı."

"Nasıl bir anlaşma?"

"Ya hepimiz ölecektik ya da hepimiz yaşayacaktık. Yaşadık."

"Sonrasında hiç birlikte çalıştınız mı?"

"Bu işte benim kadar iyi çok fazla insan yok Anita. Olaf da bunlardan bir tanesi. Ayrıca, anlaşmanın bir şartı da benimle birlikte çalışıyorsa, bir daha asla benim yanımda böyle bir şey yapmayacağıydı."

"Öyleyse, daha çok kadın öldürmemesi için şeytanla dans etmeyi kabul ettin?"

"Evet."

"Bernardo orada mıydı?"

"Hayır, Olaf'ın yaptıklarına hiç şahit olmadı. Olsaydı, onunla bir daha asla çalışmazdı."

"Çünkü senden daha kolay korkar," dedim.

Edward, "Bizden daha kolay korkar," dedi.

İltifatı kabul ettim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Olaf bir sonraki kurbanın olmasına karar verdiyse, onu öldür. Düzgün bir atış için bekleme, emin olmayı bekleme, şahit bekleme, hiç bekleme, sadece öldür. Bana söz ver Anita." Uzandı ve kolumu sıkı sıkı tuttu. "Söz ver."

Güneş gözlüklerinde, yansımamı görebiliyordum. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

"Söz veriyorum."

30

Laila Karlton hastane yatağında küçücüktü. Yüzü çok yuvarlaktı ve saçları dalgalar şeklinde, yüzünün yanına düşüyordu. Beş yaşında gibi duruyordu. Üzgün, beş yaşında bir çocuk gibiydi. Belki de böyle görünmesinin sebebi, yatağın yanında dikilen üç erkeğin iri yarı olmasıydı. Hepsi bir doksana yakın, kaslı ve yapılıydı. Genç olanlardan daha büyüğünün düzgün karnı, tişörtün altında baklavaları olduğunu vadediyordu. En genci biraz daha yumuşaktı ama spor salonuna gittiği belliydi, belki de diğeri kadar gitmiyordu. En yaşlısı ise gençlerin yaşlanmış versiyonu gibiydi. Karlton'ın babası olmalıydı, kardeşleri de futbol oynuyordu.

Odadaki dağ gibi erkekleri görünce, Nicky ile Lisandro'yu koridorda bıraktığıma memnun oldum. Socrates ve ben odaya yeterdik.

Laila, "Anita," dedi. Büyük, kahverengi gözleri parıldadı, gözyaşları akmak üzereydi. Tanrım, tek yaptığım, odaya girmekti.

"Selam Laila," dedim. Yatağa doğru yürüdüm.

"Bu babam. Bunlar da kardeşlerim."

"Onlardan bahsettiğini hatırlıyorum ve ne kadar büyük olduklarını söylememiştin." Hepsi gülümsedi, ben de bunu ümit ediyordum. Gerçi üç adamın yanında, kendimi cüce gibi hissediyordum. Bir kişi olsalar idare ederdim ama üçünün ortasında, yüksek binaların arasında gibiydim. Laila bizi tanıştırırken, binalar teker teker ellerini uzattı.

Baba, Wade Karlton'du. Büyük kardeşin ismi Robert, küçüğünün ise Emmet'ti. Laila küçük kardeşine Em diyordu, sanki isminde bir sürü M vardı ama Robert'a hep ismiyle hitap ediyordu.

"Ve bu da Russell Jones," dedim. Kapının dibinde bekleyen Socrates'i işaret ettim. Gerçek ismi Russell'dı, Socrates ise St. Louis'deki sırtlanadamlara katılırken aldığı takma isimdi. Liderleri Oba, klana katılanlara genelde Yunanlı filozofların veya mitolojik karakterlerin isimlerini verirdi. Birçok hayvan grubunun, buna benzer isim bulma ritüelleri vardı.

Herkes el sıkıştı ama Laila soru sorar gibi bana baktı. "Russell eskiden polisti," dedim.

Bana bakmaya devam etti. "Eskiden?"

"Bir gangster onu yaralayıp beni kesene kadar. Gangster, bir şekil-değiştirendi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gözleri yine dökülmemiş yaşlarla parıldadı. "Sen bir..." Durdu.

Socrates, "Şekil-değiştirenim," diye tamamladı.

Etrafımdaki üç adam gerildi, sanki bu isim yüksek sesle söylenince bile kendilerini güvensiz hissetmişlerdi. Hepsi büyük adamlardı, güçlü ve iriydiler. Ama Socrates'in boyu ve omuz genişliği hepsinden fazlaydı, dikkat alınmaya değer biriydi. Şekil-değiştiren birine bakarak yeteneklerini tartıp biçemezdiniz. Büyüklük, artık her şey değildi, Karlton erkekleri, muhtemelen böyle bir şeyi sıklıkla düşünmüyordu. Duruşlarında bir şeyi fark ettim, bunu fark edince yüzlerine baktım. Öfkeliydiler. Genç olan, öfkenin altındaki korkuyu gizleyemiyordu.

"Tanrım, Russell burada şekil değiştirip herkese saldıracakmış gibi davranıyorsunuz."

Kardeşler bana baktılar ve biraz utanmış gibiydiler ama baba, öfkesine hâkim olmayı başardı. "Üzerinize alınmayın Bay Jones ama bu öyle bir şey ki sizi bir hayvana dönüştürebilir." Laila'nın sorununun nereden geldiğini anlamaya başladım.

Gülümsedim. "Bay Karlton, sizinle koridorda konuşabilir miyim?"

Socrates'e baktı. "Çocuklarımı Bay Jones'un yanında bırakmak uygun olmaz."

"Bay Jones benim için çalışıyor," dedim. "Laila'ya bunu yapanı yakalamama yardımcı olacak."

Wade Karlton, "Bir yaratığı ancak bir yaratık yakalayabilir," dedi.

Laila, "Baba," dedi. "Tıpkı benim gibi. İşini yaparken saldırıya uğramış bir polis. Benim de bir yaratık olduğumu mu düşünüyorsun?"

Wade döndü ve kızına baktı. "Hayır bebeğim, senin hakkında asla öyle bir şey düşünmem."

"Evet, düşünüyorsun, elimi bile tutmuyorsun."

Adam, kızına doğru uzandı ama eli yarı yolda, havada kaldı. Yüzünde acı vardı ama kızına dokunamıyordu. Genç olan Em, kardeşinin elini tuttu ve göğsüne bastırdı. Em'in gözleri de parıldıyordu. Babasına öfkeli bir bakış attı.

Büyük kardeş Robert, elini Laila'nın bacağının üzerine koydu. Çünkü ancak bacağına uzanabiliyordu. Bana bakmadı ve başını çevirirken gözyaşlarının parıltısını gördüm.

"Bay Karlton, benimle koridorda konuşun. Şimdi, Russell da Laila ile konuşacak."

"Çocuklarımı onun yanında bırakamam."

Artık bu kadar kibarlık yeterdi.

"Sanki Laila artık çocuğunuz değilmiş gibi. O daha ölmedi Bay Karlton, sadece bir şekil-değiştiren oldu. Bir sonraki dolunaya kadar şekil değiştirmeyecek ama hâlâ sizin kızınız. Hâlâ eskisi gibi."

"Ama bir ABD Ajanı değil." Konuşan, Laila'ydı.

Kafamı çevirdim ve yüzüne baktım. Gözyaşları yanaklarından aşağıya akmaya başladı. "Rozetimi alacaklar."

"Öyle mi dediler?"

Kaşlarını biraz çattı. "Hayır ama kuralları biliyorsun."

"Sıradan polisler için, evet. Ama doğaüstü birimde çalışanlar için kurallar daha esnektir."

"Sen şekil değiştirmiyorsun Anita, seninkini almama sebepleri bu."

"Belki ama tamamen değişene kadar rozetini senden alamazlar, biliyorsun. Ancak dövüşerek alabilirler."

Bana baktı. Genç kardeşi de şimdi bana bakıyordu. Robert boştaki eliyle yüzünü sildi, diğeri hâlâ kardeşindeydi. Sanırım şimdi kimseye bakamayacak kadar duygusaldı.

Em, "Sen de mi şekil-değiştirensin?" diye sordu.

"Hayır ama likantropi taşıyorum. Kan testlerimde var, sadece şekil değiştirmiyorum."

Wade, "Değiştirirsin," dedi. "Hepsi değiştirir."

"Ben yaklaşık iki senedir böyleyim. Kanımda var ve bana yardımcı oluyor ama şekil değiştirmiyorum."

Em, "Laila da değiştirmeyebilir mi?" diye sordu.

Omzumu silktim.

"Muhtemelen değiştirir ama ilk dolunay gelene kadar kimse için tehlike değil."

Wade, "Bunu bilemezsin," dedi.

Yüzüne baktım. Çok uzun boylu ve sert görünümlü erkeklere bakmak konusunda deneyimliydim. Gözlerimdeki öfkeyi görmesine izin verdim çünkü öfkeliydim. Zor bir durumu, kızı için daha da zorlaştırıyordu. Babaların böyle yapmaması gerekirdi.

"Bunu biliyorum. Yıllardır, iki şekil-değiştiren ile yaşıyorum."

"Bunu sana onlar verdi," dedi. Ses tonu, sanki AIDS gibi bir hastalıktan bahseder gibiydi.

"Hayır, onlar vermedi. Aslında bana saldıran bir kötü adamdı ve beni kurtarmak için bir şekil-değiştiren de dövüşe girdi. Kötü adamın amacı, benim hastalık kapmam değildi. Beni öldürmek istedi."

Socrates arkama geldi ve Wade Karlton biraz irkildi. "Ben yaralandığımda, kardeşim de senin hissettiklerini hissetti. Onu veya yeğenlerimi beş senedir görmedim. Annem ve geriye kalanlar onları çok özledi."

Wade, Socrates'e baktı. "Ailemi özledim demek istiyorsun."

"Hayır, annem ben yaralandıktan sonra, ilk Şükran Günü'ne beni davet etti. Kardeşim beni görünce çocuklarını alıp gitti, ben olduğum sürece asla eve girmeyeceğini söyledi. Benim güvenli olmadığımı, bir hayvan olduğumu söyledi. Annem çocukları hakkında kötü şeyler söylenilmesinden hoşlanmaz, bu yüzden her tatilde ailemi görüyorum. Ben beş çocuk içerisinde en büyüğüyüm. Bütün yeğenlerimin doğumuna, doğum günü partilerine, futbol maçlarına, okul gösterilerine gittim. Sadece, bahsettiğim kız kardeşim, ben oradayım diye hiçbirine katılmadı. Sonra en büyük oğlu iki sene önce bir çeteye bulaştı ve ben gidip ona yardım ettim. Çünkü çete üyeleri de senin gibi, şekil-değiştirenlerden çok korkuyordu. Çocuğun çeteden ayrılmasına izin verdiler. Geçen dönem okulunu onur derecesiyle bitirdi ve koleje girerken futbol bursu aldı."

Wade, Socrates'e bakarken neler düşünüyordu bilmiyordum. Ama Socrates biliyor gibiydi.

"Babası benden daha iriydi, sen ve çocukların gibiydi." Socrates sırıttı, karanlık yüzünde mutlu bir ifade açığa çıktı. "Bir kez vurunca, savunma hatlarının nasıl yarıldığını kendi gözlerimle gördüm."

"Lisede futbol mu oynardın?"

"Lisede. O zamanlar yeterince iyi veya yeterince büyük değildim ama John öyle. Çetelere bulaşmasına engel olunsa, babasının olacağı yerde."

"Babasını tanıyor musun?"

Socrates başıyla onayladı.

"Liseye birlikte gittik, sonra çetelere ve uyuşturucu işine bulaştı."

İki adam birbirine baktı. Ben sessiz ve görünmez kalmaya çalıştım çünkü şimdi bu ikilinin arasında özel bir iletişim vardı.

"Ben bir sürü çocuk kaybeden bir şehir okulunun koçuyum."

Socrates, "Her okulda kayıplar oluyor," dedi.

"Yeğenin yerel bir okulda mı oynuyor?"

"Hayır, Detroit'te."

"İsmi ne?"

Socrates söyledi.

Konuşan, Em'di. "Ben onu tanıyorum. Bir futbol kampında birlikteydik. Benim kadar büyük ve hızlı tek çocuktu."

Wade başıyla onayladı. "Onu hatırlıyorum. Şimdi hangi okulda oynuyor?" Ve böylece, futboldan sohbet etmeye başladılar. Artık siz ve biz ayrımı yoktu. Sadece erkekler ve spor vardı. Hayatımda hiç, insanların futboldan bahsetmesinden bu kadar mutlu olmamıştım.

Socrates, Wade'le Em'i kenara çekip futboldan ve kolejlerden konuşmaya başladı. Robert gidip Laila'nın elini tuttu. Ben diğer tarafına geçtim ve elimi örtünün altındaki elinin üzerine koydum. Biraz şaşırdı. Birbirimizi bu kadar iyi tanımıyorduk.

"Sana herkesin söyleyeceklerini söyleyecek değilim," dedim. "Sadece, bir sorunun olmadığını bilmelisin. Sen iyi birisin Laila."

Başını iki yana salladı ve elini, tutabilmem için dışarıya çıkarttı. Gözyaşları yine akmaya başladı. "Ben iyi değilim. Rozetimi alacaklar."

"Sana söyledim, henüz alamazlar."

"Ama alacaklar."

"Belki," dedim. "Muhtemelen. Sana yalan söylemeyeceğim. Rozetin sende kalırsa, tam bir şekil-değiştiren olup işine devam eden ilk kişi olacaksın ama şimdi doğaüstü biriminin bir ajanısın. Likantropin sayesinde hemen iyileştin."

Başıyla onayladı. "Beni burada tutmalarının sebebi, diğerlerine bir tehlike arz etmemem için hükümetin güvenli evlerinden birine götürmek istemeleri."

"Güvenli evlerin canı cehenneme. Bu sene mahkemede bir dava kaybettiler, kanunsuz alıkoyma ve başka şeylerle suçlanıyorlar. Sen başkaları için tehlike değilsin Laila."

Sesi cılızdı. "Ama olacağım."

Elini sıktım ve bana baktı. "Evet, ilk birkaç ay öyle olacak. Ya da ilk birkaç sene, dolunaylarda sürün seni güvenli bir yerde tutacak. Ama sürüler yeni üyelerinin her şeyiyle ilgilenir."

"Sürüm mü?"

"Hayvan grubun. Sen hangi tür şekil-değiştirensin?"

"Tür mü?" Ağlarken gözlerini kırpıştırdı.

"Hangi hayvan?"

"Kurt. Ben bir kurtkadınım." İnanamıyormuş gibi söyledi bunu.

"O zaman sürü kelimesi sana uygun. Diğer gruplar farklı isimler kullanabiliyor."

"Bazılarını derslerden biliyorum," dedi.

"Evet, sen bir adım öndesin çünkü kurtadamları inceledin."

"Suçlarını," dedi. Yeniden ağlamaya başladı.

Kardeşi elini tutarken, bir yandan da hafifçe koluna vurmaya başladı. *Bir şey yap*, der gibi bana baktı. Ben, iri

yarı ve atletik adamların benden bir şeyler beklemesine alışkındım.

Başımı iki yana salladım ve kafasını kaldırmayınca, "Laila, bana bak," dedim. Bakmadı. "Ajan Laila Karlton, bana bak!" Belki unvanını kullandığım içindi ama sonunda istediğimi yaptı ve bana baktı. Gözlerinde çok fazla acı vardı.

Yutkunmak zorunda kaldım ve benim de içimde bir yere gözyaşları aktığını hissettim. Hep böyle olurdu. "Sana bunu yapan adamı yakalamak istiyor musun?"

Elini bir süre daha tuttum, sonra bıraktım ve sert bir bakış attım. "O zaman kalk, giyin, eşyalarını al, gidip şu piçi yakalayalım."

"Ben..."

"Dört darbe aldın ama likantropin sayesinde iyisin. Hastane yatakları hastalar içindir, sen hasta değilsin. Şimdi kaldır kıçını, giyin ve seni öldürmeye çalışan yaratığı öldürmemize yardım et."

Şaşkın gibiydi.

Bay Karlton, arkamdan otomatik olarak "Kelimelerimize dikkat edelim," dedi.

Özür dilemedim. Önceki konuşma Socrates ile adam arasındaysa, bu da benimle Laila arasındaydı. "Sana bunu yapan adamı yakalamak istiyor musun?"

"Evet," dedi. Sesi nefes nefese çıkıyordu.

"O zaman kalk gidelim."

Bana baktı, hâlâ şaşkındı, sonra yüzüne, bir gülümsemenin hayaleti yayıldı. "Ciddi misin?"

"Lanet olsun, tabii ki. Giyin, yakalanmayı bekleyen kötü adamlar var."

Bana bakıp sırıttı, yanaklarındaki yaşlar hâlâ ıslakken yüzü aydınlandı. Yatağın diğer tarafındaki kardeşinin elini tutan Robert'a baktım. Dudaklarıyla, *teşekkür ederim*, dedi.

Bazen konu, kötü adamları yakalamak olmazdı. Bazen önemli olan, iyi insanların kendilerini daha iyi hissetmeleriydi. İşin bu kısmının, kötü adamları yakalamak kadar önemli olduğunu anlamam, birkaç yılımı almıştı.

31

Socrates, kurt kadın olmanın nasıl bir şey olacağını Laila'ya ve ailesine anlatmak için yanlarında kaldı. Ben motelden temiz kıyafetler almak için yola çıktım. Nicky arkamdaydı ve biz büyük kapılardan dışarıya çıkmak üzereyken, biri bana seslendi.

"Anita." Sesi tanıyordum.

"Lanet olsun." Sessizce söyledim bunu ve yüzümü Olaf'a döndüm. Peşinde Bernardo ile bana doğru yürüyordu. Muhtemelen Bernardo'yu peşinden koşturan insanların sayısı azdı. Hemşireler ağızları açık Bernardo'ya bakıyor, yanlarından geçerken adamı süzüyorlardı. Olaf'a ise korkuyormuş gibi, kaçamak bakışlar atıyorlardı. Bazıları tedirgindi -çok iri bir adamdı- ve bazıları ise çekici bir adama bakar gibi bakıyordu, sadece Bernardo'ya baktıkları gibi cesur değillerdi. Kelimelere dökemeseler bile, Olaf'ta

bir farklılık sezdikleri belliydi. Adamın seksten ne anladığını bilselerdi arkalarına bile bakmadan kaçarlardı ama seri katillerin çoğu, normalde yaratık gibi görünmezdi.

Bize doğru yürürken avcı enerjisi yayıyordu. Aynı zamanda, sağ kolunda parlak mavi bir alçı vardı. Lanet olsun.

Nicky ve Lisandro yanıma geçip biraz ileride kaldılar. Hem manevra yapacak yerleri vardı, hem de işler çığırından çıkarsa dövüşe önce gireceklerdi. Günlük işleri korumalığımı yapmaktı ama Edward'ın arkasına gizlenmekle başkalarının arkasına gizlenmek farklıydı. Olaf beni bir kurban olarak görebilir, erkeklerin korumasına ihtiyaç duyan biri olduğuma kanaat getirebilirdi. O zaman gözünde potansiyel bir kurban olurdum.

Yapmam gerekeni yaptım, öne çıktım. Nicky itiraz etmedi ve geri çekildi. Domino tereddüt etti ama Nicky'nin yanına gitti. Şimdi aynı hizada duruyorduk ve bu kadarı da yeterliydi. Artık arkalarına saklanmıyordum.

Fakat Lisandro, gördüğümü görmüştü ve bir adım daha öne çıkmama izin verdi. Nicky ile erkekliklerine güveniyor, önlerinde durmama izin veriyorlardı. Çünkü kimseye ispatlamaları gereken bir şey yoktu. İkisinde sevdiğim özelliklerden biriydi.

Önümüzde dikilen iri yarı adam için ise aynısı söylenemezdi. Aslında bizim kadar güvende olması gerekti ama değildi. Birilerini güvende kılan veya kılmayan, şekil-değiştiren olmaları değildi. Şimdi iri yarı adamın karşısında durmuş, dik dik bakıyordum çünkü gerçekten dost olsaydık soracağım sorular vardı. Ama biz dost değildik. Gerçek dostlar sizi kaçırarak işkence edip tecavüz etmezler-

di. Olaf'ın ne olduğunu bilmiyordum. Adamla dost olma fikri, gerçekten anlamını yitiriyordu.

Bernardo yanımıza geldi ve hızlı hızlı konuştu. "Hastanede biri daha mı var?"

Durduğu yerden şimdi ikimize birden bakıyordu ama çizgiyi geçmeksizin aramızda bir yerdeydi.

"Ajan Karlton'ı ziyaret ettik," dedim. Fakat dikkatimi Olaf'ın üzerine odaklamıştım.

Bernardo, "Likantropiye yakalanan," dedi.

"Evet," dedim.

Olaf sadece, yüzünde iki mağaraya benzeyen çukur gözlerini üzerime dikti. Gözleri, karanlığın içinde bir ışık gibi parıldıyordu.

Bernardo, "Rozetini kaybetmeyi nasıl karşıladı?" diye sordu. Soruya gerçekten önem verdiği belliydi.

Doğaüstü birimde çalışan bütün ajanlar, sıranın bir gün kendilerine gelebileceğini biliyorlardı. Şekildeğiştirenlerin peşine düşünce, ölüm, alman risklerden sadece bir tanesiydi.

"Teknik olarak, rozetini şimdi alamazlar," dedim.

Bernardo kaşlarını çattı. "Birçok ajan, test sonucu pozitif çıkınca rozetini bırakır."

"Bunu yapmalarına gerek yok."

Olaf konuştu. "Bizimle ava gelmesini söyledin." Sesi her zamankinden daha kısıktı, göğsünden gelen bir gümbürdeme gibiydi, sanki bazı duygular ses tonunu boğuklaştırıyordu.

"Evet," dedim. İçimden elimi silahıma atmak gelse de kendime hâkim oldum. Henüz beni tehdit edecek bir şey yapmamıştı. Sadece karşımda dikiliyor ve bana bakıyordu.

Olaf için bile kötü bir bakış değildi, sadece fazla yoğundu.

"Bu avda başka kadın istemiyorum, sadece sen."

"Kimin geleceğine sen karar vermiyorsun. İzin belgeleri bana ve Edward'a ait. Şimdi Newman da yanında."

Olaf, "Çocuğun öğrenecek çok şeyi var," dedi. "Ama kız bir ay sonra kurtkadın olacak. Onu eğitmek, boşuna zaman kaybı."

Bir yere kadar haklıydı. "Buna ihtiyacı var Otto," dedim. Resmi isminin Otto Jefferies olduğunu son anda hatırladım. Ajan Otto Jefferies.

"Bizi yavaşlatacak," dedi.

Bana bakmaya devam etti, göz temasını bozmadı. Göğüslerime veya başka bir yere bakmakla suçlayamazdım, normalde göz temasını sever ve bunu sıklıkla yapardım ama Olaf'ın, dikkatini üzerime odaklamasının farklı bir etkisi vardı. Sanki karşısında dikilmek için bile bakışlarının ağırlığını kaldırmak zorundaydım. Bir vampir olsaydı, vampir gücü kullanmakla suçlayabilirdim ama böyle bir şey değildi. Sadece Olaf'tı. Kişiliği veya paylaştığımız geçmiş yüzünden olabilirdi. Lanet olsun.

"Olabilir ama yine de geliyor."

"Neden?" diye sordu. Sanırım gerçek bir soruydu. Neyi neden yaptığımı anlamaya çalışıyor ve bu yüzden bir cevabı hak ediyordu.

"Bu olaydan dolayı güveni gerçekten sarsıldı ve şimdiden kendini bir yaratık gibi hissediyor. Babası eline bile dokunmuyor, bulaşıcı bir hastalığa sahipmiş gibi."

Başımı iki yana salladım ve öfkemi gizlemeye çalışmadım.

"Senin neden umurunda? O senin için bir yabancı."

"Bunu sana açıklayabilir miyim, bilmiyorum," dedim.

"Bir zamanlar, anlamayacak kadar aptal olduğumu düşündüğünü düşünebilirdim ama artık öyle olmadığını biliyorum."

"Hayır," dedim. "Hiçbir zaman öyle düşünmedim."

"O zaman neden umurunda olduğunu açıkla."

"Birbirimize göz kulak olmamız gerek Otto." Ellerimi omzumu silker gibi iki yana açtım, daha iyi nasıl söyleyeceğimi bilmediğimi belli ettim.

"Sahada işe yarıyorlarsa, bize destek olmaları için sağlıklı olmalarını istersin. Sağduyu bunu gerektirir ama yeni ajan bize yardım edemeyecek. Travma geçirmiş ve insanları yavaşlatacak. Kötü kararlar verecek."

"Bunu henüz bilmiyorsun," dedim.

Küstah gülümsemesini gösterdi. "Biliyorum."

"Karlton'ı tanımıyorsun. Sahada ne yapacağını bilemezsin."

"Bir kadın. Zayıf."

Artık, gözlerine bakmakla ilgili bir sorunum yoktu. Öfke birçok şeyi kolaylaştırırdı. "Apaçık ortada olanı söyleyeyim mi?"

"İstiyorsan," dedi.

"Bileğini kıran, bir erkek değildi."

Bernardo aramıza biraz daha girdi, şimdi ikimize de bakıyordu. "Bunu dışarıda konuşalım."

"Neden?" diye sordum.

Bana doğru eğilince, uzun ve düz saçları benimkilere değdi. Pahalı kolonyasının kokusunu aldım, belli belirsiz bir baharat kokusu vardı, fark etmek için çok yakın olmak

gerekti. Parfümle yıkanan birçok erkeğin aksine, az sürmüştü. Parfüm ne kadar güzel kokarsa koksun, erkek çok fazla sıkarsa korkunç kokardı. Bernardo korkunç kokmuyordu.

"Az önce söylediğin, bizim hastanedekilere anlattığımız hikâyeye uymuyor."

Ah. Bunu unutmuştum. "Özür dilerim, evet, dışarıya çıkalım."

Büyük kapılardan dışarıya çıktık. Dikkatimi, kısa, kahverengi saçlı, beyaz ceketli bir kadın çekti. Dikişlerin atıldığı günden, kadını hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Stajyerlerden biriydi. Benden bir şey isteyeceğini sanmıyordum ama yine de olması gerektiği gibi durdum, yürümeye devam edecek biri değildim.

Erkekler de durdu ve beklediler. Kadın bundan biraz rahatsız oldu ve bana işaret etti. İyileşme yeteneklerimle ilgili başka sorular sorup sormayacağını veya yaramı görmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. Bazıları, tedavi edilmesine yardım ettikleri yaraları sonradan görmek isterdi.

Benden biraz daha uzundu, bir metre altmış yedi santimetre olmalıydı. Kadın öne eğilirken ben yukarıya baktım, botlarının en az beş santimetrelik topukları olmalıydı.

"Ajan Forrester'ın bir eşi ve ailesi var ama yanındaki diğer ajanlar?"

Asal olarak Donna ile evli olmadığını açıklamaya gerek görmedim. Benim Micah ve Nathaniel ile birlikte yaşadığımdan daha uzun süredir birlikteydiler. Jean-Claude ile birlikte olma süremden birkaç sene eksikleri vardı.

"Saçı atkuyruğu olan, evli ve çocuklu."

Nicky'den bahsederken tereddüt ettim. Teknik olarak, diğer kadınlarla birlikte olmakta özgürdü. Ben monogamiye inanmazdım ve sadece benimle yetinmesini istemek adaletsizlik olurdu ama *ardeur*'ü besleyip beni korumak için buradaydı. "Sarışın olan benim."

"Çok şanslısın," dedi.

Otomatik olarak gülümsedim. "Teşekkürler. Bildiğim kadarıyla, ne Ajan Benekli-At'ın ne de Ajan Jefferies'in kız arkadaşı var."

Sonra esmer bir kadınla konuştuğumu fark ettim. Saç rengi, Olaf'ın tercih ettiğinden biraz daha koyuydu ama kurban profiline çok yakın olduğum için irkildim. Ben bunu düşündüysem, Olaf da düşünürdü. Lanet olsun.

"Ah, özür dilerim. Ajan Jefferies, uzun boylu olan, birine ilgisi var. Yeni bir şey, unutup duruyorum."

"Ne kadar yeni?" diye sordu.

Gülümsedim. "Güven bana, ismin neydi?"

"Reed, Patience Reed."

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

Bir kahkaha attı. Mutlu ve neşeli bir kahkahaydı. Gözüme daha genç göründü. "Bir doktor için korkunç bir isim olduğunu biliyorum." Gözlerini devirdi, yine çok genç ve masum olduğunu düşündüm. Olaf'tan uzak durmalıydı.

Gülümsedim. Endişelenmemesi için, gülümsememin gözlerime ulaşmasına izin verdim. "Patience, bir doktor için komik bir isim. Her neyse, Olaf yeni sevgilisi hakkında oldukça ciddi ama Bernardo boşta ve biriyle çıkabilir."

"İsmi Bernardo mu?" Arkama baktı, kafamı çevirmeden Bernardo'nun da kadına baktığından emindim.

"Evet, Bernardo Benekli-At."

"Kızılderili mi?" diye sordu.

"Evet."

Bakışlarını hemen kaçırdı ve yüzü biraz kızardı. Bernardo'nun, öldürücü gülümsemelerinden birini attığına emindim. Karşısındakine, işten saat kaçta çıktığını soran cinsten bir gülümsemeydi.

Patience Reed, "Bir teklif yapamayacağım kadar yakışıklı," dedi.

"Bence yapmalısın," dedim.

"Sence kahve içmeye veya başka bir yere gelir mi?"

Başımla onayladım. "Herhangi birimizin sosyalleşmeye vakti var mı, bilmiyorum ama ona telefon numaranı vermelisin. Belki bir ara vaktimiz olur, kim bilebilir."

"Ah, gidip numaramı veremem." Sonra gözlerini kısıp arkamdaki bir şeye baktı. Birkaç hemşire gelmiş, Bernardo ile konuşuyordu. Bernardo gülümsüyor ve hemşirelerle konuşuyordu.

"Bence, onlardan önce sen ver," dedim.

Patience kararlı adımlarla, toplanan kalabalığa doğru yürüdü. Gidip Bernardo'nun etrafındaki çembere katıldı. Diğer üç kadının arasından geçerken, tedirginliğini üzerinden atmıştı. Lisandro sol elini havaya kaldırıp yüzüğünü göstererek hayranlarından birinden kurtuldu, demek ki kız çok üzerine gelmişti. Tanrım çok hızlıydı, hiç tanımadığı bir adama bu kadar kısa süre içerisinde yüzüğünü göstermişti.

Nicky diğer duvarın dibinde, etkileyici bir sarışınla sohbet ediyordu, bana göre bile güzel bir kızdı. Biraz kıvrımları azdı. Fakat boyu uzun olunca, birçok kadın kıvrımlarını

kaybederdi, sanki hepsi uzun bacaklarına giderdi. Mavi önlüğün üzerine düşen buklelerden, doğal bir sarışın olduğunu anladım. Gözlerinin, önlüğüyle uyumlu olduğuna yemin edebilirdim.

Ben yakına girince Nicky bana döndü. Bir dakika önce gülümseyip sarışınla flört ediyordu, bir saniye sonra bana odaklanmıştı. Kaba değildi, bizi tanıştırdı.

"Anita, bu Michelle."

Gülümsedim ve dostça görünmeye çalıştım. Gözleri beni hayal kırıklığına uğratmadı. Büyük ve yumuşak, mavi gözleriyle bana baktı. Ama gözlerindeki bakış, yumuşak değildi. Nicky'nin dikkatini üzerine topladığını düşünüyordu fakat sonra güneş birden dönüp bir başkasının üzerine düşmüştü. Nicky'nin çekici olduğunu biliyordum. O özelliği sayesinde kılık değiştirdiği görevlerde daha başarılı olduğunu söylemişti, kadınları baştan çıkartarak bile bilgi elde edebiliyordu. Yatak sohbetleri, bilgi toplamak için idealdi. Evde de dişi şekil-değiştirenler ve vampirlerle flört etmekten çekinmiyordu. Bazılarıyla ara sıra birlikte olabileceğini söylemişti ama hepsi, benim olduğunu ve beni diğerlerine tercih ettiğini biliyordu. Zor bir durumdu ve şimdi kendi gözlerimle şahit oluyordum. Sarışınla gerçekten ilgilendiğini düşünmüştüm. Gördüğüm gerçek miydi, yoksa bir rol müydü?

Bana gülümsedi, birbirimize dokunmasak da el ele tutuşmasak da birlikteydik. Nasıl açıklayacağımı bilemiyordum ama bir dakika önce sarışına müsait olduğuyla ilgili sinyaller verirken, şimdi sadece bana odaklanmıştı. Ve artık müsait değildi. Sarışının bakışları, ikimiz arasında gidip geldi. Bir erkekle ilgilendiğinde bir başka kadına er-

keğini kaptırmaya alışkın olmadığı, yüz ifadesinden belli oldu.

Ne tepki vereceğimi bilemedim ve gülümsedim. Dostça görünmeye çalıştım ama kendini sanki aldatılmış gibi hissediyordu. Nicky bütün flört işaretlerini vermiş ve en azından kahveye evet demişti fakat sonra hepsi birden yok olmuştu, bana olan bağlılığı su götürmezdi. Flört edebilir, fırsatım bulursa daha fazlasını da yapabilirdi ve benim bununla sorunum yoktu. Ama Nicky benimdi. Bazı kadınlar başkalarıyla flört ettiği için kızabilirdi ve ben belki buna devam ederse biraz kıskanabilirdim. Ama bana hemen tepki göstermiş ve her şeyi açıkça belli etmişti. Gerçekten sahipliydi. Sarışın satın almak istediğinde, raftan indirilmişti.

Nathaniel, Jean-Claude, Asher, Dev, Jason ve Crispin daha çok, daha iyi flört ediyorlardı ama Nicky'nin yaptığını sadece Jason yapmıyordu. Jason başka faydaları olan, bir başka yakın dostumdu. Ve başka bir eyalette kız arkadaşı vardı, böyle tepki vermemesi güzeldi. Benim değildi. Damian'ın tepkisini dile getirmiş olması, benimle Jason ve ara sıra gelip giden kız arkadaşı Kardinal arasındaki çizgileri belirliyordu. Benden bu yüzden biraz nefret ediyordu ve kadını çok fazla suçlayamazdım.

Sarışını ise benden hemen hoşlanmadığı için suçlayabilirdim. Sadece birkaç dakika konuştuğu birini hemen sahiplenmişti ama bazıları böyleydi. Jean-Claude ve Nathaniel'ı de kulüpte bu şekilde sahiplenen kadınlar görmüş fakat bunun sebebinin çok yakışıklı olmaları olduğunu düşünmüştüm. Nicky de yakışıklıydı, lezzetliydi ama ya diğerleri gibi görmüyordum ya da erkeğin çekiciliği dışında başka bir şeyi gözden kaçırıyordum. Omzumu silk-

tim ve düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Yabancı bir kadının, Nicky'nin beni tercih etmesinden rahatsız olması, sorunum değildi.

Sonra bir kişi eksik olduğumuzu anladım. Olaf neredeydi?

32

Olaf dışarıda, hastane girişinin yanında, korunaklı bir yerdeydi. Benden daha kısa boylu, pembe hastane önlüğü giymiş biriyle sohbet ediyordu. Kadının siyah bukleleri, pembe önlüğünün üzerine düşüyordu. Olaf gülümsüyor ve kadının ne dediğini duymak için üzerine eğiliyordu. Kadın ne diyorsa, bir kahkaha attı.

Kahkaha attığını hiç görmemiştim. Biraz sinir bozucuydu, köpeğinizin doğrulup sizinle konuşması gibi bir şeydi. Köpeğin iletişim kurduğunu bilirdiniz ama kraliçe gibi İngilizce konuşmasını beklemezdiniz. Olaf'ın kahkaha atabileceğini düşünürdüm ama bu yumuşak ve gülümseyen yüz ifadesini göreceğini düşünmezdim. Yüzü tamamen değişmişti, çizgileri neredeyse hoştu. O kadından ya hoşlanmıştı ya da Edward'dan daha iyi bir aktördü.

Bana doğru baktı ve bir anlığına gülümsemesi yarıda kesildi. Mağaraya benzer gözlerini bana çevirip kızdan hoşlandığını belli etti. Hoşlanıyordu ama niyeti iyi değildi. Yakışıklı yüzündeki ifadeden, kadını sadece üzerinde kıyafetleri olmadan değil, aynı zamanda derisi de olmadan hayal ettiğini belli etti. Bir an için, gözlerindeki karanlığı görmeme izin verdi. Sonra kadın, koluna dokundu ve Olaf bakışlarını ona çevirdi. Aradaki boy farkı yüzünden kadın, Olaf'ın bana gösterdiği bakışı görmemişti. Lanet olsun.

Kadın bize doğru baktı, sanki Olaf'ın dikkatini neyin çektiğini anlamaya çalıştı. Beni potansiyel bir rakip olarak gördüğü yüz ifadesinden belliydi. Kim daha güzel ve kim daha tehlikeli, anlamaya çalışır gibiydi. Benim hakkımda ne karara vardıysa Olaf'a biraz daha sokuldu ve elini onun kolunun üzerine koydu. Adamı sahipleniyordu. Ben kötü bir tepki verirsem adama ilgim olduğunu anlayacaktı.

Olaf büyük elini kadınınkinin üzerine koydu ve koluna bastırdı, gülümsedi. Ürkütücü bakış gitmişti, şimdi yerinde, korkunç derecede normal, flört eden bir bakış vardı. Lanet olsun.

Nicky, "İşi varken, yaratıklar dışında bir şey avlamaya izni olmadığını sanıyordum," dedi.

"Yok," dedim.

"O zaman bir şey yapsan iyi olur çünkü kendine bir kurban arıyor."

İç geçirdim. "Lanet olsun."

Nicky ile birlikte adama doğru yürüdüm. Kapılar açıldı ve Lisandro bize doğru geldi. "Anita, sakın bunu bir daha yapma."

Olaf'a doğru yürürken sordum. "Neyi yapmayayım?"

"Beni elde etmeye çalışan güzel bir kadınla yalnız bırakma."

"Sen yetişkin birisin," dedim. "Kendin halledersin."

"Bir kez daha raydan çıkarsam, eşim beni boşayacak. Baştan çıkarmalara karşı bana yardım et."

İronik olduğunu söyleyebilirdim, başka kadınların kendisini baştan çıkartmaması için benden medet umuyordu. Fakat şimdi Olaf ile kadının yanına varmak üzereydik. Lisandro'nun mantık eksiğini açığa vuracak zamanım yoktu.

Olaf bize baktı, hâlâ gülümsüyor ve hoş maskesi her şeyi gizliyordu ama gözleri hafifçe parıldadı. Neye baktığınızı fark etmezseniz bunu kaçırabilirdiniz ve kaç kadın, karşısındakinin gözlerinde seri katil mi diye bir şeyler arardı?

Kadın elini tekrar Olaf'ın kolunun üzerine koydu. Ama Olaf bu sefer elini kadınınkinin üzerine koymadı. Kadın bu eksiği fark etti ve bize baktı. Bana bakarken kaşları çatıldı ama sonra ABD Ajanı ceketimi görünce hem rahatladı hem de kaşları çatılmaya devam etti. Olaf'ın kolunu hafifçe sıktı. "İşe gitmek zorunda mısın?"

"Sana buraya yaratık avlamaya geldiğimizi söyledim." Gülümsedi ve kolunu nazikçe geri çekti. Kadın bir süre daha elini kolun üzerinde tuttu. "Bu Ajan Anita Blake ve yanındakiler de yardımcıları."

Yardımcılar kısmı tamamen doğru değildi ama yalan da sayılmazdı, bu yüzden bir şey demedim. "Selam," dedim. "Özür dilerim Ajan Jefferies ama gidip kötü adamları yakalamamız gerek."

Kadın, "Demek sadece birlikte çalışıyorsunuz," dedi. Eli hâlâ Olaf'ın kolu üzerindeydi. Sanki fiziksel temastan cesaret alıyor gibiydi.

Ben başımla onayladım ama Olaf, "Benimle çıkmayı reddettiği için," dedi.

Kadın espri yapıp yapmadığını anlamak için Olaf'a baktı. Olaf'ın yüzünde çok neşeli bir ifade vardı. Daha önce böyle bir ifade görmemiş, yüzünde bu duygulara şahit olmamıştım.

Kadın, "O zaman aptal olmalı," dedi. Kolunu Olaf'ın beline doladı.

Olaf da kadına sarıldı, kolunu beline attı. Kadın artık onun yüzünü göremiyordu ve Olaf'ın neşeli yüz ifadesi kaybolmuştu. Bir saniye önce flört eden Olaf'tı, bir saniye sonra ise sadece Olaf. Gözlerini görmeme izin verdi, yüzünü görmemi istedi. Aklından mantıklı veya hoş şeyler geçmediğini anlamamı istedi. Yaratığını gizlemeye gerek görmeden bana gösterdi. Bir an için nefesim kesildi, tereddüt ettim ve az kalsın dengemi kaybediyordum. Tek bir bakış, Olaf'ın değişmediğini anlamamı sağladı, benden bir şeyler gizlemiyordu.

Nicky koluma dokundu ve yürümeye devam ettik. Kulağıma fısıldadı. "Seni korkutmasına izin verme, bunu istiyor."

Başımla onayladım ve yürümeye devam ettim. Elini çekti ve tek başıma yürümeme izin verdi ama yanımda kaldı. Lisandro arkamızdaydı.

"Şimdi Ajan Forrester ve diğerlerine katılmamız lazım Otto," dedim. Sesim çok sakindi, içimde hiç duygu barındırmayan bir boşluktan geliyordu. İnsanları öldürdüğüm zaman kafamın içinde oluşan hiçliğe girmeme ramak kalmıştı. Son zamanlarda, tetiği çekmek için bunu bile yapmak zorunda kalmıyordum. Endişelenmem gerekirdi ama

öyle değildim. Olaf endişeleniyordu. Bir tanesi bizden bile olsa, yaratıklarla teker teker mücadele etmek gerekti.

"Gitme zamanı Ajan Jefferies," dedim. Sesim ihtiyatlı, kısık ve boş çıktı.

Hâlâ diğer kadının elini tutuyordu. "Benimle çıkmak istiyor."

Kadının bakışları, ikimiz arasında gidip geliyordu. "Aranızda bir şey mi var?"

Birlikte cevap verdik. O, "Evet," dedi. Ben, "Hayır," dedim.

Kadın elini Olaf'ınkinden çekmek istedi. Ama Olaf buna izin vermedi. Kadına bakmadan, "Bütün tekliflerimi reddetti," dedi. Kadına baktı, yine sahte gülümsemelerinden bir tanesini gösterdi.

Kadın biraz tereddüt etti ve bana döndü. "Sen eski kız arkadaşı değil misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Gülümsemesi genişledi. "Harika." Elini Olaf'ın kolunun üzerine koydu. Şimdi iki eliyle Olaf'a tutunuyordu. Bazı erkeklerin iki kolla kadını kucaklaması gibi bir şeydi. Erkekler bunu yaparken agresif görünseler de kadınlar bir kola tutunan kurban gibi duruyordu. Belki de kurban analojisinin sebebi, Olaf'ın ne olduğunu bilmemdi.

"Hayır," dedim. Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kadın, "Sen şansını tepmişsin," dedi.

"İsmin nedir?" diye sordum.

Tedirgindi ama cevap verdi. "Karen. Karen Velazquez."

Olaf, "İşe yaramaz," dedi.

"Ne işe yaramaz?" diye sordu kadın.

"Seni kişiselleştirmesi için ona bir isim vermek," dedim.

"Ne?" Karen Velazques şaşkındı ve ikinci elini çekti.

Bernardo arkamızdan seslendi. "Hey, Otto, Forrester seni arıyor. Telefonunu yine mi kapattın?" Sesi neşeli ve normaldi. Altında büyük bir gerginlik olsa da belli etmedi ama bir şeyi de değiştirmedi.

Bernardo yürümeye devam etti. Sanki gerginlik, üzerinde yürünecek kadar yoğundu. Gülümsüyordu ve yine bizim aramızda bir yerde durdu. Ama tam aramızda değildi.

"Diğerlerine katılmamız lazım. Bir ipucu bulmuşlar."

Edward'ın önce beni araması gerekirdi, bundan yüzde doksan dokuz emindim ama Bernardo'nun da kadını Olaf'tan uzaklaştırmak için mücadele etmesini takdir ettim. Kadına hemen şimdi zarar vereceğini sanmıyordum. Ama kadınla randevulaşırsa Olaf'ın isteyeceği tek bir şey vardı. İçinde kan, ölüm ve ölüleri sevmiyorsanız tekrarlanmaması gereken şeyler barındıran bir şeydi. Olaf kurbanlarının, acıyı hissetmeleri için canlı olmasını seviyordu, aksi hâlde eğlenceli olmazdı.

Olaf, kadının elini havaya kaldırdı ve üzerine bir öpücük kondurdu ama bunu yaparken bana baktı. Kadın bunu fark etmedi, sadece gülümsedi, çok memnun kaldığı için kendinde değildi.

"Sen çok tatlısın, seni daha sonra görmek için can atıyorum."

Kadın sırıtarak başıyla onayladı. "Beni ara."

Olaf gülümsedi. "Arayacağım."

Bernardo, "Şimdi, hepiniz arabalara binin, yakalayacağımız kötü adamlar var," dedi. Eliyle, ateş eder gibi bir işaret yaptı ve park yerine yürümeye başladık. Hemşire, Olaf'ın arkasından seslendi. "Beni ara."

Olaf el salladı ama flört eden veya neşeli ifade, yüzünden çekilmeye başladı. Arabaların yanına ulaştığımızda, yüzünde yeni sakalından başka bir şey yoktu.

Ben derin bir nefes aldım ama Bernardo benden önce davrandı. "Anlaşmayı biliyorsun Olaf. Amerikan topraklarında hobine devam edersen, her şeyi kaybedersin. Rozetin, işlerin, her şeyin. Edward seni öldürür, gerçekten her şeyi kaybedersin."

Olaf, "Beni öldürmeyi deneyebilir," dedi.

Son yorumu umursamadım çünkü Olaf bunu söylemek zorundaydı. Benim bazı şeyleri söylemek zorunda olduğum gibi. Kimsenin, Edward'ın bile, otomatik olarak en iyimiz olduğunu düşünmesine izin veremezdik. Fakat Olaf'ın anlaşmasının detaylarını yeni öğrenmiştim.

"Öyleyse, sen, ben ve Edward'dan başka, ne olduğunu bilen mi var?"

Bernardo, "Sayıları az," dedi. "Fakat her şey, seri katillik olayını burada yapmamasına bağlı."

Olaf'a döndüm. "Bazı şeyleri görmemeleri için, bir şeyleri çok iyi yapman lazım."

"Ben birçok konuda iyiyim." Kelimeleri duygusuzca söyledi. Başka bir adam bunu söyleseydi flört ettiğini düşünürdüm. Ama Olaf, kurbanları dışında kimseyle flört etmezdi. Sizden gerçekten hoşlandıysa zaman harcardı. Ben normalde erkeklerde bunu severdim ama Olaf sadist, tecavüzcü bir seri katil olduğu için, karmaşık bir lütuftu. Etkileyiciydi çünkü muhtemelen kendini bir kadına en çok ifade edişiydi fakat aynı zamanda çok ürkütücüydü. Etkileyici ve ürkütücü: Olaf'ın özeti buydu.

"Buna inanıyorum," dedim. Ciddiydim.

"Gerçekten mi?" Bana baktı, beni inceliyor ya da incelemeye çalışıyordu.

"Evet," dedim.

"Beni bir kadınla görmek seni rahatsız etti."

"Ona ne yapmak istediğini yüz ifadenle belli ettin Olaf; tabii ki beni rahatsız etti."

Bernardo, "Hepimizi rahatsız etti," dedi.

Olaf kafasını kaldırdı ve konuşana kadar, Bernardo'ya baktığını sandım. "Seni rahatsız etmedi, değil mi Nick?"

Nicky, "Hayır," dedi.

Döndüm ve yanımda dikilen Nicky'ye baktım, yüzü her zamanki gibi huzursuzdu. "Siz ikiniz, birbirinizi tanıyor musunuz?"

Nicky, "Onun gibi bir şey," dedi.

Olaf, "Evet," dedi.

Önce bir erkeğe, sonra diğerine baktım. "Pekâlâ, benimle konuşun. Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Olaf, "Bence bunu konuşacaksak, diğerleri uzaklaşsın," dedi.

"Neden?" diye sordum.

Nicky, "Diğerlerinin yanında, inkâr etmek zorunda kalabilirim," dedi.

"Ne?" diye sordum.

Bernardo, Lisandro'nun omzuna vurdu. "Bırakalım baş başa kalsınlar."

Lisandro bize baktı ve sonunda bana odaklandı. "Sizi yalnız bırakmamı söylersen bunu yaparım çünkü Nicky yanında. Seni Ajan Jefferies ile yalnız bırakmam."

Olaf, adama sert bir bakış attı. "Anita ne derse onu yapıyorsun, değil mi? Anladım."

Lisandro başını iki yana salladı. "Seni ben de gördüm. Anita istese bile, onu seninle yalnız bırakmam."

Bir şey söylemeye hazırlandım ve Lisandro bana dönüp başını iki yana salladı. "Hepimiz aynı fikirdeyiz Anita, onunla yalnız kalmayacaksın."

"Ve bu konuda söz sahibi değilim," dedim.

"Evet," dedi.

Olaf, "Sana saygısı yok," dedi.

"Anita'ya saygı duyuyorum ama sen," derken Olaf'ı işaret etti Lisandro, "patronumla yalnız kalmayacaksın."

"Emirleri veren gerçekten Anita'ysa, o zaman kiminle yalnız kalacağına o karar verir."

Lisandro, "Hayır, bu konuda değil," dedi.

Olaf bana baktı. "Sana hükmetmesine izin mi vereceksin?"

Soru, bir tuzaktı. Herhangi bir erkeğin bana hükmettiğini kabul edersem, seri katilin kız arkadaşından, kurbanlığına terfi edebilirdim. Beni kız arkadaş olarak düşünmesi ne kadar rahatsız edici olsa da diğer alternatiften çok daha iyiydi. Olaf'ın sapıkça fantezilerinde kategori değiştirmek istemiyordum.

"Lisandro bana hükmetmiyor. Kimse hükmetmiyor. Belki fark etmemiş olabilirsin ama Edward da bizi yalnız bırakmıyor."

Olaf kaşlarını çattı. "Ama benimle yalnız kalmak istersen, buna izin verir."

Bernardo, "Ah, bunu ben cevaplayabilirim," dedi. Yine garip bir biçimde aramıza doğru adım attı. Ama tamamen aramıza girmedi. İkimiz de adama baktık. "Hayır, Edward buna izin vermez. Bana kesin emir verdi, siz ikinizi asla yal-

nız bırakmayacağım. Kötü bir şey olursa beni öldüreceğini söyledi."

Gülümsedi ama gerçek bir gülümseme değildi. Açıkçası, bunu söylemekten çok mutlu değildi.

"Benden sen sorumlu değilsin Bernardo," dedim.

"Bunu biliyorum ama fark etmez, Edward çok ciddiydi."

"Onunla konuşurum," dedim.

Omzunu silkti. "Deneyebilirsin ama bu adam seni öldürürse, Edward onu öldürdükten sonra hepimiz ölürüz. Ben, öldüreceğini söylediği için, erkeklerin geri kalanı ise korumalık görevlerini yerine getiremediği için. Hepimizi öldürür Anita. Bize bir iyilik yap ve hayatta kal; tamam mı?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Ben yetişkin bir kadınım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bernardo, "Evet, bakabilirsin," dedi. "Ama sen ölürsen, Edward'ın üzüntüsü korkunç olur. Çok acı çeker ve yalnız yas tutmayacağından emin olabilirsin. Hüznünü etrafındakilere yayar. Sadece başarısız olduğumuz için değil, aynı zamanda bir şeye odaklanarak acı çekmeyeceği için."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yanındaki bütün erkekleri suçlarsa ve hepsini, ben dâhil, öldürmek zorunda kalırsa, bunu yapması uzun sürecektir. Hepimizi öldürmeden onu öldürme şansımız var. Ben hayatta kalmak ve bir şeyleri öldürmek konularında iyiyim, yanındaki adamlar da öyle. Biz geleceğini biliyorsak, Edward için bile kolay olmayacaktır."

Nicky, "Öyleyse, bizi öldürmek ona bir amaç verir. Yapacak bir işi olur ve acı çekmez," dedi.

Bernardo, "Evet," dedi.

"Bunun üzerinde çok fazla düşünmüşsün," dedim.

"Edward gibi biri seni öldüreceğini söylüyorsa, düşünürsün."

Doğrusu buna itiraz edemezdim.

Nicky, "Aynı zamanda, intihar etmeden intihar etmek gibi bir şey," dedi.

Bernardo, "Sanırım," dedi.

"Ben Edward için bu kadar önemli olduğumu sanmıyorum. Donna ve çocukları yalnız bırakmayı göze almaz."

"Dediğini yapar Anita. Belki mantıklı düşündüğü zaman, hayır, bunu düşünmez. Ama bana güven Anita, sen ölürsen ve bir şekilde bunun için kendini suçlarsa, o zaman kendine hedef arayan bir yıkım gücüne dönüşür. Seni burada Olaf ile bir araya getirdiği için bile kendini suçluyor. Olaf bazı kurbanlarına yaptığı şeyleri sana yaparsa, Edward o görüntüleri zihninden silmek için dünyayı kana bular."

Ne diyeceğimi bilemedim ama itiraz etmek istedim. Yanıldığını söylemek isterdim ama içimden bir ses, Edward işkence görerek ölse ve bundan ben sorumlu olsam, ne yapacağımı sordu. Bir sürü insanı öldürmezdim ama sorumlu olduğunu düşündüğüm insanların hepsi ölürdü. Edward'dan daha çok ahlaki değerim vardı. Ve ben bunları düşünebiliyorsam, Edward ben ölünce kim bilir neler düşünürdü? Özellikle de Olaf'ın merhametinin nasıl bir şey olduğunu düşünecek olursak. Nicky'nin ve diğerlerinin ölmesini istemiyordum. Edward ve Bernardo ile bunu konuşacaktım. Diğerleri bunu hak etmiyordu ama Edward'ın ellerinden bir ölüm Olaf için güzel olabilirdi. Ah, evet. Edward'ın Olaf'ı yavaş yavaş öldüreceğini düşünmek, mutluluk verici bir düşünceydi.

"Senin için, diğerleri için, Edward ile konuşurum. Kimsenin ben öldüm diye acı çekmesini istemem."

Bernardo, "Onunla konuşabilirsin," dedi. "Ama yardımı olmaz. Edward'ı yıllardır tanırım. Senin önünde yapmayacağı şeyleri yaptığına şahit oldum. Güven bana, peşime kim düşse, Edward'a tercih ederim."

Yine ne diyeceğimi bilemedim ve başımla onayladım. "Edward'ın benim için silah çekmesini de istemem."

Bernardo, "Onca şey söyledim, buna mı takıldın?" diye sordu.

Yüzüne baktım ve omzumu silktim. "Başka ne diyebilirim?"

"Tanrım, gerçekten erkek gibisin. Demek istediğim, kadın gibi görünüyorsun ama erkek gibi tepki veriyorsun. Duygusal saçmalıkları umursamayıp Edward'ın tehlikeli olduğu gerçeğine odaklanıyorsun. Lanet olsun Anita."

Nicky, "Sen hep böyle korkak mısın?" diye sordu.

Bernardo adama sert bir bakış attı, sırtını dikleştirdi ve öne hamle yaptı. İnsanlar, dövüşlerin bağırışlar veya itiş kakışla başladığını düşünürlerdi ama böyle değildi. Vücut dilindeki çok daha küçük değişimlerden, kavga çıkacağını anlayabilirdiniz, bir köpeğin tüylerinin diken diken olması gibiydi. Ama köpekler bunun ne anlama geldiğini bilirdi. Erkeklerin de bildikleri gibi.

Nicky gülümsedi, diğer adamı kızdırmanın bir yolu da buydu. Birçok kadın ne yaptığını fark etmezdi ama ben birçok kadına benzemezdim.

"Nicky," dedim. "Yapma."

Bana baktı, yüzüne masum bir ifade takınmak istedi ama başaramadı.

Bernardo biraz daha yakına gelince ben araya girdim. "Bu saçma sapan şey için dövüşmeyeceksiniz," dedim.

Bernardo, "Sen benim patronum değilsin. Henüz değil," dedi.

"Henüz değil diyerek ne demek istiyorsun bilmiyorum ama bu sidik yarışıyla vakit kaybettiğimizi biliyorum."

Lisandro, "Bernardo yeni," dedi. "Sen Nicky'ye senin için gerçekten dövüşebileceğini söylemedin. Ve Nicky, çok uzun süredir böyle bir şeyi bekliyor."

"Gerçek bir dövüş derken ne kastediyorsun? Nicky diğer korumalarla antrenman yapıyor."

Lisandro, "Antrenman, gerçek değildir," dedi.

Dönüp Nicky'ye baktım. "Neyi gözden kaçırıyorum?"

Nicky, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Neden Bernardo ile gerçekten dövüşmek istiyorsun?"

Nicky sadece bana baktı.

"Soruma cevap ver Nicky."

Kaşları çatıldı, iç geçirdi ve cevap verdi çünkü vermek zorundaydı. Ben doğrudan bir soru sorduysam, buna cevap vermekten başka seçeneği yoktu. "Artık kimse bana insanlara zarar vermem için para ödemiyor. Ve sen bana, dövüşü başlatsalar bile, sana ait olan kimseyi öldüremeyeceğimi söyledin. Ve senin için çalışan çok sert erkekler var. Onları öldürebilirim ama öldüremezsem bana çok kötü zarar verirler, bu yüzden onlarla dövüşmüyorum."

"Ama antrenman yapıyorsun," dedim.

Arkamdaki arabalara baktı, sanki içinden ona kadar saydı. "Aynı şey değil Anita. Aynı şey değil."

"Bernardo ile dövüşüp ona zarar vereceğini veya onu öldüreceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Birine zarar vermek istiyorum, evet." Ellerini yumruk yaptı ve omuzları gerildi, vücudunun üst kısmı, biriktirdiği enerjiyi boşaltmayı bekleyen gergin bir yay gibiydi.

"Neden?" diye sordum.

Nicky bana dostça olmayan bir bakış attı. Bazen, parmaklıkların arkasındaki hayvanların gözlerinde görürdünüz bunu. İçeride gezinecek ne kadar yerleri, oynayacak ne kadar oyuncakları olursa olsun, büyük kediler her zaman özgür kalmaları gerektiğini hatırlardı. Kafes ne kadar büyük olursa olsun, sonuçta bir kafesti ve büyük kediler dışarıya çıkmak isterdi. Nicky'nin aslanı, tek gözüne kehribar rengi verdi. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve gözü, normal insan rengine geri döndü. Fakat ben aslanın orada olduğunu, benim ördüğüm kafesin ardından bana baktığını biliyordum ve Nicky bu kafesten nefret ediyordu. Nasıl görmemiştim bunu? Görmek istememiştim. Ne kadar evcil görünürse görünsün, Nicky'nin bir sene önce tanıştığım sosyopat olduğunu anlamak istememiştim. Nicky'yi değiştirmemiş, sadece iradesini kırmıştım. Lanet olsun.

Nicky başını öne eğince, saçlarının oluşturduğu uzun üçgen, yüzünü gizledi. Şimdi diğer gözünün üzerini kaplayan yarayı, güneş ışığı aydınlatıyordu. Yaralarını göstermeyi çok sevmezdi, bunu umursamayacak kadar hayal kırıklığına uğradığını anladım. Bütün duruşu değişti, artık inatçı ve şiddeti arzulayan biri değildi, daha yumuşaktı.

"Şimdi kendini kötü hissediyorsun ve bunu biliyorum. Biraz üzgünsün. Bana yaptıkların için kendini kötü hissediyorsun Anita ama ben böyle olmasını istemiyorum." Kafasını kaldırdı ve bana baktı. Yüzünde acıya benzer bir

şey vardı, neler hissettiğimi anlamak için büyük çaba sarf ediyordu.

Elimi uzattım ve yüzüne dokunmam için yanıma geldi. Yanağını küçük elimin üzerine koydu ve nefes verdi. Sertliği ve hoş olmayan özellikleri yok oldu. Yeniden benim Nicky'mdi. Ya da benim, olduğunu düşündüğüm Nicky'ydi.

Elini benimkinin üzerine koyup yüzünü diğerine bastırdı. "Tanrım," diye fısıldadı.

Bernardo, "Bu çok ürkütücü," dedi.

Olaf, "Onu evcil bir kediye çevirmişsin," dedi.

Nicky ile birlikte adama döndük. Nicky tekrar gerildi. Yaratığının sıcaklığı, elimden koluma geçti. Yüzünü elimde tutmaya devam ederken, Olaf'a bir bakış attı. O pozisyonda sert görünmek zordu ama beni bırakmak, Nicky'nin aklından geçmemişti. Ya da bana yakın olma arzusu, sert görünme isteğinden daha güçlüydü.

"Nick'te bir reform yaptığını duymuştum. İyi bir kadın, kötü bir adamı şekillendiriyordu ama hepsi bu değilmiş. Nick'in, senin kendini daha iyi hissetmen için uğraşması gerekiyormuş. Senin biraz üzülmene bile dayanamıyormuş." Olaf bana baktı ve yüzünde, daha önce görmediğim bir şey vardı: Yumuşak bir korku.

"Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordum.

Nicky elimi yüzünden çekti ve sıkı sıkı tuttu. Şehre ilk geldiğinde çok dokunmadığım için kendini kötü mü hissediyordu? Olaf'a bakıyor ama bunu yaparken bile parmaklarımı okşuyordu.

Nicky, "Birbirimizi tanıyoruz, evet," dedi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordum.

Olaf, "Anlamı," dedi. "Birbirimizin işlerini tanırız. Jacob'ın aslanları, diğer kiralık askerlerin cesaret demediği işleri almakla ünlüdür. Seninle karşılaştıklarında, ünlü oldukları kadar iyiydiler Anita."

Olaf'ın, Nicky'nin halkının geçen yaz ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettim. Nasıl bir pisliğe bulaştıklarını biliyor muydu?

Olaf, "Silas'ı gerçekten bir bıçakla mı öldürdün?" diye sordu. Olaf'ın bunu söylemesi, bazı detayları bildiği anlamına gelirdi.

Aslında ben adama bıçakla zarar vermiştim, o ise beni yere sermiş ve neredeyse öldürmüştü. Bir başkası tarafından vurulduğunda, bıçağımı bir kez daha savuracak şansı bulmuştum. Ne kadarını paylaşmam gerektiğini bilmiyordum ama Nicky benim adıma cevap verdi. "Evet, bıçakla öldürdü," dedi.

"Silas bıçak kullanmakta iyiydi. Onu bıçakla öldürmen etkileyici."

Nicky'nin elini sıktım, aynı şekilde karşılık verdi. Sadece onaylamamı mı tavsiye ediyordu? "Kulağa geldiği kadar kolay olmadı," dedi. Nicky tekrar elimi sıktı ve bu kadarı yeterliydi. Olaf ile çok fazlasını paylaşmamı istemiyordu. Muhtemelen en akıllıcası bu olurdu, ben de tavsiyesine uydum, bazen söz dinlerdim.

"Gerçekten zor olmalı çünkü Jacob'ın aslanlarına katılmadan önce Silas ile çalışmıştım. Aslanadam olmadan önce bile, öldürülmesi kolay biri değildi. Sen bana gösterdiğinden daha iyisin."

Lisandro, "Bileğini Anita kırmadı mı? Sana daha ne kadarını göstermek zorunda?" diye sordu.

Olaf başını diğer adama çevirdi. Sadece baktı. Anladığım kadarıyla, meşhur ölümcül bakışını atıyordu. Lisandro soğuk gözlerle adamı süzdü, birçok kişiyi duraksatacak bir bakıştı ama ne Olaf ne de Lisandro birçok insan gibiydi. "Ürkütücü bakışlarını sivillere sakla."

Birinin telefonu çalmaya başladı. Benim telefonum olduğunu anlamam, birkaç saniyemi aldı. Çalan şarkı, George Thorogood'tan, "Bad to the Bone"du. "Wild Boys" şarkısını ana zil sesi olmaktan çıkartmayı becermiştim ama Nathaniel, farklı kişiler için başka başka şarkılar seçmişti ve henüz hepsine denk gelmemiştim. Nicky, telefona bakmam için elimi bırakmak istemiyor gibiydi.

"Evet," dedim. Sonunda telefona cevap vermiştim ama sesim hırlayarak çıkmıştı.

"Anita?" Edward'ın sesiydi ama bir soru sorar gibiydi.

"Evet, buradayım. Demek istediğim, benim. Ne oldu?"

"Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, neler yaptınız?"

"Acil serviste Jefferies'e mi denk geldin?" diye sordu.

"Olaf kolunu alçıya aldırmış ama sorun çıkartan aslında o değil."

Diğer erkeklerden uzaklaştım. Nicky peşimden geldi. Ona gelmemesini söyleyecektim ama diğer korumalarla birlikte, asla yalnız kalmamam gerektiğine karar verip vermediklerini bilmiyordum, bu yüzden gelmesine izin verdim ve Edward ile konuşmaya devam ettim.

Nicky'den başka beni duyacak kimsenin kalmadığından emin olunca, Edward'a sorunun ne olduğunu açıkladım. "Olaf hastanede bir hemşire ile flört ediyordu. Sevimli, uzun saçlı bir esmer, tam tipi."

Nicky, "Sana benziyor," dedi. Bana biraz daha yaklaştı. Muhtemelen geniş omuzlarıyla, diğerlerinin beni görmesini engelliyordu.

Yüzüne baktım, çok yakınımdaydı. O yüzden, yüzüne odaklanmak için bir adım geri çıktım. "Hayır, benzemiyor," dedim.

Edward, "Neye benzemiyor?" diye sordu.

"Nicky, hemşirenin bana benzediğini söyledi. Aynı fikirde değilim."

Edward, "Bernardo, sana benzediğini düşünüyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Nicky yine yaklaştı ve elini omzuma koydu. Geri çekilmek istedim ama iki şey bana engel oldu. Birincisi, bana dokunmaya ihtiyacı vardı. İkincisi, şehre geldiğinden beri Nicky'ye yeterince ilgi göstermemiştim. Üçüncüsü, omzumda bir el olması iyiydi. Bana metafizik olarak bağlı herkeste aynıydı: Dokunmak ve dokunulmak, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

"Bernardo sana benzediğini söylerse, benziyordur."

"Bernardo'nun ne düşündüğünü bilmiyorum ama kurban profiline uyduğumu zaten biliyoruz," dedim.

"Uyuyorsun ama tam olarak değil; sana benzeyen biriyle flört ediyorsa Anita, bunun bir anlamı olabilir. Kötü bir anlamı."

"Bir kadınla flört etmesinin bile anlamı kötü Edward." Nicky diğer elini öbür omzuma koydu. Bir süre gerginliğim azalmadı, sonra kendimi vücudunun ön kısmına bıraktım. Kendisine yaslanarak rahatladığımı hissedince, kollarını vücuduma doladı ve beni tamamen sardı. Kasları

izin verse, daha da çok sarılacaktı. Boştaki elimi kollarından birinin üzerine attım, kaslarının üzerinde gezdirdim.

"Bir yabancı beni hiç ilgilendirmiyor Anita. Ya seni rahatsız edip etmeyeceğini anlamak için böyle bir şey yaptı ya da sen kendisiyle çıkmayacağın için yerini doldurmaya çalışıyor."

"Kimseyle çıkmasına izin veremeyiz Edward. Olaf biriyle yakınlaşınca, işkence edip öldürüyor."

Yüzümü Nicky'nin koluna koydum, ceketin üzerinde olmamasını diledim. Deriydi ve yanımıza taşındıktan sonra geliştirdiği kasları yüzünden, yeni aldığım bir ceketti. Fakat yumuşak deri bile, şimdi benim için çıplak tenin yerini tutmuyordu. Kendimi Nicky'ye bıraktığım için daha fazla temas etmek istiyordum. Birine dokunmanın sorunu da buydu, bir başlayınca durmak bilmiyordu. Domino'ya dokunmak da benimle metafizik bağı olanlar da aynıydı. Ethan'm da sonunda benim üzerimde böyle bir etkisi olup olmayacağını merak ettim.

Edward, "Seninle çıkmaya niyetli olduğunu söylüyor," dedi.

"Bana zarar vermek istediğini biliyorum Edward."

"Ben öyle bir şeyden bahsetmiyorum."

"Yemek yemek veya sinemaya gitmek gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordum.

"Yemek mi film mi bilmem ama her zamankinden daha normal bir şey denemek istiyor."

"Bunu sana kendisi mi söyledi?"

"Evet."

"Seni, Olaf'la kızlar konusunda sohbet ederken görmedim."

"Bize destek olmaya gelmeden önce, seninle nasıl çıkmak istediği konusunda hiçbir yanlış anlaşılmaya mahal veremezdim Anita."

"Öyleyse, sana ne söyledi?"

"Seninle normal seks yapmak istediğini söyledi."

Nicky'den uzaklaşmak istedim ama uzun vücudunu üzerime eğmişti. O yüzden sırtımı dikleştiremiyordum ama Nicky bana sarılabiliyordu. Kollarında olmak, sıcak ve güzeldi. Vücuduna dokunmak ve yakın olmak hoştu. O kadar yakındım ki ereksiyon olduğunu hissettim. Nicky'yi kendime bağlayarak özgür iradesini çaldığım büyünün bir parçası da seksti. Nicky ve aslanlardan oluşan kiralık askerler beni kaçırmış ve sevdiğim üç adamı öldürmekle tehdit etmişlerdi. Beni neredeyse öldürmüşler ve sonunda tek bir tane hariç, bütün güçlerime el koymuşlardı. Ben de elimdeki gücü kullanarak Nicky'nin, diğerlerine ihanet etmesini sağlamış, kendimi ve sevdiğim erkekleri kurtarmıştım. Nicky'ye kadar, ne yaptığımın ya da yaptığım şeyin, karşımdaki için değerinin farkında değildim. Ama Nicky de masum değildi. Bana sarılmasına izin verdim çünkü kendimi çok iyi hissediyordum ama yaptıklarımdan dolayı da kötü hissetmeye meyilliydim. Evet, Nicky çok kötü bir adamdı ama hayır, bir sosyopat bile, özgür iradesini kaybedecek kadar zihninin ele geçirilmesini hak etmiyordu.

Edward, "Anita," dedi.

"Olaf ile seks yapmam konusunda ciddi misin? Ciddi olamazsın."

Nicky bana sarılıp başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Ben elimi kolunun üzerinde gezdirdim ve deri ceketin altındaki kasların üzerinden geçtim.

"Senin onunla seks yapmanı istiyor muyum? Hayır."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun, bu da ne demek? Sen her zaman, her şeyin anlamını bilirsin."

Nicky yine saçlarımı öptü. Bana biraz daha sarıldı, sert ve kalın erkeklik organını arkamda hissedince nefesimi tutup ürperdim. Ben bunu yapınca bana biraz daha yaslandı ve hisler yoğunlaştı... "Edward, özür dilerim, bir saniye." Telefonu elimle kapattım. "Nicky, biraz izin ver, rica ediyorum. Dikkatim dağılıyor."

"Dikkatini dağıtan nedir?" Saçlarıma fısıldadı bunu ve vücudumun arkasına biraz daha bastırdı. Kalçasını biraz öne çıkartınca, vücudundan uzaklaşmak için bir adım atmak zorunda kaldım. Bana tutunmak istedi. Bana yaslanmak istiyordu ama izin vermedim.

"Bırak beni Nicky." Ve beni birden bıraktı çünkü bırakmasını emretmiştim.

Elini tuttum ve bu küçük hareketim bile, yüzünü neşeyle doldurdu. Bana böyle tepki vermesi çok yanlıştı; sadece sevdiklerinin yanında böyle olmalıydı. Nicky beni sevmiyordu. En azından, sadece elini tuttum diye yüzü aydınlanacak şekilde sevmiyordu.

Telefonu kulağıma götürdüm ve Nicky'nin mutlu yüzünü umursamamaya çalıştım. "Geldim Edward."

"Dikkatin dağılmış gibi. Burada... Birileri kaplanları öldürüyor ve bir de Olaf var. Dikkatin dağılırsa, hepsiyle birden uğraşamazsın."

"Üstesinden geliyorum Edward."

"Gerçekten mi?"

Nicky elimden tutarak beni kendine çekti. Tamamen temas etmememiz için vücudumu hafifçe yana çevirdim. Dikkatim kısa süre içerisinde tekrar dağılmamalıydı.

"Bak, Karlton'a yeni kıyafetler almaya gidiyoruz. Giyininceye kadar sahada bize katılacak."

"Hayır, burada hiçbir şey yok. Farelerin, ormanın kıyısına kadar izlerini sürdü ama daha fazlası yok. Sonra ya uçtular ya da bir arabaya bindiler."

"Katillerin izini sürmek için şekil-değiştiren kullanma fikri çok da parlak değilmiş."

Nicky bana yaklaştı ama ben vücudunun ön kısmına bedenimin yanını verdim. Eğildi ve başını benimkinin üzerine koydu. Bir yastıkmış gibi, kafasını saçlarımın üzerine bıraktı.

"İyi bir fikirdi Anita. Taze bir suç mahalli bulursak tekrar deneriz."

"Haklısın, yine öldürecekler."

"Öldürecekler," diye onayladı.

"Onları yakalamadan önce birilerini daha öldürmelerini bekleme fikri beni çok rahatsız ediyor. Sanki birilerinin ölmesini istiyoruz."

Nicky başını kaldırıp saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Siz Karlton'a kıyafet alırken, biz motelde sizi bekleyelim. Yardımcıların için de oda tutmamız gerek."

Almmı Nicky'nin göğsüne koydum. "Bobby Lee nasıl?" diye sordum. Kötü adamların kokusunu alabilecek tek şekil-değiştiren olduğunu biliyordum.

"Arabanın arkasında kendinden geçti."

"Demek insan formuna geri döndü," dedim. Nicky kolunu sırtıma attı ve beni tekrar kendine çekmek istedi.

"Evet."

Artık Nicky'yi uzak tutmak için elim kalmamıştı, bu yüzden omzumu göğsüne dayadım. Vücutlarımızın önceki gibi birbirine dokunması için, beni döndürmek istedi. Daha kararlı bir biçimde yana döndüm. "En az dört saat kendinde olmayacak," dedim.

Edward, "Altı ile sekiz saat arasında değişir," dedi.

"Hayır, Bobby Lee çok daha güçlü bir şekil-değiştiren. Dört saat veya daha az sürecektir."

"Bilmem iyi oldu."

"Benimle olanlardan bazıları, form değiştirdikten sonra kendinden geçmiyor." Şimdi bunlardan bir tanesine sarılıyordum.

"O zaman çok güçlü şekil-değiştirenler olmalılar."

"Evet," dedim. Kolumu Nicky'nin beline attım ve yine beni sarmak istedi ama vücudumu yan tutmaya devam ettim, şimdi her ne kadar birbirimize sarılsak da sıcaklığım vücudumda hissetsem de dikkatim önceki kadar dağılmıyordu.

"Çok büyük köpeklerle seyahat ediyorsun Anita."

"Ben büyük köpekleri seven biriyim." Nicky'nin yüzüne baktım. Dudaklarım nazikçe alnıma değdirdi ve bir öpücük kondurdu.

"Şimdi ne yapıyorsun Anita?"

"Seninle konuşuyorum."

"Ses tonun değişip duruyor, yumuşuyor."

Nicky yine nazikçe kaşlarımı öptü. "Ben fısıltıyla konuşmuyorum Edward."

"Fısıltıyla konuştuğunu söylemedim. Sesinin sürekli değiştiğini ve yumuşadığını söyledim. Lisandro veya

Nicky'nin, senin üzerinde böyle bir etkisi olduğunu sanmıyorum."

"Lisandro'nun yok," dedi. Nicky göz kapağımı öptü, dudaklarını kirpiklerimin üzerinde gezdirdi. Yüzümü Nicky'ye döndüm. Yanağımı öptü, sıcak nefesini tenime verdi.

"Nicky dikkatini bu kadar dağıtıyorsa dikkatli olmalısın Anita."

"Olurum," dedim. Sesim bir fısıltıdan ibaretti çünkü Nicky'nin dudakları benimkilere çok yakındı.

Edward, "Motelde görüşürüz Anita," dedi.

"Görüşürüz," diye fısıldadım.

Hemen tuşa bastım, böylece Nicky'nin dudakları benimkileri bulduğunda telefon kapalıydı. Beni öptü. Önce nazikçe öptü ama sonra beni kollarına aldı ve ben de vücudumu onunkine çevirdim. El ele tutuşmayı bıraktık ve sonunda kollarında, vücudunda ve öpücüğünde eridim. Beni sert ve kusursuz bir biçimde öptü. Dudaklarını, dilini ve sonunda dişlerini kullandı. Alt dudağımı hafifçe ısırdı. Küçük bir ses çıkarttım ve bunu duyunca biraz daha ısırdı, dudağımı dişlerinin arasına aldım.

"Yeter," diyebildim.

Dudağımı bıraktı, yüzünü görmem için geri çekildi. Bana bakınca bir kahkaha attı.

"Rujunu unuttuk."

Gözlerimi kırpıştırdım ve kırmızı rujumun, dudaklarına bulaştığını gördüm. Gülümsemesi, dişlerinin de kırmızı olduğunu gösterdi. Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve uzanıp dudaklarına dokundum, kırmızılığı silmeye çalıştım.

Kısık sesle kıkırdadı. "Seninki daha kötü." Başparmağını alt dudağının altına götürdü ve göremediğim ruj izlerini sildi.

"Genelde ruju unutmam," dedim. Ama gülüyordum.

"Beni özlemişsin," dedi. Hâlinden çok memnundu. Lisandro seslendi. "Onu sonsuza kadar idare edemem."

Nicky ile diğer adamlara baktık. Lisandro ve Bernardo, Olaf'ın önündeydiler. Bernardo ellerini Olaf'ın vücudunun üst kısmına koymuş, adamı tutmaya çalışıyordu. Olaf çok fazla çaba göstermiyordu. Ama Bernardo'nun elleri, Olaf'a nerede durması gerektiğini hatırlatmak içindi. Lisandro ikinci bir savunma hattıydı, Bernardo'yu geçerse Lisandro ile karşılaşacaktı.

Olaf'ın yüzündeki ifade çok ürkütücüydü. Öfke apaçık yüzüne kazınmıştı ve çok fazlaydı. Nicky, "Bizi kıskandı," dedi.

"Evet," dedim.

"Daha çok, beni kıskandı." Nicky'den uzaklaştım, Olaf'ın yüzünün yumuşamasına bunun yetip yetmeyeceğini merak ettim. Nicky uzandı ve elimi tuttu. "Seni korkutmasına izin verme Anita. İzin verirsen, hayatının tamamını kontrol etmeye çalışır."

Nicky'nin elimi tutmasına izin verdim çünkü haklıydı. Olaf'ın garip kıskançlığının beni kontrol etmesine izin veremezdim. Nicky'ye neden bu kadar kötü tepki gösterdiğinin farkında değildim, yoksa Olaf'ın bana olan takıntısı yeni bir seviyeye mi çıkmıştı? Herhangi bir erkekle yakınlaşmam, adamı delirtecek miydi? Böylesi, kötüydü ama sadece Nicky ise bunun da farklı bir kötülüğü vardı.

Delirmiş ve hak edilmemiş bir kıskançlıktan sonra, Olaf'a ne diyeceğimi bilemedim. Benim sevgilim değildi,

erkek arkadaşım değildi, arkadaşım bile değildi. Yüzünde öfkeyi göstermeye hakkı yoktu. Beni sahiplenmeye hakkı yoktu ama iki metrelik bir seri katili, beni öldürmeye çalışmadan veya ben onu öldürmek zorunda kalmadan buna nasıl ikna edebilirdim? Hiçbir fikrim yoktu.

33

Bernardo bizi ayırdı, Olaf'ı aldı, Lisandro'yu Nicky ile benim yanıma verdi. Olaf kontrolünü tamamen kaybetmeden, arabalara binip motele doğru yola çıktık. Olaf birden duygusuzlaştı ve sakinleşti. O değişim, yapacağı başka bir şeyden daha ürkütücüydü çünkü gerçek olamazdı. Sanki bütün öfkesini alıp bir yere kilitlemişti ama bir yerde olduğunu hâlâ biliyordum. Öfkesi bir yerde duruyordu ve dışarıya çıkmanın bir yolunu bulacaktı. Ürkütücü olan da buydu.

Arabayı Lisandro sürdü. Ben Nicky ile arkaya binerken, Lisandro araya girdi. "Anita, önde benimle otur."

"Neden?" diye sordum.

"Nicky ile orada dikkatiniz dağıldı. Koca adamın sinirlenmesinin bir sebebi de buydu. Sizi parçalamak istiyordu."

"Öpüşmemize mi engel olacaktı yoksa bize zarar mı verecekti?"

"Bernardo da hangisini yapacağından emin değildi, bence bu yüzden onu durdurdu."

"Bernardo ile araya girmenizi takdir ettim."

"Bu benim işim. Bernardo, Olaf'tan çok, Edward'dan korkuyor."

"Yine de teşekkür ederim."

"Sadece öne bin, bu yeterli," dedi.

Nicky, "Anita arkada benimle oturabilir," dedi.

"Siz ikiniz arkada bir şeyler yaparken arabayı süremem."

"Arkada iş pişirecek değiliz Lisandro."

Bana baktı. "O zaman önde oturmak neden sorun olsun?"

Ağzımı açtım ama kapattım. Ne fark ederdi? Nicky parmaklarını benimkilere değdirdi ve doğal olarak elini tuttum. Kendimi daha iyi, daha güçlü hissettim. Ah, fark eden buydu. Arka koltukta bir şey yapmayacağımıza dair söz verebilir miydim? Birbirimize dokunmayacağımızı söyleyebilir miydim? Hayır, ve neden fark ederdi? Birbirimize dokunmanın nesi yanlıştı? Başımı iki yana salladım. "Ben öne oturayım."

Nicky elimi sıktı. "Patron o değil, sensin."

"Evet ama birbirimize dokunmayacağımıza dair söz veremem Nicky. Bu konuda haklı." Yüzüne baktım ve tek gördüğüm şey, ihtiyacı, açlığıydı. St. Louis'e geldiğinden beri, birbirimizden hiç bu kadar uzak kalmamıştık. Üzerinde düşününce, Jean-Claude ile çıkmaya başladığımdan beri evimden hiç bu kadar uzak kalmadığımı anladım. Nicky'nin elini tutarken, sanki bu kargaşanın ortasında, bir çapaya tutunuyordum. Elimi tutan Jean-Claude veya

Micah olsaydı, çekim gücü daha mı çok olurdu? Evimi bu kadar mı özlemiştim? Ağaç dalının koluma çok zarar verip iyileşmek için sekse ihtiyaç duymamın sebebi, sadece *ardeur*'ün beslenmemiş olması değil miydi? Ne kadar çabuk iyileştiğimi, Jean-Claude ve diğer erkeklerin yanında olmam etkiliyor olabilir miydi?

Nicky'nin elini tutarken, kendimi birkaç gündür hissetmediğim kadar iyi hissettim. Ya da bu bir hayal miydi? Emin değildim ve bu konuda bir fikrimin olmaması kötüydü. Lanet olsun.

"Önde oturacağım çünkü sana dokunmak istiyorum. Sanki *ardeur*'ün açlığından fazlası söz konusu. Sanki metafizik bağımız, seni normalden daha dokunulası kılıyor."

"Bu ne demek?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama önde oturup motele gitmeme izin ver. Sonrasına bakarız."

"Anlamıyorum Anita."

"Ben de anlamıyorum," dedim. Konuyu kapattık. Önde, Lisandro ile oturdum. Gerçi Nicky omzuma dokununca elimi onunkinin üzerine koydum ve yol boyunca çekmedim.

34

Lisandro arabayı park yerine çekti. "Öne park et. Herkese yetecek kadar odaları var mı, sormalıyım." İtiraz etmedi, sadece odaların tersi istikamette gitmek zorunda kaldı. Nicky koltuğumun arkasına yaslandı ve eli hâlâ benimkindeydi. Ama şimdi kafasını koltuk başına koyabiliyor ve yüzünü benimkinin yanına değdirebiliyordu. Ben kendime hâkim olamayıp kendimi bu dokunuşa bıraktım ama yine de tepki gösterdim. "Araba hâlâ hareket ediyor. Emniyet kemerini takmalısın."

Kısık sesle, ağzı saçlarımın arasındayken konuştu. "Saatte yirmi kilometreyle gidiyoruz Anita, bir şey olmaz."

Yine de takmasını söylemeye hazırlandım çünkü emniyet kemerleri konusunda, araba tamamen durana kadar çok hassastım. Fakat Nicky haklıydı. Lanet olsun, bir şekil-değiştiren olduğu için, son sürat giderken ön camdan

fırlasa bile Nicky'ye bir şey olmazdı. Durup düşündüm, ben sekiz yaşındayken, annem bir şekil-değiştiren olsaydı, ölmezdi. Bir an için zihnim berraklaştı, hayatta kalacakları için doğaüstü güçleri olan erkeklerle çıkıp çıkmadığımı merak ettim.

Lisandro ofis kısmının önünde bir park yeri buldu. Ben arabadan çıkmak için Nicky'den uzaklaştım ama ikimiz de arabadan iner inmez ellerimiz tekrar buluştu. Benim sağ ve silah kullandığım elimdi ama Nicky de sağ elini kullandığı için, en azından birimiz silahını doğru düzgün çekebilecek durumdaydı. Normalde, otomatik olarak yaptığım şeyi yapmaya çalışmalıydım. Elimi onunkinden çekmeli ve birkaç dakika boyunca, kimin silahını daha kolay çekeceğine odaklanmalıydım. Şimdi ise sadece, silahını kolay çekecek olanın ben olmadığımı biliyordum. Nicky ile herkesin içinde el ele tutuşmama sebeplerimizden biri de buydu çünkü birçok şeyin yanı sıra, benim korumamdı. Tehlikeli şeyleri avlarken, ikimizin de Nicky'nin sağ elinin meşgul olmasını istemesi, dokunulma ihtiyacım ve metafizik erkeklerime yakın olma arzumda bir sorun olduğunu gösteriyordu. Uyandığı zaman Jean-Claude'u aramayı zihnimin bir köşesine not ettim. Bakalım Jean-Claude'un bu konuda söyleyecek bir şeyi var mıydı?

İyi bir fikir de olsa, kötü bir fikir de olsa, Nicky ile birlikte, ofisin kapısından içeriye el ele girdik. İçeriye adım attığımız anda, zengin ve koyu bir kahve kokusu aldım. En son ne zaman kahve içtiğimi hatırlamadığımı fark ettim. Nasıl izin vermiştim bunun olmasına? Gündüzleri çok meşguldüm ama yine de... Suç mahallinde işini kaybetmekten korkan resepsiyon görevlisi, kahve makinesine

sırtını verip bize döndü. Kısa, koyu kahverengi saçları bu sefer düzgün bir biçimde taranmıştı ve üzerindeki aşırı büyük süper kahraman tişörtüne neredeyse uymuyordu. Üstünde bir kot pantolon ve severek giydiği spor ayakkabıları vardı. Sanki saçlarını annesi yapmış ama kıyafetlerini kendisi seçmişti.

"Taze kahvemiz var, ister misiniz?" diye sordu. Gümüş çerçeveli gözlüklerini, gözlük takan insanların otomatik hareketiyle burnunun üzerinde düzeltti.

"Gerçek kahve gibi kokuyor," dedim. Nicky'yi çekici kokuya doğru sürükledim. Evet, yakalayacağımız kötü adamlar vardı ama suçla savaşanlar da kahveye ihtiyaç duyarlardı.

Adam bana bakıp sırıttı. "Patronum, kahvenin her daim hazır olmasını ister. Kötü kahve olması gerektiğiyle ilgili bir şey söylemedi."

"Düşünce tarzını sevdim," dedim.

Üç kupa çıkarttı ve içlerine çok koyu, çok zengin kokulu kahveden koydu.

Lisandro arkamızdan, "Kahveyi seviyorsun," dedi.

Nicky, "Ben almayayım," dedi.

İsmini hatırlamadığım adam, kahveyi koyarken durakladı ve birazı kupanın yanına döküldü. "Özür dilerim," dedi. Çanağı tekrar kahve makinesine koydu, peçetelere uzandı ve kupanın yanını sildi. "Bazılarınızın içmesine sevindim. Güzel bir kahveyi, kimse içmedi diye dökmek zorunda kalmayı sevmem."

Lisandro ve ben kupaları aldık. Nicky tetikteydi, sanki duvarların içinden birisi geçecek ve bize saldıracaktı. Aslında haklıydı, birbirimize bu kadar dokunmak istememizin se-

bebini çözmek zorundaydık, aksi hâlde adamı eve göndermek zorunda kalabilirdim. Gerçek test, Domino'nun yanında da böyle olup olmayacağımdı çünkü bana metafizik olarak bu kadar bağlı diğer erkek, Domino'ydu. İkisi de aynı etkiyi gösteriyorsa, metafizik kurallarda bir terslik var demekti. Eğer öyleyse, bu hiç iyi değildi.

Kahvenin kokusunu burnuma çektim, bir an için gözlerimi kapatıp keyfini çıkarttım. Sadece kokudan, şekere veya kremaya ihtiyacı olmadığını anladım, böyle de yeterince güzeldi.

Adam, "Size nasıl yardımcı olabilirim ajan?" diye sordu.

Gözlerimi açtım ve gülümsedim. "Özür dilerim, kahve dikkatimi dağıttı."

Gülümsedi ve omzunu silkti.

"Gününüzü güzelleştirdiysem ne mutlu. Diğer ajanın yaralanmasına çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim," dedim. "Biz aslında, odasından kıyafetler alıp hastaneye götürmeye geldik."

"Durumu iyi mi?"

Omzumu silktim ve kayıtsızca gülümsedim. Ajan Bürosu'nun, Karlton'ın artık bir kurtkadın olduğunu halka duyurmak istediğini sanmıyordum, zaten Karlton da bunu istemezdi.

Lisandro, "Aynı zamanda odaya ihtiyacımız var," dedi.

Başımla onayladım, esas konuya girmekte haklıydı. Benim sorunum neydi? Bir davanın ortasında, odağımı kaybediyordum, bu ben olamazdım. En azından bu derece olamazdı.

Masanın arkasındaki adam, "Kaç kişisiniz ve oda paylaşmak rahatsız eder mi?" diye sordu.

Ben cevap vermeye hazırlanırken, Bernardo ve Olaf içeriye girdiler. Olaf, alçak tavan için fazla uzun boyluydu. Bir an için, tavanların alçak geleceği kadar uzun olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Benim sık karşılaştığım bir sorun değildi.

Adam klavyede tuşlara basarken neşeyle, "Taze kahve?" diye sordu. "Kaç odaya ihtiyacınız var?"

Kahvemi yudumlarken kafamdan saydım. Tadı da kokusu kadar güzeldi. "Üç, her birinde ikişer yatak."

Bernardo, "Teşekkürler Ron," dedi. Kahveye doğru yürüdü. Bernardo'nun adamın ismini bilmesi iyi bir şeydi. Görevli kadın olsaydı bunu beklerdim ama dostça davranmak için adamın ismini aklında tutması, benim aksime, yabancılarla sosyal paylaşım için iletişim kurup kurmadığını düşündürttü.

Ron, "Öyleyse, altı kişi için oda," dedi. Birkaç tuşa bastı. "Evet."

Olaf masaya doğru yaklaştı.

Ron yan gözle, Olaf'ın tavana değmek üzere olan kel kafasına, tedirgin bir bakış attı. "Kahve makinesi şurada."

Olaf homurdanırcasına, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Kahve veya çay içmez," dedim.

Ron, "Bilmem iyi oldu," dedi. Olaf'ın boyunun uzunluğuna bakmamaya çalışırken, neredeyse acı çekiyordu.

Nicky, "Biz sadece düşmanlarımızın kanını içeriz," dedi.

Ron tuşlara basarken durdu ve Nicky'ye baktı. "Ne?"

"Seninle dalga geçiyor," dedim. Nicky'ye öfkeli bir bakış attım. Bakışım, susmasını öğütlüyordu.

"İlk kaldığınız odanın yakınında, üst katta iki odamız var ve bir tane de bu katta. Uygun mu?"

Nicky, "Anita'nın odasına yakın olmalıyız," dedi.

"Anita, ah, Ajan Blake demek istiyorsunuz."

Nicky, "Evet," dedi.

Ron birkaç tuşa daha bastı. "Özür dilerim. Birileri odaları boşaltana kadar, sunabileceğimin en iyisi bu."

Lisandro kapının yanındaydı. Hem dışarıya bakıyor hem de kahvesini yudumluyordu. Bernardo bize katıldı. Kahveden keyif alıyor gibiydi, gerçi içine biraz krema ve muhtemelen biraz da şeker katmıştı. Adamı yumuşaklıkla suçlayabilirdim ama buna değmeyeceğine karar verdim, ben de bazen kahveme krema ve şeker katıyordum. Dönüp dolaşıp başınıza gelebilecek konularda, asla başkasına taş atmamalıydınız.

Üzerime bir ağırlık çöktü. Masaya tutunarak destek aldım ve Nicky kolumu tuttu. "Sen iyi misin?"

"Başım döndü," dedim. Dizlerimin bağı çözüldü ve kahve, masanın üzerine devrildi. Nicky beni yakaladı. "Anita!"

Lisandro yere düştü. Boş kupası yerde yuvarlandı. *Ah, lanet olsun, kahve*, diye düşündüm. Fakat yüksek sesle bir şey söyleyemedim. Silahıma uzanmak istedim ama kollarımı hareket ettiremedim. Nicky bütün ağırlığımı tek koluyla taşıyor, beni vücuduna yakın tutuyordu. Silahı elindeydi ve Olaf'ınki de hazırdı.

Bernardo, elinde silahıyla yere düştü. Kahvesinin yarısı eski halının üzerine döküldü.

Ron ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyordum..."

Olaf, adamı göğsünden vurdu. Silah sesi, bir patlama gibiydi. Dünyam dönmeye başlasa da gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Bir an için, masanın arkasının siyah ve boş olduğunu gördüm. Fakat boş olmadığını biliyordum. Siyah pe-

lerin ve beyaz maske bir saniyeliğine açığa çıktı fakat Olaf ile Nicky ateş edince, ortadan kayboldu.

Kapının zilini duydum ve dünyamın geri kalanı kararmadan önce son gördüğüm şey, üzerimize doğru gelen siyah pelerinlilerdi. Son düşüncem, *lütfen Tanrım, gördüğüm gerçek hızları olmasın, ilacın etkisi olsun*, oldu.

Nicky'nin, karanlıkta ismimi haykırdığını duydum.

35

Soğuktu. Soğuk ve sertti. Soğuk ve sert bir yerde yatıyordum, yanağım uyuşmuştu. Elim kasıldı. Ve ellerimin, arkamda bağlandığını anladım. Gözlerimi açtım, nabzım gırtlağımda atıyordu. Koyu renkli ve lekeli taştan bir duvar gördüm. Arkamdaki ipleri çekiştirdim ama çok sıkıydı. Çekiştirince bileklerime sürtündüler. Bacaklarımı hareket ettirmek istedim ve ayak bileklerimin de birbirine bağlı olduğunu anladım. Botlarım bileklerimi koruyor, böylece ipler derimi kesmiyordu ama ellerim kadar sıkı bağlanmışlardı. Kalbim beni boğacak bir hızla atıyordu, sanki yutkunup kalbimi yerine geri göndermek zorundaydım. O kadar korkuyordum ki derim buz kesti ve bunun sebebi beton zemin değildi.

Paniğe kapılırken düşünmeye çalıştım. İçeride hareket ettiğimi gören biri var mıydı? Beni tutsak edenler çok ses

çıkartmadığım için uyandığımı fark etmemişler miydi yoksa yalnız mıydım? Gördüğüm duvarın dibinde kimse yoktu. Duvarda su lekeleri vardı, belki de bu yüzden zemin nemliydi. Bir şeyleri fark etmeye çalıştım ama dikkat edecek çok fazla detay yoktu. Fakat bunu yapmak bile nabzımı yavaşlattı ve paniğimi azalttı. Bağlıydım fakat anladığım kadarıyla yaralı değildim. Daha kötü yerlerde daha kötü durumlarda da bulunmuştum.

Arkamda bir hareketlilik hissettim. Belki sesini duymuştum, belki de arkamdaki hava akımının değiştiğini fark etmiştim fakat birinin arkamda ve yakınımda olduğunu biliyordum. Daha da gerilmemek için uğraştım ama bağlıyken, arkanızdan neyin veya kimin geldiğini bilmiyorken, sakin kalmak çok zordu. Tamamen çaresiz olmak, insanı geriyordu.

"Benimle ve efendimle gelseydin her şey daha kolay olacaktı."

Motel odasında duyduğum kükremeye benzer, şekil-değiştiren sesiydi. Karlton'ı yaralayıp kurtkadına dönüştüren yaratıktı. En azından hangi tür şekil-değiştiren olduğunu biliyordum, bu da bir şeydi.

Yutkundum ve sesimi buldum. "Kim için daha kolay?"

"Ben seni yerde bağlarken de aynı soruyu sorup duruyordun: Kim, kim?" Şimdi kumaşın hışırtısını duydum ve bu gibi seslerden, tam olarak nerede olduğunu anlamak mümkün değildi. Fakat yerden bana doğru süründüğüne bahis oynayabilirdim.

Sıcaklığını, omzumun üzerinde beyaz maskesi ve başlığı belirmeden, arkamda hissettim. Maskenin ardındaki gözlerin soluk yeşil olduğunu ve insan gözleri olmadığını

anlamam için üzerime eğildi. İnsan formunda kurt gözleri vardı, sesinin bu kadar boğuk çıkmasının sebebi de hayvan formunda çok fazla zaman geçirmesiydi sanırım. Ya bundan hoşlanıyordu ya da ceza olarak, hayvan formunda çok fazla kalmıştı. Gözler, genelde ilk değişen şey olurdu. Sonra dişler ve ağzın iç kısmı, ardından da gırtlak değişir, ses tonu boğuklaşırdı.

Gözleri çok yakınımda olduğu için kenarlarını görebiliyordum ve kaşlarını çattığını anladım.

"Korkmuyorsun, bir şey düşünüyorsun. Az önceki korkunun yok olması için ne düşünmeye başladın?"

Gerçeğin zararı olmayacağına karar verdim. "Gözlerin kurt gözlerine dönüşene kadar seni hayvan formunda kim tuttu?"

Bana kükredi, pürüzsüz ve beyaz maskesi biraz daha yaklaştı. Şimdi yeşil gözlerine odaklanamıyordum ve tek gördüğüm şey, bulanık, beyaz bir maskeydi. Nabzım tekrar hızlandı, kendime hâkim olamadım. Bağlıydım ve çaresizdim, tepemde dikiliyordu. Bir insanın veya yalnız bir kurtadamın bunu yapmasını istemezdim fakat dürüst olmak gerekirse, sorun bu değildi. Sorun, taktığı beyaz maske ve önceki akşam gördüğüm hızıydı. Harlequin'di, şimdi onların merhametine kalmış olmak beni rahatsız ediyordu.

Bulanık maskenin ardında derin bir nefes aldı. Porselen maskeyi yanağıma değdirdi ve kokladı.

"Şimdi korkuyorsun, güzel."

Vücudumun arkasına yerleşti, soğuk ve yapay maskeyi yüzüme değdirdi. Gözümün önünü, bulanık, beyaz maske doldurdu. Kollarından birini öne attı ve vücutlarımızı

birbirine bastırdı. Benden daha uzun boylu olduğu için, vücuduma yaslanan, onunkinin üst kısmıydı.

Nabzımı kontrol etmeye çalıştım. Korkmamı istiyordu ve istediğini adama vermeyecektim. Nabzım yavaşladı, kalp atışlarım düzene girdi. Göğsünün derinliklerinden gelen bir titreşimle kükredi ve vücudumu titreştirdi. Beynimin içinde, atalarımın sahip olduğu anılardan biri tetiklendi: Gece ateşin başında toplandığınızda karanlıktan gelen kükremeyi duyarsanız, bir şeyin sizi öldürmeye geldiğini düşünürdünüz. Kalbimin daha hızlı atmasına engel olamadım, kanım çok hızlı ve sert bir biçimde vücuduma pompalandı. Daha yüksek sesle kükredi ve titreşimler sırtımdan aşağıya indi. Sesin ardından, pençelerin ve dişlerin geleceğini haber verdi.

Yarı-hatırlanan bir parfüm gibi, kurdun misk kokusunu aldım, bana çok yakındı. İçimde bir şey kıpırdandı; zihnimin içinde beyaz bir şekil hareketlendi. Kurdum yerinden kalktı ve uzun süreli bir uykudan uyanır gibi, beyaz kürkünü silkeledi.

Yanımda hareketsiz kaldı ve sesi daha da pesleşti, gırtlağından öyle bir titreşim geliyordu ki bir insan olsa bunu yaparken konuşmak acı verirdi. "Bu nedir?"

"Bir burnun var," dedim. Sesim biraz titrek çıktı. "Kullan."

Havayı içine çekti ve yavaşça burnundan verdi. bazı insanların şarabı ağzında bekletmesi gibiydi. Şarabı yavaşça yutmak, tadındaki her bir farklılığı yakalamak içindi. Kurdum havayı kokladı, sanki Harlequin'in kokusunu almıştı.

"Kurt, sen kurt olamazsın," diye kükredi.

"Neden olmasın?" diye sordum. Yüzü çok yakınımda olduğu için fısıldadım. Çünkü fısıltıdan fazlası, bağırmak olurdu.

"Sen bir kurtkadın olsaydın, vücudunu istemezdi," diye kükredi.

Tekrar, "Neden?" diye sordum.

"Kurtları kontrol edemez." Gerildiğini hissettim. Muhtemelen, bunu söylememesi gerekiyordu.

"Sadece kediler," dedim.

"Evet." Kükreme biraz azaldı ve şimdi geride bas bir fısıltı kalmıştı, sanki kimsenin duymasını istemiyordu. Harlequin, St. Louis'deki bütün iş yerlerimizi dinlemişti, bu yüzden şimdi de izlenmesek bile dinleniyor olabilirdik.

Dudaklarımı hareket ettirmemek için elimden geleni yaptım ve fısıltım bu sefer, nefes alıp vermekten çok daha fazlası değildi. Bizi duymalarını istemiyordum.

"Anne seni kontrol edemiyor mu?" Kurdum, içimdeki uzun ve karanlık yolda yürümeye başladı. Bir imkânsızlığı böyle tasvir ediyordum. İçimdeki hayvanların derimi parçalayarak dışarıya çıkması mümkün değildi. Ama hâlâ içimdeydiler. Ve bu yüzden onları, içimde bir yol olmamasına rağmen, bir yolda yürürken hayal ederdim. Aslında, çok gerçekçi bir yaklaşımla, yaratıklar da bendim. Zekâm bunu söylüyor ama zihnim, aklımı kaçırmamam için bir yol hayal ediyordu.

Beni biraz daha kokladı, sanki kokumu içine doldurmak istiyordu. Vücudunu benimkine biraz daha yasladı. Ellerim aradaydı, bu yüzden bana tamamen yaslanamadı. Ama yüzünü benimkinin yanında tuttu. Boy farkı sayesinde, vücudunun üst kısmı, ellerime değiyordu. Göğüs kısmı

uzundu. Ellerimi, aramızda sıkıştığı yerde tutmaya çalıştım. Sarılması, beni tehdit etmesinden daha iyiydi. Acele etmemeli ve beni korkutmak için yanımda olduğunu hatırlamasına sebep olacak bir şey yapmamalıydım.

"Hayır," diye fısıldadı. Koluyla beni kendine biraz daha bastırdı.

"Seni kurt formunda kalmaya zorladı," dedim.

"O yapmadı, efendim yaptı."

Yüzümü soğuk maskesine yasladım. Bir kamera bizi izliyorsa, yüzümün büyük bir kısmını gizlemek için uğraştım. Kurdunun kokusu bu sefer daha fazlaydı ve benim kurdum yolda daha hızlı yürümeye başladı. Şimdi ışık daha fazla olduğu için, beyaz tüylerin arasındaki siyahlıkları görebiliyordum. Yolun iki yanında uzun ağaçlar olduğu için, ışıkla göige arasında gidip geliyordu. Ağaçlar, manzaranın geri kalanı gibi, daha önce hiç görmediğim bir yere aitti.

Kokusunu içime çektim ve metafizik kordonumdan aşağıya indirdim, bir başka kurdun ve diğer kurtların kokusunu aldım. Sürümün kokusunu aldım. Kokuları bana hep çok güzel gelirdi. Çam ağaçlarının ve ormanın yapraklarının kokusunu aldım.

Beni biraz daha kokladı ve sarıldı. "Sen bir kurttan daha fazlası gibi kokuyorsun. Bir sürü gibi kokuyorsun. Bu nasıl olabilir?"

"Ben sürümün lupasıyım, kaltak kraliçeyim."

Maskesinin arkasında hırladı, yüzünü görebileceğim kadar geri çekildi. "Yalancı!"

"Sadece pençelerini değiştirecek kadar güçlüysen, o zaman bir yalanın kokusunu da alabilirsin. Ben sürümün lupasıyım, yemin ederim."

"Ama sen bir insansın," diye kükredi. Bağırır gibiydi.

Kurdum, adımlarını hızlandırdı, neredeyse koşmaya başladı, sanki söylediğimi ispatlamaya çalışıyordu. Ama etrafındaki karanlığın içinde gölgeler vardı. Sanki ben sürümüzün hayaletlerini çağırmıştım. Görüşleri değil kokuları bana ulaştı ama zaten bir kurt için, koklamak görmekten daha önemliydi. Kurtların hayaletlerden rahatsız olmamasının bir sebebi de buydu, bir koku olmadığı sürece sorun olmazdı. İstediğiniz kadar bağırabilir ve çığlık atabilirdiniz ama bir şey gibi kokmuyorsanız, kurt sizi umursamazdı.

Yanımdaki adamın yalnızlığını hissettim. Seks veya aşk ile ilgili bir yalnızlık değildi. Gece uyurken yanma kıvrılacak tüylü bir kurdun olmayışının sebep olduğu yalnızlıktı. Bana *ardeur*'ün şehvetle ilgili olduğu söylenmişti ama benimki, kalbin arzularıyla ilgiliydi. Ne istiyorsanız, gerçekte ne istiyorsanız, hissederdim. *Ardeur*'ü taşıyan kısmın içinizdeki gerçekleri apaçık görebilirdi. Yanımda duran adam, seks veya aşk değil, bir sürü istiyordu. Ay ışığında, kendi türünden bir sürüyle koşmak istiyordu. Hiçbir kedi, hiçbir insan, böyle bir yalnızlığı anlayamazdı.

"Sen tek kurtsun," diye fısıldadım.

"Bir tane daha vardı ama bizi terk etti." Gözyaşı dökmeden ağlar gibi, sesinde hüzün vardı.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedim. Jake, bizim yanımızdaki Harlequin'lerden biriydi.

"Sizinle birlikte, biliyorum," dedi. Sesi hırlar gibi çıktı. "Ama bizi çok önce terk etti. Bize ihanet etti."

"Kurtların yaptığını yaptı," dedim. "Tek bir kurtla değil, sürüyle ilgilendi."

"Kaplanlar kurt değildir!"

Kollarımı tuttu ve beni hafifçe sarstı, ellerinin gücünü hissetmemi istedi.

"Hayır," dedim. "Ama St. Louis'de kurtlar var. Şimdi sürüyle birlikte. Şimdi yalnız değil."

Parmaklarını kollarıma geçirdi. Gücü âdeta derimi titreştirdi. Sanki hem parmaklarını daha derine geçirmemek için mücadele ediyor hem de pençelerini açığa çıkartıp etimi parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Bazı insanlar en çok istedikleri şeyi sunduğunuzda minnettar olur ama bazıları bundan korkardı. En çok arzuladığınız şeye sahip olmak, eski yaşamınızın, eski benliğinizin bir kısmını kaybetmek demekti. Böyle yapmak cesaret isterdi. Cesaret olmadan aradaki sıçrayışı yapamazdınız. Onu yapamazsanız, geriye üç seçeneğiniz kalırdı: Fırsatı değerlendirmediğiniz için kendinizden, mutluluğunuzu uğruna feda ettiğiniz kişiden veya size mutluluğu vadeden kişiden nefret edebilirdiniz. Korkaklığınız için başkalarını suçlar, kendinizi bunun gerçek olmadığına inandırırdınız. Böylece, kendinizden nefret etmek zorunda kalmazdınız. Başkalarını suçlamak her zaman daha kolaydı.

Yeşil gözlerine baktım ve mücadelesinin farkına vardım. "Senin sadece seks verdiğini söylediler," diye kükredi.

"Yalan söylediler," diye cevap verdim. Muhtemelen, başka konularda da yalan söyledikleri anlamına geliyordu.

Ellerini yakıyormuşum gibi beni bıraktı, sırtını dikleştirdi ve siyah pelerinini dalgalandırıp kapıya doğru yürüdü. Kapıda durdu ve arkasına dönmeden konuştu. "Ben iki kez yendin Anita Blake. Sen sadece bir succubus değilsin. Sende çok daha fazlası var."

"Ben hiçbir zaman aksini iddia etmedim."

Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı, bir sürgünün sesini duydum. Kilitliydim ve hâlâ bağlıydım. Ama ilacın etkisi kayboluyordu ve yalnızdım. Yalnız olmak, çok da kötü bir şey değildi.

36

Oda ortalama bir yatak odası büyüklüğündeydi ama duvarların hepsi taştı. Zemin, çok fazla dökülmüş ve hiçbir zaman düzeltilmemiş gibi duran betondandı, kururken düzensizlikler olmuştu. Benim bulunduğum yere en yakın duvar, su lekeleriyle renk değiştirmişti ve bir köşedeki su lekelerinin dibinde, sığ bir birikinti göze çarpıyordu. Üşüyerek uyanmam normaldi. Yerin altında mıydık? İçeride sadece tek bir tane çıplak ampul vardı. Odanın tek mobilyası, sağlam ve ağır duran, büyük, tahta bir masaydı. Hâlâ içeride olmasının sebebi, belki de dışarıya çıkartılamayacak kadar ağır olmasıydı. Kapıya baktım ve masanın içeride kurulmuş olması gerektiğini düşündüm, yoksa bu kapıdan içeriye sokulması mümkün değildi. Mobilya taşımanın matematiğine bir son verip odadaki diğer şeylere odaklandım. Karşı duva-

rın dibinde tahta kutular vardı, üzerlerine gelişigüzel bir bez atılmıştı. Sanki birisi üzerlerini örtmek istemiş ama işini bitirememişti. Örtünün altında başka bir şeyler daha olabilirdi ama bunu anlamak için kutulara doğru sürünmem gerekiyordu ve faydalı bir şey öğreneceğimden emin değildim. Ayrıca, beni izliyorlardı. İpleri kesebileceğim bir nesneye yaklaşmama izin vereceklerini sanmıyordum. Yine de kutulara yaklaşmayı deneyebilirdim. Odada bir şeyler vadeden, sadece kutulardı. Geriye kalanlar, gördüğüm kadarıyla, ipleri kesmek konusunda işe yaramazdı. Bir zamanlar odanın karanlık olduğunu düşünürdüm ama son birkaç seneyi Lanetliler Sirki'nde, yerin altında yaşayarak geçirdiğim için, artık böyle düşünmüyordum. Odalarımız, St. Louis'in altındaki mağara sisteminin parçalarıydı, bu yüzden aydınlık ve karanlık kavramlarım değişmişti. Gece görüşüm her zaman iyiydi ama içimdeki hayvanların bana insanüstü bir güç ve hızdan fazlasını verip vermediğini merak ettim. Gece görüşüm gittikçe iyiye gidiyordu.

Kapıda birinin olduğunu duydum. Odaya bakmak için, kafam dışında başka bir yerimi çevirmemiştim, sadece oturdum ve kapının açılmasını bekledim. Bir şeyi gizlemek için uğraşmak zorunda bile değildim. Zaten hayal kırıklığına sebep olan da buydu.

Yine siyah pelerinli ve beyaz maskeli bir Harlequin'di. Kurtadamdan daha uzun boyluydu, demek ki yeni biriydi ya da Edward ile ormanda karşılaştıklarımızdan biriydi. Edward'ın beni kurtaracağını ümit etmemem gerekti. Ben kendimi kurtarırdım ama Edward'ın dışarıda bir yerde olması, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Beni bul-

mak için yerin altını üstüne getireceğini biliyordum. Ben olsam, aynısını yapardım.

"Hepimizin Annesi'nin, vücudunu ele geçirmesi için kalkanlarını indirmen gerek." Sesi tamamen insan sesiydi, kükrer gibi konuşmuyordu. Ne söylediğini duymazsanız, çok mantıklı bir şey söyler gibiydi.

"O zaman kalkanlarımı indireceğimi sanmıyorum," dedim. Ben de çok mantıklı bir şey söylüyordum.

"Bunu söyleyeceğini biliyorduk."

Siyah pelerini dalgalandı ve bir an için, kapıyı görmeme engel oldu. O tarz etkileri pelerinleriyle yaratmak konusunda deneyimliydiler. Kapının önünden çekildiğinde pelerininin yere düşmesine izin verdi ve bir adamı taşıyan üç Harlequin'i gördüm. İkisi kollarını tutuyordu, kolları arkasında zincirlenmişti. Üçüncüsü ise adamın zincirlenmiş bacaklarını taşıyordu. Uzun, siyah saçları, kalın dalgalar hâlinde öne düşerek, yüzünü gizliyordu. İlk düşüncem Bernardo olduğuydu ama enerjisi, sıcak bir dalga gibi derimin üzerinde dans etti. Şekil-değiştiren.

Kalbim bu sefer gırtlağımda atıyordu çünkü iyi bir şey olmayacaktı. Lanet olsun.

Uzun boylu ve mantıklı Harlequin, "Form değiştirirsen seni vururuz," dedi.

Lisandro. Ancak Lisandro olabilirdi. Boğuk bir ses çıkarttı. Kafasını kaldırıp saçlarının arasından bana bakmadan, ağzının bağlı olduğunu anladım.

Gözleri koyu kahverengiden siyaha değişmişti, form değiştirmeye başlıyordu.

Mantıklı olan, arkasından silahını çekti.

"Yapma!" dedim.

Harlequin, "Onu uyardık," dedi. Silahın namlusunu Lisandro'nun sol dizine yaklaştırdı.

Lisandro öfke ve enerji dolu gözlerle bana baktı. Gözlerinde hiç korku yoktu.

Harlequin tetiği çekti ve odada silahın sesi gümbürdedi. Yankılanan ses duvarlardan sekti ve Lisandro'nun çıkarttığı sesleri bastırdı. Çığlık atmadı ama mermi dizini parçalarken sessiz kalamazdı. Acı vücudunu ele geçirirken mücadele de edemezdi ama üç Harlequin, kıvranması hiçbir şeymiş gibi, Lisandro'yu tutmaya devam etti. Sanki bunu gece boyunca yapabilirlerdi. Sesi kesildikten sonra, kanı bacağından yere akmaya başladı, Lisandro'yu tutan üçlü, geçit törenindeki askerler gibi önlerine bakıyordu. Tepkisiz kalmaları, Linsadro'nun vurulması kadar sinir bozucuydu.

Konuşkan Harlequin'in sesi, silahın hâlâ yankılanan gürültüsü yüzünden zayıf ve uzaktan gelir gibi çıktı. "Bu kurşundu; hemen iyileşeceksin." Sırtından ikinci bir silah çıkarttı. Nasıl bir kılıf kullandığını merak ettim. "Bunun içinde ise gümüş mermiler var; seni sakat bırakır ve sonra seni bununla öldürürüm. Başka rehinelerimiz de var Lisandro. Böyle yakışıklı bir adam için hoş bir isim." Harlequin bana döndü. "Sence de yakışıklı, değil mi?"

"Sen isimlerimizi biliyorsun, senin ismin ne?" diye sordum.

"Biz Harlequin'iz, bu kadarı yeterli."

"Öyleyse size Harlequin mi diyeyim? Bütün köpeklere Rover dedikleri gibi. Yapma, isimleriniz olmalı."

"Biz Harlequin'iz," diye tekrarladı.

"Pekâlâ Harley, benden ne istiyorsunuz?"

"İsmimin Harley olmadığını biliyorsun."

"Gerçek ismini söylersen onu kullanırım."

"Hepimizin Annesi, sana ismimizi söylememizi yasakladı."

"Beni beceremiyorsunuz, isminizi söyleyemiyorsunuz, başka ne yapmanızı yasakladı?"

"Sana Lisandro'nun yakışıklı olup olmadığını sordum; sen soruyu geçiştirdin."

"Evet, tatlı. Eşi de öyle düşünüyor."

"Bu, sevgililerinden biri olmadığı anlamına mı geliyor? Ne kadar kötü."

Yutkundum ve Lisandro'nun kahverengi gözlerine baktım. İnsan gözleri, benimkilere odaklandı. Sanırım benimle aynı şeyi düşünüyordu. Hangi cevap işimize daha çok yarardı? Sevgilim olduğunu düşünürlerse, daha mı çok yoksa daha mı az zarar verirlerdi? Sevgilim değilse hemen öldürürler miydi? Ellerinde başka rehineler varsa, diğerleri kimdi? Tanrı aşkına, kimleri yakalamışlardı?

Daha iyi bir ismi olmadığı için Harley dediğim adam, aramıza girdi. "Çok basit bir soruydu Anita. Sevgililerinden biri mi değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hangi cevabın seni daha çok memnun edeceğini anlamaya çalışıyorum."

"Beni en çok gerçek mutlu eder Anita."

İsimlerimizi kullanma şekli hoşuma gitmiyordu, sanki bizi tanıyordu. Ama bu sesi daha önce duymamıştım, bahse girmeye hazırdım. "Ne söylersem inanacak mısın?"

Lisandro'yu tekrar görmem için kenara çekildi ve silahlarından birini adamın başına dayadı. "Belki de onu hemen öldürmeliyim. Böylece, bir sonrakinde bizimle iş birliği yapmaya daha hevesli olursun."

"Bunu yapma," dedim.

Lisandro gözleriyle, *bunu yapma*, der gibiydi. *Ne istiyorlarsa yapma*, diyordu. Ağzının bağlı olduğunu biliyordum çünkü aksi hâlde bunu yüksek sesle söylerdi.

Harley her bir kelimenin üzerine basa basa tekrar sordu. "Sevgililerinden biri mi?" Kelimeler, içinde öyle bir öfke barındırıyordu ki mantıklı ses tonu, öfkesinin sıcaklığında eridi. "Bir yalan tadı alırsam onu öldürürüm Anita."

"Bir kez seks yaptık ama eşinin isteklerine saygı gösterdiğimiz için sonrasında kendimize hâkim olduk. Gördün mü, hem evet hem hayır, yalan söylemiyordum." Nabzımı kontrol etmeye çalıştım ama yapamadım. Doğruyu söylüyordum ama Harley sanki Lisandro'ya zarar vermek istiyordu. Belki de insanlara zarar vermeyi seviyordu.

"Eşinin istekleri mi? Bu ne demek?" Silah hâlâ Lisandro'nun başına dayalıydı. Beyninin dışarıya saçılmasını izlemek istemiyordum. Eşine ve çocuklarına, ölümünü izlediğimi söylemek istemiyordum.

"Kendisini bir kez daha aldatırsa, evliliklerinin sona ereceğini söyledi. Ya çocukları alıp gider ya da hem Lisandro'yu hem beni öldürürmüş."

Silahın namlusuyla Lisandro'nun başını okşadı, sanki bundan keyif alıyordu. "Sence ciddi miydi?"

"Boşanıp çocuklarını alacağı konusunda mı? Evet."

"Hayır Anita, seni ve Lisandro'yu öldüreceği konusunda. Ciddi miydi?"

Ellerim arkamda bağlıyken, zor da olsa omzumu silkmeye çalıştım. "Bilmiyorum."

Namluyu Lisandro'nun yüzünün yanında gezdirdi. "Ah, yapma, kadın hakkında bir fikrin olmalı."

"Onunla hiç karşılaşmadım," dedim.

"Enteresan," dedi. Namluyu Lisandro'nun çenesinin altına dayadı. Lisandro irkilerek geri çekilmek istedi ama Harley namluyu biraz daha sert bastırdı. Lisandro'yu kendisine bakmaya zorladı ve adamla göz göze geldi. "Eşin gerçekten ikinizi de öldürür mü?"

Lisandro öfkeli bir bakış atmakla yetindi.

"Tamam, ağzın bağlı, ne kadar aptalım, sadece başınla onayla. Anita ile tekrar seks yaparsan, eşin ikinizi de öldürür mü?"

Lisandro bakmaya devam etti.

"Cevap ver Lisandro."

"Belki o da bilmiyordur," dedim.

Harley bana baktı. "Ona yardım etme."

"Demek istediğim, birçok evli çift, öfkelenince gerçekten niyetlenmediği şeyler söyler ama çocukları alıp gideceğinden eminim. Lisandro, okulun futbol takımının koçu. Çocukları kaybetmeyi göze alamaz."

Harley silahının namlusunu kullanarak Lisandro'nun başını biraz daha geriye attı, boynunun açısı şimdi acı veriyor olmalıydı. "Bu doğru mu Lisandro? Ailene gerçekten değer veriyor musun?"

Lisandro bu sefer, boynunun izin verdiği kadar, başıyla onayladı.

Harley silahını çekti ve Lisandro'nun başını indirmesine izin verdi.

"Ve sen, korumana değer veriyor musun Anita?"

Lisandro öfkeli bakışlarını yeniden üzerime odakladı. Yine hangi cevabın bize yardım edeceğini ve hangisinin bize acı vereceğini merak ediyorduk.

"O benim korumam; işinde de oldukça iyi. İşinde iyi olan herkese değer veririm." Sakin ve mantıklı bir cümle kurmuştum ama nabzım, benimle aynı fikirde değildi. Sonrasında olacaklardan korktuğum için sakin kalamıyordum.

"Bir işveren gibi konuşuyor ama bir dostun için korkuyorsun. O senin sevgilin ve dostun, değil mi?"

"Ben kolay dost edinen biriyim," dedim.

Harley bir kahkaha attı. Göğsünün derinliklerinden gelen, samimi bir kahkahaydı. Başka koşullar altında bu sesi duysam gülümserdim ama iki elinde birer silahla, Lisandro'nun kanı yere hâlâ akarken, kahkahası sinirimi bozdu. Yaşadıklarımızla uyumlu değildi. Kötü adamın tepkileri normal insan duygularıyla uyumlu değilse, bu iyi bir şey değildi. Adamın bir sorunu olduğunu ve düşündüğünüz gibi hareket etmeyeceğini gösterirdi. Sosyopat ve vahşi olduğunu gösterirdi. Onun gibiler, insanlara kolaylıkla zarar verebilir veya öldürebilirdi.

"Kolay dost ediniyorsun, duymuştum." Sesinde hâlâ neşe vardı. "Lisandro'yu masaya yatırın."

Üç Harlequin, adamı masaya taşıdı. Artık yaralı dizinden kan akmıyordu. Yara iyileşmişti. Bir çuvalmış gibi adamı havaya kaldırdılar ve yüzükoyun masaya yatırdılar.

Harley, "Sırtüstü lütfen," dedi.

Adamı hiçbir şey söylemeden ve tereddüt etmeden tersine çevirdiler. O sırada birbirlerine bile bakmadılar. Sorunu neydi bunların? Ormandaki Harlequin böyle değildi; Harley gibiydi. Kırmızı kaplan Harlequin gibiydi. Peki bu üçü neden farklıydı?

Harley silahlarını kınlarına koydu ve gelip tepemde dikildi. Boyu bir seksen civarındaydı ama yerden, daha uzun

görünüyordu. Hep böyle görünürlerdi. Gözlerinin yumuşak bir gri olduğunu gördüm. Çömeldi ve beni nazikçe kollarına aldı. Sonra göğsüne yasladı. Gerildim, çünkü nazikliği de kahkahası gibiydi, içinde bulunduğumuz duruma uymuyordu.

Fakat bu kadar yakınında olunca, leoparının mayhoş kokusunu aldım. Leoparım karanlık bir gölge gibi yükseldi ve içimdeki yolda yürümeye başladı.

Harley bir an için durdu ve maskesinin arkasından, havayı kokladı. "Önce seni ilk yakalayan kurt gibi kokuyordun, şimdi benim için leopar gibi kokuyorsun. Bunun gerçek olduğuna inanmıyorum. Bence şekil-değiştirenleri sana çeken, tatlı zehrinin bir parçası." Yine çok mantıklı ses tonuna bürünmüştü ama yüzü bana doğru eğilmişti. Göğsünün inip kalktığını gördüm, sanki leoparının parfümünü içine çekmek istiyordu.

Korkum yüzünden, yaratıklarımdan bir veya birkaç tanesi uyanabilirdi. Leoparının kokusu, kimin uyanacağını belirlemişti. Leoparım, uzun yolda volta atıyordu.

Harley beni nazikçe, Lisandro'nun yanına, masanın üzerine yatırdı. Ellerim arkamdan bağlı, sırtüstü masaya yatırılmayalı çok uzun zaman olmuştu. En son zamankinden daha konforlu olduğu söylenemezdi.

Harley, "Şekil değiştirirsen onu öldürürüm," dedi.

"Ben şekil değiştiremem," dedim.

Yüzünü geri çekip beni inceledi. "Gerçeği söylüyor gibisin ama leoparının kokusunu aldım. Hem leopar olup hem şekil değiştirmemen mümkün değil."

"Doğruyu söylüyorum, şimdiye kadar kendime bir hayvan formu seçmedim."

Eldivenli elini saçlarımın arasında gezdirdi. "Saçlarının bukleleri, göründüğü kadar yumuşak mı?"

"Hayır," dedim.

Bir kahkaha attı. "Evet demen gerekirdi, o zaman içimden eldivenimi çıkartıp keşfetmek gelirdi."

Dokunuş, bütün vampir güçlerini artırırdı. Bunun bir vampir gücü olduğunu sanmıyordum fakat bana dokundukları anda üzerlerinde yarattığım etki, ilgi çekiciydi. "Saçlarıma dokunmak istersen, seni durduramam."

Yüzü çok yakın olduğu için, gözlerinin etrafının yukarıya doğru kırıştığını fark ettim, gülümsüyordu.

"Neden eldivenimi çıkartıp saçlarına dokunmak istiyorum?"

Gerçeği söyledim. "Bilmiyorum."

"Çekim gücün çok fazla," dedi.

Leoparım koşmayı bıraktı ve bir şey bekler gibiydi ama yüzeyin hemen altında bir dalgıç gibi bekliyor, yukarı çıkması için gerekli dakikaları sayıyordu. Suyun altında kalırsanız, yüzeye çıkan baloncuklara bakar ve beklerdiniz. Leoparım da bu hissiyat içerisindeydi ama izleyebileceği baloncuklar yoktu. Ve leoparlar, bu şekilde zaman geçirmezdi.

"Bana dokun," diye fısıldadım.

Bileğindeki bir düğmeyi çözdü ve eldivenini geriye sıyırdı. Eldiven, gömleğin bir parçasıydı. Saçlarıma dokundu, parmaklarını buklelerin arasında gezdirdi. Leoparım mırladı, sanki saçlarıma değil de yaratığımın başına dokunuyormuş gibi gerindi. Zihin gözümle, büyük bir ev kedisi gibi, ele doğru uzandığını gördüm ama sonra adamın koluna ve vücuduna doğru kaydı. Masanın üzerinde yatarken

enerjinin adamın vücuduna yayılmasını hissediyordum, aynı anda iki yerde birden olmak gibiydi.

Eli saçlarımın arasında titredi, vücudu leoparımın dokunuşuyla ürperdi. Gözlerini kapattı ve boynunu geriye attı, sanki inanılmaz güzel bir histi.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Koyu, altın renkli, leopar gözleriydi. "Bunu tekrar yaparsan Lisandro'yu vururum."

"Odanın içinde silahı kullanmaya devam edersen hepimiz sağır olacağız," dedim. Sesim, basit bir gerçeği dile getiriyordu.

"O zaman bıçak kullanırım," dedi. Bir hareket yaptı ve kafamı çevirince, sessiz Harlequin'lerden birinin bulanık görüntüsü gözüme ilişti. Bir saniye önce yanımızda dikiliyordu, bir saniye sonra ise Lisandro'nun bacağına bir bıçak saplıyordu. Ben adama bakarken bile neler olduğunu geç anlamıştım. Tanrım, gerçekten çok hızlıydılar.

Lisandro ağzı bağlı olduğu için boğuk bir ses çıkarttı. Büyük bıçak bacağına sapına kadar girince, omuzları acıyla masadan kalktı.

"Bir daha ne istediğine dikkat et."

Yeniden hareket etti ve kafamı çevirince aynı Harlequin'in, elini bıçağın sapında gördüm. "Ah, lanet olsun," dedim. Tek çekişte bıçağı Lisandro'nun bacağından aldı. Yaradan dışarıya kan aktı, kot pantolonunun önü kana bulandı. Diğer tarafta, dizinin etrafı zaten lekeliydi. Lisandro bana baktı, gözleri iyice aralandığı için, kahverenginin etrafındaki beyazı görebiliyordum. Bakışından, ne demek istediği belliydi: *Buna bir son ver.*

"Ben bir şey yapmadım," dedim. Söylenmemiş cümleye cevap verdim.

Harley işaret etti ve adamlardan biri açık kapıya doğru yürüdü. Sanki eski bir işaret dili kullanıyorlardı. Özel kuvvetlerin kullandığı türden bir şeydi. Ama benim daha önce gördüğüm bir şey değildi.

Geriye kalan iki Harlequin öne çıktı, şimdi biri Lisandro'nun omuzlarına bastırırken diğeri bacaklarını tutuyordu. Kalbim çok hızlı ve sert atıyordu.

"Ona daha fazla zarar vermeyin."

Harley kaşlarını çatıp bana baktı. Yeniden saçlarımı okşadı ve elini yüzümün yanında gezdirdi. "Sana dokunmak neden bu kadar güzel?"

"Sana yemin ederim ki bilmiyorum, sadece yerel leoparların Nimir-Ra'sı olduğumu biliyorum."

"Sen bir vampirsin ve insansın; Nimir-Ra olamazsın." Ama bunu söylerken bile yüzümü tutuyordu. Tenime değen eli çok sıcaktı.

"Bildiğim kadarıyla, sürünün tarihindeki ilk insan Nimir-Ra'yım," dedim. Yanağımı elinin sıcaklığına dayadım. Kendisini ısırmışım gibi geri çekildi.

"Yanlarında kalın," dedi. Odayı terk etti.

Geriye kalan iki Harlequin ilk kez birbirlerine baktı. Maskelerin ardında birileri vardı. Galiba neden birden benimle yalnız kaldıklarını bilmiyorlardı. "İsimleriniz nedir?" diye sordum.

Bana ve sonra birbirlerine baktılar.

"Karanlıkların Anası, isimlerinizi söylemenizi neden yasakladı?"

Lisandro'yu masanın üzerinde tutarken önlerine baktılar. Sadece ellerimin şeklini değiştirecek kadar güçlü bir şekil-değiştiren olsaydım, iplerimden kolaylıkla kurtulur-

dum. Zaten Lisandro'nun zincirlenip benim iple bağlanmamın sebebi de buydu. Midemdeki kaslar gerildi ve masada doğruldum. Harlequin yerinden hiç kıpırdamadı.

"Bana isimlerinizi söylemediğiniz için, ben size, Şey Bir ve Şey İki diyeceğim."

Yine birbirlerine baktılar. Birinin gözleri kahverengi, diğerininki maviydi. Harley'den ve kurtadamdan daha kısaydılar ama maskeleri, başlıkları ve eldivenleri ile hepsi birbirine benziyordu.

İpleri kalçalarımın üzerine çıkartmak istedim, bunu yaparsam bacaklarımın üzerinden geçirebilir ve sonra bacaklarımı çözebilirdim. Hepsini birden yapabilmek için ipleri gevşetme ihtimalim çok azdı ve bunu birkaç dakika içerisinde yapmam ise imkânsızdı. Beni durdururlar mı? Benimle konuşurlar mı? İkisiyle birlikte sadece birkaç dakikam vardı ve sonra Harley geri dönecekti. Adam geri dönmeden, seçeneklerimi arttırmalıydım.

Masanın kenarına doğru kıpırdadım. Ne planladığımı bilmiyordum ama masada yatıp erkeklerime zarar vermek için yeni Harlequin'lerin gelmesini bekleyemezdim.

Şey İki önümde belirdi, mavi gözlerinden anlamıştım. Şey Bir'in gözleri kahverengiydi. Şey İki başını iki yana salladı.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Neden benimle konuşmuyorsun?"

Mavi gözlerini üzerime dikmekle yetindi.

Bacaklarımı masadan aşağıya salladım. Masadan inmek istersem ne yapacağını merak ettim. Beni yakalar mıydı? Bana dokunur muydu? Bana dokunmak, hepsini etkiliyor

gibiydi. Sanki *ardeur* ve yaratıklarım bir araya gelince, yeni, farklı bir şey açığa çıkıyordu. Neler olduğunu tam olarak anlamıyordum ama birine uzun süre dokunursam, vampirlerin, kurbanlarının zihnini ele geçirdiği gibi bir etki yaratacağımdan çok emindim. Ya da en azından planım buydu. Daha iyi planlarım da vardı ama zamanım azalıyordu, bu yüzden herhangi bir plan olurdu. Ya da en azından, masadan aşağıya inerken kendime söylediğim yalan buydu.

37

Şey İki bileklerimi ve kollarımı tuttu. Bunu yapınca karşımda durdu ve göğsüm onunkine dokunduğu anda, erkek değil kadın olduğunu anladım.

Bazılarının kadın olduğunu biliyordum fakat bunu göğüslerimiz birbirine değmeden fark edebilmeyi bekliyordum, gözlem yeteneğim burada yetersiz kalmıştı.

Yüzüm şimdi boynuna çok yakındı, maske ile başlığın arasındaydı ama tenini göremedim. Maske de başlığın bir parçasıydı. Eldivenler gibi özel bir tasarımdı. Fakat içindeki aslanın kokusunu almak için tenine ihtiyacım yoktu. Beni kolaylıkla kaldırdı ve kalçamı masanın üzerine koydu.

Başını iki yana salladı, mavi gözleri çok ciddiydi.

"Kadın olduğunuz için konuşmanız yasak mı?" diye sordum.

"İkisi de kadın değil."

Kurtadamın kükreyen sesini duydum, geri dönmüştü. "Birbiri ile eşleştirilmiş aslanlar ama efendileri onları kendi malı olarak görüyor. Onları diğer vampirler ile paylaşıyor ama birbirleriyle olmalarına izin vermiyor."

Kadın Harlequin, adamın önünde durdu ve önünü kesti. Başını iki yana salladı.

"Efendileri gümüş bıçakla dillerini kesti. Dövüşme yeteneklerimizi etkilemeden kesebilecekleri yerlerden biri de dildir."

"Neden?" diye sordum.

"Diller eninde sonunda büyür ve vampir efendilerine itaat etmeyi öğrenmeleri gerek. Anne'ye sadık olan Harlequin, eski kafalıdır Anita Blake. Çağırdıkları hayvanlar, ne kadar yetenekli olursa olsun, hâlâ hayvandır. Bize hayvan gibi davranırlar."

Dişi olan, erkek olana baktı. Yine bir şey paylaştılar.

Kurtadam, "Hepimizin Annesi vücudunu ele geçirirse, o zaman bütün şekil-değiştirenler hayvan olacak," dedi.

"Diğer Harlequin, arkadaşımı taşıyan, o da aslan mı?"

"Hayır, bir başka leopar."

Kurtadam bir bıçak çıkarttı ve ayaklarımın dibine çömeldi. Kadın, omzuma dokundu ama bileklerimin ipini kesince itiraz etmedi. Zincirlerin şıngırtısını duydum ve diğer aslanın, Lisandro'nun kelepçelerini çözdüğünü gördüm. Gerçek olamayacak kadar harika bir şeydi ama bileklerimdeki ipleri kesmesine izin verdim. İyi olsun veya olmasın, buna sessiz kaldım.

Silahlarımdan birini bana verdi.

"Daha fazlasını almaya cesaret edemedim ve kutsal nesnelerini erittik; artık yoklar."

Browning ve Smith&Wesson'ımı kontrol edip dolu olup olmadıklarına baktım. Doluydular. S&W'yi arkama baktım. "Özür dileme, bu harika bir şey."

Lisandro'ya da silahını verdi. Lisandro da benim gibi, dolu olup olmadıklarına baktı. Lisandro, "Teşekkürler," dedi.

"Güvende olduğunuzda bana teşekkür edersiniz," dedi. Kapıya doğru yürüdü.

"İsmin nedir?" diye sordum.

"İsimlerini bilince üzerinde güç kazandığına inanıyor; eski bir büyüdür."

"Özür dilerim, kabalık etmek istemedim," dedim.

"Thaddeus," dedi. "Gerçek ismim Thaddeus."

"Bu işin sonu nasıl olursa olsun, teşekkür ederim Thaddeus," dedim.

Başıyla onayladı ve yolu gösterdi. Sessiz aslanlar kenara çekildi. Lisandro koluma dokundu ve önüme geçti. Bacağı tamamen iyileşmişti. Gümüşle yaralanmadığı için şanslıydı. Şansımızın böyle devam etmesini ümit ettim. Tabii ki kimsenin şansı çok uzun sürmezdi.

38

Koridora adım attığımız anda, yerin altında olup olmadığımızın cevabını aldım. Evet. Bir bodrum olduğunu düşünüyordum ama tek koridor tamamen taştandı, sanki yerin altına oyulmuş ya da hayatına Lanetliler Sirki gibi mağara olarak başlamıştı. Burası, bizim evimiz kadar görkemli değildi. Ana koridor, yan yana iki kişinin yürüyebileceği kadar genişti. Her iki yanda da bizim çıktığımıza benzer kapılar vardı ve koridorun sonu görünüyordu. Koridorun diğer ucu ise yedi metre ötede, kıvrılarak sonlanıyordu. İki tarafında odalar olan çıkmaz bir koridor, hoş değildi. Köşeyi döndüğümüz anda, bu kusursuz pusu bölgesini terk ettiğimiz için rahat bir nefes aldım.

"Benim insanlarım nerede?" diye sordum.

Thaddeus koridoru işaret etti.

"Soldaki son kapının ardındalar."

Bizi kapıya doğru götürdü ama ben diğer dört kapalı kapıya baktım. "Burada başka mahkûmlar da mı var?" diye sordum.

"Hayır, sadece efendilerimiz ve vampir uşakları."

Lisandro ile göz göze geldik. "Bu koridordan çıkmamız gerek," dedi.

Başımla onayladım çünkü tamamen aynı fikirdeydim. Normal bir vampir avı olsaydı, vampirleri kazıklar veya beyinleriyle kalplerine gümüş kurşunlar sıkardık. Ama vampirler ölünce, çağırdıkları hayvanlar da ölebilirdi. Bizi kurtaranları öldürmek nankörlük olurdu, bu yüzden şimdilik, ölü olan vampirleri arkamızda bıraktık. Arkamızda geceyi beklediklerini düşününce tüylerim diken diken oldu, tek bir çıkışımız vardı. Thaddeus ve aslanları bize yardım ettikleri için takdir ettim ama henüz kurtulmamıştık.

Thaddeus, erkek aslanla birlikte yolu gösterdi. Lisandro arkalarından gitmekte ısrarcıydı ve beni kendisiyle dişi aslanın arasına aldı. Tartışacak vakit yoktu. Sadece diğerlerini alıp buradan gitmemiz gerekiyordu.

Kapı, koridorun kıvrılmaya başladığı yerdeydi ve benim hâlâ Şey Bir dediğim aslan, silahını çekip kafasını uzatarak, kör dönemece göz gezdirdi. Şaşırmadı veya bize işaret yapmadı, demek ki ileride kötü sürprizler yoktu. Güzel.

Thaddeus kapının sürgüsünü açtı. Benim konuşmadığım bir dilde, kaba bir şey söyledi ve İngilizce ekledi. "Burada değiller."

Geniş omuzlarıyla pelerini arasından bakmak istedim ama Lisandro benden daha uzundu ve adamın başının üzerinden baktı. "Lanet olsun," dedi.

Kim olduklarını sormadığımı fark ettim. İşte o anda, sormaya korktuğumu anladım çünkü bir yandan, kimlerin rehine olarak tutulduğunu bilmek istemiyordum. Bernardo olduğuna emindim çünkü Lisandro ve benimle birlikte kahveden içmişti ama Nicky ile Olaf içmemişlerdi. Yakalanıp yakalanmadıklarını veya ölüp ölmediklerini sormamıştım. Olaf'ın görev başında ölmesi birçok sorunu çözerdi ama dövüşte iyi bir adam ve yetenekli bir ajandı. Ölmesini isteyemezdim. Beni en çok rahatsız edenin Nicky olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bernardo dostumdu ama iş arkadaşından öteydi. Ölürse üzülür ama hayatıma devam ederdim. Nicky'nin ölmesi ise hayatımı ciddi ciddi etkilerdi. Çağırdığım aslan olduğu için ölümü beni de etkilerdi ve bunu fark ederdim ama vampirlerin gelinleri genelde kolay harcanırdı. Vampirler kaçarken, avcıları oyalamak için gelinleri geride bırakırdı. Vampirlerin gelin yapma yeteneğine sahipseniz, daha fazlasını da yapabilirdiniz. Birçok vampir efendi, bu önemsiz insanlara âşık olmazdı.

Lisandro'ya, "Sizinle birlikte kim yakalandı?" diye sordum.

"Ben, Bernardo ve tanımadığım bir adamla birlikte buraya getirildim."

"Ya Nicky ile Olaf?" diye sordum. Olaf için *ajan* demeyi unuttum. Şimdi bunu düzeltmek için uğraşmadım. Birinin takma ismini kazayla söyleyip hatayı umursamamak, cümleyi en baştan alıp hayatı düzeltmek kadar dikkat çekmezdi. Birçok insan, duydukları ile duymak istedikleri arasında bir bağ kurmak için, kelimeleri kafasında değiştirirdi.

"Seninle birlikte kendimden geçtim Anita."

"Lanet olsun," dedim. "Thaddeus."

Bana döndü ve maskenin ardındaki yeşil gözlerinde ciddi bir bakış olduğunu gördüm. "Ben silahlarını almaya gidince arkadaşlarının yerini değiştirmişler. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Lisandro'nun tanımadığı diğer adam kim ve bizimle gelen diğer iki erkeğe ne oldu?"

"Senin sevgilin yaptığın kırmızı kaplan," dedi.

"Ethan mı?"

"Sanırım ismi buydu."

"Ethan ile sadece bir kez birlikte oldum."

"Çok az temas ile sevgililerini kendine çok sıkı bağladığın söyleniyor."

"Onu kırmızı kaplan ininden nasıl çıkarttınız?"

"Casusumuz ona ulaşabileceğimiz gizli bir yol biliyordu."

"George," dedim.

"Takma isimlerinden biridir."

İtiraz etmeye hazırlandım ama bunu yapabileceğimden emin değildim, bu yüzden düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Daha sonraya bıraktım. Nicky veya Olaf'ı tekrar sormadım. Öldüyseler, yapılacak bir şey yoktu ve yas tutmak için çok vaktim olacaktı. Şimdi önemli olan, Marmee Noir içime girmeden, buradan çıkmaktı, bunu başarana kadar hiçbir şey önemli değildi.

"Pekâlâ, onları nereye götürmüş olabilirler?" diye sordum.

Sonra arkamızdan bir ses geldi. "Anita, sevgililerin elimizde; silahlarını bırakıp teslim olmazsan, onları parçalarız." Harley'di, harika.

Cevap vermedim. Dediğini yapacağına inanıyordum ama aynı zamanda, gece olana kadar bizi koridorda tutmak istediğini de biliyordum. Tek istediği şey, karanlığın çökmesi ve vampirlerin uyanmasıydı. Böylece Harley, benim yaraladığım kırmızı kaplan -gerçek ismi buysa George- ve Lisandro'yu taşımaya yardım eden dişi leoparın müttefik sayısı artacaktı.

"Cevap ver Anita, yoksa kanıta mı ihtiyacın var?"

"Seni duydum Harley!" diye bağırdım.

"İsmim bu değil," dedi.

"O zaman bana ismini söyle."

Thaddeus, "İsmi Marius," dedi.

"Pekâlâ Marius," dedim. "Teslim olmamızı istiyorsun. Ben de erkeklerimin güvende olmasını istiyorum. Sonra ne olacak?"

"Kurt, ona gerçek ismimi söyledin, gerçek ismimi. Lanet olsun sana kurt."

"Ben çok uzun zaman önce lanetlendim Marius. Sen kedisin ve her zaman favori hayvanıydın. Kurtlar onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun yanına geri dönmeyeceğim."

"Hain!" Bir kadındı bunu söyleyen, daha önce karşılaştığımız dişi leopar olmalıydı.

Thaddeus, "Evet," dedi.

Marius sessiz bir çığlık attı ve küfretti. Sonra birinden boğuk bir çığlık geldi. Lanet olsun.

"Marius!" İsmini haykırdım çünkü çığlığa sebep olan eylemini geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vereceği hasarı vermişti. Lanet olsun.

Arkamdan bir ses geldi ve Şey Bir, arkadaşına eliyle işaret etti. Thaddeus, "Bir parmak fırlattılar," dedi.

İşaret etti ve aslanlar öne çıkıp büyük ve neredeyse dairesel açıklıkta kenara çekildi. Diğer tarafta merdivenler görünüyordu. Aslanlar ellerinde silahlarla merdivenlere doğru yürüdü. Ama merdivenlerin dibinde, fırlatılan şeyden başka bir şey yoktu. Birisi merdivenleri kollarken diğeri yerdeki şeyi aldı. Sonra geri çekildiler ve saldırı bekler gibi arkalarına baktılar. Fakat diğerleri acele etmek zorunda değildi, beklemeleri yeterliydi. Bekleyip parça parça kesebilirlerdi...

Adam siyah eldivenli elini uzattı ve içinde solgun bir küçük parmak olduğunu gördüm. Ethan'ındı, Bernardo'nun teni daha koyu renkliydi. Gümüş kullanmadıysalar Ethan'ın parmağı yeniden çıkardı. Kalıcı bir hasar vermemeye çalışıyorlardı. Doğrusu bu bile ilgi çekiciydi.

"Bir sonraki keseceğim şey, evcil kaplanından olmayacak. İnsan sevgilinden olacak ve yerine yenisi çıkmayacak!"

Bernardo ile sevgili olmadığımızı söylemeye gerek görmedim. Erkekleri sevmek gibi bir şöhretim vardı ve benim Bernardo ile bir ilişkim olmadığına asla inanmazlardı. Ayrıca, sevgili olmadığımızı öğrenirlerse daha fazla ve daha hızlı zarar verebilirlerdi. Gerçeği bilmenin yolu yoktu. Aslanın avucundaki parmağa baktım. O konuda bir şey yapmam gerekiyordu ama aklıma bir şey gelmedi.

Lisandro kısık sesle konuştu. "Anita, bir plana ihtiyacımız var."

Başımı iki yana salladım ve kanlı parmağa bakmaya devam ettim.

Lisandro kolumu tuttu ve beni kendisine çevirdi. "Anita, ben kasım, sen beyinsin. Bir şey düşün!"

"Bilmiyorum," dedim.

Thaddeus, "Vampirler birazdan uyanacak ve her şey sona erecek," dedi.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Harika ve korkunç bir fikirdi. "Bana Marius'un, George'un ve leoparın efendilerini göster."

Thaddeus itiraz etmedi. Arkasına döndü ve geldiğimiz yöne yürüdü. Marius, George ve leoparın elinde Ethan ile Bernardo vardı. Ama bizim elimizde, vampir efendileri vardı. Hava kararana kadar çaresizdiler. Onların rehineleri varsa, şimdi bizim de vardı.

39

İki oda vampirlerle doluydu. Her birinde, tabutlarda yatan üç efendi ve yarım düzine kadar da tabutların dibinde uyuyan vampir uşağı vardı. Pekâlâ, görüntü bizim için yeterliydi. Önemli olanlar, tabutlardakilerdi, yerdekiler değildi.

İki aslan, vampirleri neden hemen öldürmediğimizi merak etti. "Çünkü üçü birden hemen ölmezse, geriye kalanlar biz bir şey yapamadan bizimkileri öldürür."

Yerdeki üç sıradan vampiri seçtim ve üç Harlequin ile aynı anda, kafa kesme antrenmanı yaptık. Birinin kafasını kesmek, söylendiği kadar kolay değildi ve bunu üç kişinin aynı anda yapması neredeyse imkânsızdı. Meşhur ve görkemli Harlequin'ler olsalar bile.

Ben istedikleri vuruş açısını seçmelerine izin verdim, Lisandro bu arada koridorda kaldı, Marius ve diğerleriyle

pazarlık yapmaya devam etti. Ben kafa kesme için saymaya başladım. "Bir," dedim. Parmağımı havaya kaldırdım. "İki," dedim. Bir parmak daha havaya kalktı. "Üç," dedim. Ben üç dediğim anda, üç Harlequin'in vampirlerin kafasını kesmesi gerekiyordu.

Uyuyan vampirlerin tepesinde pozisyon aldık. Saydım, işaret ettim ve kılıçlar parıldadı. İki kafa koptu ve yerde yuvarlandı. Üçüncü kafa için, bir darbe daha gerekti. Thaddeus'a baktım, ikinci vuruşu yapmak zorunda kalmıştı.

"Açı kusursuz değildi," dedi.

Erkek aslan, vücut diliyle, ikisinin iyi iş çıkarttıklarını ifade etti. "Seninle aynı fikirdeyim, açıyı ayarlamak için vaktiniz çok. Üç tane daha seçelim ve bir deneme daha yapalım."

Neredeyse, vampirleri katlederken itiraz etmelerini bekliyordum ama etmediler. Ya emirleri sorgusuz sualsiz uygulamaya alışmışlardı ya da buradaki vampirleri çok fazla sevmiyorlardı. Her halükârda, üç vampiri daha sıraya soktuk. Karanlıkların Anası için, içine girebileceği seçeneklerin üç tane azalması anlamına geliyordu bunlar. Öyle veya böyle, kazanan bizdik.

Lisandro, "Anita!" diye seslendi.

Koşarak kapıya gittim. Merdivenlerin dibinde başka vücut parçaları görmek istemiyordum. Bernardo'ya çok yakın değildim ama adamı severdim ve ben işimi zamanında bitiremedim diye, hayatının geri kalanını eksik dolaşmasını istemezdim. Evet, benim hatam olmadığını biliyordum ama sebebini bilmesem de kendimi suçluyordum.

Lisandro, "Silahlarımızı bırakmazsak, Bernardo'nun elini aşağıya atacaklar," dedi.

"Lanet olsun," dedim. "Daha hazır değiliz."

Marius, "Anita nerede?" diye sordu.

"Buradayım orospu çocuğu!" diye bağırdım. Bernardo'nun yeniden çıkmayacak yerlerini kesmesine nasıl engel olabilirdim? Sonra aklıma çok kötü ve çok iyi bir fikir geldi. "Kestiğimiz kafalardan birini al ve hemen buraya getir," dedim.

Lisandro itiraz etmedi ve çıktığım odaya koştu. Mantıklı olmalarını veya en azından Bernardo'ya az hasar vermelerini sağlamaya çalıştım. "Neden bu kadar sabırsızsın Marius? Tek çıkışı kapatıyorsun."

Kadın, "Sen insansın," dedi. "Anne seni istediği için gurur duymalısın."

"Senin vücuduna girer ve onunla dolaşırsa, bunu sonra konuşuruz," dedim.

Lisandro bir elinde kesik kafa, diğerinde silahla geri döndü. Uzun saçları arkasında dalgalanırken, çok modern bir barbara benziyordu.

Mücadele edildiğini duydum. Bernardo muydu? "Sizin için bir hediyem var!" diye bağırdım. Lisandro'ya işaret ettim. "Gönder."

Kafa, zarif bir yay çizerek merdivenlerin dibine düştü. Kusursuz bir atıştı. Top fırlatmış olsaydık bu kadar etkili olmazdı ama kesik bir kafayla, etkileyiciydi. Yere böyle konacağını düşünmemiştim.

Kadın, "O nedir?" diye sordu.

"Küçük vampirlerinizden biri," dedim. "Siz buraya yeni vücut parçaları gönderirseniz, biz de size yeni kafalar göndeririz."

"Biz de size kafa gönderebiliriz," diye bağırdı.

"Sizde sadece iki tane rehine var; bizde ise bir düzine kadar ve üç tanesi efendileriniz. Onlar ölürse, siz de ölürsünüz."

Marius, "Thaddeus," diye seslendi. "Buna cesaret edemezsin."

"Pazarlıklardan Thaddeus sorumlu değil. Ben sorumluyum ve buna cesaret ederim."

Durumu değerlendirirken sesleri kesildi. Buradan pazarlık ederek çıkmayı gerçekten istiyorsak, bunu vampirler uyanmadan yapmalıydık. Az zamanımız kalmıştı. Açıkçası bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama yerin altında bile olsam, konsantre olursam, güneşin batmak üzere olduğunu sezebiliyordum.

Vampirlerin büyük bir kısmını öldürmeyi ve düşmanlarımızın cesetleri üzerine basarak kaçmayı planlıyorduk ama bunu tahmin etmemeleri için, pazarlık yapıyor gibi görünmek zorundaydık. İlk söylediğiniz yalanı gizlemek için, bir yenisine ihtiyacınız olurdu. Bir kural ya da onun gibi bir şeydi.

Marius, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

İstediğim şey, üç Harlequin'in kafa kopartmayı aynı anda yapmayı tekrar denemesiydi ama yüksek sesle, "Hepimiz için güvenli bir geçiş," dedim.

Bir an için sessizlik oldu. Sonra, "Tabii ki," dedi. Gece olur olmaz ve anne vampir çocuklarından birinin içine girer girmez peşimizden geleceklerdi ama bizi özgür kalacakmışız gibi serbest bırakma rolünü oynayabilirdi. Ben de buna inanacak kadar aptalmışız rolüne bürünebilirdim. Samimi bir biçimde uzlaşıyor, hem yalan söylüyor hem zaman geçiriyorduk.

Üç kılıç darbesiyle üç kafa kopartmayı öğrenmek için, kaç deneme yapmak gerekti? Üç. Elli metre ötedeki şekil-değiştirenler kan ve ölüm kokusunu almadan, kaç vampir öldürebilirdiniz? Dokuz. Üç Harlequin, boyunları kusursuz bir biçimde kesti, mükemmel bir koreografi sergiledi ve merdivendeki şekil-değiştirenler bağırdı.

"Hepsini öldürüyorsunuz!"

"Sevgilileriniz öldü!"

Ve üç Harlequin şimdi, yan yana koyulmuş üç vampir efendisinin yanına gitti. Kılıçların gümüş yüzeyleri parıldadı ve göremediğim kadar hızlı hareket ettiler. Bir saniye önce havaydılar, bir saniye sonra indiler ve kafalar yerde yuvarlandı. Beyaz maskeler yüzünden oyuncak kafalı gibi göründüler ama oyuncakların kanı akmazdı.

Merdivenlerden bir çığlık geldi ve birileri mücadele etti, sonra sesler kesildi. Sessizlik çok yoğundu. Nabzım şimdi kulaklarımda atıyordu. Bernardo ve Ethan'a seslenmek istedim ama kendimi sessiz kalmaya zorladım. Aynı durumda mıydılar yoksa ölmüşler miydi?

İki aslan, merdivenlere yürüdü. Son dakikaya kadar sırtlarını duvara vererek gizlendiler. Yukarıya ara sıra kaçamak bakışlar attılar ve geri çekildiler. O kadar hızlı yapıyordu ki bunu, bir an için kötü adamların hayatta olduğunu düşündüm. Ama sonra daha uzun süreli bir bakış attı ve arkasında diğer aslanla, merdivenleri çıkmaya devam etti.

Biz geniş açıklığın girişinde bekledik. Nefesimi tuttum ve dinledim ama duyacak bir şey yoktu. Sonra aslanlardan biri aşağıya indi ve temiz sinyali verdi. Yürümeye başladık ve gecenin çöktüğünü hissettim. Karanlık yerine oturdu ve bir şeyin kıpırdandığını hissettim.

Kulağımın dibinden soğuk bir rüzgâr esti ve tüylerim diken diken oldu. Kafamın içinde bir ses yankılandı. "Nekromensır."

"Koşun!" diye bağırdım. Tavsiyeme uydular. Kimse benimle tartışmadı. Merdivenlere doğru koştuk.

40

Vampirler bizim için geliyordu ve daha da kötüsü, Thaddeus'u kontrol altına almışlardı. Bize saldırmadı ama birden koşmayı bıraktı ve durdu. Thaddeus, "Kurtarabiliyorsanız kendinizi kurtarın, benim için çok geç," dedi.

Ben elimi uzattım ama Lisandro kolumu tuttu ve beni kendine çekti. Sıkı sıkı kolumu tutmaya devam etti ve birlikte merdivenlere koştuk. Ya beni sürükleyecekti ya da koşacaktım. Koştum. Bernardo ve Ethan, ellerinde silahlarıyla merdivenlerdeydi. Kafalarımızın üzerinden vampirlere ateş ettiler ve ıskaladılar. Bernardo, "Çok hızlılar," dedi.

Ben tökezledim ve düştüm, Lisandro beni yarı taşıdı, yarı sürükledi. Silahım elimdeydi ama hem koşup hem nişan alamazdım. Dönüp savaşabilmek için Lisandro'dan kurtulmaya çalıştım ama bir şey bana o kadar sert çarptı ki

ciğerlerimdeki hava boşaldı. Lisandro'nun tırnakları etime geçerken, vampir beni duvara çarptı. Bir an için tamamen havasız kaldım. Bir saniye sonra silahımı tekrar doğrultmak istedim. Ama bu bir saniye, Harlequin'in, kolumu tutup silahımı duvara çarpması için yeterliydi, yüzüme hırladı. Bir dakika önce soluk kahverengi gözlere bakıyordum, şimdi ise karşımda siyah gözler vardı. Hayatımda gördüğüm, en koyu renkli ve en karanlık gözlerdi.

Karanlıkların Anası bizimleydi. "Nekromensır," dedi. Ses daha pes olsa da vurgu aynıydı.

Bir çığlık attım ve kolumu, silahımı kullanacak kadar hareket ettirmek istedim. Bana bakıp güldü. "Kalkanlarını indir nekromensır, yoksa Harlequin'lerim onları teker teker öldürür."

Lisandro, "Yapma!" diye çığlık attı. Ardından acıyla inledi. Thaddeus ve diğer Harlequin'ler, adamı muhtemelen etkisiz hâle getirmişti. Lisandro kadar iyi birini etkisiz hâle getirmek, öldürmekten daha zordu.

Ethan ve aslanlardan biri, birbirinin etrafında daire çiziyordu. Ethan'ın bir kolu yanında sallanıyordu, çok kötü kırılmıştı. Aslanın her iki elinde birer silah vardı. Diğer aslan, Bernardo'yu duvara yapıştırmıştı, bir eli arkasında diğeri ise rakibinin gırtlağındaydı. Bernardo'nun yüzü kanlıydı. Adamı şok etmek ve silahsız bırakmak için, önce yüzüne bir yumruk atıp sonra duvara çarpmışlardı.

Önümdeki vampir, yüzüme doğru eğildi. "Kalkanlarını indir nekromensır."

Bernardo, "Bunu yapma," dedi. Aslan, gırtlağını biraz daha sıktı ve sıkmaya devam etti. Bernardo'nun yüzünün morarmaya başladığını gördüm.

Vampir, "Önce insan sevgilini mi öldürsek nekromensır?" diye sordu. Eğildi, erkek vücuduyla beni duvara yasladı.

"Neden kimse sevgilim olmadığına inanmıyor?"

"Şimdi bile espri yapıyorsun Anita," dedi. "Cesaretle aptallık arasında fark vardır nekromensır."

Bernardo kendini bıraktı. Birini gırtlağını sıkarak boğmak uzun zaman alırdı ama işimi şansa bırakmak istemiyordum. Lanet olsun.

"Onu bırakın," dedim.

"Sevgilin değilse, umurunda olmaması gerek."

Dişlerimi sıkarak "Onu bırakın," dedim.

"Tekrar nefes almasına izin verin," dedi.

Aslan parmaklarını gevşetti ve Bernardo ölümden geri dönerken, hırıltılı bir nefes aldı. Öksürdü ve fısıldadı. "Yapma Anita."

"İnsan sevgilin çok cesur."

Hatasını tekrar düzeltmedim. "Daha önce de kalkanlarımın içine girdin ve beni ele geçiremedin. Bu sefer neden farklı olacağını düşünüyorsun?"

"Zaten içinde olduğum bir vücut var. Vampir güçlerine karşı koymanın fiziksel temas ile zorlaştığını biliyor olmalısın."

Sanki ömrüm boyunca bildiğim ama bir yabancının yüzünde duran gözlerine baktım. "Ama eldiven takıyorsun. Hiçbiriniz tenime dokunmuyor."

Maskenin önünden, kaşlarının çatıldığını anladım. "Kalkanlarını indir nekromensır, eldivenleri çıkartmama gerek var mı görelim."

Tereddüt ettim.

"Dediğimi eninde sonunda yapacaksın nekromensır. Tek soru, sen bunu yapana kadar kaç arkadaşının öleceği."

Ethan yerdeydi, aslan suratına doğru kabzayla bir darbe indirdi ve ardından namluyu kafasına doğrulttu.

"Önce fareyi öldüreceğiz. İnsandan daha tehlikeli ve ben fareleri sevmem."

"Onları kontrol edemediğin için," dedim. "Kedi değilse, onu bir şeye zorlayamazsın. Benim gibi istemek zorundasın."

"Vurun onu."

"Hayır!" diye bağırdım.

Silahın sesi boşlukta yankılandı ama Lisandro'nun üzerine eğilen, Thaddeus oldu. Efendisi ateş ederken namlunun önüne geçmişti. Lisandro'nun üzerine yarı düştü, Thaddeus'u yaralayan vampir de dizlerinin üzerine çöktü. Thaddeus, "Emirlerine karşı gelemem," dedi. "Ama yasaklamadığın şeyleri yapabilirim." Öksürdü ve çenesinden kanı aktı. Odanın diğer tarafından bana baktı. "Teşekkür ederim Anita Blake."

"Thaddeus," dedim.

"Artık köle değilim." Lisandro'nun üzerine düştü ve sonra elini havaya kaldırdı. Silahını çenesinin altına dayadı. Efendisi yapmamasını söylemeden tetiğe bastı ve ikisi birlikte yere düştü. Pelerinleri ve vücutları hareketsiz kaldı. Lisandro altlarındaydı ve ne kadar kötü yaralandığını bilmiyordum.

"Kendinize zarar vermenizi yasakladım," dedi. Bernardo'nun yanındaki aslan, bir şeyler düşünüyor gibi, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

Son Harlequin, son aslana doğru yürüdü.

"Yüzlerce yıl önce bunu size yasakladım, aksi hâlde kendine çok uzun zaman önce zarar verirdi. Öyle değil mi kedim?"

Erkek aslan hırladı ama silahı Ethan'a doğrultmaya devam etti. Yaptıkları şeyden hoşlanmıyor olabilirlerdi ama işlerinde iyiydiler.

Vampir, "Aferin kedi," dedi. Sonra bize doğru yürüdü.

Beni duvara dayayan vampir, "Nereye gitsen vampirlerime zorluk çıkartıyorsun," dedi. "Devrim, bulaşıcı hastalığın bir farenin peşinden gittiği gibi senin peşinden gidiyor."

Zekice bir şey söylemek istedim ama bunu son yaptığımda Lisandro yaralanmış veya daha kötüsü olmuştu. Thaddeus ve efendisi, düştüğünden beri kıpırdamamıştı. Bazı mermiler, tereyağından geçer gibi etten geçerdi. Thaddeus'u delip Lisandro'ya saplanmış olabilirdi. Fareleri kontrol edemediğini hatırlattığım için, Lisandro ölmüş olabilirdi.

"Kalkanlarını indir yoksa sırada insan var," dedi.

Bernardo, "Benimle hiç birlikte olmadın, benim için bunu yapma," dedi. Lisandro yerde hareketsizdi. Bir başkasının daha benim için yere düştüğünü görmek istemiyordum ve kalkanlarımı indirmenin bir faydası daha vardı. Domino, çağırdığım kaplanlardan biriydi ve kalkanlarımı indirirsem beni hissedebilirdi. Kalkanlarımı indirip yeterince parıldarsam, benimle bağı olan herkes ve Jean-Claude beni hissederdi. Fiziksel uzaklık, bazı bağları etkilemezdi. Beni yalnız istiyordu ama yalnız mıydım? Hiç yalnız kalmış mıydım?

Kalbim, gırtlağıma doğru tırmanışa geçmiş gibiydi. Çok korktuğum için ağzım kurudu.

Ethan, "Anita!" diye seslendi.

Bernardo, "Yapma," dedi.

"Beni ele geçiremezsen, kalkanlarımı yeterince indirmediğim için olduğunu söylemeni istemiyorum. Kendin söyledin. Vampir güçlerin, derin, derime dokunursa daha iyi çalışır. En azından eldivenlerini çıkart. Beynimi ele geçirecek kadar vampir değilsen, bu konuda sızlanıp durmanı istemiyorum."

"Küstah bir kızsın."

"Bir senedir zihnimi kontrol edip vücudumu ele geçirmeye çalışıyorsun, bunu yapamadığın için daha fazla saçmalamanı istemiyorum." Sözlerim cesurdu ama ağzım hâlâ kuruydu ve o kadar korkuyordum ki parmak uçlarım karıncalanıyordu. Bir güçlü duygu, bazen diğeri gibi algılanabilirdi.

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun? Bu mu? Seni ele geçirmek yerine, öldürmem için beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim.

Sonunda, diğer Harlequin'in beni tutmasına ve silahsız bırakmasına izin verdi. Eldivenlerini çıkarttı ve boyun kısmındaki bağlantıları çözüp maskeyi kaldırdı. "Sahibe, yüzünü açığa çıkarttın."

Şok olmuş gibiydi. Yaptığı her şey içerisinde, adamı en çok şok eden bu olmuştu.

Adamın yüzü çok sıradandı. Kalabalığın içinde onlarca kez de görseniz dikkatinizi çekmeyecek bir yüzdü. Gerçek bir casus yüzüydü. Çekiciydi ama çok çekici değildi. Sıradandı ama çok sıradan değildi. Koyu kahverengi saçlarından ortalama deri rengine kadar, her şeyi sıradandı.

James Bond, bir efsaneydi. Gerçek casuslar, istemedikleri sürece dikkat çekmezlerdi ve karşımda duran adam, neredeyse her yerde, kalabalığın arasına karışabilirdi.

"Bu vücut çıplak kalınca çok şaşırdı." Durumu komik buluyor gibiydi ve bunu söyleyişinden, içine girdiği vücudun sahibi olan vampirin, hâlâ içeride bir yerde bulunduğunu, duyguları olduğunu anladım. Ben de böyle mi olacaktım? İçeride bir yerde, kendi bedenimde tutsak mı kalacaktım? Sevdiğim insanlara korkunç şeyler yapmasını seyredip hiçbir şey yapamayacak mıydım? Sessizce dua ettim. *Lütfen Tanrım, beni bu şekilde ele geçirmesine izin verme.*

"Bu vücuda zarar vermek için dövüş yeteneklerini kullanırsan, arkadaşların zarar görür. Anladın mı?"

"Sana vurursam veya tekme atarsam, fiziksel güç kullanırsam, Ethan ve Bernardo'ya zarar verirsin."

"Evet."

Başımla onayladım. "Tamam."

Ellerini, yüzümün iki yanına koydu. "Şimdi bırak."

Arkamdaki vampir itiraz etmedi ve beni bıraktı. Bir an için birbirimize baktık ve fısıldadı. "Kalkanlarını indir."

Dediğini yaptım. Tam olarak dediğini yaptım. Kalkanlarımı indirdim. Hangi kalkanlar olduğunu söylememişti. *Ardeur* açığa çıktı ve derilerimizin üzerine aktı. İçine gece dolmuş gözleri aralandı ve beni, ödünç aldığı vücuda çekti.

"Seks her şeyi açar Anita. Birçok nekromensırı, seks sırasında evcilleştirdim." Eğildi ve beni öptü. Bir kalkan daha indirdim. Öğrendiğim en kötü güce ait olanı indirdim. Gözlerinde gece ve yıldızlar olan, New Mexico'lu bir vam-

pirden edindiğim güçtü. Bana, hayat almayı, bir insanın özünün nasıl içileceğini öğretmişti. *Ardeur*'den çok farklı değildi; ikisi de enerjiyle besleniyordu. Fakat *ardeur*'de bir değiş tokuş vardı. Her seks eylemi, içerisinde zevk ve enerji barındırırdı. Ama bu beslenme, sadece almakla ilgiliydi. Vücuduyla beslendim, bedeni ayakta tutan enerjiyi emdim ve hayatını aldım.

Geri çekildi ama elleri hâlâ yüzümdeydi ve dokunması yeterliydi. "Nekromensır, beni şaşırttın," dedi. Fakat, şaşkınlığın içinde korku yoktu. "Bir olduğumuzda çok fazla güç edineceğim." Zihin gözümde bir karanlık dalgası gördüm. En koyu gecelerden bir vücut, tepemde dikiliyordu ve şaha kalkmıştı. İnanılmaz uzundu. Her şeyi inanılmazdı.

Dokunduğum vücudu emdim. Hayat denen özü emdim, kanı pompalayan ve vücudu hareket ettiren buydu. Derisinin üzerinde, kuruyormuş gibi, çizgiler belirlemeye başladı. Enerjisini emdim ama gece için beslenmemişti ve likantropisi olanlarla beslenmemden farklıydı. Çünkü içinde gerçek bir hayat yoktu. Fakat var olanı aldım ve enerji, gözlerimi doldurdu. Şimdi koyu kahverengi gözlerimin parıldadığını biliyordum. Gözlerim, beni kendi vampir gücümü göremeyecek şekilde kör etti.

Karanlık üzerime çöktü ve bir an için boğulacağımı düşündüm. Nefes alamadım, göremedim... Sonra yasemin ve yağmur tadı aldım. Uzun zaman önce dünyanın hiç görmediğim bir köşesinde var olan, yağmur ormanının kokusunu aldım. Artık kumlar ve rüzgârda aşınmış taşlardan ibaret olan bir şehrin özünü içime çektim.

Bir an için boğuluyordum, sonra dudaklarımda, Jean-Claude'unkilerin tadı vardı. Zihnime fısıldadı. "*Ma petite.*"

Aramızda kilometreler olmasına rağmen yanımdaydı ve bana kendini sunuyordu. Dayanmamı sağlayacak ve benim de bir vampir olduğumu hatırlatacak gücü veriyordu. Kurdun sıcak kokusunu aldım ve Richard'ı da hissettim. Derisinin kokusunu alabiliyordum ve bir kadının yanına kıvrıldığının farkındaydım. Elinin altındaki kıvrımı hissedebiliyordum. Vanilya kokusu aldım ve Nathaniel'ın saçlarını yüzümde hissettim. Nathaniel'ın yanında binlerce kez bu şekilde uyanmıştım. Damian'ın yeşil gözleri, sevişir gibi tepemdeydi; saçları taze kan rengiydi, binlerce yıldır güneş ışığı görmemiş bir kırmızıydı. Hiçbiri Jean-Claude ve Richard kadar güçlü değildi ama benimdiler, bana eklendiler. Jean-Claude, "Denizi içersek boğulmayız," diye fısıldadı.

Nefessiz kaldım, ne dediğini anlayınca çok korktum, sonra kollarımdaki vampiri emmeye devam ettim. Bütün enerjisini vampirin içine akıtması önemli değildi, hepsini içecektim, sunduğu her şeyi alacaktım. İçime enerji sokmak istiyorsa buna izin verecektim.

En koyu karanlığı içime akıttı, gırtlağımdan aşağıya yasemin ve yağmur tadı inerken boğulur gibi oldum ama yutkundum. Paniğe kapılmazsam, yutkunursam ve enerji akışları arasında nefes alırsam, bunu yapabileceğimi biliyordum. Beni boğmaya çalıştı. Ben de yıldızların arasındaki karanlığı içmeye çalıştım. Yerinden kıpırdamayan bir nesne ve durdurulamayan bir kuvvet gibiydi. İçime akmak istiyordu ve enerjinin beni doldurmasına izin verdim. Ben onu yiyordum ve o da beni yemek istiyordu.

Uzaktan gelen silah seslerini duydum ama bunu bir başkasına bırakmak zorundaydım. Benim savaşım karanlık-

taydı, yasemin denizinde boğulmamakla ilgiliydi. Dünyam kararda ve kendimi yasemin kokulu, eski bir gecede, yağmuru koklarken buldum. "Sen benimsin nekromensır," dedi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve şimdi kumların kıyısında beni tutan, ilk bedeni, koyu derili kadındı. Palmiyelerin dibindeydik ve kadının anıları dışında hiçbir yerde var olmayan böcekleri gördüm.

"Geceyi içemezsin, sana fazla gelir."

Ve sonra, karanlıktan bana bir el uzandı. Domino gözümün önünde belirdi, vücudunu benimkine bastırdı. Beni kadından uzaklaştırmak ve gücünü benimkine eklemek istedi.

Bir kahkaha attı. "Beyaz ve siyah kaplan yeterli değil nekromensır."

Ve sonra, gecenin içinden bir el daha uzandı. Bir başka figür, benimle Domino'ya sarıldı. Bir kolu hâlâ kırık Ethan yanımdaydı ve bu kadardı. İhtiyacım olan anahtardı. Domino'nun olmadığı bütün renklerdi. Kaplanlardan gökkuşağım tamamlanmıştı. Hiçbir zaman anlamadığım şey, Kaplanların Efendisi'nin neden en büyük düşmanı olduğuydu ama şimdi anlıyordum. Altın kaplanlar, diğer renklerdekiler ile birlikte, gündüzün ve toprağın güçleriydi. Yaşayanları temsil ediyorlardı. Karanlıkların Anası ise ölü olanları temsil ediyordu. Hayatına şekil-değiştiren bir mağara aslanı olarak başlamış olsa bile, o kadar uzun zamandır ölüydü ki yaşamanın ne demek olduğunu hatırlamıyordu. Belki de hiç anlamamıştı.

Erkeklerime dokundum ve bana dokundular, sıcak tenleri benimkine değdi. Sadece ellerini hissetmek bile, aklı-

ma erkeklerimle sevişmeyi getirdi. Ethan'ın üzerini kapatan örtüler aklıma geldi, beni yalarken bana bakan yüzünü gördüm; Domino beni yatağa bastırıyor, ben omzumun üzerinden son kez gidip gelirken vücudunun nasıl yay çizdiğine bakıyordum. Seksi hatırlamaya çalıştı ve sadece anılar vardı. Çok uzun zaman olmuştu ve ne olduğunu aslında anlamıyordu. Seksi olmanın ve seks yapmanın ne demek olduğunu başkalarından dinleyen bir seks sembolü gibiydi. Ama kendi cazibesine inanmıyor ve seksten çok hoşlanmıyordu; boş bir kabuk gibiydi, sadece rol yapıyordu. Ben ise tam tersiydim. Ben en sevimli veya en iyi değildim ama seksten keyif alıyordum. Sizinle birlikte olan erkekleri sevmekle ilgili bir şeydi. Benimle birlikte oldukları her ana değer veriyordum. Sonuçta, her şey aşkla ilgiliydi. Bir sevgilinin, arkadaşın, ortağın ve kaybetmek istemediğim bir insanın sevgisiyle ilgiliydi. Her sabah sevdiğinin yanında uyanmakla ilgiliydi. Evle ilgiliydi. Ev, bir yer veya bina ya da çiçeklerle dolu, tropikal bir orman değildi. Aşkın evi, tahtalar ve duvarlar ve mobilyalardan oluşmazdı. Tutacak eller, paylaşılacak gülümsemeler ve karanlıkta sizi kuşatacak bir sıcaklıkla ilgiliydi. Ellerin ve vücutların üzerinde, karanlık denizinin üzerinde yüzdüm, şimdi her biri benim için çok önemliydi.

Ürkütücü, yalnız ve delice karanlığını içimize akıtmasına izin verdik. Rahatlatıcı ellerimiz ve kendimizi evimizde hissetmemizi sağlayan vücutlarımızda karanlığım erittik. Çok fazla olmanın çılgınlığına, yaşadıklarımız eklendi. Neden ve kimden vazgeçeceğimiz sorusunun cevabı, nihayetinde tek bir şey değildi. Altın kaplanlar, dünyaya hayat veren güneşin gücünü temsil ediyordu. Karanlığı püskürt-

mek ve hepimize en koyu gecelerin ardından bile güzel bir yaşamın bizi beklediğine hatırlatmak için vardılar.

Kazanamayacağını anlayınca, vampir vücudundan geri çekilmek istedi. Vampiri yalnız ölüme terk etmek istedi ama geri çekilemedi çünkü buna izin vermedik. Bizi gücüyle doldurmak istemiş ve biz de buna izin vermiştik.

Kafamın içindeki seste, ilk kez panik vardı.

"Gücümü içine alırsan, benim gibi olursun."

Ben sen değilim, diye düşündüm.

"Olacaksın."

Güç çok güzeldi ve ben, iki kişinin birden, iki kötü vampirin enerjisini emdiğimin farkındaydım. Dua ettim, bunu yapmama yardımcı olması için değil. Gücün beni kötüleştirmemesi içindi. Karanlığı içerek kötü biri olmamam içindi.

En şeytani gücümü kullanırken dua ettim ve alev almadım, hiç kimsenin kutsal sembolü parıldamadı. Tanrı, ışığın iyi bir fikir olduğunu düşünmeden önce var olan karanlığı emdim. Sanırım bununla ilgili bir sorunu yoktu çünkü karanlığı da Tanrı yaratmıştı. Aslında ışığı da karanlığı da seviyordu.

41

Edward ve diğer ajanlar tam zamanında yardıma geldikleri için, Ethan ve Domino bana yardım edebilmişlerdi. Zamanında gelmeselerdi ne olurdu? Fark etmezdi; gelmişlerdi ve işe yaramıştı. Bazen elinizdekiyle idare eder ve zaferin tadını çıkartır, diğer olasılıklarla ilgilenmezdiniz.

Harlequin, Olaf ve Nicky'yi ölüme terk etmiş ama Edward ile diğerlerinin geldiğini duyunca, durup öldüklerinden emin olamamıştı. Nicky iyileşmişti ve yanımdaydı. Olaf da iyileşmişti ama Edward'a yardım eden Karlton gibi, kan testini geçememişti. Keşke Olaf'ı öldürselerdi çünkü bir sonraki dolunayda aslanadam olacaktı. Hastaneden kaçmıştı. Kimse nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyordu. İlk dolunayında dışarıda olmak için, fazla tehlikeliydi. Edward adamı arıyordu ve hükümetin görevlendirdiği

bir sürü insan, Olaf'ın peşindeydi. Sanırım ordu, hükümet ve ajanlar, hepimiz Olaf'ın eskisinden daha tehlikeli olduğunu düşünüyorduk; patolojisine, süper güçle süper hızın yanı sıra, taze kan ve ete ihtiyaç duymayı eklememeliydi.

Olaf bana bir not bırakmıştı. Öncekinden çok daha kısaydı:

"Anita, senin evcil kedin olmayacağım. Bu yüzden, aslan olarak kendi yolumu bulana dek, senden uzak duracağım. Nick'e yaptığını bana yapmana asla izin vermem. Seni hâlâ istiyorum ama şartları kendim belirlemeliyim."

Dışarıda flört ettiği hemşire, Olaf kaçarken ameliyattaydı. Ama kısa, kahverengi saçlı, hem Olaf hem de Bernardo'dan hoşlanan Doktor Patience kayıptı. Edward ve ben, Olaf'ın kadını yanına aldığını biliyorduk ama bunu kanıtlayamadık. Hâlâ ülkede yasa dışı bir şey yapmamıştı. Teknik olarak, iyi şöhretli bir ajandı ve işinde likantropiye yakalanıp işten atıldığı için dava açarak milyon dolar kazanan bir başka ajan sayesinde, hâlâ ajandı. Karlton için de aynısı geçerliydi. Micah, kadını kendi ailesinin yaşadığı yerdeki kurt sürüsüne yönlendirmişti. Ayrıca, kurbanın değişimine alışması için, aile fertlerine yardımcı olacak bir aile danışmanı tavsiye etmişti.

Ethan bizimle eve geldi, gruba bir kaplan daha eklendi. Diğerlerine, artık bir mavi kaplanımız olduğu için, Cynric'i evine göndermeyi teklif ettim ama Jean-Claude, çocuğun yaşının beni neden rahatsız ettiğini anlamadı. Ayrıca, kendini çocuğa ve Vegas'ın beyaz kaplanlarıyla vampirlerine karşı sorumlu hissediyordu. Nathaniel bana metafizik olarak çok bağlı olduğu için, çocuğun Vegas'a geri dönmekten çok kötü etkileneceğini düşünüyordu.

"Sana âşık Anita. Onu geri gönderme." Micah, yaş konusundaki tereddütlerimi paylaşıyordu ama ya Jean-Claude ve Nathaniel haklıysa? Şimdilik, Cynric bizimleydi.

Karanlıkların Anası ölmüştü ve bu kez gerçekten ölüydü. Kadını emerkenki gibi bir gücü, hiç hissetmemiştim. Harlequin ya kadına katılmış ya da kendi hayatlarına geri dönmüştü.

Güvendeydik. O sayede, haftada iki gün kendi evimdeydim. Temiz hava ve ışığa duyduğum hasreti giderdim. Micah ve Nathaniel benimleydi. Bazen Jason ve kaplanlardan bazıları da bize katıldı ama vampir sevgililerim, güneş ışığı riskini göze alamazdı. Yine de her hafta beş gece, Jean-Claude'un yanındaydım. Hâlâ, diğerleriyle birlikte nasıl yaşayacağımızı çözmeye çalışıyorduk. Kaplanlardan bazılarının dişi olması ve erkeklere yardımcı olmaları, yeni erkeklerden bazılarının cinsellik konusundaki esnek yaklaşımları sayesinde, herkesin tek kadını değildim. O kadar çok erkekle yatabilir ama o kadar çok kişinin duygusal ihtiyaçlarını karşılayamazdınız, bunu biliyordum. Hepsini becerebilir ama hepsiyle çıkamazdınız. Erkeklerden bazıları sadece cinsel ilişkiye girmekten mutluydu ama büyük bir kısmı daha fazlasını istiyordu.

İnsanlar, kadınların romantik seksi sevdiğini söylerdi ama benim hayatımda, bunu ispatlamak mümkün değildi. Erkek arkadaşlarımın hepsi ve bütün sevgililerim, benden daha romantikti.

"Sana âşık Anita. Onu geri gönderme." Micah, yaş konusundaki tereddütlerimi paylaşıyordu ama ya Jean-Claude ve Nathaniel haklıysa? Şimdilik, Cynric bizimleydi.

Karanlıkların Anası ölmüştü ve bu kez gerçekten ölüydü. Kadını emerkenki gibi bir gücü, hiç hissetmemiştim. Harlequin ya kadına katılmış ya da kendi hayatlarına geri dönmüştü.

Güvendeydik. O sayede, haftada iki gün kendi evimdeydim. Temiz hava ve ışığa duyduğum hasreti giderdim. Micah ve Nathaniel benimleydi. Bazen Jason ve kaplanlardan bazıları da bize katıldı ama vampir sevgililerim, güneş ışığı riskini göze alamazdı. Yine de her hafta beş gece, Jean-Claude'un yanındaydım. Hâlâ, diğerleriyle birlikte nasıl yaşayacağımızı çözmeye çalışıyorduk. Kaplanlardan bazılarının dişi olması ve erkeklere yardımcı olmaları, yeni erkeklerden bazılarının cinsellik konusundaki esnek yaklaşımları sayesinde, herkesin tek kadını değildim. O kadar çok erkekle yatabilir ama o kadar çok kişinin duygusal ihtiyaçlarını karşılayamazdınız, bunu biliyordum. Hepsini becerebilir ama hepsiyle çıkamazdınız. Erkeklerden bazıları sadece cinsel ilişkiye girmekten mutluydu ama büyük bir kısmı daha fazlasını istiyordu.

İnsanlar, kadınların romantik seksi sevdiğini söylerdi ama benim hayatımda, bunu ispatlamak mümkün değildi. Erkek arkadaşlarımın hepsi ve bütün sevgililerim, benden daha romantikti.

Hasret Kardeş